

காதலடி நீ எனக்கு

அத்தியாயம்—1

“சிவ சக்தியா யுக்தோ யதி பவதி சக்த ப்ரபவிதும்
ந சேதேவம் தேவோ ந கலு குசல ஸ்பந்திதுமபி
அதச்த்வாமாரா த்யாம், ஹரிஹர விரிஞ்சாதிப்ரபி
ப்ரணந்தும் ஸ்தோதும் வா கதமக்ருதபுண்ய ப்ரபவதி”

என ஆதிசங்கரரின் செளந்தர்ய லஹரியை சொல்லியபடி மயிலை கற்பகாம்பாள் சன்னதியை சுற்றி வந்த மதி கொடி மரத்தை சுற்றிவந்து நமஸ்கரித்துவிட்டு கோவிலை விட்டு வெளியே வந்து தன் ஹோண்டாவை கிளப்பினாள்.

அதே நேரம் தன் மொபைல் ஒலிக்க எடுத்தவள், “ சொல்லுங்க அம்மா, நான் கோவில்ல இருந்து கிளம்பிட்டேன்” என்றாள். “மதி, மதியம் உன் பிரெண்ட், சூர்யா வந்து அவ குழந்தைக்கு பிறந்த நாள் அப்படின்னு சொல்லி ஸ்ரீராமை கூட்டிக்கொண்டு போய் இருக்கா, நீ அப்படியே போய் ஸ்ரீராமை கூட்டிக்கொண்டு வீட்டுக்கு வந்துவிடு. இன்னும் உன் அத்தையும் மாமாவும் வரவில்லை” என்றார். “சரிம்மா எனக்கு ஞாபகம் இருக்கு, சூர்யா சொன்னான்” என்ற மதி தன் ஹோண்டாவை கிளப்பி திருவான்மியூரில் இருக்கும் தன் தோழியின் வீட்டிற்கு சென்று சேரும் போது மணி ஆறாகி இருந்தது.

ஸ்ரீமதியும், சூர்யாவும் ஒரே பள்ளியில் ஆசிரியைகளாக வேலை செய்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். ஒரே நேரத்தில் வேலைக்கு சேர்ந்த இருவருக்கும் ஒருவரிடம் மற்றவருக்கு நல்ல மதிப்பும் மரியாதையும் பார்த்த நொடி முதல் தோன்ற நல்ல தோழிகளாக ஆகிவிட்டனர். சூர்யாவின் வீட்டிற்குள் நுழையும் போதே அவளை பார்த்துவிட்ட ஸ்ரீராம், “மம்மி” என ஓடி வந்து கால்களை கட்டிக்கொள்ள, “ஹே ராம் குட்டி, ஆன்ட்டி வீட்டில் சமத்தா இருந்தீங்களா?” என கேட்டுக்கொண்டிருக்கும் போதே உள்ளே இருந்து வந்த சூர்யா, “வா ஸ்ரீமதி” என உள்ளே அழைத்து சென்றாள். ஸ்ரீமதி தான் வாங்கி

வந்திருந்த டிராயிங் புகை சூர்யாவின் குழந்தைக்கு பிறந்த நாள் பரிசாக ஸ்ரீராமிடம் கொடுத்து கொடுக்க சொன்னாள்.

சிறிது நேரம் பேசிக்கொண்டிருந்த பின் குழந்தையை அழைத்துக் கொண்டு மதி கிளம்பினாள். “இருட்டி போச்சே மதி நான் அவரை கார்ல கூட்டி போக சொல்லி சொல்கிறேன் நாளைக்கு ஸ்கூலுக்கு வரும்போது நான் உன் வண்டியை கொண்டு வருகிறேன்” என சூர்யா சொல்ல, “இல்லை சூர்யா நான் வண்டியிலேயே கிளம்புகிறேன் வரேன்” என விடை பெற்றுக்கொண்டு கிளம்பினாள்.

சூர்யா மதி செல்வதையே பார்த்துக்கொண்டு நின்றிருந்தாள். பின்னால் வந்து நின்ற சூர்யாவின் கணவர் “என்ன சூர்யா உன் பிரெண்ட் போவதையே பார்த்துகொண்டிருக்கிறாய்?” என்றார். “ரொம்ப நல்ல பொண்ணு. அழகு, படிப்பு, குணம், எல்லாம் நல்லா இருந்தும் அவ வாழ்க்கை நடந்த ஏதும் நல்லதாகவே இல்லையே” என பாதி புரிவது போலவும் பாதி புரியாதது போலவும் சொல்லி விட்டு சென்றுவிட சூர்யாவின் கணவரும் அதற்கு மேல் ஏதும் தோண்டி துருவாமல் தோளை குலுக்கிக்கொண்டு உள்ளே சென்றார்.

சென்னை பன்னாட்டு விமான நிலையம், விளக்குகள் ஒளிர்ந்துக் கொண்டே பிரிட்டிஷ் ஏர்வேஸ் தரையிறங்க தொடங்கியது. சிறிது நேரத்தில் பிரயாணிகள் அனைவரும் தங்கள் உடமைகளுடன் வெளியே வரத்தொடங்கினர். விமானத்தில் இருந்து இறங்கியதும் கண்களை மூடி இந்திய காற்றை ஆழ மூச்செடுத்து தன்னுள் நிரப்பிக்கொண்டு கண்களை திறந்து பார்த்தான் கௌதம்.

இரண்டரை ஆண்டுகளுக்கு பிறகு தன் தாய் நாடு திரும்பி இருக்கிறான். நல்ல உயரத்தில், மாநிறத்தில், கூர்மையான கண்களும் அதில் ஒரு அலட்சியமும் தெரிய தன் ட்ராலியை தள்ளியபடி வந்துக்கொண்டிருந்தவன் “ஹே கௌதம், வெல்கம் டு சிங்கார சென்னை” என்ற குரலில் சத்தம் வந்த திசையை பார்த்தவன் மனம் சந்தோஷத்தில் நிரம்ப கையை அசைத்தபடி தன் நண்பர்களை நோக்கி சென்றான்.

“ஹே சுதாகர், சத்யா, எப்படிடா இருக்கீங்க?” என தன் நண்பர்களை விசாரிக்க, “வாடா மாப்பிள்ளை, நாங்க நல்லா இருக்கோம். நீ எப்படிடா இருக்க?” என விசாரித்துக்கொண்டே கௌதமிடம் இருந்த ட்ராலியை சுதாகர் வாங்கிக்கொண்டான்.

சத்யன் கௌதமிற்கு பின்னால் எட்டி எட்டி பார்க்க, பின்னால் திரும்பி பார்த்த கௌதம் சத்யனிடம், “என்னடா யாராவது வரணுமா?” என்றான். “என்னடா அப்போ நீ தனியாக தான் வந்தாயா? இரண்டரை வருடம் கழித்து வருகிறாயே, ஒருவேளை அங்கேயே கல்யாணம் செய்து செட்டில் ஆகிவிட்டாயோ என நினைத்தேன்” என சொல்ல, சலிப்புடன் புன்னகைத்த கௌதம், “பேசாம வாடா?” என சொல்லிவிட்டு முன்னால் நடக்க, சுதாகர், “டேய், உன் வாயை கொஞ்சம் நேரம் மூடிக்கொண்டு இரு. வந்ததும் அவனை ஏதாவது சொல்லி கடுப்படிக்காதே” என சொல்லிவிட்டு முன்னால் சென்று கௌதமுடன் இணைந்து நடந்தான்.

கௌதம், சுதாகர், சத்யன் மூவரும் சிறுவயது முதல் நண்பர்கள். பள்ளி படிப்புவரை ஒன்றாக படித்தவர்கள், கல்லூரி சென்றதும், தனித்தனியாக பிரிந்தாலும், நட்பு தொடர்ந்துகொண்டிருந்தது. சுதாகர் சத்யன் இருவரும் சென்னையில் ஒரு ஆட்டோரிடம் உதவியாளர்களாக இருந்து இப்போது தான் தனியாக ஆபீஸ் தொடங்கி அதை வெற்றிகரமாகவே நடத்தி வருகின்றனர்.

மூவரும் பேசிக்கொண்டே காரில் ஏறினர். சத்யன் முன்னால் டிரைவருடன் அமர்ந்துக்கொள்ள, சுதாகர், கௌதம் இருவரும் பின்னால் அமர்ந்துக்கொண்டனர். மூவரும் பொதுவாக பேசிக் கொண்டிருந்தனர். கார் திருவான்மியூரை நோக்கி சென்றுக் கொண்டிருந்தது.

மதி குழந்தை தூங்குவது போல தெரிய அவனுடன் பேசிக்கொண்டே வண்டியை செலுத்திக்கொண்டிருந்தாள். “மம்மி டாடி எப்போ வருவாங்க?” என குழந்தை கேட்க, “சீக்கிரமே வந்துடுவாங்க கண்ணா” என சொல்லிக்கொண்டே வந்தவளின் மனம் மட்டும் கலக்கத்தில் இருந்தது. குழந்தையுடன் பேசிக்கொண்டே, வண்டியை ஒட்டிக்கொண்டிருந்தவள் திருப்பத்தில் வந்த காரை கவனிக்காமல் நேராக வர அவள் சுதாரித்து பதட்டத்துடன் வண்டியை திருப்புவதற்குள் காரும் சடன் ப்ரேக், போட்டு நின்றது.

பதட்டத்தில் அவளின் உடல் நடுங்கிக்கொண்டு இருந்தது. காரை ப்ரேக் போட்டதும் உள்ளே சிரித்து பேசிக்கொண்டு வந்த மூவரும், என்னவாயிற்று என வெளியில் பார்க்க, அங்கே பதட்டத்துடன் நின்றிருந்தவளை கண்டதும் கௌதமின் முகம் சிரிப்பை சுத்தமாக தொலைத்திருந்தது. அடுத்த நொடியே கோபத்தின் உச்சியில் இருந்தான். யார் முகத்தை இனி பார்க்கவே கூடாது என

எண்ணினானோ, யாரை இனி நினைக்கவே கூடாது என இங்கிருந்து சென்றானோ, அவளை கண்ணெதிரில் கண்டதும் கோபத்தை கட்டுபடுத்த முடியவில்லை. வெறுப்புடன் கண்களை மூடி கோபத்தை கட்டுபடுத்த முயல், அருகில் அமர்ந்திருந்த சுதாகர் கௌதமின் நடவடிக்கையை கவனிக்க தவறவில்லை.

கௌதமின் நிலை இப்படி இருக்க, அதற்குள் கோபத்தில் டிரைவர் இறங்கி மதியை திட்டிக்கொண்டிருந்தார். மதி அவரிடம் மன்னிப்பு கேட்டுக்கொண்டிருக்க, குழந்தை பயத்தில் அழுதுகொண்டே “ம்ம்” என மதியின் புடவையை இழுக்க, குழந்தையை தூக்கி அணைத்து சமாதானப்படுத்த ஆரம்பித்தாள்.

காரிலிருந்து இறங்கிய சத்யன், “மேடம் பார்த்து வரக்கூடாது, குழந்தையை வேறு கூட்டிக்கொண்டு போறீங்க. பார்த்து போங்க” என சொன்னதும், “சாரி சார், குழந்தை கூட பேசிக்கொண்டே வந்ததில் கவனிக்கவில்லை, சாரி” என்றவள் தன் ஹோண்டாவை கிளப்பிக்கொண்டு மீண்டும் ஒரு சாரியையும், நன்றியையும் சொல்லிவிட்டு மெதுவாக செல்ல ஆரம்பித்தாள்.

கண்களை திறந்த கௌதம், குழந்தையுடன் தங்கள் காரை கடந்து செல்லும் மதியை பார்த்தவனின் முகத்தில் ஒரு இறுக்கம் தெரிந்தது.

“கௌதம் எண்டா ஒரு மாதிரி இருக்கிறாய்? ஏதாவது ப்ராப்ளமா?” என்றான் சுதாகர். “அதெல்லாம் ஒன்னும் இல்லைடா. கொஞ்சம் டயர்டா இருக்கு” என்றான், சுதாகர் மேற்கொண்டு ஏதும் பேசாமல் வர சத்யன் திரும்பி இருவரையும் பார்த்துவிட்டு ஒன்றும் சொல்லாமல் அமர்ந்திருந்தான்.

தங்கள் அப்பார்ட்மென்ட் வந்து சேர்ந்ததும், வண்டியை அனுப்பிவிட்டு உள்ளே சென்றனர். கௌதம் தன் பெற்றோரிடம் போனில் பேசிவிட்டு, குளித்துவிட்டு வருவதற்குள் சுதாகர், சத்யன் இருவரும் ரகசியமாக பேசிக்கொண்டிருந்தனர். கௌதம் வந்ததும் மூவரும் பால்கனியில் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தனர். “சத்யா நான் வீடு பார்க்க சொல்லி இருந்தேனே பார்த்தாயா?” என்றான்.

“ம்ம்... எங்க சீனியரோட பிரெண்ட் வீடு ஒன்னு இருக்காம். ஒரே காம்பௌண்ட்ல ரெண்டு வீடாம். உனக்கு ஒகே என்றால் போன் செய்து சொல்லிவிட்டு போய் பார்க்கலாம்” என்றான்.

“சரி நீ போன் செய்து விசாரி. அவங்க சொல்லும் போது போய் பார்த்துவிட்டு வந்து அம்மாவையும் அப்பாவையும் வந்து பார்க்கசொல்லி அவங்களுக்கும் பிடித்துவிட்டால் முடித்துவிடலாம்” என்றான். “சரி வாங்கடா உள்ளே போகலாம்” என சத்யன் அழைக்க, “இல்லடா நான் கொஞ்சம் நேரம் இங்கேயே உட்கார்ந்து இருக்கேன்” என சொல்ல சுதாகரும், சத்யனும் ஒரு பார்வையை பரிமாறிக்கொண்டு உள்ளே சென்றனர்.

வீட்டிற்கும் வாசலுக்கும் நடந்துக்கொண்டிருந்தார் லக்ஷ்மி, மதியின் அம்மா. சரி போன் செய்து பார்க்கலாம் என மதியின் நம்பருக்கு டயல் செய்ய, மதியும் அதே நேரம் வாசலில் தன் ஹோண்டாவை நிறுத்தவும் சரியாக இருந்தது.

மொபைல் ஒலிக்க எடுத்து பார்த்தவள் புன்னகையுடன், “அம்மா” என சொல்லிக்கொண்டே ஒருகையால் வண்டியை தள்ளி கொண்டே வீட்டிற்குள் நுழைந்தாள்.

போனை எடுக்காததில் பதட்டத்துடன் மீண்டும் முயற்சிக்க, அதற்குள், “பாட்டி” என காலை கட்டிக்கொண்ட ஸ்ரீராமை கண்ட லக்ஷ்மி, “என் செல்லமே” என தூக்கிக்கொண்டவர், “ஏன் மதி, இவ்வளவு நேரம்? கொஞ்சம் சீக்கிரம் வந்திருக்க கூடாதாம்மா?” என சொல்லிக்கொண்டிருக்க “அதான் வந்துவிட்டேனே அம்மா” என எதிரில் வந்து நின்றாள் சிரித்துக்கொண்டே.

“இந்தாங்க அம்மா பிரசாதம்” என தன் அம்மாவிடம் எடுத்துக் கொடுத்தாள். தன் நெற்றியில் திருநீரை வைத்துக்கொண்டு “இன்னைக்கு போல என் பொண்ணு என்னைக்கும் சந்தோஷமா இருக்கணும்” என சொல்லி மதியின் நெற்றியில் குங்குமத்தை வைத்தார். தன் அம்மாவை பார்த்தவள் நான் இப்போ சந்தோஷமா இருக்கேன்னு உங்களுக்கு தெரியுமா அம்மா? என மனதிற்குள் ஒரு கேள்வியை கேட்டுவிட்டு பூஜை அறைக்கு சென்று குங்கும பிரசாதத்தை வைத்துவிட்டு வந்தாள்.

மதி சமையலறையில் சமைத்துக்கொண்டிருக்க, ஸ்ரீராம் தன் பாட்டியுடன் ஹாலில் விளையாடிக்கொண்டிருந்தான். வெளியே கார் வந்து நிற்கும் ஓசை கேட்டு வெளியே வருவதற்குள் ஸ்ரீராம், “தாத்தா, பாட்டி” என சிரித்துக்கொண்டே வாசலை நோக்கி ஓடினான்.

பின்னாலேயே வந்த மதி புன்னகையுடன், “வாங்க மாமா வாங்க அத்தை. கல்யாணம் நல்லபடியா முடிந்ததா?” என விசாரித்தாள். “முடிந்தது மதி, எல்லோரும் உன்னை ஏன் கூட்டிக்கொண்டு வரலைனு கேட்டாங்க” என்றார் பவானி

“ஏம்மா மதி, கிரி போன் செய்தானா?” என்றார் சுந்தரம். இன்னும் இல்லை மாமா, அத்தான் இன்னும் வீட்டுக்கு வந்திருக்கமாட்டாங்க” என்றாள். “என்ன தொழிலோ என்ன வேலையோ இப்படி ஓடிஓடி எதுக்கு உழைக்கணும் இருக்கும் சொத்தை வைத்து இங்கேயே ஒரு பிசினஸ் செய்ய வேண்டியது தானே. குடும்பத்தை எல்லாம் விட்டுவிட்டு போய் எங்கயோ யாரும் இல்லாதவன் மாதிரி. இந்த குழந்தை ஒரு வயசா இருக்கும் போது போனவன், அந்த குழந்தையும் நடக்க ஆரம்பித்து பேச ஆரம்பித்து அப்பா எங்கேன்னு கேட்க ஆரம்பிச்சாச்சு. இங்க அவனுக்காக ஒருத்தி காத்துக்கொண்டு இருக்கானனு தெரிய வேண்டாம்” என தன் உள்ளகுமுறல்களை எல்லாம் கொட்டித்தீர்த்தார்.

“சரி விடுங்க அவன் என்ன ஊரை சுத்தவா போய் இருக்கான் வேலை விஷயமாக தானே” என்றதும், “இப்படியே அவனுக்கு ஆதரவா பேசிக்கொண்டு இரு” என தன் மனைவி பவானியை அடக்கினார்.

மதியின் கையிலிருந்து இறங்கிய குழந்தை ஷோகேசில் இருந்த கிரியின் படத்தை கொண்டுவந்து, “தாத்தா அப்பா” என சொல்ல. “ஆமாம்டா தங்கம்” என குழந்தையை அணைத்துக்கொண்டார்.

கிரி ஆறடிக்கும் மேல் உயரம், களையான, குறும்பு கூத்தாடும் கண்கள். பார்த்தவுடன் கவரக்கூடிய முகம். கருப்பு நிற வுர்ட்டில் மணல் வண்ண பாண்ட்டிலும் அம்சமாக இருந்தான்.

மதி ஒரு பெருமூச்சுடன் அங்கிருந்து அகன்றாள். சற்று நேரத்திற்கெல்லாம், கிரியின் தொலைபேசிவர, மதி தான் சென்று எடுத்தாள். “ஹலோ மதி எப்படி இருக்க?” என்றான். “நான் நல்லா இருக்கேன் அத்தான். நீங்க எப்படி இருக்கீங்க? உங்க வேலை எல்லாம் எப்போ முடியுது? குழந்தைக்கு எப்போதும் உங்க பேச்சு தான். நீங்க சீக்கிரம் வாங்க” என்றாள்.

“அதை சொல்லத்தானே போன் செய்தேன் மதி. நான் இன்னும் ஒரு மாதத்தில் வந்துவிடுவேன்” என்றான்.

“இருங்க அத்தான் மாமாவிடம் கொடுக்கிறேன்” என சொல்லி போனை தன் மாமாவிடம் கொடுத்தாள்.

சுந்தரம் சிறிது நேரம் தன் மகனுடன் பேசிவிட்டு, தன் பேரனுடன் கொடுக்க தன் மழலை மொழியில் தன் தந்தையுடன் கொஞ்சிக் கொண்டிருந்த குழந்தையை பார்த்த மதி ஒரு பெருமூச்சுடன் அங்கிருந்து அகன்றாள்.

இரவு உணவுக்கு பிறகு அனைவரும் அமர்ந்து பேசிகொண்டிருக்கும் போது, தொலைபேசி அழைக்க சுந்தரம் போனை எடுத்து பேசினார், “சொல்லுப்பா சத்யா, நான் இப்போதான் வந்தேன். சரி நாளன்னைக்கு சண்டே வாங்க நான் வீட்டில் தான் இருப்பேன்” என பேசிவிட்டுவைத்தார்.

“யாருங்க போன்ல?” என பவானி விசாரிக்க, “நம்ம பக்கத்து வீட்டை பார்க்க வராங்க. நம்ம ஆடிட்டரோட ஜூனியர் பேசினான், அவனோட பிரெண்டாம், இவ்வளவு நாள் பாரின்ல இருந்தானாம், இப்போ இங்கேயே செட்டில் ஆக போறதால வீடு தேடிக்கொண்டு இருக்காங்களாம். சண்டே வர சொல்லி இருக்கேன்” என்றார்.

சத்யனும் கௌதமிடம் விஷயத்தை சொல்லிவிட்டு, படுக்க சென்றுவிட, கௌதம் மட்டும் உறக்கம் வராமல் விட்டத்தை வெறித்துக்கொண்டு படுத்திருந்தான். யாரை நினைக்கவே கூடாது என எண்ணி இருந்தானோ அவளே இன்று கண் முன்னால் வந்து நிற்கிறாளே, குழந்தை வேற இருக்கு. என்னை சுத்தமாக மறந்துவிட்டாளா? எப்படியடி முடிந்தது உன்னால்?

என்னை வேண்டாம் என்று ஒதுக்கிவிட்டு சொல்லாமல் சென்றவள் தானே நீ. இப்போது எதற்காக மீண்டும் என் கண்ணில் படவேண்டும், உனக்கும் எனக்கும் ஒரு கணக்கு இருக்கிறது அதை தீர்க்காமல் விடப்போவதில்லை. என்றாவது ஒரு நாள் என்னுடைய எல்லா கேள்விக்கும் நீ பதில் சொல்லியே ஆகவேண்டும் என எண்ணிக்கொண்டே படுத்திருந்தான்

வினையாடிகொண்டிருந்த ஸ்ரீராம், சோபாவிலேயே படுத்து உறங்கிவிட, ஸ்ரீமதி குழந்தையை தூக்கிக்கொண்டு தங்கள் அறைக்கு சென்றாள். பின்னாலேயே ஒரு கவருடன் வந்த லக்ஷ்மி, “மதி

காலை நம்ம பீரோவை சுத்தம் செய்யும் போது உன்னோட போட்டோ கிடைத்தது. இந்தாம்மா” என கொடுத்துவிட்டு சென்றார்.

கவரில் இருந்த போட்டோவை எடுத்த மதி ஒவ்வொரு போட்டோவாக பார்த்துக்கொண்டே வந்தவள் கடைசியாக இருந்த போட்டோவை பார்த்து கண்கள் கலங்கின. தன் நெருங்கிய தோழியான சாருவுடன் கடைசியாக எடுத்துக்கொண்ட போட்டோ. சாரு நீ எப்படி இருக்க? என எண்ணியவள் கூடவே எழுந்த கௌதமின் நினைவுகளை தவிர்க்க முடியாமல் தவித்தாள்.

படுத்தவளின் கண்களில் இருந்து கண்ணீர் வழிய அதை துடைக்ககூட முடியாமல் பழைய நினைவுகள் வந்து அவளை ஆக்ரமிக்க, குழந்தையை அணைத்தபடி கண்ணீருடன் உறங்கிப்போனாள்.

*****

அத்தியாயம்—2

யார் தங்களின் வேலைகளை சரியாக செய்கிறார்களோ இல்லையோ ஆதவன் தன் வேலையை சரியாக செய்து விடியலை தோற்றுவித்தான். ஞாயிற்றுக்கிழமை அழகாக விடிந்தது. மதி காலையில் கிச்சனில் பரபரப்பாக இயங்கிக்கொண்டிருந்தாள். “ஏன் மதி இன்னைக்கு சண்டே தானே கொஞ்சம் ரெஸ்ட் எடுத்துக்கோம்மா” என்ற சுந்தரத்தை பார்த்து புன்னகைத்தாள்.

பவானி சிரித்துக்கொண்டே, “நீங்க சொன்னா கேட்பாளா? இன்னைக்கு அவளோட செல்ல நாத்தனாரும், அண்ணனும் வராங்களே அதான் சமையல் அமர்க்களபடுத்து” என்றார். பத்து மணிக்கு கிரியின் தங்கை தேவியும், அவள் கணவன் பிரகாஷும், வந்துவிட்டனர். ஆறு மாதம் முன்புதான் இருவருக்கும் திருமணமாகி இருந்தது. பிரகாஷ் சிறு வயதிலேயே பெற்றோரை இழந்தவன், தன் உறவினர் ஒருவரின் உதவியுடன் படித்து MNC ஒன்றில் நல்ல பணியில் இருக்கிறான். சிறு வயதிலேயே அவரின் திறமையையும் பொறுப்பையும் பார்த்த சுந்தரம் தன் மகளை பிரகாஷிற்கு திருமணம் செய்துவைத்தார்.

அனைவரும் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருக்க, தேவியும் மதியும் தனியாக அமர்ந்து ஒருவாரச் சந்தையையும் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். “அண்ணி கிளம்புங்க நாம மூணு பேரும் ஷாப்பிங் போய் வரலாம்” என்றாள் தேவி.

“ஷாப்பிங்கா, நான் வரலைம்மா நீங்க ரெண்டு பேரும் போகும்போது நான் எதுக்கு கரடி மாதிரி?” என மதி சொல்ல, “அண்ணி இந்த கதையெல்லாம் வேண்டாம் நான் எப்போ கூப்பிட்டாலும், ஸ்கூல் போகணும், குழந்தையை பார்த்துக்கணும், வேலை இருக்கு என்று ஏதாவது சொல்லிக்கொண்டே தான் இருக்கிறீர்கள், இன்னைக்கு நீங்க கண்டிப்பாக வந்து தான் ஆகவேண்டும்” என பிடிவாதமாக சொல்ல, பவானியும், “போய் வா மதி நீயும் வெளியே எங்கேயும் போவது இல்லை” என சொன்னார்.

“இல்லை அத்தை குழந்தை தேடுவான்” என்றதும், “அப்போ குழந்தையையும் அழைத்துக்கொண்டு வா மதி. நீ ஏன் தயங்குகிறாய், ஒஹ.... மச்சான் கிட்ட பெர்மிஷன் வாங்கணுமா?” என கேட்டுவிட்டு சிரிக்க. “அதெல்லாம் இல்லை அண்ணா, நான் வருகிறேன்” என்றாள்.

மூவரும் கிளம்பி சென்றதும் பவானி, சுந்தரம், லக்ஷ்மி மூவரும் போர்டிக்கோவில் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருக்க, சத்யனின் கார் வந்து நின்றது. சத்யன் இறங்க பின்னாலேயே சுதாகரும், கௌதமும் இறங்கி சுந்தரத்தை நோக்கி வந்தனர்.

“ஹலோ சார் எப்படி இருக்கீங்க?” என்றான் சத்யன். வாப்பா சத்யா சௌக்கியமா? நான் நல்லா இருக்கேன்” என்றார். “சார் இவன்தான் என் பிரெண்ட், இவனுக்காக தான் வீடு பார்க்கவந்தேன்.

“ஹலோ சார், நான் கௌதம் ராம். லண்டன்ல வேலை செய்து கொண்டிருந்தேன். இனி சொந்தமா பிஸ்னெஸ் செய்ற ஐடியா இருக்கு. அதான் ஊரில் இருக்கும் அப்பா, அம்மாவோட இங்கேயே செட்டில் ஆகலாம்னு இருக்கோம். அதுக்கு தான் வீடு பார்க்க வந்தேன்” என சொன்னான். சுந்தரத்திற்கும் அவனை பிடித்துவிட, “வாங்கப்பா உள்ளே போய் பேசலாம்” என அழைத்து சென்றார்.

பவானியும், லக்ஷ்மியும் வந்தவர்களுக்கு காபி பலகரத்துடன் உபசரித்தனர். பக்கத்துவீட்டு சாவியை எடுத்துக்கொண்டு மூவரையும் அழைத்துக்கொண்டு சென்றார். சுற்றிலும் பார்வையை படரவிட்ட கௌதமிற்கு வீடு மிகவும் பிடித்திருந்தது. ஒரே அமைப்பில் இரண்டு வீடு, சுற்றிலும் அழகான தோட்டம், வீட்டை சுற்றிவர நடைபாதை, அதன் இருமருங்கிலும் பூந்தொட்டிகள், அதில் பூக்கள் பூத்து குலுங்கின.

இரண்டு வீடுகளுக்கும் இடையில் பத்து அடி இடைவெளிவிட்டு பின்னால் செல்ல பாதை இருந்தது. வீட்டின் வெளியே அழகாக கோலமிட்டு இருந்தனர். வீட்டின் உள்ளே சென்று பார்த்தான், வீடு சுத்தமாக அழகாக இருந்தது. மாடியிலும் அதே போல அழகாக, மூன்று பெட்டும், ஸ்டடி ரூம், ஸ்டோர் ரூம் ஒன்றும் இருந்தது. மேலே மாடி இரண்டு வீட்டிற்கும் சேர்த்து ஒன்றாகவே அமைந்திருந்தது.

“ரொம்ப நல்லா இருக்கு சார் வீடு. யாரும் இல்லாம பூட்டி இருப்பது போல தெரியவே இல்லை கோலமெல்லாம் போட்டு பூஜையறையில் விளக்கெல்லாம் ஏற்றி வைத்திருக்கே” என்றான். சுந்தரம் புன்னகையுடன், “எல்லாம் என் மருமகளோட ஆர்டர்பா, வீட்டில் யாரும் இல்லேன்றாலும், சுத்தம் செய்து கோலம் போட்டு விளக்கேற்றி வைக்கணுமாம். அப்போதான் வீட்டில் மகாலக்ஷ்மி வாசமிருப்பாளாம் ” என சிரித்தார்.

“எனக்கு ரொம்ப பிடித்திருக்கு அம்மாவும் அப்பாவும் வந்து பார்த்ததும் அவங்களுக்கும் பிடித்ததும் மேற்கொண்டு பேசிக்கலாம் சார்” சென்று சொல்லி விடைபெற்றுக்கொண்டு கிளம்பினர்.

காரில் ஏறிய சுதாகர் “என்ன கௌதம் உனக்கு வீடு பிடித்திருக்கா?” என்றான். “ம்ம்... ரொம்ப நல்லா இருக்கு. நானும் முதலில் ஒரே காம்பெளண்ட்ல ரெண்டு வீடு என்றதும், கொஞ்சம் தயங்கினேன், ஆனால் நல்ல மனுஷாளா தான் இருக்காங்க. அப்பா அம்மாவுக்கும் நல்லா பொழுது போய்விடும்” என சிரித்தான்.

சத்யா, “ஷாப்பிங் போகணும்னு சொன்னியேடா போகலாமா?” என்றான். “ஹம்ம்... அம்மாவுக்கும் அப்பாவுக்கும் கிப்ட் வாங்கணும், முதலில் ஜி.ஆர். டி. போடா, ” என்றான். மணி இப்போவே ரெண்டு, முதலில் போய் லஞ்ச் முடித்துக்கொண்டு அப்புறம் போகலாம்” என சத்யா சொல்ல மற்ற இருவரும் ஒப்புக்கொண்டனர்.

பிரகாஷ், மதியையும், தேவியையும் அழைத்துக்கொண்டு ஜி.ஆர்.டி க்கு சென்றான். முதலில் தேவிக்கு வாங்கியவன், மேலே மாடிக்கு அழைத்து சென்றான். அன்றைய அலைச்சலில் குழந்தை உறங்கி விட, “அண்ணா நான் குழந்தையை வைத்துக்கொண்டு இங்கே இருக்கிறேன் நீங்களும், தேவியும் போய் வாங்கிக்கொண்டு வந்துவிடுங்களேன்” என்றாள்.

“இல்லை அண்ணி நீங்க போய் செலக்ட் பண்ணுங்க, உங்க செலெக்ஷன் நல்லா இருக்கும். நான் குழந்தையை வைத்துக் கொண்டு காரில் இருக்கிறேன்” என சொல்லிவிட்டு பிரகாஷிடம் கார் சாவியை வாங்கிக்கொண்டு மதி சொல்ல சொல்ல கேட்காமல் சென்றுவிட, வேறு வழி இல்லாமல் பிரகாஷுடன் சென்றாள்.

கருக மணியும், பவழமும் கோர்த்த அழகிய கழுத்து ஆரம் ஒன்றை எடுத்த பிரகாஷ் “மதி இது எப்படி இருக்கு?” என்றான். “ரொம்ப நல்லா இருக்கு” என சொன்னதும் குழந்தைக்கு ஆலிலை கண்ணன் போட்ட டாலருடன் கூடிய செயின் ஒன்றையும் வாங்கினான். “என்னண்ணா இப்போவே குழந்தைக்கு சேர்க்க ஆரம்பித்து விட்டீர்களா?” என சிரித்துக்கொண்டே கேட்டவளை பார்த்து, “நோ மேடம், இது என் சிஸ்டருக்கு, இது அவங்களோட குழந்தைக்கு” என சொல்லி புன்னகைத்தான்.

“எனக்கு எதுக்கண்ணா இப்போ நகை ஏற்கெனவே சொல்ல சொல்ல கேட்காமல் எனக்கும் குழந்தைக்கும் டிரஸ் வேற எடுத்திருக்கீங்க” என்றவளை இடைமறித்து “உன் கூட பிறந்தவனாக இருந்தா வாங்கிக்கொள்ளமாட்டாயா மதி?” என சற்று தழைந்த குரலில் சொன்னதும் “நான் அதற்காக சொல்லவில்லை அண்ணா” என்றவளின் கண்கள் உடன் பிறந்தவன் என்ற சொல்லில் கலங்கியது.

“ஹே மதி ரொம்ப செண்டிமெண்டா பேசிட்டேனா? இப்போ என்ன செய்வது என்றவன் சேல்ஸ்மேனை அழைத்து, “சார் இங்கே பிள்ளையார் சிலை இல்லனா படம் எங்கே இருக்கு?” என்றான், சேல்ஸ் மேனும் , புரியாமல் பார்க்க, “என்னண்ணா எதுக்கு இப்போ பிள்ளையாரை தேடறீங்க?” என்றாள்.

“உன்னை கண்கலங்க வச்சிட்டேனே மதி அதுக்கு தான், நடு கடைல நின்னு உன் முன்னால் தோப்புகரணம் போட்டா கடையே நின்னு வேடிக்கை பார்க்கும். பிள்ளையார் எதிரில் போட்டால் கொஞ்சம் புண்ணியமாவது கிடைக்கும்” என்றதும், “ஏன் அப்போ மட்டும் உங்களை யாரும் வேடிக்கை பார்க்க மாட்டாங்களா?” என சொல்லி விட்டு தன்னையும் அறியாமல் சற்று பலமாகவே சிரித்தான்.

தன் பெற்றோருக்கு கிப்ட் வாங்கிக்கொண்டு வேறு ஏதாவது வாங்கலாமா, என மேலே வந்த கௌதமை அந்த சிரிப்பு சத்தத்திற்கு திரும்பி பார்க்க அங்கே மதியை கண்டதும் அவன் கண்களில் கோபக்கனல் தெரிந்தது. சத்யனும் திரும்பி பார்க்க அங்கே மதியை கண்டதும், “டேய்...!, இது நேத்து நம்ம கார்ல மோதவிருந்த பொண்ணு தானே” என சொல்லிகொண்டே கௌதமை பார்த்தவன் அவன் முகத்தில் இருந்த இறுக்கத்தையும், கண்களில் தெரிந்த கோபத்தையும், கண்டு மற்ற இருவரும் திகைத்தனர்.

மதியை முறைத்துக்கொண்டிருந்த கௌதமின் கையை தட்டிய சுதாகர், “கௌதம் வேற ஏதாவது பார்கிறாயா?” என கேட்டதும் தன்னை சுதாரித்த கௌதம் “இல்லை போகலாம்” என சொல்லி விட்டு விறுவிறுவென அங்கிருந்து அகன்றான். பிரகாஷின் பின்புறமாக நின்றிருந்ததால் அவன் முகத்தை மூவருமே கவனிக்கவில்லை.

காரில் வரும் போதும் மூவரின் இடையிலும் எந்த பேச்சும் இல்லாமல் அமைதியாக வந்தனர். சுதாகர் சத்யாவை பார்த்து என்னவாக இருக்கும் என ஜாடையில் கேட்டதும் சத்யன் “சம்திங் ராங் பட் என்ன விஷயம்னு தெரியலை?” என மெல்லிய குரலில் சொல்லிவிட்டு பின்னால் அமர்ந்திருந்த கௌதமை பார்க்க அவனோ வேதனையை சுமந்த முகத்துடன் கண்களை மூடி தலையை பின்னால் சாய்த்தபடி அமர்ந்திருந்தான்.

அன்றைய இரவும் கௌதம் வெகுநேரம் உறங்கவில்லை. சத்யனும் சுதாகரும் என்னவாக இருக்கும் என குழம்பிக்கொண்டிருந்தனர். “என்ன சத்யா, வந்ததுல இருந்தே இவன் ஆளே சரி இல்லை. ஏர் போர்ட்ல பேசினதுக்கே சலிப்பா ஒரு சிரிப்பு சிரித்தான். கார்ல மோத இருந்த அந்த பொண்ணை பார்த்ததும் அவன் முகத்தில் அப்படி ஒரு கோபம். காலையில் நம்மோடு கிளம்பி கடையில் அந்த பொண்ணை பார்க்கும் வரைக்கும் நல்லா தானே இருந்தான்? அப்போ அந்த பொண்ணால் தான் இவன் இப்படி இருக்கிறானா?” என கேட்டான்.

“இருக்கலாம் சுதாகர். இரண்டரை வருஷம் முன்னால் நடந்த ஏதும் அவன் மறக்கவில்லை. இன்னும் அந்த பொண்ணையே நினைச்சிட்டு இருக்கான் போல. அப்போ அந்த பொண்ணும் இன்னைக்கு நாம் பார்த்த பொண்ணும் ஒரே பொண்ணாக தான் இருக்கணும், அதனால் தான் அவனுக்கு இவ்வளவு கோபம். எவ்வளவு பொறுமையானவன்டா நம்ம கௌதம் அவனுக்கே இவ்வளவு கோபம் வருது அப்போ அந்த பெண்ணை அவன் எந்த அளவுக்கு நேசித்து இருக்கணும்” என்றான்.

“நீ சொல்வதும் சரிதான் சத்யா. எனக்கு கூட அந்த சந்தேகம் இருக்கு. அவனிடம் நேரடியாக கேட்டால் ஏதும் சொல்லமாட்டான். அவன் பாரின் கிளம்பி போனதற்கு பின்னால் தானே அவனோட அப்பா அம்மாவிடம் மெல்ல பேசி அவனோட சோகத்துக்கு காரணம் தெரிந்துகொண்டோம், அப்படிப்பட்டவன் நிச்சயம் நம்மிடம் சொல்ல மாட்டான். இந்த காலத்து பொண்ணுங்க எல்லாம் என்ன சொல்வதென்றே தெரியவில்லை? பணத்துக்காக இப்படியா மனசை மாத்திக்குவாங்க?” என்றான்.

“சேசே என்னடா சொல்ற? அந்த பொண்ணை பார்த்தா அப்படியெல்லாம் தெரியலையேடா. பாவம்டா அவளுக்கு என்ன கஷ்டமோ? இல்லனா, நாம் நேரடியாக கௌதமிடமே கேட்டால் என்ன?” என்றான் சத்யா.

“அவன் தானே நீ கேட்டதும் அவன் அப்படியே உன்னிடம் வந்து எல்லாவற்றையும் சொல்லிடுவானா? அவனே ஒரு அழுத்தக்காரன். இப்போதைக்கு நாம் அவனிடம் ஏதும் கேட்க வேண்டாம். கொஞ்சம் நாள் ஆகட்டும், பிறகு பார்க்கலாம். என்ன தான் நடக்கிறதென்று கவனிப்போம்” என்றான்.

கௌதம் தன் மொபைலை ஹால் சோபாவிலேயே வைத்துவிட்டு சென்றிருந்தான். சுதாகர், சத்யனின் பேச்சை தடை செய்வது போல கௌதமின் மொபைல் ஒலிக்க ஆரம்பித்தது. போனை எடுத்த சத்யன், அதில் பர்சனல் கால் என தெரிந்தது. புருவத்தை ஒருமுறை ஆச்சர்யத்துடன் ஏற்றி இறக்கியவன் கௌதமின் அறைக்குள் எட்டிப்பார்த்தான், அவன் அயர்ந்து போய் தூங்குவதை கண்டதும், தூங்குபவனை எழுப்ப மனமில்லாமல் வெளியே வந்தவன், போனை ஆன் செய்வதற்குள் மொபைல் தன் அழைப்பை நிறுத்திக்கொண்டது.

மீண்டும் சுதாகரும் சத்யனும் பேச ஆரம்பிக்க மொபைல் அழைத்தது. “யாருடா அது இந்த ராத்திரி 1 மணிக்கு போன் செய்வது?” என சத்யன் மொபைலை பார்க்க, அதே பர்சனல் நம்பர், சத்தியனே போனை ஆன் செய்ததும், அவன் பேசுவதற்கு முன்பே, “ஹே...!!! ஹீரோ எப்படி இருக்கீங்க? பார்த்தீங்களா நீங்க இந்தியா வந்த விஷயத்தை என்னிடம் சொல்லவே இல்லை?” என தொடர்ந்து பேசிக்கொண்டிருக்க..

சத்யன் எரிச்சலுடன் யாரு இந்த லொடலொடா யார் பேசுவதென்று கூட தெரியாமல் என கோபத்துடன், “ஹலோ மேடம் போனை யார் எடுத்திருக்காங்க என்று கூட தெரியாமல் வளவளன்னு நீங்க பேசிக்கொண்டு இருக்கீங்களே நீங்க யாரு உங்களுக்கு என்ன வேண்டும்?” என்றான்.

வேறு யாருடைய குரலோ கேட்டதும் ஒரு நிமிடம் தயங்கியவன் மறு நிமிடமே, “ஹலோ யாரிடம் எப்படி பேசுவதுன்னு கூட தெரியாதா? எதுக்கு இப்போ போன்ல இப்படி கத்தறீங்க? எனக்கு என்ன முகமா தெரியுது போன்ல? அது சரி நீங்க யாரு கௌதமோட போன் உங்களிடம் எப்படி வந்தது?” என சரமாரியாக கேள்வி கேட்டுக்கொண்டிருக்க சத்யன் சரியான வாயாடி போல யாரு இவன் என யோசித்துக்கொண்டிருக்கும் போது சுதாகர், “யாருடா?” என செய்கையில் கேட்டான்.

போனை ஒரு கையால் மூடியவன், “யாரோ ஒரு லவுட் ஸ்பீகர்டா” என்றான் எரிச்சலுடன். போனை வாங்கிய சுதாகர், “ஹலோ யாருங்க?” என்றான் “ஹலோ அங்கே கௌதம் இருக்கிறாரா இல்லையா? இது அவரோட நம்பர் தானே? அவரோட நம்பர்னா அவர் எடுக்காமல் நீங்க ஏன் எடுக்கறீங்க? நீங்க யாரு?” என கேள்வி மேல் கேள்வியாக அடுக்கிக்கொண்டே போனவனை “மேடம் ப்ளீஸ் கொஞ்சம் நிறுத்துகிறீர்களா? இது கௌதம் நம்பர் தான். அவன் தூங்கிக்கொண்டு இருக்கிறான்” என்றான்.

“ஒஹ்..! தூங்கிட்டாரா? சரி நான் காலையில் போன் செய்கிறேன்” என்றவனை இடைமறித்து “நீங்க போன் செய்தீங்கன்னு அவனிடம் சொல்லனுமே உங்க பேரை சொல்லுங்க” என்றான்.

“சாருன்னு சொல்லுங்க அவருக்கு தெரியும்” என கூறி போனை வைத்தான்.

இரண்டு காதையும் தேய்த்துக்கொண்டு சத்யன் “ஹப்பா ஸ்பீகர் போடாமலேயே பக்கத்தில் நிற்கும் என் காது இப்படி வலி எடுத்துக்கொண்டது. யாரு இந்த ஸ்பீகர்கிட்ட மாட்ட போறாங்களோ?” என்றதும் சிரித்த சுதாகரை பார்த்து சத்யன்,

“ஏன் சுதாகர், ஒருவேளை மாட்டபோவது நம்ம கௌதமாக இருந்தால்?” என கேள்வியோடு நிறுத்த சுதாகரும் சத்யனை எனக்கும் அதே சந்தேகம் என்பது போல பார்த்தான்.

*****

அத்தியாயம்—3

காலை எட்டுமணிக்கு தன் வேலைகளை முடித்துக்கொண்டு வெளியில் வந்த கௌதம் பால்கனியில் அமர்ந்து பேப்பர் படித்துக்கொண்டிருந்த நண்பர்கள் இருவரையும் பார்த்து, “குட் மார்னிங்டா” என்றான். மற்ற இருவரும் சிரித்துக்கொண்டே குட்மார்னிங் சொன்னதும் சத்யன் பிளாஸ்கில் இருந்த காபி யை ஊற்றி கொடுத்ததை வாங்கிக்கொண்டு சுதாகரிடம் இருந்த பேப்பரில் ஒன்றை வாங்கிக்கொண்டு அமர்ந்தான்.

“என்ன கௌதம் நேற்று நைட் நல்லா தூங்கினாயா?” என சத்யன் கேட்க, “ஹம்ம்.... தூங்கினேனே” என்றான் பேப்பரில் இருந்து கண்ணை அகற்றாமல். “இல்ல, கண்ணெல்லாம் சிவந்து இருக்கே? அதான் தூக்கம் சரி இல்லையான்னு கேட்டேன்” என்றான்.

“கொஞ்சம் சரியான தூக்கமில்லை. வேறொன்றுமில்லை” என்றவன் மீண்டும் பேப்பரில் ஆழ்ந்தான். மணியை பார்த்தவன் எழுந்து தன் மொபைலை எடுத்தான். தன் பெற்றோரிடம் வீடு பார்த்ததையும் அவர்கள் இருவரும் வந்து பார்த்துவிட்டு பிடித்திருந்தால் முடித்துவிடலாம் என்றும் சொல்லிவிட்டு போனை வைத்தான்.

சத்யனிடம், “அம்மாவும், அப்பாவும் நாளைக்கே வராங்களாம். புதன் கிழமை எனக்கு முக்கியமான வேலை இருக்குடா நீங்க யாராவது உடன் போய் அந்த வீட்டை காட்ட முடியுமா?” என்றான்.

“அதுக்கு என்னடா இப்படி தயங்கி தயங்கி சொல்ற, சுதாகருக்கு வேலை இருக்கு நான் போய்

அவங்களை விட்டுவிட்டு வருகிறேன். நான் ஆபீஸ் போய் சேர்ந்ததும் காரை அனுப்பி அவங்களை திரும்ப அழைத்துக்கொள்ளலாம்” என்றான்.

“கௌதம் உனக்கு நைட் ஒரு போன் வந்ததுடா” என்றான் சுதாகர். “எனக்கா? யாரு..?” என்றான்.

“ஆமாம்டா சரியான லவுட் ஸ்பீக்கர். எனக்கு காது வலி வந்தது தான் மிச்சம். டீச்சர் போல வெறும் கேள்வியாவே என்னை கேட்டா” என்றான்.

“எண்டா பேரை கேட்கலையா?” என்றான் சிரித்துக்கொண்டே. “ஹம்ம்... கேட்டோமே சாருன்னு சொன்னா உனக்கு தெரியுன்னு சொன்னாங்க” என்றான் சுதாகர்.

“சாருவா....!!! ” என்ற கௌதமின் முகத்தில் வெளிச்சம் பரவ சத்யனும் சுதாகரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டனர்.

அங்கிருந்து சற்று தள்ளி சென்றவன் புன்னகையுடன் சாருவின் எண்ணிற்கு தொடர்புகொண்டான். அவன் பேசிய பத்து நிமிடத்தில் சாரி சாரி என நூறு முறை சொல்லி இருப்பான். சுதாகரும் சத்யனும், கௌதமின் முகத்தில் தோன்றும் பாவங்களையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

பேசிவிட்டு சிரித்தபடியே வந்தவனை, “யாருடா இந்த சாரு?” என்றான் சத்யன். “சாரு நைஸ் கேர்ட்டா. அவ அண்ணன் சிவா என்னோட ஐ.ஐ.டி ல ஒண்ணா படித்தவன்” என சொல்லிவிட்டு உள்ளே சென்றுவிட்டான். இருவரும் உள்ளே சென்றவனையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். அவர்களால் ஒரு முடிவுக்கு வர முடியவில்லை.

மறுநாள் மாலை வந்த தன் பெற்றோருடன் அமர்ந்து கௌதம் பேசிக்கொண்டிருந்தான். “என்னடா கண்ணா இப்படி இளைத்து போய்விட்டாய். இந்த இரண்டு வருடத்தில் ஒரு தடவை கூட எங்களை பார்க்க வேண்டும் என்று உனக்கு தோன்றவில்லையா?” என்ற தாயின் மடியில் படுத்துக் கொண்டான். பாசத்துடன் அவன் தலையை கோதியபடி கண்கலங்க அமர்ந்திருந்தார், சிவகாமி.

பேச்சை மாற்றும் விதமாக “அம்மா உங்க கால்வலி இப்போது எப்படி இருக்கு? மருந்தெல்லாம் சரியாக சாப்பிடுகிறீர்களா?” என தன் தாயை பாசத்துடன் விசாரித்துக்கொண்டான்.

“அதுக்கு என்னப்பா நான் மருந்தெல்லாம் சரியாக சாப்பிடுகிறேன். எனக்கு தான் நீ ப்ளைட்ல வந்து இறங்குவதை பார்க்கணும்னு ஆசையாக இருந்தது. நீ தான் கால்வலியோடு வரக்கூடாதுன்னு சொல்லிட்ட. உங்க அப்பாவையும் அம்மாவை பார்த்துக்கோங்கன்னு சொல்லி வரவிடாமல் செய்துவிட்டாய்” என்றார் சற்று ஆதங்கத்துடன்.

செய்து ஊரில் எல்லாவேலையும் நேற்று தான் முடித்தீர்கள். நீங்க இங்கே நடுவில் வந்திருந்தால் அந்த வேலையும் தடைபட்டிருக்கும். நீங்க நாளைக்கு போய் வீட்டை பாருங்க. அவங்க கூட பேசி என்னைக்கு ரெஜிஸ்ட்ரேஷன் வச்சிக்கலாம்னு பேசிட்டு வந்திடுங்க. எனக்கு நாளைக்கு வெளியே போக வேண்டிய வேலை இருக்கு. சத்யா உங்களோடு வருவான்” என்று சொல்லிவிட்டு தன் பெற்றோரை பார்த்தான்.

“சரி கௌதம் நானும் அம்மாவும் பார்த்துவிட்டு எல்லாம் பேசிவிட்டு வருகிறோம்” என்றார் கௌதமின் தந்தை விஸ்வநாதன். அப்போதே கௌதம் சுந்தரத்திற்கு போன் செய்து நாளை தன் பெற்றோர் வந்து எல்லாவற்றையும் பேசி முடித்துக்கொள்வார்கள் என சொல்லிவிட்டு போனை வைத்தான்.

மதி காலையில் சாவதானமாக தோட்டத்தில் அமர்ந்து குழந்தைக்கு ரைம்ஸ் சொல்லி கொடுத்துக்கொண்டிருந்தான். அங்கே வந்த சுந்தரம் என்ன மதி இன்னைக்கு ஸ்கூல் போகவில்லையா? பையனோடு உட்கார்ந்துவிட்டாயே?” என்றார்.

“இன்றைக்கு லீவ் மாமா” என்றான். “ஓஹ் அப்படியா” என்றவர் தோட்டத்தை சுற்றி நடந்துக்கொண்டிருக்க மதி குழந்தையை அழைத்துக்கொண்டு வீட்டிற்கு சென்றான். சுந்தரம் தோட்டத்தில் இருந்த சேரில் அமர்ந்து பிசினஸ் டுடே படித்துக்கொண்டிருக்கும் போது சத்யனின் கார் வந்து கேட் அருகில் நின்றுது.

கௌதமின் பெற்றோரை அழைத்துக்கொண்டு வந்த சத்யன் சுந்தரம் தோட்டத்தில் அமர்ந்திருப்பதை பார்த்துவிட்டு நேராக அவரிடம் சென்றான். சுந்தரம் அனைவரையும் வரவேற்று அமரசொன்னார்.

சத்யன், “சார் இவங்க தான் என் பிரெண்டோட அம்மா, அப்பா. நீங்க எல்லாவற்றையும் இவங்களோடு பேசி முடித்துக்கொள்ளுங்கள். எனக்கு வேலை இருக்கு நான் கிளம்புகிறேன்” என சொல்லிவிட்டு விஸ்வநாதனிடம் திரும்பி “அப்பா நான் போயிட்டு கார் அனுப்புகிறேன்” என சொல்லி விடை பெற்றுக்கொண்டு கிளம்பினான்.

பொதுவாக அவர்களை பற்றி விசாரித்த சுந்தரம் அவர்களை அழைத்து சென்று வீட்டை சுற்றிகாட்டினார். அவர்களுக்கு பிடித்திருந்ததை அவர்கள் முகமே உணர்த்த, தங்கள் வீட்டிற்கு அழைத்துக்கொண்டு வந்து தன் மனைவியையும் சம்மந்தியையும் அறிமுகம் செய்து வைத்தார்.

மதி அனைவருக்கும் பழரசம் கொண்டுவந்து கொடுத்தாள். மதியை பார்த்த சிவகாமிக்கு அவளை மிகவும் பிடித்துவிட, “இது உங்க பொண்ணா?” என ஆர்வமுடன் கேட்டார். அப்போது ஓடிவந்து தன் தாத்தாவின் மடியில் அமர்ந்தான் ஸ்ரீராம். “இல்லைமா என்னோட மருமகள், இது என் பேரன் ஸ்ரீராம்” என்றார்.

“ஓஹ்...” என்றவரின் குரலில் ஒரு சோர்வு தெரிந்தது. ஸ்ரீராமின் குறும்பையும் அவனின் பேச்சையும் பார்க்க பார்க்க சிவகாமியின் மனதில் ஒரு ஏக்கம் எழுந்தது.

கௌதமின் தந்தை, “சரிங்க வெள்ளிகிழமை ரெஜிஸ்ட்ரேஷன் முடிச்சிக்கலாம். புதன் கிழமை நாங்க வீட்டுக்கு குடிவந்துவிடுகிறோம்” என சொல்லிவிட்டு சத்யனின் கார் வந்ததும் கிளம்பினார்.

“இருங்களேன் ஆன்ட்டி, மதியம் ஆகிவிட்டது சாப்பிட்டுவிட்டு கிளம்புங்களேன் ” என்றாள் மதி. அவள் அருகில் வந்த சிவகாமி, “இருக்கட்டும்மா. இனி பக்கத்தில் தானே இருக்க போறோம். ஒருநாள் சாவகாசமா வந்து சாப்பிட்டா போச்சு” என்றார். சிரித்த மதி பூஜை அறையிலிருந்த குங்குமத்தை கொண்டுவந்து, “குங்குமம் எடுத்துக்கோங்க ஆன்ட்டி” என கொடுத்தாள். சிரித்துக்கொண்டே சிவகாமியும் எடுத்துக்கொண்டு “வரேன்மா” என சொல்லிக்கொண்டு கிளம்பினார்.

வரும் வழியெல்லாம் மௌனமாகவே வரும் தன் மனைவியை பார்த்த விஸ்வநாதன், “என்ன சிவகாமி அமைதியாக வருகிறாய்? உனக்கு வீடு பிடிச்சிருக்கு இல்ல?” என்றார். “ரொம்ப பிடிச்சிருக்குங்க. வீட்டை விட பக்கத்து வீட்டு ஆட்களை ரொம்பவே பிடித்திருக்கு. நம்ம கௌதமுக்கும் கல்யாணம் ஆகி இருந்தால் அந்த வீட்டு பேரன் மாதிரி நம்ம வீட்டையும் ஒரு பேரனோ பேத்தியோ விளையாடிக்கொண்டு இருந்திருக்கும்” என ஏக்க பெருமூச்சுடன் சொன்னார்.

“அவன் ஊருக்கு போகும் முன் என்ன சொன்னான்? மூணு வருஷம் என்னை தொல்லை செய்யாதீங்க. நானும் பழசெல்லாம் மறக்கணும், என் மனசு பக்குவப்படணும். அதற்கு இந்த மூன்று வருடம் அவசியம் தேவை, அதன் பிறகு கல்யாணம் செய்துக்கொள்கிறேன்” அப்படின்னு சொல்லிட்டு தானே போனான். இப்படி கவலைப்பட்டால் எப்படி? அவனும் இப்போதான் பிஸ்னெஸ் ஆரம்பிக்க போறான், அதில் கொஞ்சம் காலை நல்லா ஊன்றட்டும், அப்புறம் உன் இஷ்டப்படியே நல்ல பொண்ணா பார்த்து கல்யாணம் செய்துவை” என்றார் ஆறுதலாக.

“நான் பார்க்கும் பொண்ணுன்னு இல்லை அதுக்கு முன்னாலேயே எனக்கு இந்த பொண்ணை பிடிச்சிருக்குன்னு சொன்னால் கூட போதும் அவளையே என் பிள்ளைக்கு கல்யாணம் செய்துவைக்க தயாராக இருக்கிறேன்” என்றார்.

“ஹம்ம்..., ஆமாம் இந்த விஷயத்தில் நாம அவசரப்படாமல் தான் செய்யணும்” என கௌதமை பற்றி பேசிக்கொண்டே வீடு வந்து சேர்ந்தனர்.

மாலை சத்யனும், சுதாகரும் வந்த பின்னர் தான் கௌதம் வந்தான். “என்ன கௌதம் சோர்வா இருக்கிறாய்? போன வேலை எவ்வளவு தூரம் முடிந்திருக்கு? என்றார் .

“அடுத்த வாரம் வர சொல்லி இருகாங்க அப்பா. பிரஞ்ச் மேனேஜர் இன்னும் ஊரில் இருந்து வரவில்லை. அவர் வந்ததும் பேசிவிட்டு மற்ற வேலைகளை பார்க்கலாம். நீங்க போன வேலை முடிந்ததா? என்னம்மா உங்களுக்கு வீடு பிடித்திருக்கா?” என்று விசாரித்தான்.

அதற்குள் விஸ்வநாதன், “உங்க அம்மாவுக்கு வீட்டையும் பிடித்திருக்கு, அதைவிட அங்கிருக்கும் ஆட்களை ரொம்ப பிடித்திருக்கு” என சிரித்தார். “எனக்கு அப்போதே தெரியும் அம்மாவுக்கு கட்டாயம் பிடித்துவிடும் என்று” என்றான் கௌதம்.

“ஒஹ்..! அதான் அம்மா வரும்போதே முகத்தில் ஒரு தேஜசம் , தலைக்கு பின்னால் ஒரு ஒளிவட்டமும் தெரிந்தது. தாமரைபூ தான் இல்லை. இருந்திருந்தா மகாலக்ஷ்மின்னு நினைத்திருப்பேன்” என்றான் சத்யன்.

“உனக்கு எப்போதும் கிண்டல்தாண்டா” என சிவகாமி சத்யனின் முதுகிலேயே தட்டினார். “அந்த வீட்ல அவங்க பேரனை பார்த்ததும் நம்ம கௌதமுக்கும் கல்யாணம் ஆகி இருந்தா இப்படி ஒரு பேரன் இங்கேயும் இருந்திருப்பான்னு நினைத்தேண்டா. அந்த வீட்டு மருமக பொண்ணும் ரொம்ப நல்ல மாதிரி” என தன் ஆதங்கத்தை அடக்க முயன்றும் தோற்று அனைத்தையும் வெளியே கொட்டினார்.

கௌதம் சற்று நேரம் ஏதும் சொல்லாமல் அமைதியாக அமர்ந்திருந்தான். விஸ்வநாதன் என்ன சிவகாமி? என கண்ணாலேயே கேள்வியுடன் தன் மனைவியை சற்று சலிப்புடன் பார்த்தார்.

தன் ஆதங்கத்தால் ஏற்பட்ட தன் மகனின் முக வாட்டத்தை கவனித்த சிவகாமி, கௌதமின் முதுகை தட்டி கொடுத்து, “ என்னை தவறாக நினைக்காதே கௌதம், நீ இன்னும் இப்படியே இருக்கும் ஆதங்கத்தில் இப்படி பேசிவிட்டேன்” என சொன்னதும்,

“பரவாயில்லை அம்மா. என்னோட மனசை புரிந்துக்கொண்டு நீங்கள் இத்தனை நாட்கள் என்னிடம் அதைப்பற்றி ஒருவார்த்தை கூட பேசியது இல்லை. இன்னைக்கு ஏதோ உங்க மனசுல இருப்பதை சொல்லிட்டங்க. அதுவும் நல்லதற்கு தான். நீங்க எனக்கு நல்ல அப்பா அம்மாவாக இருந்திருக்கிறீர்கள் ஆனால் நான் உங்களுக்கு நல்ல பிள்ளையாக இருக்க முடியவில்லையே என்று கஷ்டமாக இருக்கிறது” என்றவனை நால்வரும் வருத்தத்துடன் பார்த்தனர்.

“சரிம்மா, கூடிய சீக்கிரமே உங்க ஆசை நிறைவேறிடும். இப்போ சந்தோஷம் தானே” என தன் தாயின் அருகில் வந்து கையை பிடித்துக்கொண்டான். சிவகாமியும் மகிழ்வுடன், “எனக்கு சந்தோஷம் தா தம்பி. எனக்கு என்ன உன்னை சந்தோஷமா பார்க்கணும் அது தான்” என்றவர் கண்களில் துளிர்ந்த கண்ணீரை சுண்டி எறிந்தார்.

“சரிம்மா சொல்லுங்க வீட்டுக்கு புதுசா என்னென்னா வாங்கணும்னு லிஸ்ட் போடுங்க?” என தன் அம்மாவிடம் பேப்பரையும் பேனாவையும் கொடுத்துவிட்டு அருகில் அமர்ந்தான். மூவரும் அமர்ந்து என்னென்ன வாங்க வேண்டும் என பட்டியல் தயாரிக்க சுதாகரும், சத்யனும் அங்கிருந்து அகன்று தங்கள் அறைக்கு வந்தனர்.

“டேய் சுதாகர், பேசாம அந்த லவுட் ஸ்பீகர் பத்தி அம்மா அப்பாவிடம் சொல்லிவிடலாமா?” என்றான். “போடா முந்திரிகொட்டை. அந்த பொண்ணை பத்தி இன்னும் ஒன்னும் நமக்கு தெரியாது. என்னன்னு போய் சொல்லுவ?” என்றான் சுதாகர்.

“என்ன நமக்கு தெரிந்ததை சொல்ல வேண்டியது தானே” என்றான் சத்யன். ”

“அந்த பொண்ணு பேரு சாரு. அதை தவிர நமக்கு வேற எந்த தகவலும் தெரியாது. இந்த விஷயம் கௌதம் மூலமாக தான் வெளியே வரணும், நாம ஒண்ணு சொல்ல அது வேறமாதிரி முடிஞ்சிட்டா கஷ்டம். கூடிய சீக்கிரமே அந்த பொண்ணு வரப்போறான்னு சொன்னான் இல்ல, வரட்டும் அப்புறம் மத்ததெல்லாம் தானாக தெரியும்” என்று அப்போதைக்கு அந்த விஷயத்திற்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தான்.

அடுத்துவந்த நாட்கள் வேகமாக நகர சொன்னபடி வெள்ளிக்கிழமை அன்று ரெஜிஸ்ட்ரேஷன் முடித்துக்கொண்டனர். கௌதம் தன் புது பிஸ்னெஸ் விஷயமாக அலைந்ததால், வீட்டு வேலைகளை அவன் தந்தையே கவனித்துக்கொண்டார். அப்படியே கௌதம் வந்த நாட்களிலும் மதி பள்ளிக்கோ அல்லது வெளி வேலையாக சென்றிருந்ததால் கௌதமை நேரடியாக சந்திக்கவில்லை.

நடுவில் ஒருநாள் கௌதமின் பெற்றோர் சுந்தரம் குடும்பத்தினரை, தங்கள் வீட்டு கிரகப்ரவேசத்திற்கு அழைக்க வந்தனர். “கட்டாயம் வந்துவிடுங்கள், நாங்க யாருக்கும் சொல்லவில்லை. உங்களுக்கும், உங்க பொண்ணு தேவி வீடு, அதே போல என் பையனோட பிரெண்ட்ஸ் ரெண்டு பேருக்குதான் சொல்லி இருக்கிறோம்” என சொல்லி குங்குமத்தை கொடுத்தார்.

அனைவரும் கட்டாயம் வருகிறோம் என்றனர். “மதி நீ காலையில் இருப்பாய் இல்லையா?” என்றார். “இல்லை ஆன்ட்டி, நாளைக்கு ஸ்கூல் காம்பைஷன் ஒன்றிற்காக வெளியூர் போக வேண்டி இருக்கிறது. புதன்கிழமை மதியம் தான் வருவேன். ஈவ்னிங் கட்டாயம் வருகிறேன்” என்றான்.

அனைவருமே புதன்கிழமையை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்து காத்திருந்தனர். ஆனால் அந்த நாள் தங்கள் இருவருக்கும் அதிர்ச்சியையும், நிம்மதி இன்மையும் சேர்த்து கொண்டு வரப்போகிறது என புரியாமல் கௌதமும், மதியும் தங்கள் வேலைகளில் உழன்றுக்கொண்டிருந்தனர்.

*****

அத்தியாயம்—4

புதன்கிழமை அதிகாலையில் கணபதி ஹோமமும், நவக்ரஹ ஹோமமும் முடித்து பால்காய்ச்சி முடித்தனர். மதியை தவிர அனைவரும் வந்திருந்தனர். பிரகாஷை கௌதம் அவன் நண்பர்களுக்கும் சுந்தரம் அறிமுகம் செய்து வைத்தார். பிரகாஷை அன்று நகைக்கடையில் பார்த்திராததால், அவனை யாருக்கும் அடையாளம் தெரியவில்லை.

“குழந்தையை அழைத்துக்கொண்டு வரவில்லையா, பவானி” என்றார் சிவகாமி. “இல்லை சிவகாமி, நைட் அம்மா வேணும்னு ஒரே படுத்தி எடுத்திட்டான். தூங்கியது லேட். அதான் நல்லா தூங்கறான்” என்றார் பவானி. இந்த இரண்டு மூன்று சந்திப்புகளிலேயே அனைவரும் ஒருவரை ஒருவர் பெயர் சொல்லி அழைக்கும் அளவுக்கு நெருங்கி இருந்தனர்.

காலை உணவை ஹோட்டலில் இருந்து வரவழைத்திருந்தான் கௌதம். பத்து பேருக்கு நானே செய்துவிடுவேன் கௌதம் என்ற தன் தாயை இந்த முட்டிவலியை வைத்துக்கொண்டு அதெல்லாம் செய்யக்கூடாது என சொல்லி எல்லா ஏற்பாடுகளும் செய்துவிட்டான். மதிய உணவை தங்கள் வீட்டில் தான் சாப்பிடவேண்டும் என சுந்தரம் சொல்லிவிட, அனைவரும் ஒப்புக்கொண்டனர்.

காலை உணவுக்கு பிறகு கௌதம், தன் நண்பர்களுடன் வெளியே சென்றுவிட்டனர். இதற்குள் பிரகாஷுடன் நன்கு பழகி இருந்தனர். மதியம் வந்த கௌதமும் அவன் நண்பர்களும் மதிய உணவை முடித்துக்கொண்டு சற்று ஓய்வு எடுப்பதாக கூறி மாடியில் இருந்த கௌதமின் அறைக்கு சென்று படுத்தனர். அசதியில் நன்கு உறங்கிவிட்டனர்.

மாலையில் மதி ஸ்ரீராமையும் அழைத்துக்கொண்டு கௌதமின் வீட்டிற்கு சென்றாள். ஹாலில் அமர்ந்திருந்த சிவகாமி அம்மாள், “மதி வாம்மா. போன வேலைகள் எல்லாம் நல்லபடியாக முடிந்ததா?” என்று விசாரித்தார். “வணக்கம் ஆண்டி. எல்லாம் நல்லபடியாக முடிந்தது. காலையில் பூஜை எல்லாம் நல்லபடியாக முடிந்ததா?”

“எல்லாம் முடிந்ததும்மா. நீயும் உன் பையனும் தான் இல்லை. வாம்மா வந்து உட்கார்” என்று சொல்லி சோபாவை காட்டினார். வெளியில் கிளம்பிக் கொண்டிருந்த விஸ்வநாதனும் தன் அறையிலிருந்து வெளியில் வந்து மதியைவரவேற்றார்.

மதி விஸ்வநாதனையும், சிவகாமியையும் வணங்கி தான் வாங்கி வந்திருந்த அழகிய சீதா கல்யாண ஓவியம் ஒன்றை இருவரிடமும் கொடுத்து, “சாரி ஆண்டி என்னால் காலையில் பங்கஷனில் கலந்துக்கொள்ள முடியவில்லை” என்று தன் நிலையை கூற, “பரவாயில்லை மதி, நீ தான் உன் நிலையை சொல்லி இருந்தாயே” என்றார்.

சிறிது நேரம் அவர்களுடன் பேசிய விஸ்வநாதன், “நீங்க ரெண்டுபேரும் பேசிக்கொண்டு இருங்கள். எனக்கு கொஞ்சம் வேலை இருக்கும்மா நான் கிளம்புகிறேன்” என விடைபெற்று கிளம்பி சென்றார். சிவகாமி, மதி இருவரும் பொதுவாக பேசிக்கொண்டு இருக்க, ஸ்ரீராம் விளையாடிக்கொண்டே மாடிக்கு சென்றான்.

அப்போது தான் எழுந்து முகத்தை கழுவிக்கொண்டு வந்த கௌதம் தங்கள் அறைக்கதவு திறப்பதை பார்த்து, யார் என பார்க்க வந்து நின்ற குழந்தையை கவனித்தவன், குழந்தையின் சாயலை பார்த்து எங்கேயோ பார்த்த நினைவு வர, கையை கட்டிக்கொண்டு குழந்தையை பார்க்க, குழந்தையும் கையை கட்டிக்கொண்டு கௌதமையே பார்த்தான். துருதுருவென, குண்டு கன்னமும், கோலிகுண்டு விழிகளும் சுழல தன்னை பார்த்துக்கொண்டிருந்த குழந்தையின் மீது தன்னையும் அறியாமல் ஒரு பிணைப்பு ஏற்படுவதை அவனால் உணர முடிந்தது.

கௌதம் சுவற்றில் ஒருபக்கமாக சாய்ந்து கால்களை குறுக்காக வைத்து நிற்க, ஸ்ரீராமும் அதே போல செய்யவும், கௌதமிற்கு சிரிப்பாக வந்தது. மெல்ல சிரித்தவன், புருவங்களை ஏற்றி இறக்க,

குழந்தையும் அதே போல செய்ய, கௌதம் மெல்ல நிமிர்ந்து ஸ்ரீராம நோக்கி வரவும், அதே நேரம் உறங்கிக் கொண்டிருந்த சுதாகரும், சத்யனும் எழவும், ஸ்ரீராம் வேகமாக வெளியே ஓடிவிட்டான்.

புன்னகையுடன் கௌதம் தயாராகி கீழே இறங்கி வந்தான். ஹாலில் இருந்த பொருட்களை பார்த்த மதி, "ரொம்ப அழகா இருக்கு ஆன்ட்டி, உங்க செலெக்ஷன் எல்லாமே சூப்பர்" என்றாள்.

சிவகாமி புன்னகையுடன், "எல்லாம் என் பையனோட செலெக்ஷன் மதி. அவனோட செலெக்ஷன் எப்போதுமே நல்லா இருக்கும்" என சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் போது மாடியிலிருந்து இறங்கி வந்துக்கொண்டிருந்த கௌதம், "யாரோட செலெக்ஷன் நல்லா இருக்கும் அம்மா?" என கேட்டுக்கொண்டே வந்தவன் தன் அம்மாவுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தவளை பார்க்கவும், குரல் வந்த திசையை திரும்பி பார்த்த மதியும் ஒரே நேரத்தில் அதிர்ந்தனர்.

துரோகி என அவன் உதடுகள் முணுமுணுக்க, மதிக்கோ உலகமே தட்டாமாலை சுற்றுவது போல இருந்தது. அருகில் இருந்த டேபிளை பிடித்துக்கொண்டு தன்னை சமாளித்தாள். ஏதோ ஒரு எதிர்பாராத தருணத்தில் பயங்கரமான ஒரு சுழலில் சிக்கிக் கொண்டவள் போல் மூச்சு திணறினாள்.

கௌதமின் விழிகள், சீற்றத்துடன் பளபளத்தது. ஏளனத்துடன் வளைந்த அவன் உதடுகளும், குத்தீட்டியாய் அவளை உரசிய பார்வையுமாக நின்றிருந்தான்.

இதுவரை அன்பு கருணையுமாகவே அவளை நோக்கியிருந்த அவன் விழிகள் முழு வெறுப்பை சிறிதும் சந்தேகத்திருக்கு இடமின்றி உமிழவும் அவளுக்கு அந்தநொடி உலகே வெறுத்துப் போனது. எந்தநிலை தான் உயிருள்ளவரை தனக்கு வரக்கூடாது என்று நினைத்திருந்தாளோ அந்த நிலை இன்று அவள் கண்முன்னே அரங்கேறிக் கொண்டு இருக்கிறது. யாரை தான் இனி சந்திக்கவே கூடாது என்று எண்ணியிருந்தாளோ அவளை தன்னெதிரே கொண்டு வந்து நிறுத்திய விதியை எண்ணி சபித்தது அவள் மனம்.

ஆனால் அவளின் மனதையும் அதில் தோன்றி இருக்கும் அதிர்ச்சியையும் உணராமல் சிவகாமி சந்தோஷத்துடன் "மதி இது தான் என் பையன் கௌதம். கௌதம் இது தான் சுந்தரம் அண்ணன் மருமகள் மதி" என இருவரையும் ஒருவருக்கொருவரை அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார். அவளை நோக்கி கைகூப்பி வணங்கும்போது அவள் கைகளில் நடுக்கத்தை உணர முடிந்தது.

கௌதமின் பின்னாலேயே வந்த சத்யனும், சுதாகரும், மதியை அங்கே எதிர்பார்க்காமல் ஆச்சர்யமும் இருவரின் நடவடிக்கையையும் கவனித்து அப்படியே மேல் படிகளிலேயே நின்று கவனிக்க ஆரம்பித்தனர். கௌதம் மெல்ல படியிறங்கி மதியின் எதிரில் வந்து நின்றான். "நீங்க ரெண்டு பேரும் பேசிக்கொண்டு இருங்கள் நான் இதோ வருகிறேன்" என சிவகாமி கிச்சனுக்கு சென்றார்.

அதுவரை காதலையும், கனிவையும் மட்டுமே கண்டிருந்த அவன் கண்களில் இன்று தெரியும் கோபத்தீயின் வெப்பம் அவளை சுட்டெரிக்க, செய்வதறியாமல் பரிதவித்தபடி அவன் முகத்தை நேருக்கு நேராக பார்க்கும் சக்தியற்று அவ்வளவு பெரிய ஹாலில் தனியாக கௌதமுடன் பதற்றத்துடன் நின்றுக் கொண்டிருந்தவளை விளையாடிக் கொண்டிருந்த ஸ்ரீராம், "ம்ம்ம்" என ஓடிவந்து அவள் கால்களை கட்டிக்கொண்டான்.

அந்த நேரத்தில் நீச்சல் தெரியாமல் கடலில் தவறி விழுந்தவன் தன்னை காப்பாற்றிக்கொள்ள கிடைத்த சிறுபடகை பற்றிக்கொள்வது போல தன் மகனை தன்னோடு சேர்த்து அணைத்துக்கொண்டு நின்றிருந்தாள். அவள் கால்கள் இரண்டும் துவண்டது.

"உலகம் ரொம்பவே சின்னது இல்லையா ஸ்ரீ....மதி மேடம்?" என்று நக்கலுடன் அடிக்குரலில் இடியாய் உருமியவனை நிமிர்ந்து பார்த்தவளின் கண்களில் என்னை புரிந்துக்கொள்ளுங்களேன் என்ற கெஞ்சல் தான் இருந்தது. ஆனால் அவன் முகத்திலும் சிரிப்பிலும் தெரிந்த ஏளனத்தை கண்டவள் பேச வாய் வராமல் அமைதியாக நின்றிருந்தாள்.

"உட்காருங்க மேடம், ஏன் நிற்கிறீர்கள்?" என சத்தமாக சொன்னதும் மறுவார்த்தை ஏதும் சொல்லாமல் அமைதியாக அமர்ந்தாள். "மதி மேடம், எங்க அம்மா சொன்னது போல எப்போதுமே என்னோட செலெக்ஷன் நல்லா இருக்கும் என்று சொல்ல முடியாது. சில சமயம் ரொம்பவே தேவையான ஒன்றை தேர்ந்தெடுக்கும் போது, அந்த பொருளோட தராதரம், மதிப்பு, தகுதி தெரியாமல் செலக்ட் பண்ணி மனசு கஷ்டத்தில் முடிந்தது தான் மிச்சம்.

மதிக்கு நன்றாகவே புரிந்தது, அவன் தன்னை பற்றித்தான் இவ்வளவு கேவலமாக கூறுகிறான், தன் காதலை ஒரு தகுதி இல்லாதவளிடம் தான் காட்டி இருக்கிறோம் என சொல்லாமல் சொல்கிறான் என

புரிந்தது. தன் நிலை அன்று நேர்ந்த அந்த இக்கட்டான சூழ்நிலையில் தன்னால் ஏதும் சொல்ல முடியாமல் தவித்த அந்த நேரம் அவள் கண் முன்னே வந்துசென்றது.

கண்களில் நீர் கோர்க்க அமைதியாக அமர்ந்திருந்தாள். தன்னுடைய தவறும் இதில் இருக்கிறது. அவனுடைய கோபமும் நியாயமானது இந்த தண்டனை தனக்கு தேவைதான் என எண்ணிக்கொண்டு அவன் எதிரில் அழக்கூடாது என்று சிரமப்பட்டு கண்ணீரை அடக்கியபடி அமர்ந்திருந்தாள். அவனை பார்க்கும் போது தன் நெஞ்சில் வேதனை தோன்றினாலும், அவனை இப்படி பேசிபேசியே தன் மனக்காயத்தை ஆற்றிக்கொள்ள எண்ணினாள். ஆனால் அவளின் ஒவ்வொரு அசைவும் அவனுக்கு வேதனையை தான் அளித்தது.

இத்தனை பேச்சிற்கும் ஒன்றும் சொல்லாமல் அமர்ந்திருந்தவனை பார்க்க பார்க்க எரிச்சல் அதிகமானது. கௌதமின் பார்வை தன்னையும், மதியையும் மாறி மாறி பார்த்த ஸ்ரீராமிடம் சென்றது. குழந்தையை கை நீட்டி தன் அருகில் அழைத்தான். ஸ்ரீராமும், கௌதமிடம் சென்று பக்கத்தில் அமர்ந்து கௌதம் செய்தது போலவே புருவத்தை உயர்த்தி என்ன என்பது போல கேட்டதும் கௌதம் புன்னகையுடன், “உங்க பேர் என்ன?” என்று ஸ்ரீராமை கேட்டதும் குழந்தையும், “மை நேம் இஸ் ஜி.ஸ்ரீராம்” என அழுத்தம் திருத்தமாக சொன்னான்.

“ஸ்ரீ....ராமா!!!?” என ஆச்சரியமும், கோபமும் போட்டியிட மதியை முறைத்தான். கௌதமின் முகத்தை பார்க்காமலேயே அவளின் கோபத்தை அவளால் உணரமுடிந்தது. மதி தலை குனிந்து தன் கை விரல்களை ஆராய்ந்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“உங்க அப்பா பேரு என்ன?” என்றான். “கிரிதரன். அப்பா இங்க இல்ல. சொய்யினு ப்ளேன்ஸ் டாட்டா போய்ட்டாங்க” என மழலையில் சொல்ல குழந்தையை தன்னோடு அணைத்துக்கொண்ட கௌதம், “எல்லாம் பணம் செய்யும் வேலை” என சொல்ல மதி நிமிர்ந்து கௌதமை பார்க்க, அவனும் அவளையே முறைத்துக்கொண்டிருந்தான்.

அதற்கு மேலும் சுதாகருக்கும், சத்யனுக்கும் யாரும் ஏதும் விளக்கமாக சொல்ல வேண்டி இருக்கவில்லை. சுதாகர் கீழே போகலாம் என சைகை செய்ய இருவரும் இறங்கி வந்தனர். யாரோ வருவது போல இருக்க நிமிர்ந்து பார்த்த மதி சத்யனை அடையாளம் கண்டுக்கொண்டாள்.

“ஹலோ மேடம், என்னை தெரியுதா?” என்றான் சத்யன். “ம்ம்..., அன்னைக்கு திருவான்மியூர் கிட்ட கார்ல....அக்சிடென்ட்” என திணறியவனை, மேலும் திணற விடாமல், “ஆமாம் அதே ஆள் தான் அன்னைக்கும் நாங்க மூணு பேரும் தான் காரில் இருந்தோம்” என்றான்.

மதிக்கும் தன்னை கௌதம் ஏற்கெனவே பார்த்திருந்திருக்கிறான், அதனால் தான் இன்று மீண்டும் பார்த்தபோது தன்னளவிற்கு அவனுக்கு அதிர்ச்சி இல்லை என யூகித்துவிட்டாள்.

கிச்சனிலிருந்து அனைவருக்கும் பலகாரமும் காபியும் கொண்டு வந்த சிவகாமி, “என்ன அக்சிடென்ட்?” என்றார். சத்யன் விவரத்தை சொல்ல சிவகாமி, “அப்போ ஏற்கெனவே மதியை நீங்களெல்லாம் பார்த்திருக்கிறீர்களா? என்றவர் மதியிடம் திரும்பி, “வண்டியில் வரும்போது பார்த்துவரனும். அதுவும் குழந்தையை வண்டியில் கூட்டி வரும்போது இன்னும் கவனமாக வரணுமே. பார்த்து வரக்கூடாதும்மா” என ஆதாரத்துடன் கூறினார்.

அவங்களை பார்த்ததே ஒரு அக்சிடென்ட் தானே” என கௌதம் சொல்லிவிட்டு மதியை பார்க்க அவளோ எப்போதடா இங்கிருந்து கிளம்புவோம் என்று உள்ளுக்குள் நினைத்துக் கொண்டு வெளியில் சிரித்தபடி நின்றிருந்தாள்.

அவளின் புன்னகையை பார்த்து, இப்படி எல்லாவற்றிற்கும் அப்பாவியாக முகத்தை வைத்துக்கொண்டு சிரித்துசிரித்து தானே என் வாழ்க்கையில் விளையாடிவிட்டு சென்றாய் என எரிச்சலுடன் நின்றிருந்தான்.

மதிக்கு தவிப்பாக இருந்தாலும், சிவகாமியும் உடன் அமர்ந்திருந்ததால் கௌதமின் குத்தல் பேச்சிலிருந்து விடுதலை கிடைத்தது. இப்போது விடுதலை கிடைத்தது ஆனால் இனி வரும் நாட்களில் அவனை சந்திக்க நேரும் போதெல்லாம் இதே தானே தொடரும் என எண்ணிக்கொண்டே அமர்ந்திருந்தாள்.

ஸ்ரீராம், கௌதமிடம் சகஜமாக ஒட்டிக்கொண்டது வேறு அவளுக்கு பெரும் அவஸ்தையாக இருந்தது. “எங்க டாடி, சீக்கிரமே வந்திடுவாங்க தெரியுமா? நான் குட் பாயா இருந்தா டாடி சீக்கிரமே

வந்திடுவாங்கன்னு மம்மி சொன்னாங்க. இப்போ நான் குட் பாய் தானே. வரும்போது எனக்கு நிறைய சாக்கி, டாய்ஸ், எல்லாம் வாங்கி வருவாங்க” என கையை விரித்து கண்ணை உருட்டி பாவனையுடன் மழலையில் அவனிடம் கொஞ்சிக் கொண்டிருந்தான்.

மதி, “நான் கிளம்பறேன் ஆன்ட்டி” என்றாள். “சரிம்மா, நேரம் கிடைக்கும் போது வந்து போம்மா. நானும் முடிந்த போது வருகிறேன்” என்றார். குழந்தையிடம் திரும்பிய மதி, “ராம், வா கிளம்பலாம்” என்றாள். குழந்தையோ, “மம்மி கொஞ்சம் நேரம் இங்கேயே இருக்கேன்” என சொல்ல, “இல்லடா கண்ணா பிரகாஷ் அங்கிள் உன்னை வெளியே கூட்டிக்கொண்டு போறேன்னு சொன்னாங்க இல்லையா?” என நினைவுபடுத்தினாள்.

குழந்தையுடன் விளையாடிக்கொண்டு இருந்ததில் சற்று இளகி இருந்த அவன் மனம், ராம் என்ற அவளது அழைப்பில் மீண்டும் கடினமுற்று பாறையாக மாறியது.

“ப்ளீஸ், அங்கிள் வரவரைக்கும் நான் இந்த அங்கிள் கூட விளையாடிட்டு இருக்கேன்” என்று கெஞ்சுதலாக சொல்லவும், மதியும் அரைமனதாக திரும்பி சிவகாமியை பார்த்துவிட்டு, “இல்லம்மா, அவங்களுக்கு வேலை இருக்கும் நாம தொந்தரவு செய்யக்கூடாது” என சொல்ல, குழந்தை தானே கொஞ்சம் நேரம் விளையாடிவிட்டு வரட்டும் மதி” என்றார் சிவகாமி.

“இல்லை ஆன்ட்டி, அவன் கொஞ்சம் குறும்பு அதிகம் செய்வான். உங்களுக்கு கஷ்டம் தான்” என்று புன்னகையுடன் சொன்னாள்.

சிவகாமியை முந்திக்கொண்டு கௌதம், “குழந்தைகள் அப்படிதான் இருப்பார்கள். தெரிந்தே பெரியவங்க செய்யும் பல கஷ்டத்தை நாம் பொறுத்துக்கொள்வது இல்லையா? இவன் குழந்தை தானே. குழந்தையால் ஒன்றும் எங்களுக்கு எந்த தொந்தரவும் இல்லை” என பட்டென்று சொன்னான்.

“அப்போ நான் கிளம்புகிறேன்” என கிளம்பியவளையும் போகவிடாமல், “மம்மி நீங்களும் இருங்க மம்மி” என குழந்தை சினுங்கத்தொடங்கினான். “இல்லடா கண்ணா எனக்கு வேலை இருக்கு. நீ விளையாடிக்கொண்டிரு அங்கிள் வந்ததும் உன்னை கூட்டி போக சொல்கிறேன்” என்றபோதும் விடாமல் அழ ஆரம்பிக்க, மதிக்கு தவிப்பாக இருந்தது.

அதே நேரம் பிரகாஷும் கௌதமின் வீட்டிற்கு வந்து, “யாருடா அது அழுவது?” என கேட்டதும், “மாமா” என அவனை நோக்கி ஓடிய குழந்தையை தூக்கி முத்தமிட்டு இறக்கினான். பிரகாஷின் வருகை மதிக்கு நிம்மதியாக இருந்தது. அதற்குள் கௌதமும், சிவகாமியும் பிரகாஷை உள்ளே அழைத்தனர்.

உள்ளே வந்த பிரகாஷ், “என்ன மதி டூரெல்லாம் எப்படி இருந்தது? எத்தனை பரிசு வாங்கி குவிச்சிருக்காங்க உன் பசங்க?” என்றான். “ஹம்ம்... நல்லா இருந்தது அண்ணா. மூணு முதல் பரிசும், ரெண்டு மூன்றாம் பரிசும் வாங்கி இருக்காங்க” என்றாள். வெரி குட்” என்றவன், சிவகாமியிடம் திரும்பி, “எங்க மதி ரொம்பவே டேலன்ட்டெட். அவங்க ஸ்கூல் கலை நிகழ்ச்சிக்கெல்லாம் முழு பொறுப்பும் நம்ம மதி தான். வேலை மட்டும் இல்லை, குடும்பத்திலும் எல்லோரிடமும் ரொம்ப அன்பா பாசமா இருப்பா. யாரிடம் எப்படி நடந்துக்கொள்ளவேண்டும்? யாருக்கு என்ன தேவை என்று பார்த்து பார்த்து செய்வாங்க. எனக்கு தங்கை இல்லாத குறையை மதி மூலமாக தீர்த்துக்கொள்கிறேன்” என்றான்.

பிரகாஷ் தன்னை உயர்த்தி பேசுவதை எண்ணி மதிக்கு வெட்கமாக கூட இருந்தது. போத குறைக்கு கௌதமின் முன்னால் வேறு தன்னை பற்றி உயர்வாக பேசுகிறான், இதெல்லாம் எங்கே போய் முடிய போகிறதோ என உள்ளுக்குள் கலங்கிக்கொண்டும் இருந்தான்.

சிவகாமி புன்னகையுடன் கேட்டுக்கொண்டிருக்க, கௌதம், “யாரிடம் எப்படி நடந்துக்கொள்ளவேண்டும், என்றால் எப்படி?” என்றான். “மதி ரொம்ப அட்ஜஸ்டபுல், எந்த நேரத்தில் எப்படி நடந்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று நன்றாகவே தெரியும்” என்றான் சாதாரணமாக.

ஒஹ்....!! மதி மேடம் ரொம்பவே அட்ஜஸ்டபுல் தான் போல” என்றதும் மதி அவன் சொல்லும் காரணம் புரிந்ததும், வெடுக்கென நிமிர்ந்து கௌதமை நேருக்கு நேராக பார்த்தாள். கௌதம் அத்துடன் நிறுத்தாமல், “அப்போ நேரத்துக்கு ஏற்றார் போல, ஆளுக்கு தகுந்தார் போல இருப்பாங்கன்னு சொல்றீங்க. அதாவது பச்சோந்தி மாதிரி” என அவன் முகத்திலிருந்து பார்வையை விலக்காமலேயே கேட்டான்.

அவ்வளவு நேரமும் சாதாரணமாக சிரித்துக்கொண்டே கேட்டுக்கொண்டிருந்த பிரகாஷ், பச்சோந்தி மாதிரி என்ற வார்த்தையை அவன் சொல்லும் போது அவன் முகத்தில் தெரிந்த ஏளனமும், குரலில் இருந்த நக்கலும், பிரகாஷை திகைக்க வைத்தது.

சுதாகருக்கும், சத்யனுக்கும், கௌதமின் பேச்சும், மனதில் இருந்த வேதனையை மறைத்து புன்னகையுடன் நின்றிருந்த மதியை பார்க்க பாவமாகவும் இருந்தது. கௌதமின் கடைசி வார்த்தை மதிக்கே ஆத்திரத்தை கொடுக்க எல்லாவற்றையும் சொல்லி உரக்க கத்தவேண்டும் போல இருந்த எண்ணத்தை சிரமத்துடன் அடக்கிக்கொண்டான்.

சிவகாமி தன் மகனை அதிசயமாக பார்த்தார். வெளியாட்களிடமும் சரி, உறவினர்களிடமும் சரி அனாவசியமாக நின்று ஒரு வார்த்தை பேசாதவன் இன்று ஏன் இப்படி பேசுகிறான்? என பார்த்தார். பிரகாஷும், “நாங்க கிளம்புகிறோம்” என விடைபெற்றுக்கொண்டு, மதியையும் அழைத்துக்கொண்டு வீட்டிற்கு வந்தான்.

அவன் செல்வதையே பார்த்தவன் தன் கண்களை அழுந்த மூடி திறந்தான். தன் நெஞ்சை யாரோ கசக்கி பிழிவதை போன்ற ஒரு வேதனை அவன் முகத்தில் தோன்றியது. அடுத்த நொடியே தன்னை சமாளித்துக்கொண்டு வீட்டினுள் வந்தான்.

“கௌதம் நாங்களும் கிளம்புகிறோம்” என்று சத்யனும் சுதாகரும் சொல்ல. அவர்களை இருக்க சொல்லவேண்டும் என்ற எண்ணம் இருந்தாலும், அந்த நேரம் தனக்கு தனிமை அவசியம் என்று உணர்ந்து அவர்களுக்கு விடை கொடுத்துவிட்டு வந்தான்.

“அம்மா எனக்கு கொஞ்சம் வேலை இருக்கு. நானே அறையைவிட்டு வரும் வரை என்னை தொல்லை செய்யாதீர்கள்” என்றவன் வேகமாக தன் அறைக்கு சென்று கதவை மூடிக்கொண்டு சோபாவில் அமர்ந்து கண்களை மூடிக்கொண்டான்.

தான் என்றாவது அவளை நேருக்கு நேராக சந்திக்க வேண்டும் என்று எண்ணி இருந்தது உண்மை. ஆனால் இன்று அவளை அவன் வீட்டிலேயே சந்திக்கும் நிலை வரும் என்று அவன் கற்பனை கூட செய்து பார்க்கவில்லை. தான் அவளை பேசியது அதிகப்படி என்று புரிந்தது. அவளை இவ்வளவு பேசிய பிறகும் தன் மனம் அமைதி அடையாமல் தன் வலி அதிகரித்ததை அவனால் உணரமுடிந்தது. அதை எண்ணி தன் மீதே கோபம் வர அதன் தாக்கம் மற்றவர் மீது எதிரொலிக்க வேண்டாம் என்ற எண்ணத்தில் தன் அறையில் வந்துமுடங்கிக்கொண்டான்.

மதி எப்படி விடைபெற்றுக்கொண்டு வந்தாள் என அவளுக்கே தெரியவில்லை. எல்லாவற்றையும் மனதிற்குள் போட்டுக்கொண்டு வேலைகளை கவனித்துக்கொண்டிருந்தாள். கௌதம் வீட்டிலிருந்து கிளம்பியது முதல் பிரகாஷின் பார்வை மதியை ஆராய்ந்துக்கொண்டிருந்தது.

இத்தனை நாட்களில் அவள் அனைவரிடமும் கலகலவென்று பழகாவிட்டாலும், இப்படி சோர்ந்து போய் காணப்பட்டதில்லை. கௌதமின் பேச்சுதான் இத்தனைக்கும் காரணம் என பிரகாஷால் உணர முடிந்தது. ஆனால் அவளின் கோபம் மதியிடம் எதிரொலிக்க காரணம் என்ன? இதை கட்டாயம் கண்டுபிடிக்க வேண்டும் என எண்ணிக்கொண்டே தேவியை அழைத்துக்கொண்டு கிளம்பினான்.

இரவு தன் அறையில் அமர்ந்தபடி குழந்தையை தட்டிக்கொடுத்து தூங்க வைத்துக்கொண்டிருந்தாள். அவள் அங்கிருந்தாலும், அவள் மனம் கௌதம் பேசிய பேச்சையே நினைத்துக்கொண்டிருக்க, கண்ணை கரித்துக்கொண்டு வந்தது. தன்னை எவ்வளவு மட்டமாக பேசிவிட்டான். ஒரு காலத்தில் தன்னை உயிராக நினைத்தவன், இன்று தன்னை அளவுக்கு அதிகமாக வெறுப்பவனும் அவனே.

இத்தனை நாட்களாக இருந்த மன உறுதி அவனை கண்ட நிமிடம் முதல் கலங்க ஆரம்பித்தது. இன்னும் பத்து நாட்களில் கிரி வந்துவிடுவார். அதன் பிறகும் கௌதமின் நடவடிக்கை இப்படியே இருந்தால் தன் நிலை என்ன? நிச்சயம் கிரி ஒரு பார்வையில் எல்லாவற்றையும் புரிந்துகொள்வார். கடவுளே இத்தனை நாட்களுக்கு பிறகு கௌதமை என் கண்ணில் ஏன் காட்டினாய்? என நிலைகொள்ளாமல் தவித்தாள்.

இரவு அவன் சொன்னதையும் பொருட்படுத்தாமல் சிவகாமி மாடி ஏறி வந்து தன் மகனின் அறைக்கதவை தட்டினார். கதவை திறந்தவன் தன் அம்மாவை கண்டதும், “அம்மா நீங்க எதுக்கு முட்டிவலியை வைத்துக்கொண்டு மேலே வந்தீர்கள்” என்று கடிந்துகொண்டான்.

“நீ சாப்பிடாமல் இருப்பாயேடா கண்ணா” என்று சொன்னதும், தன் தாயை அன்புடன் அணைத்துக்கொண்டு “ரெண்டே நிமிடம் வந்துவிடுகிறேன் என தன் அம்மாவிற்காக தன் வேதனையை ஒதுக்கிவிட்டு முகத்தை கழுவிக்கொண்டு அவருடன் டைனிங் ஹாலுக்கு வந்தான்.

தனக்காக அவ்வளவு நேரமும் அம்மாவும் அப்பாவும் சாப்பிடாமல் இருப்பதை பார்த்தவனுக்கு தன் மீதே கோபம் வந்தது. கொஞ்சம் இயல்பாக இருவரிடமும் பேசிக்கொண்டே சாப்பிட்டவன், எழுந்து தன் அறைக்கு வந்தான். ஜன்னலை திறந்துவைத்துவிட்டு ஈசி சாரில் அமர்ந்தவனின் காதுகளில் மதியின் குரலில் வந்த பாட்டு காதில் விழுந்தது. அவனின் பார்வை தானாக ஷெல்பில் இருந்த அந்த பாகின் மீது விழுந்தது. அவன் நினைவுகளும் பின்னோக்கி நகர்ந்தது.

*****

அத்தியாயம்—5

சென்னை சென்ட்ரல் ஸ்டேஷன் காலை நேர பரபரப்பில் இருக்க, புதுடில்லியிலிருந்து சென்னை நோக்கி வந்த தமிழ்நாடு எக்ஸ்பிரஸ் ஏழாம் எண் பிளாட்பாரத்தில் வந்து அடைந்தது, என்ற அறிவிப்பை அடுத்து பயணிகள் ஒவ்வொருவராக இறங்க கௌதம் தன் ட்ராலியும், ஷோல்டர் பாக்குமாக இரண்டாம் வகுப்பு ஏசி கோச்சிலிருந்து இறங்கினான். சுற்றி பார்த்துக்கொண்டே வந்தவனின் விழிகள் தனக்கு ஒரு பத்து அடிமுன்னால் நடந்து செல்லும் பெண்ணின் மேல்பட்டது.

இளம் பச்சை நிற சல்வாரில், காதருகில் ஒற்றை ரோஜாவும், இடைவரை நீண்ட கூந்தல் அவளது நிதானமான நடைக்கு ஏற்ப தாளம் தவறாமல் அசைந்து ஆடியபடி சென்றுக் கொண்டிருந்தவளை பார்த்தவன் அவள் முகத்தை பார்க்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் அந்த பெண்ணை ஓட்டமும் நடையுமாக பின் தொடர்ந்தான். அவளையே பார்த்துக்கொண்டு சென்றவன், தனக்கு இடையில் லக்கேஜ் ஏற்றிவந்த ட்ராலியை கவனிக்காமல் இடித்துக்கொள்ள அவர்களிடம் ஒரு மன்னிப்பை கேட்டுக்கொண்டு நிமிர்ந்தவன் சுற்றிலும் பார்க்க அந்த பெண்ணை எங்கும் காணவில்லை.

அவசரம் அவசரமாக வெளியே வந்து தன் பார்வையை ஓட்டியும் அவளை கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. “சே” என சலிப்புடன் கூறியவன், மிஸ் பண்ணிட்டேனே இந்த ட்ரைன்ஸ் வந்தாளா? இல்லை வேறு ட்ரெயினில் வந்தாளா? முகத்தை பார்க்கவே முடியவில்லையே என்று எண்ணிக்கொண்டே ஷோல்டர் பாகை கீழே வைத்தவன் ஏமாற்றத்துடன் நின்றிருக்க சென்ட்ரலிலிருந்து கிளம்பிய பஸ்ஸில் ஜன்னல் அருகில் அந்த பெண் உட்கார்ந்து இருந்ததை பார்த்தவன், மிஞ்சி மிஞ்சி போனால் பத்து நொடிகள் அவள் முகத்தை பார்த்திருப்பான். ஆனால் அந்த முகம் அவன் மனதில் ஆழபதிந்தது.

சிறு ஏமாற்றத்துடனேயே ஆட்டோ பிடித்து தங்கள் ஆபீஸ் கெஸ்ட்ஹவுஸ் வந்தவன் குளித்துமுடித்து ஆபீஸ் வந்து சேர்ந்தான். முதல் நாள் என்பதால் அனைவரின் அறிமுகம், புதிய சூழல், வேலை என நேரம் ஓடியது. மாலை வேலை முடித்து கிளம்பும் போது மீண்டும் அந்த பெண்ணின் நினைவுவர, இதென்ன பைத்தியகாரத்தனம் ஏதோ சில நொடிகளே பார்த்த பெண்ணின் முகம் இப்படி மனதில் பதிந்து போகுமா? என எண்ணி கொண்டவனுக்கு தன் நிலை குறித்து அவனுக்கே சிரிப்பு வந்தது.

ஆபீசை விட்டு வெளியே வந்தவன் ஆட்டோ பிடித்து நேராக தன் நண்பன் சிவாவின் வீட்டில் சென்று இறங்கினான். உள்ளே சென்றவன், அழைப்புமணியை அழுத்த கையை உயர்த்திய போது உள்ளிருந்து வந்த குரலில் ஆச்சர்யம் அடைந்தான். வாவ், என்ன ஒரு குழைவு அந்த குரலில், பாடலையும் குரலையும் ரசித்தபடி அப்படியே சுவற்றில் சாய்ந்து நின்றான். பாட்டு முடிந்ததும், ஹே, என்ற சத்தத்துடன் கைதட்டும் ஒலியும் சேர்ந்து கேட்டது. புன்னகைத்த கௌதமிற்கு காலையில் தான் பார்த்த அந்த பெண்ணுடன் இந்த குரலையும் சேர்த்து பார்க்க, “சே, கௌதம் உனக்கு என்னடா ஆச்சு?” என் சிரித்துக்கொண்டே அழைப்பு மணியை அழுத்தினான்.

கதவை திறந்த சிவா, வெளியே நின்றிருந்தவனை பார்த்ததும், “ஹே, கௌதம் வாடா. என்னடா சர்ப்பரைஸ். வரேன்னு ஒரு போன் கூட இல்லை” என கேட்டுக்கொண்டே உள்ளே அழைத்து சென்றான். “காலைலதாண்டா சென்னை வந்தேன். இன்னைக்கே வேளையிலும் ஜாயின் பண்ணிட்டேன். வீகென்ட் லீவ்லபோய் அம்மா, அப்பாவை பார்த்துவிட்டு வரலாம் என்று இருக்கிறேன்” என்றான்.

“ஓகே. இப்போ எங்கே தங்கி இருக்கே?” “இப்போதைக்கு ஆபீஸ் கெஸ்ட் ஹவுஸ் தான். வீடு பார்க்கணும்” என்றான். “என்னடா நீ நம்ம வீட்டிலேயே தங்கிக்கோ” என்றான் சிவா. “இல்லை சிவா

அதெல்லாம் வேண்டாம்.” என சொல்லிக்கொண்டு இருக்கும் போதே உள்ளே ஒரே சிரிப்பு சத்தமாக இருந்தது.

“என்னடா கெஸ்ட் வந்திருக்காங்களா?” என்றான் கௌதம். “இல்லடா நம்ம சாருவோட பிரெண்ட்ஸ் வந்திருக்காங்க. அதான் ஒரே பாட்டும் சிரிப்புமா இருக்கு” என்றான். சிவா சொல்லிக்கொண்டே இருக்க சாரு தன் தோழிகளுடன் மாடியிலிருந்து இறங்கி வந்தாள். கௌதமை கண்டதும், “யெஹ்.... கௌதம் அண்ணா எப்படி இருக்கீங்க? எப்போ வந்தீங்க? ஒரேடியா டெல்லிக்கு டாட்டா காட்டிட்டு தானே வந்திருக்கீங்க? வரும் போதே யாராவது ஒரு பாபிஜியையும் சேர்த்து தள்ளிக்கிட்டு வந்திருக்கீங்களா?” என நிறுத்தாமல் கேட்டுக்கொண்டிருக்க, கௌதம் புன்னகையுடன் கேட்டுக்கொண்டு இருந்தான்.

“என்னண்ணா நான் கேள்வியா கேட்டுக்கொண்டு இருக்கேன் நீங்க ஒன்னுமே சொல்லவில்லையே?” என்றவனை பார்த்து, “நீ கொஞ்சம் ப்ரேக் விடுவேன்னு பார்த்து அந்த நேரம் நான் பதில் சொல்ல காத்திருந்தேன் நீ தான் நான் ஸ்டாப்பா பேசிகொண்டே இருக்கிறாயே சாரும்மா” என்றவனை பார்த்து, “போங்க அண்ணா நீங்களும் என்னை கிண்டல் செய்கிறீர்கள்” என சினுங்க கௌதம் அவனை அதற்கும் கிண்டல் செய்ய என இருவருமே மாற்றி மாற்றி பேசிக்கொண்டு இருந்தனர்.

சற்று நேரம் பொறுத்த சாருவின் தோழிகளில் ஒருத்தி, “ஏய் சாரு... எங்களை இங்கே நிற்க வைத்துவிட்டு என்னடி பண்ணிக்கொண்டு இருக்கிறாய்” என்று கேட்டதும், “சாரி சாரி உங்களை எல்லாம் இந்த ஹீரோக்கு அறிமுக படுத்திவிடுகிறேன். என்றவள், “இந்த ஹீரோ பேரு கௌதம். எங்க அண்ணாவோட க்ளோஸ் பிரெண்ட். இனி சென்னைல தான் இருக்க போகிறார்” என தன் அறிமுக படலத்தை முடித்தவள் கௌதமின் அருகில் வந்தாள்.

“அண்ணா இப்போ என்னோட பிரெண்ட்ஸை நான் உங்களுக்கு அறிமுக படுத்துகிறேன். இது ஆல் இந்திய ரேடியோ சுசி. எந்த நியூஸ்ம் இவளை தாண்டி தான் போகும், இவளை தாண்டி தான் வரும். இவ ரப்பர் ரேணுகா. பேச ஆரம்பித்தால் நிறுத்தாமல் ரப்பர் மாதிரி இழுப்பா. இவ கன் பைட் காஞ்சனா. கைல கன் ஒன்னு தான் இல்லாத குறை மத்தபடி யாரிடமாவது சண்டை போட ஆரம்பித்தால் அவங்க காதில் ரத்தம் வரும் வரைக்கும் சண்டை போடுவா. இவ ஐயோ பாவம் ராதிகா. யாரை பார்த்தாலும் இவளுக்கு மனசு இளகிடும். ஐயோ பாவம்டி அவங்கன்னு அவங்களுக்காக பரிதாபடுவா” என அனைவரையும் அறிமுகப்படுத்தி முடித்தாள்.

“எண்டி எங்களயெல்லாம் பட்ட பேரோடு தான் அறிமுகப்படுத்தணுமா” என்ற ரேணுகா, “சார் இவளை வெறும் சாருன்னு நினைக்காதீங்க. இவ ஆல் ரவுண்டர் சாரு. ஆல் ரவுண்டர்னா ரொம்ப டேலெண்ட்ட் அப்படின்னு நினைக்காதீங்க. எங்க எல்லோருக்கும் இருக்கும் குணம் அத்தனையும் இவ ஒருத்திக்கு மட்டுமே இருக்கு. அதான் இந்த பட்டம்” என பதிலுக்கு வார, அங்கே மாற்றி மாற்றி பேசிக்கொண்டு இருக்க சிரிப்பு தான் தோன்றியது கௌதமிற்கு.

“ஓகே கௌதம் சார் சிவா அண்ணா நாங்க கிளம்பறோம்” என அனைவரும் கிளம்ப சுசி, “எங்கேடி மதியை கானோம்?” என கேட்க. அவங்க அம்மா போன் செய்தாங்க அதான் பேசிக்கொண்டு இருக்கிறாள்” என சொல்லிக்கொண்டே அனைவருடனும், சாரு சென்று வழி அனுப்பிவிட்டு வந்தாள்.

கௌதமும், சிவாவும் பேசிக்கொண்டே எதிரில் இருந்த கண்ணாடியை பார்க்க மாடியிலிருந்து இறங்கிவந்த ஸ்ரீமதியை கண்ட கௌதம் ஒரு நொடி தன்னையே மறந்தான். நான் காண்பது என்ன கனவா இல்லை நினைவா? காலையில் ஸ்டேஷனில் பார்த்த பெண். இப்போது என் கண்ணெதிரில் என நினைத்து பார்த்துக்கொண்டே இருந்தவனை சிவாவின் குரல் கலைத்தது.

“வா ஸ்ரீமதி என் பிரெண்ட் தான்” என்றவன் கௌதமிடம், “கௌதம் இது தான் ஸ்ரீமதி. நம்ம சாருவோட க்ளோஸ் பிரெண்ட். நம்ம வீட்ல தான் பேயிங் கெஸ்டா தங்கி இருக்கா” என சொல்லிக்கொண்டிருக்க, தன் தோழிகளை வழி அனுப்பிவிட்டு உள்ளே வந்து கொண்டிருந்த சாரு, “சொல்லிட்டியா? சொல்லிட்டியா? நான் தான் ஸ்ரீமதியை அண்ணாக்கு அறிமுகப்படுத்தணும் என்று இருந்தேன். அதுக்குள்ளே முந்திரிகொட்ட” என தன் அண்ணனை வம்பிழுக்க ஆரம்பித்தாள் சாரு.

“அம்மா தாயே நான் ஒன்னும் சொல்லல நீயே சொல்லு” என்றான். “அண்ணா இவ தான் ஸ்ரீ மதி. நான் வேற ஸ்ரீமதி வேற இல்ல. நல்லா பாட்டு பாடுவா.” என்றான். “ஹலோ” என புன்னகைத்த கௌதம், “நீங்க என்ன சின்ன குயில் ஸ்ரீமதியா?” என்றான்.

நிமிர்ந்து கௌதமை பார்த்தவள் தன்னையே பார்த்த கௌதமின் கண்கள் என்ன சேதி சொன்னதோ புன்னகையுடன் ஏதும் சொல்லாமல் நின்றவனை முந்திக்கொண்டு, “இவ எங்க காலேஜ் குயின்

ஸ்ரீமதி” என்றாள். சற்று நேரம் அவர்களுடன் அமர்ந்திருந்த ஸ்ரீமதி, “எக்ஸ்கியூஸ் மீ. கொஞ்சம் வேலை இருக்கு நான் என் ரூமிற்கு போகிறேன்” என சொல்லிக்கொண்டு கிளம்பினாள்.

அவள் புறமாக திரும்பிய பார்வையை கஷ்டப்பட்டு திசைதிருப்ப வேண்டியதாக இருந்தது கௌதமிற்கு. அன்று இரவு அனைவரும் அமர்ந்து சாப்பிட்டுக்கொண்டு இருக்கும் போது, பேச்சு கௌதம் தங்க வீடு பார்க்க வேண்டியது பற்றி பேச்சு திரும்பியது. “ஏண்ணா நீங்க இங்கயே தங்கிக்க வேண்டியது தானே. இவ்ளோ பெரிய வீடு இருக்கே அப்புறம் என்ன?” என்றாள் சாரு.

“ம்ம்... கேளு நானும் அதான் சொன்னேன் சார் ஒரேயடியா வேண்டாம் என்கிறான்” என்றான் சிவா. “உண்மையா தாண்டா சொல்றேன். வேண்டாம். எப்போதுமே தூரம் தூரம் இருந்தால் தான் நல்லது. கிட்ட வந்தால் என்னைக்குமே பிரச்சனை தான்” என சொன்னதும், “அப்படியே டிட்டோ வசனமா இருக்கே. நம்ம ஸ்ரீமதி கூட முதலில் இப்படிதான் டைலாக் விட்டாங்க. பட் நான் அவங்க அம்மாகிட்ட பேசி இவளை இங்கயே தங்க வச்சிகிட்டேன். மேடம் கூட ரொம்ப தான் பிகு பண்ணாங்க. இப்போ கூட ஹாஸ்டலுக்கு கொடுக்கும் பணத்தை கொடுத்துவிட்டு தான் என்னோடு தங்கி இருக்கா” என ஸ்ரீமதியை பற்றி சொல்ல கௌதம் சிரித்துக்கொண்டே கேட்டுக்கொண்டான்.

சிவா தன் வீட்டின் அருகிலேயே கௌதம் தங்குவதற்கு வீடு ஏற்பாடு செய்துகொடுத்தான். ஆனால் தங்குவது மட்டும் தான் அங்கு என்றும், தினமும் உணவு வேலைக்கு தன் வீட்டிற்கு வந்துவிட வேண்டும் என சிவா கண்டிஷன் போட கௌதமும் சரி என்றான்.

தினமும் கௌதம் வீட்டிற்கு வந்து செல்வதால் தினமும் கௌதமும் ஸ்ரீமதியும் அதிகம் பேசிக்கொள்ளாவிட்டாலும் ஹாய் ஹலோவுடன் சிறு புன்னகையுமாக பார்வை பரிமாற்றம் மட்டுமே இருந்தது. ஆனால் இரவில் தினமும் ஸ்ரீமதி கௌதமின் கனவில் வந்து பேசுவாள், சிரிப்பாள்.

சில சமயம் தன் செய்கை நினைப்பு எல்லாம் சிறுபிள்ளை தனமாக தோன்றும் அவனுக்கு. அவன் மனதில் தன்னை பற்றி என்ன நினைக்கிறாள் என தெரிந்துக்கொள்ள நினைத்தான். ஆனால் எப்படி என்றும் அவனுக்கு புரியவில்லை.

அன்று மாலை சாரு பயங்கரமாக சிரித்துக்கொண்டு இருந்தாள். உள்ளே வந்த கௌதம் “என்ன சாரு இப்படி சிரித்துக்கொண்டு இருக்கிறாய் என்ன விஷயம்?” என்றான். “இன்னைக்கு எங்க சீனியர் ஒருத்தன் நம்ம ஸ்ரீமதிகிட்ட நல்லா வாங்கி கட்டிகிட்டான்” என சொல்ல, “ஏய் சாரு சும்மா இருடீ” என அவளை அடக்க சாருவோ, அந்த சீனியர் லவ் லெட்டர் கொடுத்தது, ஸ்ரீமதி அவனை தனியாக அழைத்து சென்று, அட்வைஸ் செய்தது அதை தங்கள் ஒளிந்து நின்று கேட்டுவிட்டு அந்த மாணவனை பார்த்து சிரித்ததும் அவன் கோபத்துடன் முறைத்துவிட்டு சென்றதையும் சொல்லி சிரித்தாள்.

ஸ்ரீ மதி எரிச்சலுடன், “சிரிக்காதே சாரு, நீங்க ஏன் இப்படி ஒட்டுகேட்டுவிட்டு அதை சொல்லி அவனை பார்த்து சிரித்தீர்கள். பாவம் அவனுக்கு எவ்வளவு கஷ்டமாக இருந்திருக்கும்” என சொல்ல,

“அடி போட இவளே. அவன் பெரிய இவன். என்னவோ அவனுக்காக இவ பேசறா. இப்போ என்ன உனக்கு பயமா இருக்கா? அதெல்லாம் அவன் ஒன்னும் செய்ய மாட்டான். வீணா பயப்படாதே. அப்படி ஏதாவது வாலாட்டினா நம்ம வீட்ல தான் ஒருதருக்கு ரெண்டு பாடிகார்ட் வச்சி இருக்கோமே அவங்க பார்த்துப்பாங்க” என்றாள் சிரித்துக்கொண்டே.

“எதுக்கு எங்களை போட்டு அவன் நாலு சாத்து சாத்தவா? போடி லூசு உன்னை யாருடி அவனை பார்த்து சிரிக்க சொன்னது. இப்போ உன்னால் மதி தான் ப்ரச்சனையில் இருக்கா” என சிவா சாருவை திட்டியதும் மதி கவலையுடன் அமர்ந்திருப்பதை பார்த்த கௌதம், “ஒன்னும் பயப்படாதே ஸ்ரீ அவன் கோபத்தில் உன்னை முறைத்துவிட்டு போய் இருப்பான். அப்படியே ஏதாவது பிரச்சனை வந்தால் நான் பார்த்துக்கொள்கிறேன்” என்றான்.

அவனை பார்த்து சிரித்த மதி, “தேங்க்ஸ்” என சொல்லிவிட்டு அங்கிருந்து எழுந்து சென்றாள். சிவாவும், சாருவும் இருவரையுமே மாற்றி மாற்றி பார்த்துவிட்டு அர்த்தத்துடன் சிரித்துக்கொண்டு பேசாமல் இருந்தனர்.

இரண்டு நாட்களுக்கு பிறகு, மாலை மதியும் சாருவும், லாஞ்சில் அமர்ந்திருக்க, சிவாவும், கௌதமும் வந்தனர். சிவா, “என்ன செய்றீங்க ரெண்டு பேரும்?” என்றான்.

“அப்பா போன் செய்தார். உனக்கு பொண்ணு பார்த்து இருக்காங்களாம். போட்டோ அனுப்பி இருக்காங்க உனக்கு எந்த பொண்ணை பிடித்திருக்குன்னு பார்த்துவிட்டு சொல்ல சொன்னார்கள்” என்றான்.

“இந்த அப்பாவுக்கு வேற வேலை இல்லை. எப்போ பாரு கல்யாணம் கல்யாணம்னு உயிரை வாங்க வேண்டியது. அவர் பிஸ்னஸ் பிஸ்னஸ்னு ஊரை சுத்தி வரார் இல்ல அந்த வேலையை மட்டும் செய்ய சொல்லு. என்னோட கல்யாண கவலை அவருக்கு வேண்டாம்” என எரிச்சலுடன் சொன்னான்.

“என்னடா “என்னடா சிவா, இப்படி பேசற. உன்னோட கல்யாண விஷயம்டா உங்க அப்பா பேசாமல் வேற யாரு பேசுவார்கள்?” என்றான் கௌதம்.

“ஆமாம் பெரிய அப்பா. எங்க அம்மா போனதுக்கு அப்புறம் துக்கத்தில் அப்படியே வெறும் பிஸ்னஸை மட்டும் கவனித்தால் போதுமா? அவருக்கு நாங்க ரெண்டு பசங்க இருப்பது கொஞ்சம் கூட நினைவே இல்லாமல் தானே எங்களை வளர்க்க மட்டும் ஆளை வைத்துவிட்டு போய்விட்டால் போதுமா. ஒரு அப்பாவா எங்களோடு இருந்து சாப்பிட்டாயா? தூங்கினாயா? என்ன படித்தாய்? எத்தனையாவது ரேங்க்? என்று ஒரு நாளாவது எங்களை கேட்டிருப்பாரா? அம்மா இறந்தது அவருக்கு மட்டும் தான் துக்கமா? எங்களுக்கு இல்லையா? இப்போ என்ன கல்யாணத்துக்கு மட்டும் பொண்ணு பார்ப்பது?” என கோபமும், ஆற்றாமையும் பொங்க பேசியவனின் பேச்சில் இருந்த உண்மை புரிந்தாலும், கௌதம் சிவாவை கையமர்த்தினான்.

“அவரும் அதெல்லாம் மறந்திருக்க மாட்டார் சிவா. ஒருவேளை தன் குழந்தைகளுக்கு இதெல்லாம் செய்யாமல் விட்டுவிட்டோமே என்ற உணர்வு கூட அவருக்கு எழுந்து இருக்கலாம். அதனாலேயே அவர் உன் கல்யாண விஷயத்தில் அவசர பட்டு இருக்கலாம். கொஞ்சம் யோசி. போட்டோவை பாரு. அப்புறம் உங்க அப்பாவிடம் பேசு” என்றான் பொறுமையாக.

“எனக்கு இப்போ கல்யாணம் செய்துகொள்ளும் எண்ணமெல்லாம் இல்லை கௌதம். முதலில் சாரு கல்யாணம் அதன் பிறகு தான் என் கல்யாணம். எங்களுக்கு அப்பா தான் சரி இல்லை. ஆனால் என் தங்கைக்கு ஒரு நல்ல அண்ணனாக இருந்து அவளுக்கு ஒரு கல்யாணத்தை முடித்துவிட்டு தான் என்னுடைய கல்யாணத்தை பற்றி நான் யோசிப்பேன்” என்று முடித்தான்.

“சாரு, சிவா அண்ணா சொல்வதை கேட்டாய் அல்லவா. நீ தான் எப்போது பார்த்தாலும் அண்ணாவோடு சண்டை போட்டுக்கொண்டே இருக்கிறாய். ஆனால் அண்ணா உன் மேல் எவ்வளவு பாசம் வைத்து இருக்கிறார்” என்றான் மதி.

“அட்டா....நீ ஒரு சென்ட்டிமென்ட் பைத்தியம்டீ. நான் இதுக்கெல்லாம் அப்படியே பீல் ஆகிட மாட்டேன். விட்டா நிலைமை அப்படியே சென்டிமெண்டா போய்டும். ஓகே டாபிக் மாத்தலாம். கௌதம் அண்ணா, நீங்க யாரையாவது லவ் பண்ணிங்களா? என்றான் சாரு.

“யாரு இவனா. அவன் பேரு மட்டும் கௌதம் இல்லை. ஆளும் அப்படி தான் புத்தர் மாதிரி பேசுவான். அவனாவது லவ் பண்ணறதாவது?” என்றான் கௌதமை முந்திக்கொண்டு. மெல்ல இமைகளை தாழ்த்தியபடி கௌதமின் பதிலை எதிர்பார்த்தபடி ஸ்ரீமதி ஆவலுடன் காத்திருந்தாள்.

கௌதம் சிரித்துக்கொண்டே, “நல்ல பொண்ணு கிடைத்தால் லவ் பண்ணலாம் சாரு” என ஸ்ரீமதியை பார்த்ததுகொண்டே சொன்னான். கௌதமின் பதிலை கேட்டவள் நிமிர்ந்து அவனை ஒரு பார்வை பார்த்துவிட்டு வேறுபுறம் பார்வையை திருப்பிக் கொண்டாள்.

“அப்போ எனக்கு தெரிந்த ஒரு நல்ல பொண்ணு இருக்கு. யாருன்னு பார்க்கறீங்களா? நம்ம மதி தான். பொண்ணுக்கு நான் கேரண்ட்டி. எப்போ லவ் ப்ரபோஸ் பண்ண போறீங்க” என்றதும், கௌதம் வாய் விட்டு சிரிக்க, எழுந்த மதி, “சாரி சார்” என கௌதமை பார்த்து சொன்னவன் கோபமாக, “அறிவு கெட்டவளே ” என சொல்லிவிட்டு தன் அறைக்கு எழுந்து சென்றுவிட்டாள்.

“ஏய் ஸ்ரீ மதி நில்லடி. ஒரு மேட்ச் மேக்கிங் செய்தால் புண்ணியம் தானேன்னு நினைத்தேன் ” என சொல்லிக்கொண்டே சாரு அவன் பின்னாலேயே எழுந்து ஓடினான். ஸ்ரீமதியின் கோபம் ஒருபுறம் சற்று கவலையாக இருந்தாலும், அந்த கோபமும் அவனுக்கு பிடித்து தான் இருந்தது.

அதன் பிறகு வந்த நாட்களில் மதி கௌதமின் முகத்தை சரியாக நிமிர்ந்து கூட பார்ப்பதில்லை. அவன் வந்தாலே தனக்கு வேலை இருப்பது போல எழுந்து உள்ளே சென்றுவிடுவதும், இரவு உணவின் போதும் அவனை நிமிர்ந்து பாராமல் மனமளவென உண்டுவிட்டு எழுந்து சென்றுவிடுவதும்,

வழக்கமாக ஆகிக்கொண்டு இருக்க, கௌதமிற்கு தான் அவளின் பாராமுகம் சற்று வருத்தத்தை கொடுத்தது.

மதியும் கௌதமின் எதிரில் அப்படி நடந்துக்கொண்டாலும், சாரு அன்று கிண்டல் செய்தது முதல் தான் கௌதமை விரும்புகிறோமோ என்ற எண்ணமும் அவளின் மனதில் முரண்டிக்கொண்டு இருந்தது. இது சரியா தவறா, இது காதலா? இல்லை வயது கோளாறா? என எண்ணி குழம்பினாள். அவனை பார்க்காமல் இருந்தால் இவை அனைத்தும் தெளிந்து விடும் என நினைத்து அவள் கௌதமிற்கு பாராமுகம் காட்ட காட்ட இவளுக்கே அது வலித்தது.

அதன் பிறகு வந்த இரண்டு நாட்கள் கௌதம் சிவாவின் வீட்டிற்கு வரவே இல்லை. மதி என்னவென்று கேட்பது எப்படி கேட்பது என எண்ணி பரிதவித்தவளுக்கு தன்னால் தான் அவன் வருவதில்லையோ என்ற எண்ணம் தோன்றியது.

பார்த்தேன் பார்த்தேன் பார்த்தேன்
கூட கூட ரசித்தேன் ரசித்தேன் ரசித்தேன்
இரு விழி தவணை முறையில் என்னை கொல்லுதே
கட்டழகு கன்னத்தில் அடிக்க
கண்ணுக்குள்ளே பூகம்பம் வெடிக்க
கம்பன் இல்லை மிச்சத்தை உறைக்க
அட்டா அட்டா அட்டா அட்டா

கண்ணும் கண்ணும் மோதிய வேளை
சில நொடி நானும் சுவாசிக்கவில்லை
கடவுள் பார்த்த பக்தன் போலே
கையும் காலும் ஓட வில்லை

தேவதையும் பேருந்தில் வருமா
கனவா நனவா தோன்றவும் இல்லை
நல்ல வேளை சிறகுகள் இல்லை
நானும் அதனால் நம்பவில்லை
நெற்றி என்ற மேடையிலே
ஒற்றை முடியை ஆட வைத்தாய்
ஒற்றை முடியில் என்னை கட்டி
உச்சி வெயிலில் தூக்கிலிட்டாய்
மனதில் இத்தனை ரணமா
அட வலியில் இத்தனை சுகமா
அட்டா அட்டா அட்டா அட்டா

*****

அத்தியாயம்-6

இரண்டு நாள் கழித்து காலையில் கௌதம் சிவா வீட்டிற்கு வந்தான். “என்ன அண்ணா ரெண்டு நாளா ஆளையே காணோம்” என சாரு கேட்டதும், கொஞ்சம் வேலை அதிகம் சாரு. அதான் ஒரு நாள் ஆபீஸிலையே தங்கிட்டேன். நேத்து வந்ததே லேட். அதான் வரவில்லை” என்றவனின் விழிகள் மதியை தேடி அலைந்தது. அவன் எதிர்பார்ப்பை பொய் ஆக்காமல் அடுத்த நிமிடம் அவன் எதிரில் வந்தான் ஸ்ரீ மதி. ஆனால் கையில் ஏர்பாகுடன்.

“என்ன மதி கிளம்பிவிட்டாயா? புறப்படலாமா?” என சாரு கேட்டதும், இரண்டு நாட்களுக்கு பிறகு கௌதமை பார்த்த சந்தோஷத்தில் நின்றிருந்தவன், “அஹ்.... கிளம்பலாம் சாரு” என்றான். உள்ளிருந்து வந்த சிவா, “வாடா கௌதம்” என சொல்லிவிட்டு, “என்ன மதி கிளம்பிவிட்டாயா? சாரு நீ தி.நகர் தானே போகிறாய் நீ கிளம்பு நான் மதியை டிராப் பண்ணிடறேன்” என்றான்.

“ரொம்ப நல்லவேளை, மதி நீ அண்ணா கூட கிளம்பு. வீட்டில் எல்லோரையும் கேட்டதாக சொல்லு. நானும் கிளம்பறேன், பாய் கௌதம் அண்ணா” என்றவன் தன் ஸ்கூட்டியை எடுத்துக்கொண்டு கிளம்பினாள். அதற்குள் சிவாவிற்கு அவன் மொபைலில் அழைப்பு வர, எழுந்து சென்று

பேசிக்கொண்டு இருந்தான். ஸ்ரீமதியிடம் திரும்பிய கௌதம், “ஸ்ரீ எங்கே திடீர்னு ஊருக்கு கிளம்பிட்டங்க?” என்றான்.

“ஒரு விசேஷம் அதான் போகிறேன்” என்றாள். “வர எத்தனை நாளாகும்?” என்ற கௌதமை பார்த்தவன், “ஒருவாரம் ஆகும்” என்று சொல்லிவிட்டு அவனையே பார்க்க, “ஓஹ்...” என சுரத்தே இல்லாமல் சொல்லியபடி கௌதம் சற்று சோர்வுடன் தன் கழுத்தை தடவிக்கொண்டான்.

இன்று எப்படியாவது மதியிடம் தன் காதலை சொல்லிவிட வேண்டும் என்ற முடிவுடன் தான் கௌதம் காலையிலேயே கிளம்பி வந்தான். ஆனால் அதற்குள் அவன் ஊருக்கு கிளம்பி விட்டதை பார்த்ததும், எடுத்ததும் இதென்ன தடங்கல் என்ற எண்ணம் தான் அவனுக்கு சோர்வை அளித்தது. பேசிவிட்டு உள்ளே வந்த சிவா, “கௌதம் நீ கொஞ்சம் மதியை பஸ் ஏற்றிவிட்டுவிடு எனக்கு அவசரமாக கிளம்பனும்” என்றதும், கௌதம் மதி இருவருமே சற்று கலவரத்துடன் சிவாவை பார்த்தனர்.

கௌதம், “சிவா அப்போ கார் எடுத்துக்கொண்டு போகிறேன்” என்று சொல்ல, “இல்லடா நான் போகும் போது ரெண்டு கிளையன்டை கூட்டிக்கொண்டு போகணும். நீ உன்னோட பைக்கலையே போய்டேன்” என்றான். “பரவாயில்லை அண்ணா நான் ஆட்டோவிலேயே போய்கொள்கிறேன்” என சொல்லி மதி தன் பாகை எடுக்க, கௌதம் அவசரமாக “இல்லை வாங்க நானே கூட்டி போகிறேன்” என சாவியை எடுத்துக்கொண்டு முன்னால் செல்ல வேறு வழி இல்லாமல் மதியும் சிவாவிடம் சொல்லிக்கொண்டு கிளம்பினாள்.

பொறுமையாக வண்டியை ஓட்டி சென்றவன், பஸ்ஸில் மதியை அமரவைத்துவிட்டு மகசினும், தண்ணீர் பாட்டிலும் வாங்கி வந்து கொடுத்தான். கௌதம் நின்றுக்கொண்டு இருப்பதை பார்த்த மதி, “நீங்க கிளம்புங்களேன், நேரமாகுது” என சொல்ல,

“இல்லை இருக்கட்டும்” என அவனும் நின்றுகொண்டிருக்க அவன் மனமோ சொல்லுடா அப்புறம் இன்னும் ஒரு வாரம் வெயிட் பண்ணனும் என சொல்ல அவனும் தைரியத்தை வரவழைத்து கொண்டு, “ஸ்ரீ... நான்....” என கூறும் போதே ஒரு பெண்மணி ஆறு, ஏழு பைகளுடன் வந்து “தம்பி இந்த சாமானை கொஞ்சம் வண்டியில் ஏற்றி வைங்களேன்” என்றதும் வேறு வழி இல்லாமல் ஏற்றிவிட்டு இறங்கவும் வண்டி கிளம்பவும் சரியாக இருந்தது.

வண்டி கிளம்பி செல்வதையே நின்று பார்த்தவன் ஒரு பெருமூச்சுடன் கிளம்பினான். கௌதமிடம் தலையசைத்து விடைபெற்றுக்கொண்ட மதிக்கு அவன் என்ன சொல்ல வந்திருப்பான் என்ற எண்ணமே அவனை சுற்றிவந்தது.

வீடு திரும்பிய கௌதம் வாசலிலேயே சிவா அமர்ந்து பேப்பர் படித்துக்கொண்டு இருந்ததை பார்த்தவன், “என்ன சிவா வெளியே எங்கேயோ போகணும் என்று சொன்னாயே போகவில்லையா?” என கேட்டான்.

“நான் போவது இருக்கட்டும், அது கான்சல், ஆகிவிட்டது. நீ சொல்லு விஷயத்தை மதி கிட்ட சொல்லிவிட்டாயா?” என்றான். “என்ன விஷயம் சொல்லணும்?” என்றான் கௌதம்.

நிமிர்ந்து கௌதமை பார்த்த சிவா, “டேய் அது எப்படிடா காதலிக்க ஆரம்பித்தால் எல்லோரும் இப்படி தலைகீழா மாறி போய்விடுகிறீர்கள்?” என சொல்லி சிரிக்க, கௌதம், “டேய் சிவா... உனக்கு.. எப்படி?” என திணறினான்.

கௌதமின் தோளை தட்டியவன், “எல்லாம் எனக்கு தெரியும்தா. எனக்கு தெரிந்தவரைக்கும் மதி ரொம்ப நல்ல பொண்ணு. உனக்கு ரொம்ப பொருத்தமா இருப்பா. போனவரை போகட்டும். அவ ஊரில் இருந்து வந்ததும் நீ அவளிடம் உன் காதலை சொல்லிவிடு. இப்போ வா சாப்பிடலாம்” என சொல்லிவிட்டு எழுந்து சென்றான்.

ஒரு வாரத்தையும் கடத்துவது அவனுக்கு பெரும் பாடாக இருந்தது. அன்று மதியிடம் இருந்து போன் வந்தது. சாரு சிறிது நேரம் மதியிடம் பேசிவிட்டு, அவள் நாளை வருவதாக சொன்னதையும் கேட்டுக்கொண்டு போனை வைத்தான்.

அதே நேரம் கௌதமும், சிவாவும் பேசிக்கொண்டே உள்ளே வருவதை கண்ட சாரு, கௌதமிடம் வினையாட எண்ணி, “அண்ணா உனக்கு விஷயம் தெரியுமா? நாளைக்கு நம்ம மதி வரா” என சொல்லி கௌதமின் முகத்தை பார்த்தவன் அவனின் முகம் மலர்வதை கண்டதும், “அப்புறம் ஒரு குட்

நியூஸ். நம்ம மதிக்கும் கல்யாணம் நிச்சயம் ஆகிவிட்டதாம்” என சொன்னதும் கௌதம் நிலை குலைந்து போனான்.

சாரு மாப்பிள்ளை பற்றி தன் இஷ்டத்திற்கு சொல்லிக்கொண்டு இருக்க, கௌதம் ஏதும் பேசாமல் தலையை பிடித்துக்கொண்டு சேரில் அமர்ந்தான்.

“டேய் கௌதம் என்னடா? இப்போ என்ன ஆகி போச்சு? சரி உன்னை மாதிரி ஒருத்தன் அவளுக்கு கிடைக்க கொடுத்து வைக்கவில்லை என எண்ணிக்கொள். கொஞ்சம் நாளைக்கு கஷ்டமா இருக்கும். அப்புறம் சரியாகிடும், வா எழுந்து முகத்தை கழுவு. வந்து சாப்பிடுடா” என கௌதமை எழுப்பி டிபன் சாப்பிட அழைத்துவந்தான்.

சாப்பிட அமர்ந்தவன் கைகள் தட்டில் அலைய, “ என்னண்ணா, சாப்பிடவே மாட்டேன்றிங்க? என்று கேட்ட சாருவை நிமிர்ந்து பார்த்த கௌதம், அவள் கண்களில் இருந்த குறும்பை கண்டதும், “சாரு உண்மையை சொல்லு ஸ்ரீக்கு கல்யாணம் நிச்சயம் ஆகிவிட்டதா?” என கேட்டான்.

“கல்யாணமா?? மதிக்கா? யாரு சொன்னா?” என கேட்டதும், அவளது விளையாட்டு தான் என புரிந்ததும் கௌதம் கடுப்பாகிவிட்டான். “உன்னை சிவா திட்டுவதில் தப்பே இல்லை. எதில் விளையாடுவது என்று இல்லை. நீ என்ன சின்ன குழந்தையா?” என சத்தம் போட சாரு மெதுவாக, “இல்லை நான் உங்களை செக் பண்ணி பார்த்தேன்” என்றாள்.

“மூஞ்சிய பாரு மூஞ்சிய. செக் பண்ணாளாம். என் பிரெண்ட் மாதிரி ஒருத்தன் கிடைக்க உன் பிரெண்ட் தான் கொடுத்து வைத்திருக்கனும். செக் பண்ண வந்துவிட்டாள்” என சிவாவும் எகிற

சாரு, “ என் பிரெண்ட் மாதிரி கிடைக்க உன் ப்ரெண்டும் தான் கொடுத்துவைத்திருக்கனும்.போனா போகுது அவ எந்த ட்ரைன்ல வரான்னு சொல்லலாம்னு நினைத்தேன், அப்போ வேண்டாம் போல என சொல்லிக்கொண்டே அங்கிருந்து நகர, “சாரு சாரு நிலல்லுமா” என கௌதம் எழுந்து சாருவை நோக்கி ஓடிவந்தான்.

“டேய் சிவா சின்ன பொண்ணு நம்ம கிட்ட விளையாடாம யாரிடம் விளையாடுவா” என்றவன் “நீ சொல்லு சாரு, ஸ்ரீ எந்த ட்ரைன்ல வரா?” என குழைந்து கொண்டு கேட்பவனை பார்த்ததும், எல்லாம் காதல் படுத்தும் பாடு என நினைத்துக்கொண்டே, “காலைல கன்னியாகுமரி எக்ஸ்ப்ரஸ்ல வரா” என சிரித்துக்கொண்டே சொன்னதும் கௌதம் “தாங்க்யூ சாரு” என்றவன் தன் பைக்கை எடுத்துக்கொண்டு சாப்பிடாமலேயே சந்தோஷத்துடன் கிளம்பினான்.

மறுநாள் காலையில் அவசரம் அவசரமாக தன் தேவதையை பார்க்க கிளம்பினான். பைக்கை நிறுத்திவிட்டு டிக்கெட்டை வாங்கிக் கொண்டு உள்ளே செல்ல ட்ரெயின் வந்து நிற்கவும் சரியாக இருந்தது. இறங்கிய ஸ்ரீமதி, கௌதம் வந்திருப்பானோ என்று எண்ணம் தோன்ற அவளுக்கே அது முட்டாள் தனமாக பட்டது.

அன்னைக்கு சிவா அண்ணா சொன்னதற்காக வந்து பஸ் ஏற்றிவிட்டார். இன்று எப்படி வருவார், என நினைத்துக்கொண்டே தன் பெட்டியை தூக்கிக்கொண்டு இரண்டடி நடந்தவள் சற்று தூரத்தில் அவள் எண்ணத்தின் நாயகனே ஒவ்வொரு பெட்டியாக தேடியபடி வந்துகொண்டு இருப்பதை கண்டாள்.

உள்ளுக்குள் உற்சாகம் கரைபுரள அப்படியே அசையாமல் நின்றாள். அவளின் உற்சாக மனநிலை அப்படியே முகத்தில் புன்னகையாக தோன்றியது.

கௌதமும் ஸ்ரீ மதியை பார்த்துவிட்டு புன்னகையுடன் வேகமாக அவளருகில் வந்தான். “பங்ஷன் நல்லபடியாக நடந்ததா?” என அவளிடம் விசாரித்துக்கொண்டே பாகை வாங்கிக்கொண்டு இருவரும் பேசவேண்டிய விஷயத்தை தவிர மற்ற விஷயங்களை பற்றி பேசிக்கொண்டிருந்தனர்.

வீட்டிற்கு அழைத்துவந்து விட்டவன் அலுவலகம் கிளம்பி சென்றுவிட்டான். அன்று கல்லூரிக்கு செல்லாமல் மறுநாள் சென்றவளுக்கு நிறைய பாடங்கள் இருந்ததால் சாருவிடம் “சாரு, நோட்ஸ் கொஞ்சம் கொடுடி எழுதிவிட்டு தருகிறேன்” என்றாள்.

“நோட்ஸா, என்னை பற்றி உனக்கு தெரியாதா? நானே எக்ஸாம் நேரத்தில் உன் நோட்சை பார்த்து தானே படிப்பேன். என்னை போய் கேட்கிறாயே” என சிரித்துக்கொண்டே சொன்னாள்.

“அப்போ நான் போய் மேடமிடம் வாங்கி கொள்ளேன் ” என எழுந்தாள் “ஆமாம் போய் மேடம் கிட்டே வாங்கிக்கோ. கிளாஸ்ல நாங்க யாருமே ஒழுங்கா நோட்ஸ் எடுக்க மாட்டோம்னு தெரியுமில்ல” என்றாள் சாரு.

“போதும் ரொம்ப பெருமையா சொல்லிக்கொண்டு இருக்காதே. அப்புறம் மேடம் காதில் விழுந்து ப்ரொஜெக்ட்டு மார்க்கை குறைத்துவிட போகிறார்கள்” என்று சிரித்துக்கொண்டே சென்றாள்.

மேடமை பார்த்துவிட்டு வந்தவள், “சாரு, நான் நோட்சை எழுதிவிட்டு வரேன் நீ வீட்டுக்கு கிளம்புவதானால் கிளம்பு” என்றாள்.

“ஏன் மதி நான் கொஞ்சம் நேரம் வெயிட் பண்ணேன், நீ வா” என சாரு சொல்ல. “இல்லபா நீ கிளம்பு நான் நோட்ஸ் எழுதிவிட்டு, ஏதாவது சந்தேகம் என்றால் மேடமை கேட்டுக்கொண்டு வருவேன். அதுவரை நீ பொறுமையாக இருக்கமாட்டாய். அதனால் தான் சொல்கிறேன். நீ கிளம்பு” என்றாள்.

சாரு அரைமனதாக, “சரி அப்போ நான் கிளம்பவா? நீ பத்திரமாக வந்துவிடு, அதற்குள் அண்ணன் வந்துவிட்டால் நான் அனுப்பிவைக்கிறேன். பத்திரம்” என சொல்லிவிட்டு கிளம்பினாள். சாரு வீட்டிற்கு வந்த சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் கௌதம் வந்துவிட்டான்.

கௌதம், “சாரு, ஸ்ரீ எங்கே?” என ரகசியமாக கேட்டதும், “அவ இன்னும் காலேஜில் இருந்து வரலையே. நோட்ஸ் எழுதிக்கொண்டு இருக்கா. வர லேட் ஆகும்” என்றாள்.

“என்ன சாரு நீ கூட இருந்து கூட்டிவரக்கூடாது. சரி நான் போய் பார்த்து அழைத்துவருகிறேன்” என சொல்லி கிளம்பியவனை “இருங்க அண்ணா காபி குடித்துவிட்டு போய் வாங்க” என்றவள் காபி கொண்டுவந்து கொடுத்தாள்.

ஸ்ரீமதி தனக்கு தேவையான பாடத்தை எழுதிக்கொண்டு தன் சந்தேகங்களை தெளிவுபடுத்திக்கொண்டு கிளம்புவதற்குள் லேசாக இருட்ட ஆரம்பித்திருந்தது. மெயின் ரோட்டில் சென்றால் நேரமாகும் என்று எண்ணியவள் குறுக்கு சந்து வழியாக சென்றுவிடலாம், என்று நினைக்க, ஆனால் அந்த தெருவில் ஜன நடமாட்டம் இருக்காது, இருந்தாலும் பரவாயில்லை சீக்கிரம் சென்றுவிடலாம் என குறுக்கு சந்தில் நடக்க தொடங்கினாள்.

சிறிது நேரத்தில் தனக்கு பின்னால் யாரோ வருவது போல தோன்ற கால்களை எட்டிபோட்டு நடந்தவனை அவளின் பின்னால் வந்தவன் முந்திக்கொண்டு வந்து அவள் முன்னால் வழிமறித்து நின்றான்.

தனக்கு முன்னால் நின்றிருந்தவனை பார்த்தவன் ஒருகணம் பயந்தாலும், தைரியத்தை வரவழைத்துக்கொண்டு, “என்ன வேண்டும் உங்களுக்கு? எதற்கு என் பின்னால் வருகிறீர்கள்?” என கேட்டாள்.

“மதி உன்னிடம் கொஞ்சம் பேசணும்” என அவளின் கையை பற்றியதும் பயத்துடன் தன் கையை இழுத்தவள், “பேசலாம் இப்போ இல்ல நாளைக்கு பேசலாம் நீ முதலில் என் கையை விடு” என சொல்லிக்கொண்டே சுற்றும் முற்றும் பார்த்தாள்.

“மதி இங்கே யாரும் இல்லை நான் என்ன செய்தாலும் கேட்க ஆள் இல்லை, அன்னைக்கு காலேஜில் உன் பிரெண்ட்ஸ் எல்லோரும் சேர்ந்து எப்படி கிண்டல் செய்தீர்கள் என்னை, தனியா கூப்பிட்டு அட்வைஸ் பண்ண இல்ல, இப்போ நீ என்னிடம் தனியாக மாட்டிக்கொண்டு இருக்கிறாய்” என சொல்லிக்கொண்டு இருக்கும் போதே அவளின் பிடி சிறிது தளர தன் முழு பலத்தையும் பயன்படுத்தி கையை இழுத்தவன் புத்தகங்களையும் அப்படியே போட்டுவிட்டு அங்கிருந்து ஓடத்தொடங்கினாள்.

ஒரு திருப்பத்தில் கண் மண் தெரியாமல் ஓடிவந்தவனை இரு வலிய கரங்கள் பிடித்து நிறுத்த, வீல்லென்று அலறியவள், “ஸ்ரீ என்ன ஆச்சு ஏன் இப்படி ஓடிவருகிறாய்” என கேட்டுக்கொண்டு இருக்கும் போதே அவள் பின்னாலேயே துரத்திக்கொண்டு ஓடிவந்தவனை பார்த்த கௌதம் நொடியில் சூழலை யூகித்து, தன்னை பார்த்து திரும்பி ஓட முயன்றவனை எட்டி அவன் காலரை பிடித்து அவன் முகத்திலேயே இரண்டு குத்துகள் வைக்க அடி தாங்காமல் முகத்தை கைகளால் பிடித்துக்கொண்டே ஓடியவனை பார்த்துவிட்டு ஸ்ரீயின் அருகில் வந்தான்.

“ரொம்ப தேங்க்ஸ்” என்றவனை பார்த்தவன், “ஏய் உனக்கு கொஞ்சமாவது அறிவு இருக்கா? எதுக்கு இந்த பக்கம் வந்த ஆள் நடமாட்டமே இல்லைன்னு தெரியும் இல்ல. இந்த நேரத்தில் தனியாக வேற

வந்து இருக்க. உன்னை காலேஜில் தேடிவிட்டு வரும் வழியில் வண்டி கொஞ்சம் பிரச்சனை பண்ணவும் இந்த சந்தில் வண்டியை நிறுத்திவிட்டு என்ன ஆச்சுன்னு பார்த்துக்கொண்டு இருந்தால் நீ ஓடிவர. இதே நான் இல்லை என்றால் என்ன ஆகி இருக்கும்?" என குரலுயர்த்தி பேசியவனை கண்டதும் என்ன ஆகி இருக்கும் என்ற கேள்வியும் அவனை கலங்கவைக்க, சட்டென கண்களில் கண்ணீர் எட்டி பார்த்தது.

அவள் கலக்கத்தை கண்டவன், தன்னையே நொந்துக்கொண்டான். எந்த உரிமையில் தான் அவனை திட்டினோம் என்று அவனால் நினைக்க முடியவில்லை. அவள் தனக்கு சொந்தமானவன் தனக்கு மட்டுமே உரிமை உள்ளவன் என்ற எண்ணம் எழ, "சாரி ஸ்ரீ, உன் மேல் இருக்கும் அக்கறையில் தான்மா அப்படி பேசிவிட்டேன்" என அவள் கைகளை பிடித்து ஆறுதலாக தட்டிகொடுத்தான். "வா கிளம்பலாம். உன் புகஸ் ஹண்ட்பாக் எங்கே?" என கேட்டான்.

"அது... ஓடிவந்த வேகத்தில் கீழே போட்டுவிட்டு ஓடிவந்து விட்டேன்" என பயத்துடனே சொல்ல, "சரி வா போய் எடுத்துக்கொண்டு போகலாம்" என சொல்லி வண்டியை தள்ளிக்கொண்டு அவளுடன் சென்றான்.

வீட்டிற்கு வந்த மதியை, "என்னடி இவ்வளவு நேரம் ரெண்டு பேரும் ஊரை சுத்திட்டுவரீங்களா?" என சிரித்துக்கொண்டே கேட்ட சாரு, மதியின் சோர்ந்த முகத்தை பார்த்துவிட்டு, பதட்டத்துடன், "என்ன மதி என்ன ஆச்சு? ஏன் இப்படி இருக்க?" என கேட்டுக்கொண்டே சோபாவில் வந்து அமர்ந்த கௌதமை பார்த்தாள்.

நடந்த அனைத்தையும் கௌதம் சொல்ல, சாரு கோபத்துடன், "நாளைக்கு அவனை என்ன செய்றேன்னு பாரு, காலேஜ் உள்ளே வர முடியாத அளவுக்கு செய்றேன்" என சொன்னவனை, சிவாவின் கோப குரல் தடுத்தது.

"போதும் உன் வாயை கொஞ்சம் அடக்கு. இதுக்கு தான் சொல்வது பெரியவங்க ஏதாவது சொன்னால் கேட்கணும் என்று. நீ செய்த வேலைக்கு பாவம் அந்த அப்பாவி பொண்ணு மாட்டிக்க இருந்தா. இன்னொரு முறை நீ ஏதாவது செய்ய போய் மதிக்கு இன்னும் ப்ராப்ளம் பண்ணாதே. இருக்கும் ரெண்டு மாசம் படிப்பை ஒழுங்கா முடிக்கும் வேலையை பாருங்க" என கத்த, சாருவும், மதியும் அமைதியாக தங்கள் அறைக்கு சென்றனர்.

அன்று இரவு நடந்ததை நினைத்தபடி படுத்திருந்த மதிக்கு கௌதமின் கோபமும் அவளின் ஆறுதலும், மீண்டும் மீண்டும் நினைவில் வர அவனை பற்றிய எண்ணங்களே மனதில் ஒரு இனிமையான சந்தோஷத்தை கொடுப்பதை எண்ணியபடி மௌன புன்னகையுடன் பாதி இரவை தூக்கம் இன்றியே கழித்தாள்.

கௌதமின் நிலையும் அப்படியே இருந்தது. தான் நல்ல நேரத்திற்கு அங்கு சென்றதற்கு கடவுளுக்கு நன்றிசொல்லிக்கொண்டான். இனியும் நேரம் கடத்த போவதில்லை ஸ்ரீ இன்னும் இரண்டு மாதங்களில் படிப்பை முடித்துவிட்டு சென்றுவிடுவான். அதற்குள் தன் காதலை சொல்லி அவளின் படிப்பு முடிந்ததும் வீட்டிலும் சொல்லி கல்யாணத்தை முடித்துவிட வேண்டும் என்று தீவிரமாக முடிவெடுத்துக்கொண்டு இனிய நினைவுகளுடன் உறங்கினான்.

மௌனமான நேரம் இள மனதில் என்ன பாரம்
மனதில் ஓசைகள் இதழில் மௌனங்கள்
ஏன் என்று கேளுங்கள்

இளமை சுமையை மனம் தாங்கிக் கொள்ளுமோ
புலம்பும் அலையை கடல் மூடி கொள்ளுமோ
குளிக்கும் ஓர் கிளி கொதிக்கும் நீர் துளி
ஊடலான மார்கழி நீளமான ராத்திரி
நீயும் வந்து ஆதரி

இவளின் மனதில் இன்னும் இரவின் ஈரமோ
கொடியில் மலர்கள் குளிர் காயும் நேரமோ
பாதை தேடியே பாதம் போகுமோ
ஆதலான நேசமோ கனவு கண்டு கூசுமோ
தனிமையோடு பேசுமோ

*****

அத்தியாயம்-7

“சாரு, சாரு, மணி ஒன்பது ஆகுதுடி இன்னும் எழுந்துக்காம என்னடி படுத்துக்கொண்டு இருக்க. சீக்கிரம் கிளம்பி வா. என்னப்பா நான் சொல்லிகொண்டே இருக்கேன் நீ எழுந்துக்காம படுத்துக்கொண்டே இருக்கியே? பத்து மணிக்கு நான் என்னோட ப்ராஜெக்ட் சப்மிட் பண்ணணும்” என பேசிக்கொண்டே கிளம்பினாள்.

“என்னன்னே தெரியல மதி உடம்பே அசதியா இருக்கு. என்னோட ப்ராஜெக்ட் சப்மிட் பண்ண இன்னும் ரெண்டு நாள் இருக்கு. இன்னைக்கு நீ மட்டும் கொண்டு போய் கொடுத்துவிட்டு வருகிறாயா?” என கேட்டதும் மதி தயங்கியபடியே, “நான் மட்டுமா?” என நேற்று நடந்ததை நினைத்துக்கொண்டதும் உள்ளுக்குள் பயம் பெருகியது.

அவள் முக மாற்றத்தை கண்ட சாரு இது தானே எனக்கு வேண்டும் என நினைத்துக்கொண்டு, “அப்போ இரு சிவா அண்ணாவை கொண்டு போய் விட சொல்கிறேன், ஆனால் அண்ணன் காலையில் எங்கயோ போகணும்னு சொன்னானே” என யோசிப்பது போல நின்றவள், “சரி வா கௌதம் அண்ணாவுக்கு இன்னைக்கு லீவ் உன்னை கொண்டு போய் விட சொல்றேன்” என்றதும், மதி அவசரமாக “வேண்டாம் சாரு நான் ஆட்டோவில் போய்க்கொள்கிறேன்” என்று சொல்லி கொண்டிருந்தவளை தாண்டி வேகமாக வெளியில் சென்ற சாரு நேராக கௌதமின் முன்னால் போய் நின்றாள்.

“ஏய் சாரு....” என்றபடி அவள் பின்னாலேயே வந்தவள் அந்த அறை வாசலிலேயே நின்றாள்.

சாரு ஒருமுறை மதியை திரும்பி பார்த்துவிட்டு கௌதமிடம், “அண்ணா ஸ்ரீ மதி உங்களிடம் என்னவோ சொல்லணுமாம்” என்றதும் சிவா மெல்லிய குரலில், “என்னடா ரூட்டு மாறுது. இந்த மடையன் நம்மமிடம் தன் லவ்வை சொல்ல மாட்டான், நாமே சொல்லிட வேண்டியதுதான்னு முடிவு செய்துவிட்டாளா?” என சொல்ல சாரு, “ஆஹா...!! ரொம்ப தான் ஆசை உனக்கு. அலையாதே” என்று நக்கலடித்தாள்.

சாருவின் பின்னால் கதவருகில் நின்றிருந்தவளை பார்த்த கௌதம் சிரிப்புடன், “என்னவாம், என்ன சொல்லணும் என்னிடம்” என்றான்.

“அவ காலேஜ் போகணுமாம் நீங்க கூட்டி போய் விடுகிறீர்களான்னு கேட்கிறாள்?” என சொன்னதும், “ஐயோ..! நான் அப்படி ஏதும் சொல்லவில்லை, சாருவே தான்....” என இழுத்தவள் கௌதமின் பார்வையை கண்டதும் பேச்சை நிறுத்தினாள்.

“அவ்வளவு தானே வா நானே கூட்டி போய் விடுகிறேன்” என பைக் சாவியை எடுத்துக்கொண்டு கிளம்பினாள். ஸ்ரீமதியை காலேஜில் இறக்கிவிட்டவன், “ஸ்ரீ எவ்வளவு நேரம் ஆகும் முடிய?” என்றான். “தரீ ஹவர்ஸ்ல முடிந்துவிடும்” என அவனை நேருக்கு நேராக பாராமலே சொன்னவளை பார்த்து சிரித்தான்.

“நான் தரீ ஹவர்ஸ்ல வந்து கூட்டிக்கொண்டு போகிறேன். நீ தனியாக கிளம்பிவிடாதே. உன்னிடம் முக்கியமாக ஒரு விஷயம் பேசணும்” என்றதும் படபடத்த இதயத்தையும், ஆர்வத்தில் துடித்த கண்களையும், உதட்டில் மலர்ந்த புன்னகையுமாக நிமிர்ந்து நேருக்கு நேராக பார்த்தாள்.

“ஆல் த பெஸ்ட்” என வாழ்த்தியதும் மதியும் புன்னகையுடன், “தேங்க்ஸ்” என்றவள் தன் கல்லூரிக்குள் நுழைந்தாள். அவள் செல்வதையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தவன் புன்னகையுடன் தோளை குலுக்கிக்கொண்டு கிளம்பினான்.

மதியம் தன் ப்ராஜெக்டை நல்லபடியாக முடித்துவிட்டு வெளியே வந்தவள் தனக்காக பைக்கில் சாய்ந்தபடி காத்திருந்தவளை கண்டதும் அருகில் வந்தாள்.

கிளம்பலாமா என்ற கௌதமின் தலையசைப்புக்கு மம் என்றபடி தலையசைத்தாள். பைக் வீட்டிற்கு செல்லும் வழியில் செல்லாமல் வேறு வழியில் செல்வதை கவனித்தும் ஏன் என்று கேட்கும் மன

நிலையில் அவள் இல்லை. நேராக அஷ்டலக்ஷ்மி கோவிலுக்கு சென்றவன், அர்ச்சனை தட்டை வாங்கிக்கொண்டு முன்னால் செல்ல, ஸ்ரீ மதி அவனை பின் தொடர்ந்து சென்றாள். அவனுடன் இணைந்து நடப்பதே மனதிற்கு சந்தோஷமாக நிறைவாக உணர்ந்தாள்.

தரிசனம் முடித்து பிரகாரத்தை சுற்றிவரும்வரை இருவரும் ஏதும் பேசவில்லை. “ஸ்ரீ கொஞ்சம் நேரம் பீச்சில் உட்காருவோமா?” என்றான். அவளின் தலையசைவை கண்டு சிரித்துக்கொண்டே இருவரும் கோவிலில் இருந்து சற்றுதூரம் நடந்தவர்கள் ஒரு இடத்தில் அமர்ந்தனர். அதுவரை இருவருக்கும் இருந்த தைரியம் தற்போது மறைந்து படபடப்பும், ஒருவிதமான அவஸ்தையிலும் இருந்தனர்.

ஸ்ரீமதிக்கோ தான் செய்வது சரியா? என்ற கேள்வியே மனதை அரித்துக்கொண்டு இருந்தது. அம்மா நம்மை நம்பி படிக்க அனுப்பினால் தான் இப்படி கௌதமை காதலிப்பதை அறிந்தால் என்ன நடக்குமோ என்ற பயமும் இருந்தது. ஆனால் கௌதம் தன் காதலை சொன்னால் அதை மறுக்கும் எண்ணமும் தனக்கு இல்லை என்பதில் உறுதியாக இருந்தாள். தன் காதலை சொல்ல அவள் முகத்தை பார்த்தவன், அவள் முகத்தில் தோன்றிய முக மாறுதலை கவனித்தபடி அமர்ந்திருந்தான். “ஸ்ரீமதி” என்று மெல்ல அழைத்தான்.

நிமிர்ந்து அவள் முகத்தை பார்த்தாள், “எனக்கு எதையும் சுத்தி வளைத்து பேசி பழக்கம் இல்லை. நேராக விஷயத்துக்கு வருகிறேன்” என்றவன் அவள் கண்களை நேருக்கு நேராக பார்த்து, “ஸ்ரீ எனக்கு உன்னை பிடித்திருக்கு. நீ என் லைப்பார்ட்னராக வந்தால் நான் ரொம்ப சந்தோஷப்படுவேன். நம் வாழ்க்கையும் ஸ்மூத்தாக இருக்கும். உனக்கு சம்மதம் என்றால் நான் எங்க வீட்டில் பேசி உங்க வீட்டில் வந்து பேச சொல்கிறேன். அப்படி உனக்கு இந்த ப்ரபோசல் பிடிக்கவில்லை என்றால், அதை இப்படியே மறந்துவிடுவோம், நல்ல பிரெண்ட்சா இருப்போம்” என்றான்.

அவ்வளவு நேரமும் சந்தோஷவானில் சிறகில்லாமல் பறந்தவன் கடைசி வரியில் திகைத்து, “இல்ல அப்படியெல்லாம் ஒன்றுமில்லை” என அவசரமாக சொன்னவன் அவன் சிரிப்பை கண்டதும் தலையை குனிந்து தன் வெட்கத்தையும் சிரிப்பையும் மறைக்க முயன்றான்.

சிரிப்புடன் தன்னிடம் இருந்த கவரை எடுத்து அவளிடம் நீட்டினான், கேள்வியாக நிமிர்ந்தவளை பார்த்தவன், “நீ சம்மதம் சொல்லுவேன்னு எனக்கு தெரியும் அதான்” என்று சொல்ல கவரை வாங்கியவள் திறந்து பார்க்க பூவை பார்த்ததும் புன்னகை அரும்ப தன் தலையில் வைத்துக்கொண்டாள்.

“ஸ்ரீ நான் எங்க வீட்டுக்கு ஒரே பையன். அப்பா, பாங்கல் கிளார்க். அம்மா ஹவுஸ் வைப். அப்பாக்கு நிறைய பரம்பரை சொத்து இருக்கு. ஆனால் எல்லாம் பிரச்சனைல இருக்கு. கோர்ட்ல கேஸ் நடந்துகொண்டு இருக்கு. நானும் சிவாவும், ஐஐடிஸ் ஒண்ணா படித்தோம். அப்போது தான் எங்க ரெண்டு பேருக்கும் பழக்கம். ஆறு மாதம் வெளிநாட்டில் வேலை செய்தேன். அப்புறம் டெல்லிக்கு கேட்டுவாங்கி கொண்டு வந்துவிட்டேன். வேலை செய்துகொண்டே எம்பிஎ முடிச்சேன்.

போனவருடம் தான் எங்க கம்பெனி சென்னைல பிரன்ச் ஆரம்பித்தார்கள். ப்ரமொஷன்ல சென்னைக்கே போஸ்டிங் கொடுத்தார்கள். நிம்மதியாக வந்து இறங்கின இடத்தில் தான் ஸ்டேஷன்லேயே உன்னோட தரிசனம். அன்னைக்கெல்லாம் நீ என்னை ரொம்பவே டிஸ்டர்ப் பண்ண. கடைசில வீட்டுக்கு வந்தா அங்கே நீயே இருக்க.

என்னால் முதலில் நம்பவே முடியவில்லை. நீ நேரடியாக என்னிடம் பேசி இருந்தால் கூட எனக்கு ஏதும் தோன்றி இருக்காதோ என்னவோ. ஆனால் உன்னோட இந்த அமைதி, அடக்கம், நிதானம், எல்லாத்துக்கும் மேல இந்த நீள தலைமுடி அது தான் உன்னிடம் என்னை ரொம்பவே ஈர்த்தது” என சிரிக்க ஸ்ரீமதியும் இணைந்து சிரித்தாள்.

“என்னை பற்றி சொல்லனும்னா, அப்பா கிடையாது. அம்மா, ஒரு அக்கா மட்டும் தான். நான் சென்னை வந்து படிக்க காரணமே எங்க அக்கா தான். எங்க அக்கா எனக்கு இன்னொரு அம்மா மாதிரி. எனக்காக எங்க அக்கா தான் அம்மாவிடம் பேசுவாங்க. எங்க அக்காவுக்காக நான் எதையும் செய்வேன்” என தன் அக்காவின் பெருமையை பேசிக்கொண்டு இருந்தாள்.

“ஸ்ரீ நாம இப்போது தான் லவ் பண்ணவே ஆரம்பித்திருக்கோம். நமக்கு பேசவேண்டியது எவ்வளவோ இருக்கு உங்க அக்கா பற்றி அவங்க குடும்பம் பற்றி எல்லாத்தையும் அப்புறம் பேசிக்கொள்வோமே. இப்போ கொஞ்சம் நேரம் நம்மை பற்றி பேசுவோம், நம்ம எதிர்காலத்தை பற்றி பேசுவோம்” என அவன் வலது கையை நீட்ட தயங்கியபடியே ஸ்ரீமதி தன் கரத்தை அவன் கரத்துடன்

இணைத்துக்கொண்டாள். கடவுளே இன்னைக்கு பிடித்த இந்த கரத்தை வாழ்நாள் முழுதும் இணைந்து இருக்கணும் என வேண்டிக்கொண்டாள்.

மதியின் முகத்தில் சந்தோஷம் இருந்தாலும் தயக்கம் இருப்பதையும் கவனித்தான். என்ன ஸ்ரீ எதோ சொல்லவேண்டும் என்று நினைக்கிறாய் ஆனால் சொல்லாமல் தவிக்கிறாய் என்ன விஷயம்?" என்றான் மென்மையாக. அவனை நிமிர்ந்து பார்த்த ஸ்ரீமதி, "ராம், என்னை நம்பி என் மேல் வைத்த நம்பிக்கையில் எங்க அம்மா என்னை சென்னைக்கு படிக்க அனுப்பினார்கள் ஆனால் நான் அவர்களுக்கு தெரியாமல் உங்களை காதலிப்பது ஒரு நாளைக்கு தெரிந்தால் என்ன நடக்குமோ. அம்மா சம்மதித்துவிடுவார்கள் என்ற நம்பிக்கை இருந்தாலும் அவர்களுக்கு தெரியாமல் நான் செய்யும் முதல் வேலை இது தான். அதனால்....." என இழுத்தவள் கௌதமை நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

கௌதம் புன்னகையுடன் சங்கடத்துடன் தன்னை பார்த்துவிட்டு தலை குனிந்தவன் முகத்தை தன் கைகளில் ஏந்தியவன், "உங்க அம்மா சம்மதிக்கும் வரை நாம காத்திருக்கணும்னு சொல்லவருகிறாய் அவ்வளவு தானே" என்றதும் ஆமெனும் விதத்தில் தலையசைத்தவனை பார்த்து, "நிச்சயமாக நம் திருமணம் நம் இருவீட்டினரின் முழு சம்மதத்துடன் தான் நடக்கும். அதற்கு நான் பொறுப்பு" என்று சொன்னதும் மதியின் முகம் மதியொளி பெற்று ஒளிவீச அதில் லயித்தவனாக அவள் முகத்திலிருந்து கண்ணை அகற்றாமல் பார்த்துக்கொண்டு இருந்தான்.

"ராம்" என கொஞ்சலாக வெட்கத்துடன் சொன்னதும் கௌதம் ஆச்சர்யத்துடன் "ராமா....!!" என்று ஆச்சர்யத்துடன் கேட்டான். மதியும் "ஆமாம் எனக்கு ராமர் என்றால் ரொம்ப பிடிக்கும். ஏக பத்தினி விரதன். எனக்கு கல்யாணம் ஆகி குழந்தை பிறந்தால் ராம்னு வைக்கணும் என்று நினைத்திருந்தேன். ஆனால் இப்போது...." என்றவள் அவனை பார்த்து சிரித்தாள்.

"சரி சரி, நமக்கு குழந்தை பிறந்தால் ஸ்ரீராம் என்று உன் பேரையும் சேர்த்து வைத்துவிடுவோம்" என்றதும் இருவரும் இணைந்து சிரித்தனர்.

என்ன பேசுகிறோம் என்று புரியாமலேயே இருவரும் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டு இருந்தனர். சூரியன் மறைய ஆரம்பிக்கும் போது தான், கௌதமின் கையை பிடித்து வாட்ச்சை பார்த்தவன், "அச்சச்சோ ராம் மணி ஆறு ஆக போகுது. கிளம்பலாம், சாரு அப்புறம் என்னை காணோமேன்னு தேடுவா. வாங்க கிளம்பலாம்" என அவசரமாக எழுந்தாள்.

கௌதம் அசையாமல் அமர்ந்திருப்பதை பார்த்தவன், "என்னங்க கிளம்புங்களேன் ப்ளீஸ்" என கெஞ்ச, "ஓகே கிளம்பலாம் ஆனால் நீ முதலில் என்னோடு நம்ம வீட்டுக்கு வரவேண்டும் சரியா" என்றான்.

"உங்க வீட்டுக்கா ,ஊஹும்... அதெல்லாம் நான் வர மாட்டேன்" என சொல்ல. "அது என் வீடு இல்லை நம்ம வீடு" என்றான்.

ஸ்ரீமதி புன்னகையுடன், "சரி நம்ம வீடு. அப்போ நானும் முறையாக நம்ம வீட்டுக்கு வருகிறேன். இப்போ வேண்டாம்"

"நீ வரமுடியாது என்று சொன்னால் நானும் இப்போது கிளம்பமுடியாது" என அடமாக அலையை பார்த்தபடி அமர்ந்தான். சற்று நேரம் நின்று பார்த்தவன், அவனை சமாதானபடுத்த முடியாது என தோன்ற, அரைமனதாக, "சரி வரேன் ஆனால் ஐந்து நிமிடம் தான் இருப்பேன்" என சொன்னதும் அப்படியே வழிக்கு என எண்ணி சிரித்துக்கொண்டே எழுந்தவன் அவள் கையை பற்றியபடி அழைத்து சென்றான்.

கதவை திறந்தவன், "வெல்கம் மேடம்" என வீட்டினுள்ளே அழைத்து சென்றான். கிச்சன், ஹால், ஒரு பெட்ரூம் என கச்சிதமாக இருந்தது வீடு. கிச்சன் உள்ளேயே ஒரு ஷெல்பில் சுவாமி படம் வைத்திருக்க நேராக சென்றவன் விளக்கை ஏற்றிவிட்டு கையெடுத்து கண்களை மூடி வணங்கிவிட்டு வர, கதவில் சாய்ந்தபடி புன்னகையுடன் பார்த்துக்கொண்டு இருந்தான்.

ஸ்ரீமதியும் புன்னகையுடன் அவனை தாண்டி ஹாலுக்கு வந்தாள். "என்னை நம்பி வீடு வரைக்கும் வந்திருக்க ரொம்ப தேங்க்ஸ் ஸ்ரீ. ஸ்வீட் எடுத்துக்கோ" என ஸ்வீட் பாக்சை அவள் முன்னே நீட்டினாள். "தேங்க்ஸ்" என்றபடி ஸ்வீட்டை எடுத்துக்கொண்டாள்.

"நீங்க ஸ்வீட் நிறைய சாப்பிடுவீங்களா?" என்றாள். "இல்லையே. ஒஹ... ஸ்வீட் கொடுத்ததற்கு கேட்கிறாயா? அதெல்லாம் வாங்கி வைத்துவிட்டு தானே வந்தேன்" என்றான் சிரிப்புடன்.

“அப்போ எல்லாம் தயார் பண்ணிட்டு தான் வந்திருக்கீங்க. ஒருவேளை நான் உங்க காதலை ஏற்றுக்கொள்ளாமல் இருந்திருந்தால் என்ன செய்திருப்பீங்க?” என்றாள்.

“கண்டிப்பா வேண்டாம்னு சொல்லமாட்ட” என்றவனை பார்த்து “உங்க மேல உங்களுக்கு அவ்வளவு நம்பிக்கையா?” என்றாள் கண்களை விரித்து.

அவள் கண்களை ஊடுருவியபடி, “என்னைவிட உன்னைவிட என் காதல் மேல எனக்கு நம்பிக்கை அதிகம். என் காதல் ஜெயிக்கும் என்ற நம்பிக்கை தான்” என்றவனை ஆச்சர்யமாக பார்த்தாள்.

“என்ன மேடம் அப்படியே பேசாமடந்தை ஆகிட்டீங்க?” என்றான். பேச்சை மாற்ற எண்ணி, உங்க வீட்டை சுற்றிகாட்ட மாட்டீங்களா?” என கேட்டாள்.

அவள் பேச்சை மாற்றுவதை கவனித்து சிரித்தபடி, “இது என்ன பெரிய பங்களாவா? சுத்தி காட்ட. சரி உன் ஆசையையும் ஏன் கெடுப்பானேன், இது கிட்சன் கம் பூஜை ரூம், இது ஹால், அது என்னோட பெட்ரூம்” என்றதும் பெட்ரூமில் ஜன்னல் ஓரம் இருந்த மீன்தொட்டியை பார்த்தவள், “ஹய்...! மீன் தொட்டி. கோல்டன் பிஷ் இருக்கு, சோ கியூட்” என்றபடி அருகில் சென்றாள்.

அது நீந்தும் அழகை ரசித்தவண்ணம், “எவ்ளோ அழகா இருக்கு இல்ல ராம்?” என உற்சாகத்தில் சிரித்தவனை பார்த்துக்கொண்டே நின்றிருந்தான்.

தானே பேசிக்கொண்டு இருக்க நிமிர்ந்து கௌதமை பார்க்க தன்னையே வைத்த கண் வாங்காமல் பார்த்துக்கொண்டு இருப்பவனை பார்த்ததும், “என்ன ராம் அப்படி பார்க்கறீங்க?” என கேட்டது அவளுக்கு கேட்டிருக்குமோ என்னவோ? அவள் அருகில் வந்தவன், “ஹீ ஒரு பாட்டு பாடேன்” என்றான்.

“பாட்டா என்ன பாட்டு?” இப்போ உனக்கு என்ன பாட்டு தோணுதோ அந்த பாட்டு பாடேன்” என்று சொன்னதும் யோசனையோடு நிமிர்ந்தவன் அங்கிருந்த காலண்டரில் இருந்த கண்ணன் போட்டோவை பார்த்ததும், “கண்ணன் வருவான் கதை சொல்லுவான்..... கன்னங்கரு காக்கை வந்து மை கொடுக்க, கண்ணன் மட்டும் கன்னத்திலே முத்தம் கொடுக்க, முத்தம் கொடுக்க.....” என கண்களை மூடி மெய்மறந்து பாடிக்கொண்டிருந்தவனை அருகில் இழுத்து கன்னத்திலே முத்தமிட அதை எதிர்பாராத ஹீமதி ஒரு நொடி விக்கித்து நின்றவள் அடுத்தநொடியே அவனை தள்ளிவிட்டுவிட்டு வேகமாக அங்கிருந்து நகர்ந்தவனை, “ஏய் ஹீ....” என்றபடி அவளின் முன்னால் வந்து நின்றான்.

“இப்போ வழி விடபோறீங்களா இல்லையா? இதுக்கு தான் நான் வர மாட்டேன்னு சொன்னேன். எனக்கு தெரியும் இது மாதிரி ஏதாவது நடக்கும் என்று” என சொன்னவன் அவனை சுற்றிக்கொண்டு செல்ல, “போடி பெரிசா கோச்சிகிட்டு போறா. அப்படியே இதோடு என்னையும் மறந்துவிடு. இனி நீ இருக்கும் பக்கமே நான் வரமாட்டேன்” என்று சொல்லிக்கொண்டே வீட்டின் உள்ளே செல்ல திரும்பியவனை பின்னாலேயே வந்து கோபமாக பிடித்து திருப்பினாள்.

“என்ன விளையாடுறீங்களா? இப்படியெல்லாம் சொன்னால் நான் பயந்து உங்ககிட்ட ஓடிவருவேன்னு நினைத்தீர்களா? இதுக்கெல்லாம் நான் கவலைப்படமாட்டேன்” என சொன்னவனை பார்த்து சிரித்தாள்.

“என்ன சிரிப்பு வேண்டுகிடக்கு” என சொன்னதும் அவள் கையை பற்றியவன் வேகமாக உள்ளே இழுத்து சென்று கதவை இழுத்து பூட்டினான்.

சுவர் ஓரமாக ஒண்டியவன், “இப்படியெல்லாம் செய்தா நான் பயந்துவிடுவேனா? முதலில் கதவை திறங்க” என நடுங்கிக்கொண்டே சொன்னவனை பார்த்தவனுக்கு சிரிப்புதான் வந்தது.

“நீ ரொம்ப தைரியசாலியா அதையும் பார்த்துவிடுவோமா?” என அருகில் நெருங்கி வரவர ஹீமதி கண்களை மூடிக்கொண்டு, “வேண்டாம் ராம் ப்ளீஸ்” என சொல்ல அவளின் இருபுறமும் கைகளை அரணாக வைத்தவன், “கண்ணன் மட்டும் கன்னத்திலே முத்தம் கொடுக்கன்னு மூணு தடவை பாடின இல்ல, ஒரு முத்தம் தான் கணக்கு தீர்ந்திருக்கு இன்னும் ரெண்டு பாக்கி இருக்கே” என்று சொல்லிக்கொண்டே அருகில் நெருங்கினான்.

“நான் உங்களை எவ்ளோ நல்லவரனு நினைத்தேன். நீங்க சுத்த மோசம். பார்க்க தான் ஒன்னும் தெரியாத மாதிரி இருக்கீங்க, அவ்வளவும் நடிப்பு” என கண்களை திறக்காமலேயே பேசிக்கொண்டிருந்தவன், ஏதோ மாற்றம் புரிய மெல்ல கண்களை திறந்து பார்த்தவன் கௌதம் ஹால் சோபாவில் அமர்ந்து அவளையே பார்த்துக்கொண்டு இருப்பதை கண்டதும், திகைப்பும் வெட்கமும்

போட்டியிட அவன் முறுவலை அடக்கிக்கொண்டு அமர்ந்திருப்பதை பார்த்ததும், கோபமாக, "ராம்.... உங்களை.." என்றபடி அவனை நோக்கி சென்றவன், அவன் அசையாமல் அமர்ந்திருப்பதை பார்த்து, "சே" என சொல்லிக்கொண்டு அவன் அருகிலேயே அமர்ந்தான்.

"என்ன மேடம் அவ்ளோ சலிப்பு நான் சொன்னதை செய்யவில்லை என்றா?" என சிரித்துக்கொண்டே கேட்டான். "ராம்..." என கொஞ்சலாக அழைத்ததும், "சரி கிளம்பு நேரம் ஆகுது, அப்புறம் உன்னை சாரு தேடமாட்டா?" என சொன்னதும் தான் தாமதம், "அச்சோ...! ஆமாம் சாரு என்னை தேடுவா, நான் கிளம்பனும், என சொல்லி தன் கைப்பையையும் புத்தகத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு கிளம்பினாள்.

கௌதம் கதவை பூட்டிக்கொண்டே, "எல்லாத்தையும் நான் ஞாபகபடுத்த வேண்டி இருக்கு. அப்புறம் என்னடான்னா ராம் நீங்க சுத்த மோசம்னு எனக்கே பட்டம் வேற. போனா போகுது சின்ன பொண்ணு பேசிட்டான்னு மன்னித்துவிடுகிறேன் உட்கார் கிளம்பலாம்" என பேசிக்கொண்டே வண்டியை ஸ்டார்ட் செய்தான்.

வண்டியை நிறுத்திவிட்டு இருவரும் உள்ளே வரும்போதே இருவர் முகத்தையும் கவனித்த சாரு சிவாவை அழைத்தாள், "அண்ணா, கௌதம் அண்ணாவும், மதியும் வராங்க, நீ ஒன்னும் கேட்காதே அவங்களே என்ன சொல்றாங்கன்னு பார்க்கலாம்?" என சொல்லிவிட்டு மேகசின் ஒன்றை எடுத்து புரட்டிக்கொண்டு இருந்தாள்.

முதலில் உள்ளே வந்த ஸ்ரீமதி, இருவரையும் பார்த்து ஒரு புன்னகை மட்டும் செய்துவிட்டு, வேகமாக படிகளில் ஏற, "என்ன மதி இன்னைக்கு இவ்வளவு லேட்? நோட்ஸ் எடுத்துக்கொண்டு இருந்தியா?" என சாரு ஒன்றும் தெரியாதது போல கேட்க, திரும்பாமலேயே மதி "ஆமாம் சாரு" என சொல்லிவிட்டு தன் அறைக்கு சென்றாள்.

கௌதம் வந்து அமர்ந்ததும், "என்னடா மதியை வெயிட் பண்ணி கூட்டிக்கொண்டு வர போல?" சிவா கேட்டதும், "ஆமாம்டா, நோட்ஸ் எடுத்ததுல கொஞ்சம் லேட் ஆகிவிட்டது" என கொஞ்சமும் கூசாமல் சரளமாக வரும் பொய்யை நினைத்து தன்னையே மெச்சிக்கொண்டான்.

"என்ன ரெண்டு பேரும் நோட்சை பீசல் உட்கார்ந்து எடுத்தீங்களா? எடுத்த நோட்ஸ் கொஞ்சமாவது புரிந்ததா?" என சாரு கிண்டலாக கேட்டதும், கௌதம் அசடு வழிய சிரித்தான்.

"ஐயோ ரொம்பவே வழியுது துடைத்துக்கொள்ளுங்கள். நான் போய் நம்ம மதி மேடமை பார்த்து கொஞ்சம் விசாரித்துவிட்டு வருகிறேன்" என சொல்லி சிரிப்புடன் மாடிக்கு ஓடினாள். தன் கன்னத்தை தடவி சிரித்தபடி கட்டிலில் படுத்திருந்தவனை பார்த்த சாரு, "கன்னத்தில் என்னடி காயம்? அது கௌதம் செய்த மாயமா?" என பாட, "சாரு ப்ளீஸ்" என வெட்கத்துடன் சிரித்தவனை, "ஸ்ரீமதி நீ இப்படி வெட்கப்படும் போது எவ்வளவு அழகா இருக்க தெரியுமா? எனக்கே இப்படி இருக்குன்னா கௌதம் அண்ணாக்கு சொல்லவே வேண்டாம்" என சொன்னதும், "போதும் சாரு ரொம்ப ஒட்டாதேடி" என சினுங்கியவனை அணைத்துக்கொண்டாள்.

முன்பே வா என் அன்பே வா
கூட வா உயிரே வா
உன் முன்பே வா என் அன்பே வா..
பூப் பூவாய் பூப் பூவாய்

நான் நானா கேட்டேன் என்னை நானே
நான் நீயா நெஞ்சம் சொன்னதே..

பூ வைத்தாய் பூ வைத்தாய்
நீ பூவுக்கு ஓர் பூ வைத்தாய்..
மண பூ வைத்து பூ வைத்து..
பூவுக்குள் தீ வைத்தாய்..

நிலவிடம் வாடகை வாங்கி
விழி வீட்டிலில் குடி வைக்கலாமா..
நாம் வாழும் வீட்டுக்குள்
வேர ராரும் வந்தாலே
தகுமா....?

தேன் மழை தேக்கத்தில் நீ தான்
உந்தன் தோள்களில் இடம் தரலாமா..
நான் சாயும் தோளில் மேல்
வேறுயாரும் சாய்ந்தாலே
தகுமா....?

நீரும் செங்குள செரும்
கலந்தது போலே
கலந்திடலாமா.....

*****

அத்தியாயம்—8

நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக கௌதம், ஸ்ரீமதியின் காதல் வளர்ந்து கொண்டு இருக்க, இன்னமும் ஸ்ரீமதி கௌதமிடம் பட்டும் படாமலும் தான் பேசிக்கொண்டும், பழகிக்கொண்டும் இருந்தான். கௌதம் தான் மருகிபோனான்.

சிவாவே ஒரு நாள் கேட்டுவிட்டான். “என்னடா ரெண்டு பேரும் லவ் பண்றா மாதிரியா இருக்கீங்க. முன்பு பேசிய அளவுக்கு கூட ஸ்ரீமதி உன்னிடம் இப்போது பேசுவது கிடையாது” என்றான்.

“அதான் எனக்கும் தெரியலடா, நானா ஏதாவது கேட்டால் தான் பதில் சொல்கிறாள். இன்னும் சிரிப்பும் கண் ஜாடையிலும் தான் பேசறா, வெளியே எங்கயாவது கூப்பிட்டால் கூட நான் வரல, யாராவது பார்த்தால் தப்பாக போய்விடும், அம்மா என்னை நம்பி தனியா படிக்க அனுப்பி இருக்காங்க. ஆனால் நான் அவங்களுக்கு தெரியாம இப்படி உங்களை காதலிக்கிறேன்னு தெரிந்தாலே என்ன நடக்குமோ? இன்னும் உங்க கூட வெளியே எங்கேயாவது வந்து எங்க சொந்தகாரங்க யாராவது பார்த்துவிட்டால் என்ன ஆகும்? அப்படின்னு கேட்கிறா இப்படி சொல்லும் போது என்னை என்ன செய்ய சொல்ற சிவா?” என்றான் சற்று கவலையுடன்.

“கௌதம் நானும் சாருவும் இன்னும் ரெண்டு நாளில் எங்க சொந்தகாரங்க வீட்டு விசேஷத்துக்கு காலையிலேயே கிளம்பிவிடுவோம், வர மிட் நைட் ஆகிவிடும், அன்னைக்கு ஸ்ரீமதிக்கும் காலேஜ் லீவ். எங்கயாவது வெளியே கூட்டிக்கொண்டு போய்வா” என்றான். கௌதம் யோசனையுடனேயே அமர்ந்திருந்தான்.

~~~~~

இரண்டு நாட்களுக்கு பிறகு, மதியிடம் பத்திரமாக இருக்கும்படி சொல்லிவிட்டு, வீட்டிற்கு வந்திருந்த கௌதமிடமும் சொல்லிக்கொண்டு சாருவும், சிவாவும் கிளம்பி சென்ற பிறகு, கௌதம் ஸ்ரீமதியிடம் பேசினான். “ஸ்ரீ நீ கிளம்பி தயாராக இரு நாள் ஒன்பதுமணிக்கு வருகிறேன். நாம ரெண்டு பேரும் கிளம்பி வெளியே போகிறோம்” என்றான்.

“வெளியேவா? நான் வரவில்லை ராம். இன்னும் ஒருமாதம் தான் இருக்கு எச்சாமிற்கு. நான் கொஞ்சம் ரிவைஸ் பண்ணணும்” என சொல்லிவிட்டு கௌதமை நிமிர்ந்து பார்க்க, கௌதம் இன்னதென்று சொல்லமுடியாத முக பாவனையில் நின்றிருந்தான்.

அவன் முகத்தை பார்த்தவன் தயக்கத்துடன் “ராம்” என அவன் கையை பற்றினான்.

“ரொம்ப தேங்க்ஸ் ஸ்ரீ. நீ என் மேல எவ்வளவு நம்பிக்கை வைத்திருக்கிறாய் என நன்றாக தெரிகிறது. நான் வரேன்” என தன் கையை விலக்கிவிட்டு கிளம்பியவனை கண்டதும் கோபத்துடன் அவன் செல்வதை தாங்க முடியாமல், “ராம்... நில்லுங்க ப்ளீஸ்” என அவன் பின்னாலேயே வந்தான்.

அவன் புறம் திரும்பாமலேயே நின்றிருந்தவனிடம், “எதுக்கு இப்போ இவ்வளவு கோபம் உங்களுக்கு? நான் உங்களை நம்பவில்லை என்றா சொன்னேன். எனக்கு உங்க மேல முழு நம்பிக்கை இருக்கு. நீங்க என்னை கொஞ்சம் புரிந்துகொள்ளுங்களேன்” என தழைந்து பேசியவனை இடைமறித்தான்.

“உன்னை நான் என்ன புரிந்துக்கொள்ளவில்லை. சொல்லு. நீ சொல்வது உனக்கே நியாயமா இருக்கா? நீ இருப்பது சென்னைல, உங்க அம்மா இருப்பது மதுரையில் நீ இங்கே என்னோடு வரபோவது அவர்களுக்கு எப்படி தெரியும்? என்னைக்கு இருந்தாலும் ஒரு நாளைக்கு உங்க வீட்டுக்கு தெரிய தானே போகுது. என்னோடு பேச ஆரம்பித்தாலே பாதி நேரம் உன்னோட பேச்சில் தயக்கமும் பயமுமே தான் தெரியுது. இன்னைக்காவது எங்கேயாவது கூட்டிக்கொண்டு போகலாமென்று பார்த்தால் எதுக்குமே ஒத்துவர மாட்டேன்ற” என எரிச்சலுடன் சொன்னான்.

அவன் சொல்வதெல்லாம் கேட்டபடி அமைதியாக நின்றிருந்தவன் மெல்ல, “சரி ராம் நான் உங்களோடு வரேன். ஆனால் இது தான் முதலும் கடைசியும். இது அப்புறம் நமக்கு கல்யாணம் ஆனதற்கு பிறகு தான் வருவேன் சரியா? இதுக்கு ஒப்புக்கொண்டால் நான் வருகிறேன்” என்றான்.

இதுக்கு முன்னால் உன்னை நான் எத்தனை முறை காலேஜ், ஊருக்கு போகன்னு என்னோடு கூட்டிக்கொண்டு போய் இருக்கேன் அப்போல்லாம் மட்டும் வந்தாய், இப்போ மட்டும் என்ன தயக்கமோ? என்ன பயமோ?” என்றான் கொஞ்சம் சமாதானமாக.

“அப்போ நீங்க என் லவ்வர் இல்லையே. அப்படியே யாராவது கேட்டாலும், என் பிரெண்டுன்னு சொல்லி இருப்பேன்” என்றதற்கு,

“ஏன் இப்போவும் யாராவது கேட்டால் அப்படியே சொல்ல வேண்டியது தானே” என்று கடுப்புடன் சொன்னான்.

“ம்ஹும்... எனக்கு சட்டென்று பொய் சொல்ல வராது” என விழியகல சொன்னவனை பார்த்து சிரித்தவன், “அப்போ இப்போவே ப்ராக்டிஸ் பண்ணிகிட்டே வா யாரவது இது யாருன்னு கேட்டால் என் பிரெண்டோட அண்ணன் எனக்கு பர்சேஸ் பண்ண கூட துணைக்கு வந்திருக்கார்னு சொல்லு” என்றான்.

“ஆமாம், எல்லோரும் காதில் பூ வச்சிட்டு இருக்காங்க நான் சொல்ற பொய்யை நம்ப” என்று சொல்லிகொண்டே கிச்சனுக்கு சென்று இருவருக்கும் காபி கொண்டுவந்து பேசிக்கொண்டே குடித்தனர்.

“நான் ஒன்பது மணிக்கு வரேன் ஸ்ரீ நீ ஏதும் சமைக்காதே இன்னைக்கு வெளியே தான் எல்லாமே. பாய்” என சொல்லிகொண்டே கிளம்பி சென்றான்.

தன் அம்மாவிற்கு தெரியாமல் கௌதமுடன் பழகுவதை நினைத்தே பயத்துடன் இருந்தவளுக்கு இந்த காதல் ஒரு மனிதனை எவ்வளவு மாற்றி விடுகிறது, பெற்றவர்களிடம், உண்மையை சொல்வதில், என்னதான் பயம் இருந்தாலும் இந்த காதல் படுத்துப்பாடு கொஞ்சம் நஞ்சம் இல்லை.

ஆனாலும் கௌதமிற்கு கோபம் சட்டென்று வருவதில்லை வந்தால் மூக்கிற்கு மேல் வருகிறது, கொஞ்சம் கொஞ்சமா கோபத்தை குறைக்க வைக்கணும், என்ற யோசனையுடனேயே கிளம்ப ஆயத்தமானான்.

ஹோட்டல், முட்டுக்காடு போட்டிங், மாயாஜால், என சுற்றிவிட்டு மாலையில் கடைக்கு அழைத்துசென்று புடவை, என அவன் மறுக்க மறுக்க கோளாமல் வாங்கிக்கொண்டு இரவு உணவை முடித்துக்கொண்டு வீட்டிற்கு வரும் போது மணி பத்து ஆகிவிட்டது.

உம்மென முகத்தை தூக்கிவைத்துக்கொண்டு அமர்ந்திருந்தவனின் எதிரில் வந்து அமர்ந்தான். “இப்போ எதுக்கு இப்படி உட்கார்ந்து இருக்க? கோபமா?” என்று அவன் கையை பிடித்தான்.

“நான் தான் வேண்டாம் என்று சொன்னேன் நீங்க எதுக்கு நாலு புடவை போதா குறைக்கு இந்த செயின் வேற. இதெல்லாம் நான் எப்படி ஊருக்கு கொண்டு போவேன்? இந்த மாதிரி காஸ்ட்லியான சாரி எல்லாம் என்னிடம் கிடையாது. இதெல்லாம் கொண்டு போனால் அம்மா என்னை ஏது என்று கேட்பாங்க நான் என்ன சொல்வது?” என சொல்லிக்கொண்டு சென்றவனை.

“கொஞ்சம் நிறுத்து. இப்படியே அம்மா அக்கான்னு ஏதாவது பேசிக்கொண்டு இருந்த அப்புறம் பாரு நாளைக்கே கோவிலில் வச்சி தாலி கட்டிடுவேன். அப்புறம் யாரு எப்படி கேள்வி கேட்பாங்கன்னு நானும் பார்க்கிறேன்?” என்றான். அவன் பதிலில் திகைத்தவன் ஒன்றும் சொல்லாமல் அமர்ந்திருந்தான்.

அவள் அமர்ந்திருந்ததை பார்த்தவனுக்கு சிரிப்பு வர அவள் கையை பற்றியபடி, அவள் அருகில் வந்து அமர்ந்தான், அவ்வளவு நேரம் இல்லாத குறுகுறுப்பு அவன் அருகில் வந்து அமர்ந்ததும் வர, “நீங்க வீட்டுக்கு கிளம்பவில்லையா?” என்றாள் மெல்லிய குரலில்.

அவனுக்கு அவளை சீண்டி பார்க்கவேண்டு போல தோன்ற, “கிளம்பணும், ஆனால் மனசே இல்லையே, நீ வேற தனியா இருக்கியே” என சொல்லிகொண்டே வலது கையில் அவளது கரத்தை பிடித்திருந்தவன், இடது கையை அவள் தோளை சுற்றி போட்டான், ஸ்ரீமதியின் இதயம் தாறுமாறாக பயத்தில் துடிக்க ஆரம்பித்தது.

காதருகில் சுருண்டு இருந்த முடியை மெல்ல ஊதினான். ஸ்ரீமதி சட்டென எழ முயல கௌதமின் கரங்கள் அவளை எழுந்துகொள்ள விடவில்லை. “ராம் நீங்க கிளம்புங்க எனக்கு தூக்கம் வருது” என்றாள்.

“எனக்கு வரலையே” என சொல்லிவிட்டு அவள் முகத்தை பார்த்தவன் சிரித்துக்கொண்டே “ஒரு பாட்டு பாடேன் ஸ்ரீ” என்றான். அட்டா அன்னைக்கு மாதிரியே இன்னைக்கும் ஆரம்பிக்கிறான் போல, என எண்ணிக்கொண்டு அமர்ந்திருக்க, “பாட மாட்டியா? அப்போ ஒரு டான்ஸ் ஆடு கண்குளிர பார்த்துவிட்டு கிளம்பறேன்” என்றான்.

“விளையாடாதீங்க ராம்” என சொல்லிகொண்டே அவன் தோளை சுற்றி போட்டிருந்த கையை விலக்கினாள்.

“ஹே நான் இன்னும் விளையாடவே ஆரம்பிக்கவில்லை” என்று சிரித்தவன், “நீ இன்னைக்கு பாட வேண்டாம், நானே பாடுகிறேன்” என்றவனை திரும்பி பார்த்து, “நீங்க பாட போறீங்களா?” என ஆச்சர்யமாக கேட்டதும் “ம்.... பாட்டுமா” என்றவன்,

“இளையவளின்இடையொரு நூலகம்
படித்திடவா பனிவிழும்இரவுகள் ஆயிரம்
இடைவெளி எதற்கு சொல் நமக்கு
உன் நாணம் ஒரு முறை விடுமுறை எடுத்தால் என்ன
என்னைத் தீண்டக்கூடாதென வானோடு சொல்லாது வங்கக்கடல்
என்னை ஏந்தக்கூடாதென கையோடு சொல்லாது புல்லாங்குழல்
நீ தொட்டால் நிலவினில்கரைகளும் நீங்குமே
விழிகளில் வழிந்திடும்அழகு நீர்வீழ்ச்சியே
எனக்கு நீ உனைத்தர எதற்கு ஆராய்ச்சியே
உனைவிட வேறு நினைவுகள் ஏது”

என பாட பாட ஸ்ரீமதியின் முகம் சுருங்கி விட்டால் அழுதுவிடுவாள் போல தோன்ற, “என்ன ஸ்ரீ என்ன ஆச்சு, நான் பாடினது அவ்வளவு மோசமாக நீ அழும் அளவுக்கா இருந்தது” என கேட்டதும்.

“நீங்க இன்னைக்கு ஆளே சரி இல்லை. என்னென்னவோ பேசறீங்க என்னென்னவோ பாடறீங்க” என சொன்னதும் தான் அவன் பாடிய பாடலை நினைத்து அவள் பேசியதை கேட்ட அவனுக்கு சிரிப்பாக வந்தது.

“நீ என்ன லூசாடி? சாதாரணமா ஒரு பாட்டு பாடினதுக்கா இப்படி ரியாக்ட் பண்ணுவாங்க? அன்னைக்கு நீ கூட தான் கண்ணன் வருவானு பாட்டு பாடின அப்போ நான் முத்தம் கொடுக்கணும்னு நினைத்தே பாடினியா?” என்று கேட்டுக்கொண்டே அவள் கன்னத்தில் ஒரு முத்தம் கொடுத்தாள்.

“பார்த்தீங்களா பேசிக்கொண்டு இருக்கும் போதே இப்படி கன்னத்தில் முத்தம் கொடுக்கறீங்க” என சினுங்கிகொண்டே சொன்னவளை பார்த்து,

“பேசிக்கொண்டே என்ன பேசாமலே கூட முத்தம் கொடுப்பேனே” என சொல்லிகொண்டே தன் T-ஷர்ட்டை முழங்கை வரை ஏற்றிவிட்டதும் கிடைத்த சந்தர்ப்பத்தில் தன் அறைக்கு ஓடியவளின் பின்னாலே சென்று அவளை பிடித்தவன், “அன்னைக்கு மிஸ் பண்ணிட்டேன் இன்னைக்கு மிஸ் பண்ண மாட்டேன்” என்றதும்,

“நீங்க ரொம்ப மோசம் ராம். பேரை பாரு ராமாம் ராம். யாரு உங்களுக்கு இந்த பேரை வைத்தது. ராவணன்னு வச்சிருக்கணும்” என்றாள் கோபமாக.

வந்த புன்னகையை அடக்கியவன், “ஓம்... என்ன புதுசா பேரெல்லாம் வைக்கிற? ராவணன் அடுத்தவன் பொண்டாட்டிய தூக்கிட்டு போய் சிறை வச்சிருந்தான். நான் என் காதலியை தானே ஒரு முத்தம் கொடுத்தேன். அதுக்கே ராவணன்னு சொல்றியா? இப்போ இந்த ராவணன் என்ன செய்ய போறேன்னு பாரு” என சொல்லிகொண்டே அவன் அருகில் நெருங்க, நெருங்க ஸ்ரீமதி பின்னாலேயே சென்றுகொண்டே, “ராம் வேண்டாம்” என சொல்லிகொண்டே பின்னால் ஷோகேசில் மோதி நின்றவன், நிமிர்ந்து தைரியமாக கௌதமை நேருக்கு நேராக பார்த்தான்.

அவளை நெருங்கி வந்தவன் இருவரின் முகமும் சற்று அசைந்தாலும், உரசிக்கொள்ளும் அளவில் இருக்க, அதுவரை அவள் கண்களில் தெரிந்த ஒரு குழப்ப நிலை மாறி, நிதானமும் ஒரு தெளிவும் தெரிய, “ஸ்ரீ இப்போ உனக்கு பயமா இல்லையா?” என்றான்.

“ஊஹும்.... !! நான் எதுக்கு பயப்படனும், நான் உங்க லவ்வர், உங்க லவ்வேரோட கௌரவம் பாதிக்கும் அளவுக்கு நீங்க நடந்துக்கமாட்டீங்கன்னு எனக்கு தெரியும்” என்றவளை பார்த்து புன்னகைத்தவன்,

“என் மேல அவ்வளவு நம்பிக்கையா ஸ்ரீ?” என நெகிழ்ந்த குரலில் கேட்டவனை பார்த்தவன்,

“நம்ம காதல் மேல் இருக்கும் நம்பிக்கை ராம். ஒருவரை ஒருவர் தொட்டு பேசி, முத்தம் கொடுத்து அணைத்து காதல் மொழி பேசினாதான் காதல் என்று இல்லையே. காதலாக ஒரு பார்வை, உனக்கு எந்த நேரத்திலும் நான் துணையாக இருப்பேன்னு நம்பிக்கை கொடுக்கும் அந்த ஒரு பார்வை போதுமே ராம். நாம வாய்விட்டு பேசாத வார்த்தைகளை எல்லாம் அந்த கண் ஜாடையிலேயே புரியவைக்கும் சக்தி அந்த பார்வைக்கு இருக்கு” என சொன்னவளை புன்னகையுடன் கையை கட்டிக்கொண்டு பார்த்துக்கொண்டு இருந்தவனின் பார்வையில் ஒரு பெருமிதம் தெரிந்தது.

“என்ன ராம் ஏதும் பேசுமட்டேன்றீங்க?என் மேல் கோபமா?” என கேள்வியாக கேட்டாள். “ஸ்ரீ எனக்கு என்ன சொல்வதென்று தெரியவில்லை ஸ்ரீ.

இப்போது அவளை நோக்கிய அவன் கண்கள் கனிந்தன. ‘ஏன்மா, என்னைவிட கட்டாயம் 7 வயதாவது சிறியவளாக இருப்பாய், உனக்கே இவ்வளவு பக்குவம் இருக்கும் போது எனக்கு இருக்காதா? சும்மா நீ பயந்ததும் எனக்கு உன்னை கொஞ்சம் சீண்டி விளையாடலாம் என்று தோன்றியது.

முடிவில் நான் என்மனதில் என்னவெல்லாம் நினைத்தேனோ அதையே நீ சொல்லும் போது ஆச்சரியமாய் இருக்கிறது. ஆனால் நான் ரொம்பவே லக்கிடா. ஐ லவ் யூ , ஐ லவ் யூ சோ மச்டா ஸ்ரீ. என்ன அழகா சொல்லிட்ட உன்னோட மனதை. கண்டிப்பாக இன்று மட்டும் இல்லை ஸ்ரீ என்றைக்குமே உன்னுடைய மனதையும் அதில் இருக்கும் எண்ணத்தையும் மதித்து நடப்பேன். தேங்க்ஸ்” என்றவன் வெளியே சென்று வாட்ச்மேனுடன் பேசிக்கொண்டு இருந்தான். ஸ்ரீமதியும் நிறைந்த மனதுடன் அவளை பார்த்து புன்னகைத்தபடியே வந்து சோபாவில் அமர்ந்தாள்.

உள்ளே வந்தவன், “ஸ்ரீ, சிவா இன்னும் கொஞ்சம் நேரத்தில் வந்துவிடுவான். இப்போதான் போன் செய்து கேட்டேன்” என சொல்லிகொண்டே தன்னுடைய பைக் சாவியும், பாகையும் எடுத்துக்கொண்டு வெளியில் வந்தவனிடம், “ராம்” என அழைத்து தயக்கத்துடன் நிறுத்தினாள்.

“என்ன ஸ்ரீ சொல்லு” என்றவனிடம் அவன் வாங்கி கொடுத்த செயினை திருப்பி கொடுக்க, “ப்ளீஸ் ராம் நான் நீங்க கொடுத்த புடவைகளை மட்டும் வைத்துக்கொள்கிறேன். இந்த செயின் உங்களிடமே இருக்கட்டும். கல்யாணத்துக்கு பிறகு வாங்கி கொள்கிறேன்” என தயங்கி சொல்லியவள் கௌதமை பார்த்தாள்.

அவள் கையிலேயே அந்த பாக்கை வைத்தவன், அவள் கைகளை மூடி “இதுவும் உன்னிடமே இருக்கட்டும் ஸ்ரீ. நான் ஆசையாக முதலில் உனக்கு வாங்கி கொடுத்தது. நீ இங்கே இருக்கும் வரை இதை வைத்துக்கொள் ஊருக்கு போகும்போது என்னிடம் கொடுத்துவிட்டு போ. அப்பா அம்மாவிடம் பேசி நம்ம நிச்சயதார்த்தம் அன்று நானே நேரடியாக உன்னிடம் இந்த செயினை கொடுக்கிறேன்” என்றான்.

அவன் சொன்ன பதிலில் சமாதானம் அடைந்தவன் செயினை தன்னிடமே வைத்துக்கொண்டாள். இருவரும் வெளியே நின்று பேசிகொண்டிருக்க, சிவாவும், சாருவும் வந்து சேர்ந்தனர். கௌதம்

இருவரிடமும் விசாரித்துவிட்டு தான் கிளம்புவதாக சொல்லிக்கொண்டு ஸ்ரீமதியை பார்த்து ஒரு தலையசைப்புடன் கிளம்பினான்.

உள்ளே வந்த சாரு ஸ்ரீமதியை தள்ளிக்கொண்டு தங்கள் அறைக்கு சென்றாள். “மதி மதி சொல்லு சொல்லு எங்கெல்லாம் போனீங்க? என்னென்ன வாங்கனீங்க?” என கேட்டதும் மதி அனைத்தையும் வரிசையாக சொன்னாள். புடவையை கொண்டு வந்து காட்டினாள்.

“ம்ம்ம்....!! அசத்துங்க மேடம் அசத்துங்க” என்றவள் மதியின் அருகில் வந்து அமர்ந்து “ஏய், அப்புறம் என்ன டயட்லாம் பாடினீங்களா?” என சிரித்துக்கொண்டே கேட்டதும், ஸ்ரீ மதி சிரிப்புடன், “உங்க அண்ணன் ரொம்ப டீசென்ட்” என்றாள்.

“என்னது டீ....சென்டா? அடிப்பாவி லவ்ல என்னடி டீசென்ட் வேண்டுகிட்டு? ஊஹும்... இதெல்லாம் தேறாத கேசங்க. என்னத்த சொல்ல?” என்று புலம்பிக்கொண்டே எழுந்து சென்றவளை பார்த்து சிரித்துக்கொண்டு படுக்கையில் விழுந்தவளின் மனதில் மீண்டும் மீண்டும் இன்று மட்டும் இல்லை ஸ்ரீ என்றைக்குமே உன்னுடைய மனதையும் அதில் இருக்கும் எண்ணத்தையும் மதித்து நடப்பேன் என அவன் கூறிய வார்த்தைகளே மனதில் பூத்து மணம் பரப்பிக்கொண்டிருக்க அந்த இனிமையை அனுபவித்தபடியே உறங்கிபோனாள்.

உன் சமையல் அறையில் நான் உப்பா சக்கரையா?
நீ படிக்கும் அறையில் நான் கண்களா புத்தகமா?

நீ விரல்கள் என்றால் நான் நகமா மோதிரமா?
நீ இதழ்கள் என்றால் நான் முத்தமா புன்னகையா?
நீ அழகு என்றால் நான் கவியா ஓவியனா?

நான் வெட்கம் என்றால் நீ சிவப்பா கன்னங்களா?
நான் தீண்டல் என்றால் நீ விரலா ஸ்பரிசங்களா?
நீ குழந்தை என்றால் நான் தொட்டிலா தாலாட்டா?
நீ தூக்கம் என்றால் நான் மடியா தலையணையா?
நான் இதயம் என்றால் நீ உயிரா துடித்துடிப்பா?

நீ விதைகள் என்றால் நான் வேரா விலைநிலமா?
நீ விருந்து என்றால் நான் பசியா ருசியா?
நீ கைதி என்றால் நான் சிறையா தண்டனையா?
நீ மொழிகள் என்றால் நான் தமிழா ஓசைகளா?
நீ புதுமை என்றால் நான் பாரதியா பாரதிதாசனா?

நீ தனிமை என்றால் நான் துணையா தூரத்திலா?
நீ துணைதான் என்றால் நான் பேசவா யோசிக்கவா?
நீ திரும்பி நின்றால் நான் நிக்கவா போய்விடவா?
நீ போகிறாய் என்றால் நான் அழைக்கவா அழுதிடவா?
நீ காதல் என்றால் நான் சரியா தவறா?

உன் வலது கையில் பத்து விரல்... பத்து விரல்
என் இடது கையில் பத்து விரல்.... பத்து விரல்
தூரத்து மேகம் தூறல்கள் சிந்த
தீர்த்த மழையில் தீ குளிப்போம்..

*****

அத்தியாயம்—9

ஒருநாள் மாலை சாருவும், ஸ்ரீமதியும் அமர்ந்து படித்துக்கொண்டு இருந்த போது கௌதம் வந்தான். சாரு நாசுக்காக அங்கிருந்து எழுந்து சென்றுவிட கௌதம், “ஸ்ரீ நாளையோடு எக்ஸாம் முடியுது நீ என்னைக்கு கிளம்ப போகிறாய்?” என்றான்.

“இது கடைசிவருடம் அதனால் பிரெண்ட் கூட ஒரு வாரம் தங்கி விட்டு பிறகு வருகிறேன்னு அம்மாவிடம் சொன்னேன். அம்மாவும் சரின்னு சொல்லி இருக்காங்க” என்றான்.

“எனக்கும் இன்னும் பத்து நாளில் ட்ரைனிங் ஒன்றிற்காக வெளியூர் போகவேண்டி இருக்கும் போல தெரிகிறது. வர எப்படியும் இரண்டு மாதம் ஆகும். போய் வந்த பிறகு தான் அப்பா அம்மாவிடம் நம்மை பற்றி பேச போகிறேன்” என்றான்.

“நானும் ஊருக்கு போய் அம்மாவிடம் சொல்லலாம் என்று இருக்கிறேன். ஆனால் என்னவோ தெரியவில்லை ரெண்டு நாளா மனசே சரி இல்லை ராம். என்னவோ நடக்க போகிறது என்று தோன்றுகிறது” என்றவனை கையை பிடித்து ஆறுதலாக அழுத்தி கொடுத்தான்.

“தெரியமாக இரு. எல்லாம் நல்லபடியாக நடக்கும். ஸ்ரீ நீ படி நான் கிளம்புகிறேன்” என சொல்லிவிட்டு கிளம்பினான்.

மறுநாள் எக்ஸாம் முடித்துவிட்டு வந்தவன் என்னவோ சோர்வாகவே காணப்பட்டான். அன்று மாலை வேலை இருப்பதால் வர முடியாது என கௌதமும் போன் செய்து சொல்லி இருந்தான். அன்று இரவு, தூக்கமும் சரியாக இல்லாமல் தவித்தவன், மறுநாள் காலையில் “சாரு, எனக்கு என்னவோ மனசே சரி இல்லை நான் ஊருக்கு கிளம்புகிறேன்” என்றான்.

“என்ன மதி எல்லோரும் ஒருவாரம் கழித்து தானே போவதாக சொல்லி இருந்தோம். இப்போ நீ கிளம்புகிறேன் என்று சொன்னால் என்ன அர்த்தம்?” என வருந்தியவளிடம்,

“எனக்கு என்ன சொல்வதென்று தெரியவில்லை சாரு, எனக்கு உடனே ஊருக்கு போகணும் போல இருக்கு. நான் இன்னைக்கே கிளம்புகிறேன்” என்றவன் கௌதமிற்கு போன் செய்து சொல்ல மாலை தான் முடிந்த அளவிற்கு விரைவாக வருவதாக சொல்லி போனை வைத்தான்.

கௌதம் வீட்டிற்கு வந்த போது மதி தன் உடைகளை எடுத்து பாகில் அடுக்கிக்கொண்டு இருந்தாள். அவளின் வாடிய முகத்தைக் கண்டதும் அவளை தான் மீது சாய்த்து அவளின் வாட்டத்திற்கு காரணம் என்ன என்று கேட்கவேண்டும் என்ற எண்ணத்திற்கு தடை போட்டுவிட்டு “ஸ்ரீ என்ன உண்மையாகவே கிளம்புகிறாயா? ஏன் உன் முகம் இப்படி வாடி போய் இருக்கு” என ஆறுதலாக கேட்டான்.

அவனை கண்டதும் மொட்டவியும் மலராக மெல்ல புன்னகை பூத்த முகத்துடன் சொல்ல முயன்றாலும் அவளின் புன்னகை முழுமை பெறாமலே சோர்வுடன், “தெரியல ராம் என்னவோ உடனே ஊருக்கு போகணும் போல இருக்கு. காலையில் அம்மாவிடம் போன் செய்து பேசினேன். ஆனாலும் நேராக போய் பார்த்தால் தான் நிம்மதியாக இருக்கும்” என்றான்.

மனம் முழுதும் நிம்மதி இல்லாமல் இருப்பது அவளின் முகத்தை பார்த்தே புரிந்துக்கொண்டவன் தன் சுயநலத்திற்காக அவளை மேலும் தங்க வற்புறுத்துவது சரியில்லை என்று எண்ணியவன், “சரி வா நானே பஸ் ஏற்றிவிடுகிறேன்” என்று அழைத்து சென்று பஸ் ஏற்றிவிட்டான்.

பஸ் கிளம்பும் நேரம் அப்போது தான் நினைவு வந்தவளாக மதி தன் கழுத்தில் இருந்த செயினை கழற்றி கௌதமிடம் கொடுத்தாள். அவளையும் செயினையும் மாறிமாறி பார்த்தவன், அவள் கண்களில் தன்னை தவறாக நினைக்க வேண்டாம் என்று தெரிந்த கெஞ்சலை கவனித்தவன் ஒரு பெருமூச்சுடன் ஒன்றும் சொல்லாமல் வாங்கிக்கொண்டான்.

பஸ் ஹாரன் ஒலி கேட்டதும், “பஸ் கிளம்ப போகுது நீ ஏறு ஸ்ரீ. வீட்டிற்கு போய் சேர்ந்ததும் ஒரு போன் மட்டும்செய். பத்திரம். நான் முடிந்த அளவிற்கு சீக்கிரமே வீட்டில் பேசுகிறேன்” என்றான்.

“நான் வரேன் ராம். எப்படியும் மார்க் லிஸ்ட் வாங்க வருவேன். அப்போது பார்க்கலாம் ” என்று சொல்லிக்கொண்டு தன் சீட்டில் சென்று அமர்ந்ததும் பஸ் புறப்பட்டது, தன் கண்ணில் இருந்து மறையும் வரை இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டே இருந்தனர்.

தன் உயிரில் பாதி தன்னை பிரிந்து செல்வதை போல கவலையும், கண்களில் ஒரு ஏக்கமும் படர, பஸ் கண்ணிலிருந்து மறையும் வரை ஜன்னல் வழியாக தெரிந்த அவள் முகத்தையே நினைத்தபடி வீடு வந்து சேர்ந்தான்.

ஊருக்கு சென்று சேர்ந்ததும் தான் பத்திரமாக வந்து சேர்ந்துவிட்டதாக, பஸ் ஸ்டான்டிலிருந்தே கௌதமிற்கும் சாருவிற்கும் போன் செய்து சொன்னாள். ஆனால் அதன் பிறகு ஸ்ரீ மதி ஒருமுறை கூட போன் செய்து பேசவில்லை.

சாருவும், படிப்பு முடிந்ததும் தன் சொந்த ஊருக்கு சென்றுவிட்டாள். கௌதமும் வேலை விஷயமாக இரண்டு மாதம் வெளியூர் கிளம்பி சென்றான்.

பஸ் ஹாரன் ஒலி கேட்டதும், “பஸ் கிளம்ப போகுது நீ ஏறு ஸ்ரீ. வீட்டிற்கு போய் சேர்ந்ததும் ஒரு போன் மட்டும்செய். பத்திரம். நான் முடிந்த அளவிற்கு சீக்கிரமே வீட்டில் பேசுகிறேன்” என்றான்.

“நான் வரேன் ராம். எப்படியும் மார்க் லிஸ்ட் வாங்க வருவேன். அப்போது பார்க்கலாம் ” என்று சொல்லிக்கொண்டு தன் சீட்டில் சென்று அமர்ந்ததும் பஸ் புறப்பட்டது, தன் கண்ணில் இருந்து மறையும் வரை இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டே இருந்தனர்.

தன் உயிரில் பாதி தன்னை பிரிந்து செல்வதை போல கவலையும், கண்களில் ஒரு ஏக்கமும் படர, பஸ் கண்ணிலிருந்து மறையும் வரை ஜன்னல் வழியாக தெரிந்த அவள் முகத்தையே நினைத்தபடி வீடு வந்து சேர்ந்தான்.

ஊருக்கு சென்று சேர்ந்ததும் தான் பத்திரமாக வந்து சேர்ந்துவிட்டதாக, பஸ் ஸ்டான்டிலிருந்தே கௌதமிற்கும் சாருவிற்கும் போன் செய்து சொன்னாள். ஆனால் அதன் பிறகு ஸ்ரீ மதி ஒருமுறை கூட போன் செய்து பேசவில்லை. சாருவும், படிப்பு முடிந்ததும் தன் சொந்த ஊருக்கு சென்றுவிட்டாள். கௌதமும் வேலை விஷயமாக இரண்டு மாதம் வெளியூர் கிளம்பி சென்றான்.

போன் மூலமாக தன் பெற்றோரிடம் மெல்ல விஷயத்தை சொன்னாள். அவர்களும் சம்மதித்துவிட, அவள் சென்னை வரும்போது அவர்களுக்கு தகவல் சொல்வதாகவும், மற்ற அனைத்து விஷயத்தையும் நேரில் சொல்வதாகவும் சொன்னாள். சாருவும் மார்க் லிஸ்ட் வாங்குவதற்காகவும் மேற்படிப்பில் சேருவதற்காகவும் சென்னை வந்திருந்தான்.

ஒருநாள் சிவா வீட்டிற்கு போன் செய்த கௌதம் சாருவிடம் பேசினான். “சாரு ஸ்ரீ வந்தாளா? இல்லை போனாவது செய்தாளா?” என்றான்.

“இல்லையே அண்ணா. அவ வரவும் இல்லை போனும் செய்யவில்லை. நானும் ஊரிலிருக்கும் போது ரெண்டு முறை போன் செய்தேன், ஆனால் போனை யாரும் எடுக்கவே இல்லை. ரிங் மட்டும் போய்க்கொண்டு இருந்தது. சரி வெளியே எங்காவது போய் இருப்பாள், இங்கே வரும் போது பார்த்துக்கொள்ளலாம் என்று நினைத்தேன்” என்றாள்.

கௌதமிற்கோ தன்னால் தான் நேரடியாக போன் செய்து பேசமுடியாது, அவள் வந்திருப்பாளோ அல்லது வராவிட்டால் அவளை பற்றி ஏதாவது தகவலாவது கிடைக்கும் என எண்ணியவனுக்கு ஏமாற்றமே மிஞ்சியது.

“அப்புறம் அண்ணா நீங்க எப்போது சென்னை வரீங்க?” என்றான். இன்னும் பத்து நாளில் வந்துவிடுவேன். என்ன விஷயம்?” என்றாள்.

“எனக்கு எம்.பி.எ அட்மிஷன் டேராடூனில் கிடைத்திருக்கு. அது விஷயமா நானும் அண்ணனும் இன்று ஈவ்னிங் கிளம்புகிறோம். நானும் பத்து நாளில் வந்துவிடுவேன்” என்றான்.

“வாழ்த்துக்கள் சாரு” என்று அவளிடம் மேலும் சிறிது நேரம் பேசிவிட்டு “சரி ஸ்ரீ வருவதாக உனக்கு போன் செய்தால் எனக்கு தகவல் கொடு” என்று சொல்லிவிட்டு ஏமாற்றம் நிறைந்த மனதுடன் தன் நாட்களை ஓட்டினாள்.

அவனுக்கு ஒரு வேலையும் ஓடவில்லை. ஸ்ரீ நீ எப்படி இருக்கிறாய்? ஒரு போன் கூடவா உன்னால் செய்ய முடியவில்லை? என் நினைவே உனக்கு வரவில்லையா? நான் பரிதவிப்பது போல உனக்கு தவிப்பு இல்லையா? ஏன் ஸ்ரீ ஏன்? என ஆயிரம் ஆயிரம் ஏன்கள் அவனுக்குள் படையெடுத்து, அவனை அலைகழித்துக்கொண்டு இருந்தது.

ஒரு இயந்திரதனத்துடன் நாளை கடத்திக்கொண்டு இருந்த கௌதம் ட்ரைனிங்கை முடித்துக்கொண்டு நேராக அலுவலகத்திற்கு சென்றான்.

அவன் வேலைகளை முடித்துக்கொண்டு மாலை தன் வீட்டிற்கு சென்றவனுக்கு கதவை திறந்ததும் ஸ்ரீமதியின் கையெழுத்துடன் கீழே இருந்த கடிதம் அவனை வரவேற்றது.

வீட்டை திறந்து விளக்கை போட்டவன் கண்களில் கதவருகில் இருந்த கவர் கண்ணில் பட்டது. என்ன கவர் என்று எடுத்து ஸ்ரீமதியிடம் இருந்து வந்திருப்பதை பார்த்தவனின் கண்களில் ஒரு பிரகாசம் தெரிய அவசரமாக கடிதத்தை பிரித்து படிக்க ஆரம்பித்தான்.

திரு.கௌதம் ராம் அவர்களுக்கு,
ஸ்ரீமதி எழுதிக்கொள்வது. நான் சுற்றிவளைத்து பேச விரும்பவில்லை. நேரடியாக விஷயத்தை சொல்லிவிடுகிறேன். எனக்கு ஒரு நல்ல இடத்தில் வசதியான இடத்தில் திருமணம் நிச்சயமாகிவிட்டது.

ஒரு வளமான வாழ்க்கை என்னை தேடிவரும்போது அதை நீங்கள் என்னை காதலிக்கிறீர்கள் என்ற ஒரு விஷயத்திற்காக ஒதுக்கி தள்ளுவது எனக்கு முட்டாள்தனமாக தோன்றியது.

உங்களை என் வாழ்வில் நான் சந்தித்த நல்ல நண்பனாக எண்ணிக்கொள்கிறேன். இனி நீங்களோ நானோ ஒருவரை ஒருவர் நம் வாழ்க்கையில் சந்திப்பதை நான் விரும்பவில்லை. நான் அனைத்தையும் கனவாக எண்ணி மறந்துவிட்டு என் திருமணத்திற்கு சம்மதம் தெரிவித்துவிட்டேன்.

நீங்களும் எல்லாவற்றையும் மறந்துவிட்டு ஒரு புது வாழ்வை தொடங்க என்னுடைய வாழ்த்துக்கள்.

இந்த முடிவிற்காக நான் உங்களிடம் மன்னிப்பு கேட்க விரும்பவில்லை. என் நல்வாழ்விற்காக இந்த வாழ்க்கையை நான் சந்தோஷமாக முழுமனதுடன் ஏற்றுக்கொள்கிறேன்.

என கையெழுத்து கூட இல்லாமல் முடிக்கப்பட்டிருந்தது. வளமான வசதியான என்ற வார்த்தைகளுக்கு அடிக்கோடிட்டு இருந்த அந்த கடிதத்தை படித்ததும் ஒரு நிமிடம் அவன் காலடியில் பூமியே நழுவினது போல் இருந்தது. கண்களை ஒரு முறை நன்றாக தேய்த்து விட்டுக் கொண்டு பார்த்தவன் கண் முன் எழுத்துகள் நர்த்தனம் ஆடின.

ஒருகணம் தலையை குலுக்கி தன்னை நிதானத்திற்கு கொண்டுவந்தவன், தான் அறிந்த ஸ்ரீ அப்படிப்பட்டவளா? என்று யோசித்தான், கண்டிப்பாக இருக்க முடியாது. அவன் அப்படிப்பட்டவள் அல்ல. இதில் ஏதோ குழப்பம் இருக்கிறது.

பொறு மனமே, அவசரப்படாதே. ஒருவேளை முன்பொருமுறை விளையாடியது போல் சாருவின் வேலையாக கூட இருக்கலாம்.

அவசரப் பட்டு அவளை தவறாக நினைத்து விட்டு, பின் அது உண்மையல்ல என்று தெரிந்தால் தன்னைத்தானே ஒரு நாளும் மன்னித்துக் கொள்ள முடியாது. பொறுமை பொறுமை என்று ஆழ மூச்செடுத்தவன், முதலில் இதை தெளிவுபடுத்திக் கொள்ளவேண்டும்.

நேராகவே சென்று கேட்டுவிடலாம் என்று எண்ணி கதவை பூட்டியவனின் மொபைல் ஒலிக்க எடுத்தவன் சிவாவின் நம்பரை பார்த்ததும் அவசரமாக எடுத்தவன், கௌதம் பேசுவதற்கு முன்னால் சிவாவின் குரல் அவசரமாக கேட்டது.

“கௌதம் நீ எங்கே இருக்கிறாய்?” என்றான். சிவாவின் குரலில் இருந்த பதட்டத்தை கவனித்தவன் “என் வீட்டில் தான் இருக்கிறேன் சிவா. ஸ்ரீ வந்திருக்கிறாளா?” என்று கேட்டான்

“நீ சீக்கிரம் வா. இங்கே வந்து பேசிக்கொள்ளலாம்” என்றவன் போனை வைத்தான்.

“சிவா” என்ற அழைப்புடன் வீட்டினுள் நுழைந்த கௌதமை கண்டதும் சிவாவும், சாருவும், ஹாலில் எதிர்கொண்டனர். சிவாவும் சாருவும் கூட ஏதோ குழப்பத்தில் இருப்பது போல தோன்றியது.

சாருவை ஒருமுறை பார்த்தவன், “என்ன சிவா? ஸ்ரீ வந்தாளா? எனக்கு ஒரு லெட்டர் வந்திருக்கு. இது உண்மையாகவே ஸ்ரீ தான் எழுதினாளா இல்லை, சாரு நீ விளையாட்டுக்கு எழுதினாயா? ப்ளீஸ் சொல்லு சாரு” என்றான். அவனின் பார்வையிலும், குரலிலும் நான் தான் எழுதினேன் என்று சொல்ல மாட்டாளா என்ற எதிர்பார்ப்பும் இந்த கடிதம் பொய்யாய் இருக்க வேண்டும் என்ற வேண்டுகளும் தெரிந்தது.

சாரு அவசரமாக, “இந்த லெட்டரை நான் எழுதவில்லை அண்ணா” என்றாள் கவலையுடன். அதைகேட்ட கௌதமின் விழிகளில் தெரிந்த ஏமாற்றத்தை கண்டவளுக்கு மதியின் மேல் சொல்ல முடியாத ஆத்திரம் வந்தது.

சிவா, “என்னடா இது சாரு அன்னைக்கு ஏதோ விளையாட்டுக்கு உன்னிடம் சொல்லி இருக்கா. இப்படி சீரியஸா லெட்டரெல்லாம் போடுவாளா? இந்த லெட்டர் உண்மை தான் ஸ்ரீமதி வந்ததும் உண்மை தான். ஆனால் நாங்க ரெண்டு பேருமே அவளை பார்க்கவில்லை. ஐந்து நாட்களுக்கு முன்னால் வந்திருக்கா. எங்களுக்கும் அவ ஒரு லெட்டர் மட்டும் எழுதி வைத்துவிட்டு வாட்ச்மேனிடம் கொடுத்துவிட்டு போய் இருக்கிறாள். நாங்களும் நேற்று நைட் தானே வந்தோம். வாட்ச்மேன் இன்னைக்கு காலையில் தான் கொண்டுவந்து எங்களிடம் கொடுத்தார். உனக்கு காலையில் போன் செய்தேன், ஆனால் எடுக்கவில்லை” என்று சொல்லி தனக்கு வந்த கடிதத்தையும் எடுத்து கௌதமிடம் கொடுத்தான் சிவா.

அப்போது தான் வேலை அதிகம் இருந்ததால் மொபைலை சைலன்ட் மோடில் போட்டிருந்ததும், வீட்டிற்கு கிளம்பும் நேரம் மாற்றியதும், மிஸ்ட் கால் பார்த்த போதும் யாரிடம் இருந்து வந்தது என வீட்டிற்கு போய் பார்த்துக்கொள்ளலாம் என்று எண்ணி கிளம்பியதும் நினைவு வந்தது.

சிவா கொடுத்த கடிதத்தை பிரித்து படித்தான். கௌதமிற்கு எழுதிய அதே விஷயத்தை சாருவிற்கும் அவளுக்கு சொல்வது போல எழுதி இருந்தான். கடிதத்தை படித்து முடித்தவனின் கண்களில் தெரிந்த வேதனையை கண்ட சிவா தன் நண்பனை சேர்த்து அணைத்துக்கொண்டான்.

சாருவிற்கோ நடப்பது எதையுமே நம்ப முடியாமல் நின்றிருந்தான். தன் அறைக்கு சென்ற சாரு ஒரு பாகை கொண்டுவந்து கௌதமிடம் கொடுத்தான். “அண்ணா இதில் நீங்க மதிக்கு வாங்கி கொடுத்த பொருட்களெல்லாம் இருக்கிறதாம். உங்களிடம் கொடுக்க சொல்லி அந்த லெட்டரில் இருந்தது” என்றாள்.

சாருவின் கையில் இருந்த பாகை தன் கைகள் நடுங்க வாங்கி பார்த்தவனால் தன் கண்ணையே நம்ப முடியவில்லை. ஸ்ரீமதிக்கு தான் வாங்கி கொடுத்த புடவைகள், முதல் சின்ன சின்ன பரிசுகள் வரை அனைத்தும் இருந்ததை கண்டான்.

‘இல்லை, இதில் இன்னும் ஏதோ விஷயம் இருக்கிறது.’ என்று மனம் மறுபடி மறுபடி சொல்லிக் கொண்டு இருந்தாலும், அதை ஏற்காத மூளை, ‘இதோ பார். எத்தனை ஆதாரங்கள்’ என்று கெக்கலி கொட்டி சிரித்தது.

தன் உடலின் பாரத்தை யே தாங்காதவன் போல் தள்ளாடிய அவன், கால்கள் பலமிழக்க, அருகில் இருந்த சோபாவில் தொப்பென விழுந்தான்.

தனக்கு இப்படி ஒரு நிலை வரும் என்று அவன் கனவிலும் நினைக்கவில்லை. எத்தனை ஆசையுடன் தன் பெற்றோரிடம் பேசி சம்மதம் வாங்கினேன், இந்த விஷயத்தை நம்பி அவர்களும் வருகிறேன் என்று சொல்லி இருக்கிறார்களே அந்த சந்தோஷ செய்தியை அவளிடம் சொல்ல எவ்வளவு ஆவலாக இருந்தேன். ஆனால் எல்லாம் பாலைவனத்தில் தெரியும் கானல் நீராக போனதே என எண்ணி மருகினான்.

வேதனையுடன் கண்களை மூடியவன், “சாரு உன்னிடம் ஸ்ரீமதி வீட்டு அட்ரஸ் இருக்கா?” என்று வேகமாக கேட்டான்.

“இருக்கு அண்ணா, ஆனால் எதுக்கு கேட்கிறீர்கள்?” என்றாள்.

சிவா, “எதுக்கு கௌதம் நீ அவ வீட்டுக்கு போக போகிறாயா? அங்கே போய் அவமான படபோகிறாயா?” என கோபத்துடன் கேட்டான்.

“ஆமாம் சிவா நான் ஸ்ரீயை போய் பார்க்க போகிறேன் அவளுக்கு ஏதோ பிரச்சனை அதனால் தான் இப்படி லெட்டர் எழுதி வைத்துவிட்டு போய் இருக்கிறாள்” என தன் வேதனையை மறைத்துக்கொண்டு அவளுக்கு என்ன பிரச்சனையோ என்றே அவனின் மனம் சிந்தித்தது.

“முட்டாள் மாதிரி பேசாதே கௌதம். அப்படி அவளுக்கு யாருடைய வற்புறுத்தலும் இருப்பது போல தெரியவில்லை. அப்படி இருந்திருந்தால் இவ்வளவு தூரம் தனியாக வந்திருப்பாளா? வந்தவன் உன்னை பார்க்காமல் போய் இருப்பாளா?” என சிவா கேட்டான்.

சாருவும், " அவளோட காதலே பொய்யோன்னு தோன்றுகிறது. அவளோட சுய ரூபம் நமக்கு தெரியாமல் இத்தனை நாளாக நம்மையெல்லாம் நல்லா ஏமாற்றி இருக்கிறாள். அவ புத்தி இப்போதே தெரிந்து போனதை நினைத்து சந்தோஷபடுங்கள்" என ஆத்திரத்துடன் கத்தினாள்.

இருவரும் மாறி மாறி ஏதேதோ சொல்லிக்கொண்டிருந்த போதும் கௌதமின் மனம் அதை ஏற்கவில்லை. என் ஸ்ரீ அப்படிப்பட்டவள் அல்ல. அவளுக்கு வேறு ஏதோ பிரச்சனை என்றே அவன் மனம் அறிவுறுத்திக் கொண்டு இருந்தது.

"சாரு, நீ ஸ்ரீயோட அட்ரஸ் கொடு நான் இப்போதே கிளம்புகிறேன். நேரில் பார்த்து தெரிந்துகொள்ளாமல் எந்த முடிவுக்கும் வர நான் தயாராக இல்லை" என சொன்னாள்.

அவனின் உறுதியை பார்த்த சிவா தன் நண்பனை இந்த நிலையில் தனியாக விட மனம் இல்லாமல் "கௌதம் நாங்களும் உன்னோடு வருகிறோம். நீ தனியாக செல்ல வேண்டாம்" என சொன்னதும் இருவரையும் பார்த்த கௌதம் "தேங்க்ஸ்டா" என்றான் குரல் தழுதழுக்க.

"என்ன கௌதம் இதுக்கு போய் வா கிளம்பலாம்" என்று மூவரும் சிவாவின் காரிலேயே கிளம்பினர்.

விடியும் நேரம் மதுரையை அடைந்தனர். அங்கிருந்து ஸ்ரீமதியின் ஊருக்கு சென்று சேர்ந்து அவர்களின் வீடு இருந்த தெருவை அடையும் போது நன்றாகவே விடிந்திருந்தது. ஒரு வீட்டு திண்ணையில் அமர்ந்திருந்த ஒரு பெரியவரிடம் வீட்டு எண்ணை சொல்லி சிவா விசாரிக்க, "கல்யாணத்திற்கு வந்திருக்கிறீர்களா? கல்யாணம் தான் நேத்தே முடிந்துவிட்டதே என்று வெளியே வாழைமரம் கட்டி இருந்த மதியின் வீட்டை சுட்டிக்காட்டினார்.

வாசலில் பந்தல், பெரிய கோலம், விளக்குகள் எரிந்துகொண்டிருக்க கல்யாண வீட்டிற்கு தேவையான அனைத்து அம்சமும் பொருந்தி இருந்த வீட்டை திரும்பி பார்த்தான் கௌதம். அவன் கண்களில் தெரிந்த வலி, வேதனை சொல்ல வார்த்தைகள் இன்றி தவித்தான். அவனை கண்ட சாரு வேகமாக கதவை திறந்துகொண்டு இறங்கினாள்.

அருகில் வந்த சிவா, "சாரு எங்கே போகிறாய்?" என்றான்.

"போறேன் போய் அந்த துரோகியை, நம்பினவனை ஏமாற்றிவிட்டு வசதியானவன் ஒருவன் வந்ததும் உன் காதலையும் காதலித்தவனையும் மறந்துவிட்டு கல்யாணம் செய்துகொண்டு இருக்கிறாயே அவனுக்காவது கடைசி வரைக்கும் உண்மையாக இருன்னு சொல்லிட்டுவர போறேன்" என்று கோபத்தோடு கிளம்பியவனை சிவா அவள் கையை பற்றி நிறுத்தினான்.

"சாரு, நாம் கௌதமிற்கு துணைக்கு தான் வந்தோம். இது அவன் சம்மந்தப்பட்ட விஷயம். அவன் தான் எந்த முடிவையும் எடுக்க வேண்டும்" என சொல்லிவிட்டு தன் நண்பனை பார்த்தான்.

கௌதம் காரைவிட்டு இறங்கவே இல்லை. நிமிடத்தில் தன் தேவதைப் பெண் தன் மதிப்பில் தரமிழந்து நிறமிழந்து போனதை அவனால் ஜீரணிக்க முடியவில்லை.

கண்களை இறுகமூடி அமர்ந்திருந்தவன் கண்களை திறந்தான், அதில் தெரிந்த வேதனை வலியை கண்ட இருவருக்கும் அவனை என்ன சொல்லி தேற்றுவது என தெரியாமல் திண்டாடினர்.

"சிவா நாம் கிளம்பலாம்" என்றான். "அண்ணா நீங்க..." என்ற சாருவை, கையை உயர்த்தி அவள் சொல்ல வந்ததை தடுத்தான்.

"ப்ளீஸ் சாரு இனி அவனை பற்றி பேசவேண்டாம். அவளோட விருப்பப்படி ஒரு நல்ல வளமான எதிர்காலத்தை அவள் ஏற்றுக்கொண்டு இருக்கிறாள். இது அவளோட முழுமனதுடன் தான் நடந்திருக்கிறது. இல்லையென்றால் அவள் கடைசி நேரத்தில் எனக்கு இந்த கடிதம் கிடைக்கும் படி செய்திருக்கமாட்டாள். எனக்கு ஒரு போனாவது செய்து சொல்லி இருப்பாள். அவள் நினைத்தபடி அவள் சந்தோஷமாக வாழட்டும். நாம் கிளம்பலாம்" என்று சொல்லிவிட்டு கண்களை மூடி சீட்டில் தலை சாய்த்து அமர்ந்துகொண்டான்.

ஒரு நொடி பொழுதில் ஒரு மனிதன் இவ்வளவு நிராசையுடையவனாக மாறமுடியுமா? நேரில் பார்த்திராவிட்டால் இரண்டு பேரும் நம்பியே இருக்க மாட்டார்கள்.

கொஞ்ச கொஞ்சமாக அவன் உலகம் தலைகீழாய் சுழலத் தொடங்கியது போல் இருந்தது அவன் நடவடிக்கை. ஸ்ரீமதியின் மேல் இருந்த நம்பிக்கை, வேறு வழியே இல்லாமல் சிறிது சிறிதே அவ நம்பிக்கையாகி, அதற்கும் மேற்பட்ட நிலையில் கோபமாகி முடிவில் கடுங்கோபத்தோடு கூடிய வெறுப்பாக அவன் மனதில் மண்டியது.

சாருவின் மனதிலோ கோப தீ கொழுந்துவிட்டு எரிந்தது. ஸ்ரீமதி உன்னை வாழ்நாள் முழுவதற்கும் எங்களால் மறக்க முடியாத அளவுக்கு ஒரு காயத்தை எங்கள் மனதில் ஏற்படுத்திவிட்டாய். உன்னை யார் மன்னித்தாலும் நான் மன்னிக்க மாட்டேன். நீ மீண்டும் என் கண்ணில் படாமல் இருப்பது தான் உனக்கு நல்லது என எண்ணிக்கொண்டே ஸ்ரீமதியின் வீட்டை பார்த்துக்கொண்டே காரில் ஏறினாள்.

சென்னை வந்து அடைந்ததும் சிவா கௌதமை தனியாக இருக்க விடவில்லை. தன்னுடனேயே தன் வீட்டில் வைத்துக்கொண்டான். பத்து நாட்கள் வேலைக்கும் போகாமல் வீட்டிலேயே அடைந்து கிடந்தான்.

அலுவலகத்தில் இருந்து போன் மீது போன் வந்துகொண்டு இருந்தது. அவனுக்கு உடல்நலமில்லை என்று கூறி தன் அலுவலகத்திற்கும் விடுப்பு எடுத்துக்கொண்டு சிவா கௌதமின் உடனேயே இருந்தான்.

பத்து நாளில் அவனிடம் தெரிந்த மாற்றம், உடல் இளைத்து கவலையுடன் சிரிக்க மறந்தவனாக, எந்த நேரமும் கண்களில் ஒரு வேதனையுடன் அமர்ந்திருந்தவனை பார்த்தவன் கௌதமிற்கு தெரியாமல் அவன் பெற்றோருக்கு தகவல் தெரிவித்து வரவழைத்தான்.

தங்கள் மகன் இப்படி இருப்பதை பார்த்த அவன் பெற்றோர் அவனின் வாழ்க்கை இப்படியே சூன்யமாக இருந்துவிடுமோ என்று பயந்தனர். தன் தாயின் கண்ணீரை பார்த்தவன், சிறிது சிறிதாக அவர்களுக்காக தன்னை தேற்றிக்கொள்ள ஆரம்பித்தான். முழுதாக ஒருமாதத்திற்கு பிறகு அலுவலகம் செல்ல தொடங்கினான். மாலையில் வந்தவன் தன் அம்மாவிடம் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டு இருப்பான்.

மேலும் ஒருமாதம் ஓடியது. தனக்காக கொஞ்சம் மாறி இருக்கும் மகனை முழுவதுமாக மாற்ற அவனுக்கு ஒரு திருமணம் செய்துவைக்க எண்ணினார் சிவகாமி, இதை தன் கணவரிடம் கூற இது யோசித்து செய்ய வேண்டிய விஷயம், கௌதமிடமே நேரடியாக தான் இதை பற்றி பேசுவதாக கூறினார். அதன்படி பேசவும் செய்தார். ஆனால் கௌதமோ, தன்னை வெகு நாளாக லண்டன் ப்ராஜெக்ட் ஒன்றிற்காக கேட்டுக்கொண்டு இருப்பதாகவும், தான் தான் அதை தள்ளிப்போட்டுக்கொண்டே வருவதாகவும் கூறினான்.

இப்போது அதை ஒப்புக்கொண்டு தான் இரண்டு வருடம் லண்டன் சென்றுவர முடிவு செய்திருப்பதாகவும், தன் மனம் மாற கொஞ்சம் அவகாசம் கொடுக்கும்படி கேட்டான். அவன் பெற்றோரும் அவனின் நலனை முன்னிட்டு அவன் மீதிருந்த நம்பிக்கையில் சேர்ந்து பேசி சம்மதித்தனர். அவர்களுக்கு நன்றி கூறிவிட்டு, தான் திரும்பி வந்ததும், மற்ற விஷயங்களை பற்றி பேசலாம் என்றும், அதற்கு தான் சம்மதிப்பதாகவும், கூறிவிட்டு லண்டன் கிளம்பி சென்றான்.

மின்னலே நீ வந்தேனடி
என் கண்ணிலே ஒரு காயம் என்னடி
என் வானிலே நீ மறைந்து போன மாயம் என்னடி
சில நாழிகை நீ வந்து போனது
என் மாளிகை அது வெந்து போது

கண் விழித்து பார்த்த போது கலந்த வண்ணமே
உன் கை ரேகை ஒன்று மட்டும் நினைவு சின்னமே
கதறி கதறி எனது உள்ளம் உடைந்து போனதே
இன்று சிதறி போன சில்லில் எல்லாம் உனது பிம்பமே
கண்ணீரில் தீ வளர்த்து காத்திருக்கிறேன்
உன் காலடி தடத்தில் நான் பூத்திருக்கிறேன்

பால் மழைக்கு காத்திருக்கும் பூமி இல்லையா
ஒரு பண்டிகைக்கு காத்திருக்கும் சாமி இல்லையா
வார்த்தை வர காத்திருக்கும் கவிஞன் இல்லையா
நான் காத்திருந்தால் காதல் இன்னும் நீளும் இல்லையா
கண்ணீரில் தீ வளர்த்து காத்திருக்கிறேன்

உன் காலடி தடத்தில் நான் பூத்திருக்கிறேன்

*****

அத்தியாயம்—10

ஸ்ரீமதி இரவு நெடுநேரம் தூக்கம் இல்லாமல் தவித்தபடி படுத்திருந்தாள். தன் கல்லூரி காலங்களை நினைக்க நினைக்க சந்தோஷமாக இருந்தது. மீண்டும் அந்த காலத்திற்கே சென்றுவிட மாட்டோமா? என மனம் தவித்தது. அந்த சந்தோஷ தருணங்கள் இனி தன் வாழ்வில் எப்போதும் வரப்போவதில்லை என நினைத்தவளால் அந்த அறைக்குள் அமரகூட முடியவில்லை.

பெரிய பட்டுமெத்தை, ஒன்றுக்கு இரண்டாக கார், வீட்டின் செல்வ செழிப்பு ஒவ்வொரு இடத்திலும் தெரிந்தது. நேரம் காலம் இல்லாமல் உழைத்துக் கொண்டிருக்கும் கிரி, அன்பான உறவினர்கள், ஆனால் இது எதையும் அனுபவிக்க முடியாதபடி மனதில் ஒரு உறுத்தல். அந்த ஏசி அறையே அவளின் இறுக்கத்தை அதிகரித்தது.

நேரம் இரண்டு என காட்டிய கடிகாரத்தை பார்த்தவள் குழந்தைக்கு இருபுறமும் தலையணைகளை வைத்துவிட்டு எழுந்து மாடிக்கு வரும் கதவை திறந்துக்கொண்டு சிறிது நேரம் உலாவிக்கொண்டு இருந்தாள். கைப்பிடி சுவர் ஓரமாக வந்தவள் முகத்தில் வேகமாக மோதிய கடற்காற்றில் கலைந்த தலை முடியை பின்னுக்கு தள்ளியபடி நின்றாக்கொண்டிருந்தாள்

தனக்கு பின்னால் யாரோ நிற்பது போல தோன்ற வேகமாக திரும்பி பார்த்தாள். சட்டென யார் என புலப்படாமல் இரண்டடி பின்னால் சென்றவள், அங்கே நிற்பது கௌதம் என உணர்ந்ததும், என்ன இவனுக்கும் உறக்கம் வரவில்லையா? என எண்ணியபடி பார்த்தவள் அவன் முகத்தில் ஒருவிதமான கேலி புன்னகை தோன்றுவதை கவனித்து ஒரு கணம் தயங்கி தன் அறையை நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தவளை,

“என்ன மதி மேடம்? குற்றமுள்ள நெஞ்சம் குருகுருக்குதா? மனசாட்சி குத்துதா?” என்றான் கேலியாக.

தன் அறைக்கு செல்ல முயன்றவள் நின்றாள். அவள் அருகில் வந்தவன், “மனசாட்சி எப்படி குத்தும்? உனக்கு மனசுன்னு ஒன்னு இருந்தால் தானே குத்தும், அப்படி உனக்கு மனசுன்னு ஒன்னு இருந்திருந்தால் என் உண்மையான காதலை வேண்டாம் என்று தூக்கி போட்டுவிட்டு போய் இருப்பாயா? உனக்கு பணம் தானே முக்கியம், அதனால் தானே என்னை வேண்டாமென்று குப்பையை தூக்கி எறிவது போல தூக்கி போட்டுவிட்டு போனாம்? இன்னைக்கு எனக்கு தேவையான அளவுக்கு பணம் இருக்கு. ஆனால் என் சந்தோஷம், என் நிம்மதி, இதெல்லாம் இந்த பணத்தால் திரும்ப வாங்க முடியுமா? இதெல்லாம் போக யார் காரணம்? நீ. நீ மட்டும் தான் காரணம்” என சொல்ல சொல்ல மதியின் உள்ளம் மௌன கண்ணீர் வடித்தது.

“கௌதம் ப்ளீஸ்” என கெஞ்சலாக அழைத்தவளை இடைமறித்தான்.

“என் பேரை சொல்ல கூட உனக்கு எந்த தகுதியும் கிடையாது. உன்னை போய் காதலித்தேனே என்று நினைக்கும் போது சே....!! அதெப்படி... காதலிப்பது ஒருவனை கல்யாணம் செய்துகொள்வது இன்னொருவனை, ஆனால் பிறக்கும் குழந்தைக்கு அந்த அப்பாவி காதலன் பேரை வைப்பீங்களா? இப்போவெல்லாம் இது ஒரு பாஷன் ஆகிடுச்சி இல்ல” என தன் ஆத்திரம் முழுவதையும் கொட்டினான்.

“ப்ளீஸ் கௌதம், இப்படியெல்லாம் பேசாதீங்க. உங்களுடைய ஒவ்வொரு வார்த்தையும் என்னை நெருப்பாக சுடுகிறது. என்னால் தாங்க முடியவில்லை” என்று கலங்கியவளை பார்த்து சிரித்தான். சிரித்தவளின் முகம் அடுத்த நொடியே கோபமுகமாக மாற, “நெருப்பாக சுடுகிறதா??? உன்னையா....? என் வார்த்தைகளா???? நீ சொன்ன வார்த்தைக்கு அர்த்தம் தெரியுமா உனக்கு? இந்த இரண்டரை வருடங்களாக உன் கடிதத்தில் நீ எழுதியனுப்பிய ஒவ்வொரு வார்த்தையும் என்னை கொல்லாமல் கொன்றுக்கொண்டு இருக்கே அது தெரியுமா உனக்கு?” என்று குரலை உயர்த்தாமலேயே தன் கோபம் முழுவதையும் அந்த அழுத்தமான வார்த்தைகளில் வெளிப்படுத்தினான். அவளின் இந்த கோபத்தை எதிர்கொள்ள முடியாமல் ஸ்ரீமதியின் கண்களில் ஈரம் கசிந்தது.

அதைக்கண்ட கௌதம் கண்களில் கடுமையுடன் பேச்சில் வெறுப்பையும் சேர்த்து, “இதெல்லாம் இந்த கண்ணீரை எல்லாம் நம்ப நான் பழைய கௌதம் கிடையாது. இனி தினமும் உனக்கு நரகம் தான். என்னை பார்த்து பார்த்து நீ உன்னுடைய வாழ்க்கையை நிம்மதியாக வாழ முடியாமல், எப்படி அவஸ்தை படப்போகிறாய் பார்? நான் பட்ட அந்த வலியும் வேதனையும் நீயும் அனுபவித்து பார்த்தால் தானே உனக்கு அடுத்தவரின் வலி எப்படி இருக்கும் என புரியும்?” என்றவன் விடுவிடுவென அந்த இடத்தைவிட்டு சென்றான்.

அவன் செல்வதையே பார்த்துக்கொண்டு பிரம்மை பிடித்தவன் போல சிலையாக நின்றிருந்தான். அவனின் ஒவ்வொரு வார்த்தையும் அவன் மனதை எப்படி காயப்படுத்தி இருக்கிறது என்று அவன் அறிந்திருப்பானா? எவ்வளவு மென்மையானவனாக இருந்தான். அவன் முற்றிலும் இப்படி கற்பாறையாக மாறியதற்கு தான் தானே காரணம் என எண்ணி எண்ணி தன்னை தானே நொந்துக்கொண்டான்.

இந்த நிலை வரக்கூடாது என்று எத்தனை நாள் உன்னை வேண்டினேன் கடவுளே இப்படி என்னை இக்கட்டில் மாட்டிவிட்டாயே. தான் ஏன் இப்படி ஒரு முடிவிற்கு வந்தோம் என்று சொல்ல துடித்த மனதையும் நாவையும் அடக்கிக்கொண்டு என்றாவது நாள் ஏன் இப்படி செய்தேன் என்று உங்களுக்கு தெரிய வரும்போது நீங்கள் என்னை புரிந்துக்கொள்வீர்கள். அன்றைக்கு நீங்கள் என்னை மன்னித்தால் போதும்.

இனி முடிந்தவரை அவன் கண்ணில் படாமல் இருந்துக்கொள்ள வேண்டும். அப்படியே அவன் சொல்லும் வார்த்தைகள் தன்னை பாதித்தாலும் அதை ஏற்றுக்கொண்டு தான் ஆகவேண்டும். வேறு வழி இல்லை என்ற தீர்மானத்துடன் தன் அறைக்கு சென்றவன் கட்டிலில் படுத்திருந்த குழந்தையின் தலையை கோதியபடி தரையில் அமர்ந்துக்கொண்டு கட்டிலில் தன் தலையை சாய்த்துக்கொண்டான்.

இனி வரும் காலம் தன்னை எப்படியெல்லாம் ஆட்டிவைக்க போகிறதோ என்று என்னும் போதே மனதில் பயம் தோன்ற கண்களை இறுக மூடிக்கொண்டான்.

மதியை வார்த்தைகளால் தாக்கிவிட்டு தன் அறைக்கு வந்த கௌதமும் வேதனையோடு தரையில் படுத்தபடி இருந்தான். அந்த வார்த்தைகள் இருபுறமும் கூர் தீட்டிய ஆயுதம் போல தன்னையும் சேர்த்து காயப்படுத்துவதை அவன் உணர்ந்தான்.

என் வாழ்வில் தென்றலாக வந்து சூறாவளியாக என்னை மொத்தமாக அழித்துவிட்டு போக எப்படியடி துணிந்தாய்? என எண்ணிக்கொண்டே படுத்திருந்தவரின் கண்ணில் இருந்து கண்ணீர் வழிந்தது.

நீ என் வாழ்க்கையில் வராமலேயே இருந்திருக்க கூடாதா? அப்படியே என் வாழ்வில் இருந்து சென்ற நீ என் கண்ணில் படாமலேயே இருந்திருக்க கூடாதா? ஏன் கண்ணில் மீண்டும் தென்பட்டாய்? கடவுளே உன்னுடைய விளையாட்டை என் வாழ்வில் தான் நீ விளையாட வேண்டுமா? கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மறந்துக்கொண்டிருந்தவனை என் எதிரில் நடமாட விட்டு என் உணர்வுகளுடன் விளையாடுகிறாயே?

அவனை பார்க்கும் போதெல்லாம் என் உணர்வுகளை கட்டுபடுத்தமுடியாமல் போராடுகின்றேனே. என்னை கட்டுபடுத்திக்கொள்ள உதவி செய். என்னால் அவன் வாழ்வில் என்னையும் அறியாமல் ஏதும் நடந்துவிட வழி செய்து விடாதே. அவளாக விரும்பி ஏற்ற வாழ்வை அவளாவது சந்தோஷமாக வாழட்டும். எனக்கு பொறுமையை கொடு கடவுளே என வேதனையுடன் வேண்டியபடி படுத்திருந்தான்.

அடுத்து வந்த இரண்டு நாட்களும் மதி காலையில் பள்ளிக்கு செல்வதும், மாலையில் வந்தால் வீட்டிற்குள்ளேயே இருப்பதுமாக இருந்தான். தோட்டத்தில் உலவுவதோ, மாடியில் அமர்வதோ கூட இல்லை. முடிந்தவரை அவன் கண்ணில் படாமல் இருந்துக்கொண்டான்.

சிவகாமி கூட இரண்டு நாளாக கண்ணில் படவே இல்லையே மதி என்று வந்து விசாரித்துவிட்டு சென்றார். கொஞ்சம் வேலை ஆண்டி என மழுப்பிவிட்டு தன் அறைக்குள் புகுந்துக்கொண்டான்.

ஒரு நாள் மாலை மதி தன் அறையில் படுத்துக்கொண்டு இருந்தான். “அண்ணி அண்ணி” என்றபடி தேவி மதியின் அறைக்கதவை தட்டினாள்.

“உள்ளே வா தேவி” என்ற மதி எழுந்து அமர்ந்தாள். “என்ன அண்ணி ஒரு மாதிரி இருக்கீங்க? உடம்புக்கு ஏதும் செய்யுதா?” என அக்கறையுடன் விசாரித்தவள் மதியின் நெற்றியை தொட்டுப்பார்த்தாள்.

“அதெல்லாம் ஒன்றும் இல்லை தேவி தலைவலி விட்டுவிட்டு வருது அதான். நீ எப்போது வந்தாய். வருவதாக சொல்லவே இல்லையே?” என்றாள்.

தேவி, “திடீர்னுதான் கிளம்பி வந்தோம். அம்மாவும் அதையும் கூட சொன்னாங்க என்னவோ சோர்ந்து போய் தெரிகிறீர்கள் என்று. அதான் என்ன ஆயிற்று என பார்க்க வந்தேன்” என்றாள்.

தன் மனநிலை அனைவருக்கும் தெரியும் படியாகவா நான் நடந்துக் கொண்டிருக்கிறேன். இனி இப்படி இருக்க கூடாது. தனியாக இருந்தால் தான் மனம் என்னென்னவோ நினைக்க தோன்றுகிறது. இனி கூடியவரை அனைவருடனும் சேர்ந்து தான் இருக்க வேண்டும் என எண்ணிக்கொண்டாள்.

“அண்ணி இப்படி ரும்லேயே அடைந்திருந்தால் இப்படிதான் இருக்கும். வாங்க அப்படியே பீச்ல ஒரு வாக் போய் வருவோம்” என மதியின் கையை பிடித்து அழைத்துக்கொண்டு பீச்சிற்கு சென்றாள்.

இருவரும் சற்று நேரம் கடற்கரையில் உலவிக்கொண்டிருந்தனர். ஒரு படகின் அருகில் அமர்ந்து கடலலையை ரசித்தபடி இருக்க, அந்த அமைதியை கலைப்பது போல, “அடடே என்னோட ஹீரோயின் கூட இங்கே தான் இருக்காங்க போல” என்றபடி பிரகாஷ் அருகில் வந்தான், உடன் கௌதமும் வந்துக்கொண்டிருந்தான்.

கௌதமை பார்த்த மதி தயக்கத்துடன் எழுந்தாள். கடவுளே இவனுக்கு பயந்து வீட்டுக்குள்ளேயே இருந்தால் இந்த தேவி என்னை இழுத்து வராத குறையாக கூட்டிவந்தாள். இந்த பிரகாஷ் கௌதமை கூட்டிக்கொண்டு வந்து நிற்கிறான். எல்லாம் என் தலையெழுத்து என எண்ணிக்கொண்டே நின்றவனை, “ஏன் மதி நிற்கிறாய்? உட்கார்” என சொல்லிவிட்டு பிரகாஷ் தேவியின் அருகில் அமர்ந்தான்.

“நீயும் உட்கார் கௌதம்” என கௌதமிடம் சொல்ல அவனின் பார்வை மதியிடம் சென்று மீண்டுவந்து, “இல்லை பிரகாஷ் நான் கிளம்பறேன் நீ உன் பாமிலியோடு இரு” என புறப்பட முயன்றவனை,

“என்ன அண்ணா? ஏன் எங்க கூடவெல்லாம் பேசமாட்டீங்களா?” என தேவி கேட்டதும் அண்ணன் என்ற வார்த்தையில் கௌதம் புன்னகையுடன் அவனை பார்க்க மதி இப்போ புதுசா ஒரு அண்ணன் ரொம்ப தேவை என எண்ணிக்கொண்டே மறுபக்கம் திரும்பிக்கொண்டாள்.

கௌதம் சிரித்துக்கொண்டே, “அதெல்லாம் ஒன்னும் இல்லாமல். நீங்க ப்ரியா பேசவந்திருப்பீங்க. நான் வேற எதுக்கு நடுவில் என்று நினைத்தேன்” என மதியை பார்த்துக்கொண்டே சொன்னான்.

மதி ஏதும் சொல்லாமல் அமைதியாக அமர்ந்திருந்தாள். கௌதமின் பார்வை நிமிடத்திற்கொரு முறை மதியிடமே சென்று மீள்வதும், மதியின் பார்வை மறந்தும் கௌதமின் பக்கம் திரும்பாமல் இருப்பதையும் பேச்சின் இடையே பிரகாஷ் கவனித்துக்கொண்டே இருந்தான்.

பிரகாஷ் பொதுவாக கௌதமிடம் பேசிக்கொண்டு இருந்தான். தேவியும் அவனுடன் சுலபமாக பழகினாள். மதி மட்டும் எதிலும் கலந்துக்கொள்ளாமல் இருந்தாள்.

மெதுவாக தேவியிடம், “தேவி கிளம்பலாமா? குழந்தை தனியாக இருப்பான்” என சொல்ல,

தேவி, “என்ன அண்ணி வீட்டில் தானே விட்டுவிட்டு வந்திருக்கோம். அதான் அம்மா, அப்பா, அதை எல்லோரும் இருக்கிறார்களே, பிறகு என்ன?” என சொல்லிவிட்டு பிரகாஷ், கௌதமின் பேச்சை கவனிக்க தொடங்கினாள்.

மதி ஒன்றும் சொல்ல முடியாமல் அமர்ந்திருந்தாள். கௌதமின் மொபைல் ஒலித்ததும் எழுந்து சென்று பேசிவிட்டு வந்தாள். பேசும் போது அவன் முகம் பிரதிபலித்த சிரிப்பும் சந்தோஷத்தையும், அவ்வப்போது இல்லமா, சரிம்மா, ஓகே மா, என ஆயிரத்தெட்டு அம்மா சொல்லி பேசிக்கொண்டிருந்தான். யாரிடம் இப்படி பேசுகிறான்? நடுநடுவில் இத்தனை அம்மா வேற, என மதி பார்த்துக்கொண்டே இருக்க, பிரகாஷ் அனைத்தையும் கவனித்துக்கொண்டே இருந்தான்.

பேசிவிட்டு வந்த கௌதம், “ஓகே பிரகாஷ், நான் கிளம்பறேன். நீங்க பேசிவிட்டு வாருங்கள்” என்றான்.

“நாங்களும் வீட்டிற்கு தான் கிளம்பறோம். வாங்க கிளம்பலாம்” என சொல்லிவிட்டு கௌதமுடன் முன்னால் நடக்க பெண்கள் இருவரும் பின்னால் வந்துக்கொண்டிருந்தனர்.

மதி மனம் முழுதும் போனில் யாராக இருக்கும்? என்றே யோசித்துக் கொண்டிருக்க, யாராக இருந்தால் உனக்கு என்ன? என்று மனதின் மறுபுறம் இடித்துரைக்க நால்வரும் வீட்டிற்கு வந்து சேர்ந்தனர்.

தோட்டத்தில் பெரியவர்கள் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருக்க, பிரகாஷும், தேவியும் அவர்களிடம் செல்ல, கௌதமும் தன் தந்தையின் அருகில் சென்று அமர்ந்தான். மதி மட்டும் வீட்டின் உள்ளே செல்ல முயல், “மதி இங்கே வாம்மா” என சுந்தரம் தன் மருமகளை அழைத்தார்.

அருகில் வந்த மதி, “என்ன மாமா? ஏதாவது வேண்டுமா?” என்றாள்.

“எனக்கு ஒன்றும் வேண்டாம். நீ எங்கே இப்போ உள்ளே போகிறாய் எல்லோரும் இங்கே இருக்கிறோமே. கொஞ்சம் நேரம் இப்படி உட்கார்” என்றார். மதியும் ஏதும் சொல்லாமல் தன் அம்மாவின் அருகில் சென்று அமர்ந்துக் கொண்டாள்.

ஸ்ரீராம், ஓடிவந்து கௌதமின் கழுத்தை கட்டிக்கொள்ள, குழந்தையை சிரித்துக்கொண்டே தூக்கி தன் மடியில் அமரவைத்துக்கொண்டு அவனோடு விளையாடிக்கொண்டிருக்க அதை கண்ட மதி வேதனையுடன் கண்களை மூடிக்கொண்டாள்.

மதியின் அருகில் அமர்ந்திருந்த சிவகாமி, மதியிடம் பேசிக்கொண்டிருந்தார். கேட்கும் கேள்விக்கு மட்டும் பதில் சொல்லிவிட்டு அமைதியாக இருந்தாள். அதே நேரம் வீட்டில் போன் ஒலிக்க, மதி எழுந்து சென்று கார்ட்லெஸ் போனில் பேசிக்கொண்டே வந்தவன் சுந்தரத்திடம், “மாமா அத்தான் பேசறாங்க” என சிரித்துக்கொண்டே போனை கொடுத்துவிட்டு திரும்பியவன் கௌதமின் கோபமான விழிகளை கண்டதும் அச்சத்துடன் தன் பார்வையை தழைத்துக்கொண்டாள்.

அனைவரிடமும் பேசிவிட்டு பிரகாஷிடம் பேசும்போது சற்று தள்ளி சென்று பேசிய பிரகாஷ் குரலை தழைத்துக்கொண்டு பேசிவிட்டு “மதி கிரி உன்னிடம் பேசவேண்டுமாம்” என சொல்லி போனை கொடுத்துவிட்டு சென்றான்.

மதி மெல்லிய குரலில் கிரியிடம் பேசிக்கொண்டிருக்க, கிரி, “மதி உனக்கு ஒரு குட் நியூஸ் சொல்லட்டுமா?” என்றான்.

“என்ன குட் நியூஸ்?” என்றவளின் இதழ்கள் மெல்ல புன்னகைக்க, கிரியிடம் பேசிக்கொண்டிருந்தாள்.

கிரி, “மதி நான் இன்னும் ரெண்டு நாளில் வந்துவிடுவேன்” என்றதும் மதியால் தன் காதுகளையே நம்பமுடியவில்லை.

“உண்மையாகவா சொல்கிறீர்கள், இன்னும் ரெண்டு நாளிலா?” என ஆச்சரியமும், சற்று அதிர்ச்சியுமாக கலந்து ஒலித்த குரலில் சற்று சத்தமாகவே கேட்டாள்.

“ஆமாம் மதி மேடம், நாளைக்கு நாட் கிளம்பிடுவேன். உனக்கு என்ன வேண்டும் சொல்லு. நீ இதுவரை என்னிடம் எதையுமே கேட்டது இல்லை” என்றான்.

“எனக்கு ஒன்றும் வேண்டாம், நீங்க பத்திரமாக வாங்க அது போதும்” என்றாள்.

“ஒன்றுமே வேண்டாமா?” என சற்று ஏமாற்றமான குரலில் கேட்டதும், மதி பேச்சை மாற்றும் விதமாக “நீங்க இன்னும் ரெண்டு நாளில் வருகிறீர்கள் என தெரிந்ததும் ஸ்ரீராம் இப்போ எப்படி ஜாலியா ஆகிவிடுவான் தெரியுமா?” என்றாள்.

“அப்போ உனக்கு ஜாலி இல்லையா மதி நான் வருவது” என்றதும் “அச்சச்சோ நான் அந்த அர்த்தத்தில் சொல்லவில்லை. எனக்கும் சந்தோசம் தான்” என்றவள் நிமிர்ந்து பார்க்க கௌதம் கடுகடுத்த முகத்துடன் பேசாமல் அமர்ந்திருந்ததை பார்த்தவன், “சரி நான் பிறகு பேசட்டுமா” என்று கேட்டு கிரியின் நீண்ட பெருமூச்சி ஒன்றை கேட்டுவிட்டு “ஓகே இப்போ போனை வைக்கிறேன், முடிந்தால் நாட் திரும்ப போன் செய்கிறேன்” என சொல்லி போனை வைத்தான்.

மதி போனை ஆப் செய்து விட்டு வந்து உட்கார்ந்ததும் பிரகாஷ், “என்ன மதி கிரிக்கு உன்னை பார்க்காமல் இருக்க முடியலையாமா....? பத்து நாளைக்கு முன்னாலேயே கிளம்பி வராரே?” என்றான்.

“ஆமாம் எங்க அண்ணனை நீங்க தான் மெச்சிக்கணும். நம்ம கல்யாணத்துக்காக ஒருவாரம் வந்துவிட்டு அவசரம் அவசரமா கிளம்பி போனவர், ஆறுமாதம் கழித்து இப்போது தான் வருகிறார். இப்போதாவது வரவேண்டும் என்று தோன்றியதே அது வரைக்கும் சந்தோஷம்” என்றான்.

மதி எழுந்தவள், “நான் போய் டின்னர் ரெடி பண்ணேன்” என சொல்லிவிட்டு செல்ல முயன்றவளை, “நீ இரு மதி அதெல்லாம் வேலை ஆட்கள் பார்த்துப்பாங்க” என பவானி சொல்ல,

சுந்தரமும், “ஆமாம் மதி ரெண்டு நாளைக்கு நல்லா ரெஸ்ட் எடுத்துக்கோ, கிரி வந்ததும் உன்னோட சமையலால் அவனை அசத்து” என சிரிக்க கௌதமை தவிர அனைவரும் அந்த சிரிப்பில் பங்கெடுத்துக் கொண்டனர்.

ஏற்கெனவே அவள் எழுந்து செல்ல முயன்றதை நினைத்து உள்ளுக்குள் கடுகடுத்துக்கொண்டிருந்தவன், தன்னை நிமிர்ந்து கூட பார்க்க பிடிக்கவில்லை, அத கிரியை பற்றி பேசியதும், சிரிப்பு என்ன அவனுடன் போனில் கொஞ்சல் என்ன? அப்படியே இழுத்து இரண்டு அறை விடவேண்டும் போல தோன்ற கௌதம் வெறுப்புடன் அங்கிருந்து எழுந்து சென்றான்.

கௌதமின் கோபமும், ஆத்திரமும் கண்ட மதிக்கு உள்ளுக்குள் பயம் தான் வந்தது. இது எங்கே போய் முடியுமோ? என அச்சத்துடன் அமர்ந்திருந்தான். பேசாமல் கௌதமிடம் நேருக்கு நேராக எல்லா உண்மையும் சொல்லிவிட்டால் என்ன? என தோன்றிய மறுநிமிடமே, ச்ச என் புத்தி ஏன் இப்படி போகிறது? அதனால் என்ன பிரயோஜனம் கௌதம் அதன் பிறகு சும்மாவா இருப்பான், நிச்சயம் மாட்டான்.

இனி கௌதமை பார்த்தாலும் தன் உணர்வுகளை அவன் முன்பு காட்டிக்கொள்ளக்கூடாது. அதுவும் கிரி வரும் நேரம், தன் மனதை இப்படி அலைபாய விடலாமா? முடிந்த விஷயம் முடிந்தது தான். இனி தனக்கும் கௌதமிற்கும் எந்த விதமான சம்மந்தமும் கிடையாது. கிரிக்கு தன் மேல் சந்தேகம் வரும் அளவுக்கு நடந்துக்கொள்ள கூடாது என உறுதி எடுத்துக்கொண்டான்.

*****

அத்தியாயம்—11

அன்று இரவு வெகு நேரம் உறக்கம் வராமல் தவித்தான். இருவரும் பழகிய நாட்களை நினைத்துக்கொண்டே ஜன்னல் ஓரமாக ஈசி சாரில் அமர்ந்துக் கொண்டிருந்தான். எவ்வளவு சந்தோஷமான நாட்கள், இனி அப்படி ஒரு காலம் வருமா? என அவனையும் மீறி அவன் நினைவுகள் அவனை தாக்கத் தொடங்கின. அமைதியாக கண்களை மூடி அமர்ந்திருந்தவனை, மதியின் குரல் கலைத்தது.

“ராம் கண்ணா நிலலுடா செல்லம். என் தங்கம் இல்ல” என குழந்தையின் பின்னால் ஓடிக்கொண்டிருந்தவனை பார்த்தான். “என்னடா கண்ணா இன்னைக்கு என்னை ரொம்பபடுத்திகிறாய்? வாடா என் தங்கம், சீக்கிரம் வந்து தூங்குமா” என குழந்தையை கெஞ்சி கொஞ்சி அழைத்தான்.

ஆனால் ஸ்ரீ ராமோ அவள் கைகளில் அகப்படாமல் ஓடிக்கொண்டிருந்தான். “என்ன மதி குழந்தை என்ன சொல்றான்?” என கேட்டுக்கொண்டே வந்த லக்ஷ்மியை ஓடி சென்று காலை கட்டிக்கொண்டான்.

“தூங்க மாட்டேன்னு ஒரே அடம் அம்மா” என சொன்னதும் ஸ்ரீராம், “பாட்டி மம்மியை பாட்டு பாட சொல்லுங்க நான் அப்படியே தூங்கிட்டுறேன்” என குழந்தை சொன்னதும், “ஏற்கெனவே ரெண்டு பாட்டு பாடியாச்சு. இன்னும் பாட்டா என்னால முடியாது, இப்போ நீ வந்து தூங்க போகிறாயா இல்லையா?” என்று மிரட்டலாக சொன்னதும்,

“மம்மி ப்ளீஸ்.... ஒரே ஒரு பாட்டுதான். அப்புறம் ஸ்ரீராம் குட் பாயா தூங்கிடுவேன்” என்றதும் அந்த மழலையில் மயங்கியவள் சிரித்துக்கொண்டே, “ஓகே, ஒன்லி ஒன் சாங். ஓகே” என்றதும் “ஓகே” என்ற மகனை அள்ளி அணைத்துக்கொண்டு உள்ளே செல்ல முயல,

“இங்கயே தூங்குறேன் மம்மி” என்றதும் பாட ஆரம்பித்தவளை இந்த பாட்டு வேண்டாம்” என சத்தம் போட்டதும் “சரி ஸ்ரீராமே சொல்லுங்க எந்த பாட்டு வேண்டும்” என்றதும் “கண்ணன் வருவான் வேண்டும்” என்றதும் மதி ஒரு முறை திடுக்கிட்டவள், “வேற நல்ல பாட்டு பாடறேன் குட்டிபா, இந்த பாட்டு வேண்டாம்” என்றதும், காலை உதைத்து அழத்துவங்கிய குழந்தையை தூக்கிய லக்ஷ்மி, “என் மதி அந்த பாட்டை தான் பாடேன்” என்றார்.

“இல்லம்மா, அந்த பாட்டு....” என துவங்கியவள் முடிக்காமல் கண்களை மூடி “சரி” என்று ஸ்ரீராமை வாங்கி தோளில் போட்டு தட்டிக்கொண்டே பாடினாள்.

“கண்ணன் வருவான் கதை சொல்லுவான்.....
உனக்கென்றும், எனக்கென்றும் உறவு வைத்தான்
இருவரின் கணக்கிலும் வரவு வைத்தான்
ஒருவரின் குரலுக்கு மயங்க வைத்தான்
உண்மையை அதிலே உறங்க வைத்தான்.....”

என பாடும் போது கண்கள் கலங்குவதை தடுக்க முடியாமல் தவித்தாள்.

பழைய நினைவுகள் அலையென எழும்பி அவளை அலைகழித்தது. கௌதமும் அதே நிலையில் தான் இருந்தான். தனக்காக எத்தனை முறை அவள் இந்த பாடலை பாடி இருக்கிறாள் என நினைத்துக்கொண்டே இதயம் கனக்க அமர்ந்திருந்தவனை, திறந்திருந்த ஜன்னல், கதவு வழியாக வந்த சுகமான காற்றும், மயிலிறகால் வருடியது போல மதியின் குரலும் அவனுக்கு நிம்மதியை வரவழைத்தது.

நீண்ட நாட்கள் மிக நீண்ட நாட்களாக கிட்டத்தட்ட இரண்டு வருடங்கள் ஸ்ரீ தனக்கில்லை என்று தெரிந்ததில் இருந்து இனி கிட்டவே கிட்டாதோ என்று எண்ணியிருந்த நிம்மதியான தூக்கம் அவனை ஆட்கொண்டது. இனி தன் அருகே தயங்கிதான் வருவாளோ என்று எண்ணியிருந்த நித்திராதேவி, வேகமாய் ஓடி வந்து அவனை அணைத்துக் கொண்டாள்

குழந்தை உறங்கிவிட, அறைக்கு சென்று கட்டிலில் இட்டாள். குழந்தையை உறங்கவைத்தவளால் தன் மனதில் உறங்கிக்கொண்டிருந்த பழையநினைவுகள் விழித்துக்கொள்வதை தடுக்க முடியாமல் தடுமாறினாள். விளக்கை அணைத்துவிட்டு அறையை விட்டு வெளியே வந்தாள், கௌதமின் அறைக்கதவு திறந்தே இருந்தது. தரையில் படுத்தவன் நல்ல உறக்கத்தில் இருந்தான்.

ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் இருந்தவனை, கதவை தட்டும் சத்தம் கண்விழிக்க வைத்தது. கண்ணை திறந்தவன் வாசற் பக்கம் பார்க்க, மதி கண் கலங்க கதவில் சாய்ந்தபடி நின்றிக்கொண்டிருந்தாள். அவள் நின்றிருந்த கோலம் அவனை வாட்ட வேகமாக எழுந்தவன், “ஸ்ரீ...ஸ்ரீ... என்ன இந்த நேரத்தில் யாராவது பார்த்தால்....” என்றவன் அவசரமாக அவளை உள்ளே இழுத்து வந்தான்.

“என்ன ஸ்ரீ, இது யாராவது பார்த்தால் என்ன ஆகும்?” என்றதும், “ராம்” என்ற அழைப்புடன் மேற்கொண்டு பேசமுடியாமல், முகத்தை மூடிக்கொண்டு அழத்தொடங்கினாள்.

“ஸ்ரீ ப்ளீஸ் அழாதே” என்றவன் மேற்கொண்டு என்ன சொல்வதென்றும் தெரியாமல் நிற்க தன்னை கட்டுப்படுத்திக்கொண்ட ஸ்ரீ மதி பேச ஆரம்பித்தாள்.

“ராம் என்னை சுத்தமாக மறந்துவிட்டு வெறுப்போடு இருக்கீங்க என்று நினைத்தேன். ஆனால் ஸ்ரீன்னு அழைத்து, என் மேல் வெறுப்பு இல்லை என்று காட்டிவிட்டீர்கள்” என்றாள்.

“நானே அப்படிதான் ஸ்ரீ நினைத்துக்கொண்டிருந்தேன். உன்னை மறந்துவிட்டேன், என்று தான் இத்தனை நாளாக நினைத்துக்கொண்டிருந்தேன். உன் மேல் வெறுப்பு என்ற போர்வையில் உன்னை தினமும் நினைத்துக்கொண்டே இருந்திருக்கிறேன். உன்னை என்னால் மறக்க முடியவில்லை ஸ்ரீ, நீ என் உயிர்” என்று அவள் கைகளை பிடித்துக்கொண்டாள்.

“நானும் சந்தோஷமாக இல்லை ராம். சூழ்நிலை கைதியாக தான் என்னுடைய கல்யாணம் நடந்தது. என்னால் மறுக்க முடியவில்லை. நீங்க சந்தோஷமாக இருக்கணும் ராம். நீங்க என்னை மன்னித்ததே

போதும், நான் வருகிறேன்” என அவனை விட்டு விலகியவளின் கையை விடாமல், “ஹீ நான் சொல்வதை கேள் பேசாமல் நீ என்னுடன் வந்துவிடு, ஹீ ராமையும், அழைத்துக்கொண்டு வந்துவிடு” என்றான்.

அதை கேட்ட மதி “இல்லை, அது ஒரு நாளும் நடக்காது. நான் என் குடும்பத்துடன் இருப்பது தான் நல்லது. நான் உங்களிடம் மன்னிப்பு கேட்க தான் வந்தேன், ஆனால் உங்களுடைய ஹீ என்ற அழைப்பில் என்னையும் அறியாமல் தடுமாறிவிட்டேன், வரேன் ராம்” என்றவள் கைகளை இழுத்து விலக்கி கொண்டு வேகமாக அந்த அறையை விட்டு சென்றாள்.

“ஹீ நில்லு ஹீ” என்று அழைத்துக்கொண்டே வாசல்வரை ஓடியவன் எதன் மீதோ முட்டிக்கொண்டான்.

கௌதம் திடுக்கிட்டு கண்விழித்தான். சுற்றி பார்த்தவன் தன்னிலை அடைந்து, சே..! எல்லாம் கனவா. ஒரு நிமிடம் என்னென்னவோ நினைத்துவிட்டேனே, இனி தூங்கினார் போலதான் என எண்ணிக்கொண்டே அறையை விட்டு வெளியில் வந்தான். அங்கே மதி கண்களை மூடிக்கொண்டு ஒரு கையால் நெற்றியை பிடித்தபடி சேரில் அமர்ந்திருந்தாள். அவள் வேதனையுடன் அமர்ந்திருந்த நிலை அவனின் நெஞ்சை கசக்கி பிழிந்தது.

மெதுவாக அவள் அருகில் சென்றவன், குனிந்து “ஹீ” என அழைத்தான். அவ்வளவு அருகில் அவன் குரல் கேட்டதும் திடுக்கிட்டு எழுந்தவள், வேகமாக தன் அறையை நோக்கி ஓட்டமும் நடையுமாக சென்றாள். அதை கண்டதும் கௌதமின் ஆத்திரம் அதிகமாகியது.

“சே” என கோபத்துடன் தலையை உலுக்கிக்கொண்டவன், ஓடு ஓடு இன்னும் எவ்வளவு நாளைக்கு இப்படி ஓடுவாய் என்று பார்க்கிறேன் என எண்ணிக்கொண்டே தன் கால்களால் அந்த இடத்தை அளந்துக்கொண்டிருந்தான்.

அறைக்கு சென்ற மதி இனி தனியாக மாடிக்கு இரவு நேரத்தில் இப்படி போய் அமரக்கூடாது என்ற முடிவுடன் சென்று படுக்கையில் விழுந்தாள்.

முதல் நாள் இரவே சத்யனும், சுதாகரும் கௌதமிற்கு போன் செய்து காலையில் பேங்க் மேனஜரை போய் பார்க்கவேண்டும், அதனால் தயாராக இருக்கும் படி சொன்னதால் கௌதம் தயாராகி மாடியில் அமர்ந்து பேப்பர் படித்துக்கொண்டிருந்தான். அதே நேரம் மதி செடிகளுக்கு நீர் ஊற்ற வந்தவள், கௌதம் அமர்ந்திருப்பதை பார்த்துவிட்டு தயங்கினாலும், எதையும் எதிர்நோக்க வேண்டியது தன் என்ற எண்ணத்துடன் செடிகளுக்கு நீர் ஊற்ற ஆரம்பித்தாள்.

சத்தம் கேட்டு பேப்பரில் இருந்து பார்வையை அகற்றியவன், எழுந்து அவள் அருகில் வந்து, “குட் மார்னிங் மதி மேடம்” என்றான். மதிக்கு இதயம் தித்திக்கென அடித்துக்கொள்ள, ஏதும் சொல்லாமல் அமைதியாக செடிகளுக்கு நீர் ஊற்றிக்கொண்டிருந்தாள்.

கௌதம் கோபத்துடன் “ஹீ” என அவள் கையை பிடித்து திருப்பினான். கௌதமின் இந்த செயலை எதிர்பார்க்காத ஹீமதி, பயத்துடன் சுற்றி பார்த்தவள், “ராம் விடுங்க ராம்” என தன் கையை அவன் பிடியிலிருந்து எடுக்க முயல் கௌதமின் பிடியோ சிறிதும் இளகாமல் இருந்தது.

கௌதம் மதியின் அருகில் வந்து பேச ஆரம்பித்த அதே நேரம், மதியின் அறைக்கு பக்கத்து அறையில் இருந்த லாப்டாப்பில் மெயில் செக் செய்துக்கொண்டிருந்த பிரகாஷ் இருவரையும் கவனிக்க ஆரம்பித்ததை இருவருமே கவனிக்கவில்லை. கௌதமின் ஹீ என்ற அழைப்பும், மதி அவனை ராம் என உரிமையுடன் அழைத்ததை பார்த்த பிரகாஷ் நடப்பதை கவனிக்க தொடங்கினான்.

“ராம் கையை விடுங்க ராம், யாராவது வரப்போகிறார்கள்” என கெஞ்சியவனை பார்த்து கேலியாக சிரித்தவன்,

“வரட்டும், பார்க்கட்டும், அவங்க தலைமேல தூக்கி வச்சி ஆடும் மதியோட மறு பக்கத்தையும் தெரிந்துக்கொள்ளட்டும். நானே சொல்கிறேன் உன்னை பற்றி, நீ என்னை ஏமாற்றியது பற்றி” என மிரட்டலாக சொன்னதும், மதி பயத்துடன், “என்னை நீங்க தப்பாகவே புரிந்துக்கொண்டு இருக்கிறீர்கள் ராம்” என சொல்ல கோபத்துடன் அவள் கையை இன்னும் இறுக பற்றி வேகமாக அருகில் இழுத்தவன்,

“தப்பாக தான் புரிந்துகொண்டிருந்தேன், உன்னை காதலித்த நாட்களில்” என சொல்லி அவளை முறைக்க அவளின் அஞ்சிய பார்வையை கண்டவன் உள்ளுக்குள் இளக மறுகணமே அவள் கையை வேகமாக உதறியவன் அங்கிருந்து அகன்றான்.

தன் மீதே அவளுக்கு பரிதாபம் ஏற்பட, அழக்கூட முடியாமல் நின்றிருந்தாள். அறைக்குள் இருந்து வெளியில் வந்த பிரகாஷ், “மதி” என அழைத்தான்.

பிரகாஷின் குரல் கேட்டதும் தன் முகத்தை சிரித்தபடி வைத்துக்கொண்டு திரும்பி, “ என்னண்ணா” என்றான். ஒரு நிமிடம் அவளை கூர்ந்து பார்த்தான். மதிக்கு அவளின் பார்வையை கண்டதும் உள்ளுக்குள் அச்சம் பரவியது.

பிரகாஷ், “மதி நாளைக்கு எர்லி மார்னிங் கிரி வந்துவிடுவார். நீ நான், தேவி மூனு பேரும் ஏர்போர்ட் போகலாம். மாமாவும், அத்தையும் வீட்டிலேயே இருக்கட்டும்” என்றான். “சரியண்ணா” என்றாள்.

“ஹீ நீ ஸ்கூலுக்கு கிளம்பவில்லையா?” என்றதும், “இன்னும் டைம் இருக்கே அண்ணா” என்றாள்.

“சரி நான் கீழே போகிறேன் நீ வா” என சொல்லிவிட்டு பிரகாஷ் சென்றதும் தான் மதிக்கு நிம்மதியாக மூச்சுவிட முடிந்தது. நல்லவேளை பிரகாஷ் கொஞ்சம் நேரம் முன்னால் வராமல் போனானே என்று எண்ணிக்கொண்டே தன் வேலையை தொடர்ந்தாள்.

“மதி” என மீண்டும் பிரகாஷின் குரல் கேட்டதும் மதி என்னவோ ஏதோ என திரும்பி பார்த்தாள். “மதி நம்ம கௌதமையும் ஏர்போர்ட் கூப்பிடலாமா?” என்றான்.

வேற வினையே வேண்டாம் என்று எண்ணியவன், “அதெல்லாம் வேண்டாம் அண்ணா. பகல் நேரமாக இருந்தால் பரவாயில்லை இரவில் எதற்கு மற்றவர்களை டிஸ்டர்ப் பண்ணணும்” என்றதும் பிரகாஷ் ஏதும் சொல்லாமல் சென்றுவிட்டான்.

மதி பிரகாஷ் இருவரின் உரையாடலும், கௌதமின் காதில் நன்றாகவே விழுந்தது. கடுகடுத்த முகத்துடன் வாசல் பக்கம் திரும்பியவன் அங்கே நின்று நழுட்டு சிரிப்பு சிரித்துக்கொண்டிருந்த சத்யனையும், சுதாகரனையும் பார்த்து “என்னடா எப்போ வந்தீங்க ரெண்டு பேரும்” என்றான்.

இவன் கேள்வியை காதில் வாங்காமல் இருவரும் சிரிக்க, “ நீங்க ரெண்டு பேரும் லூசாடா? நான் கேள்வி கேட்கிறேன் நீங்க பதிலே சொல்லாமல் சிரிச்சிகிட்டு இருக்கீங்க” என்றதும், “உன்னை ஏர்போர்ட்டுக்கு வேண்டாம்னு சொல்வதற்கு முன்னாலேயே வந்துவிட்டோம்” என்றான் சுதாகரன்.

கௌதம் கடுப்புடன் பார்க்க, “சரிப்பா கோபித்துக்கொள்ளாதே, நம்மை பற்றி நாமே பெருமையா பேசிக்க கூடாது. சரி சரி கிளம்பு லேட்டா போனா அப்புறம் அந்த டமேஜை கடுப்பாகிடுவான்” என சொல்லிகொண்டே டேபிள் மீது இருந்த பைலை எடுத்துக்கொண்டு கௌதமையும் அழைத்துக்கொண்டு புறப்பட்டனர்.

அன்று மாலை கௌதம் தன் வேலையே முடித்துக்கொண்டு வரும் போது மதி குழந்தையுடன், தோட்டத்தில் விளையாடிக்கொண்டு இருந்தாள். கௌதமை கண்ட ஹீ ராம், “அங்கிள்” என அவன் பின்னால் சென்றதும் கௌதம் குழந்தையை தூக்கி போட்டு பிடித்து நெற்றியில் முத்தமிட்டு இறக்கியவன் மதியின் முகத்தை பார்க்க பயத்தில் அவள் முகம் வெளிறி இருந்ததை கவனித்தவன், சற்று வாட்டத்துடன் தன் அறைக்கு சென்றான்.

தன் பேச்சு அவளை காயப்படுத்திவிட்டத்தையும் காதலாக பார்த்த அதே கண்களில் இன்று தன்னை ஒரு பயத்துடன் பார்த்ததையும் கண்டு தன்னையே நொந்துக்கொண்டான். காலையில் அவளை பேசிய பேச்சை நினைத்து பார்த்தவன், தன்னே திட்டிக்கொண்டான்.

இனி அவள் உனக்கு சொந்தம் ஆக முடியாது. அவள் இப்போது கிரியின் மனைவி, ஒரு குழந்தைக்கு தாய், இந்த வீட்டின் மருமகள். இனியாவது அவளிடம் உன் கோபத்தை காட்டுகிறேன் என சொல்லி அவள் வாழ்வை பாழாக்கிவிடாதே, உன் கிறுக்குதனத்த எல்லாம் மூட்டை கட்டி வைத்துவிட்டு அவள் யாரோ என நடந்துக்கொள்ள முயற்சி செய் என தனக்கு தானே சொல்லிக்கொண்டான்.

அதிகாலை ஐந்துமணிக்கு கார் வந்து நிற்கும் சத்தமும், பேச்சுக்குரல்களும் சிரிப்பு சப்தமுமாக இருக்க, உடற்பயிற்சி செய்துக்கொண்டிருந்த கௌதம் கதவை மூடிவிட்டு வந்து படுக்கையில் விழுந்தான்.

வீட்டை விட்டு வெளியே வரவே பிடிக்கவில்லை. ஆனால் எப்படியும் கிரியை எதிர்கொண்டு தானே ஆகவேண்டும் என எண்ணிக்கொண்டு இருந்தான்.

*****

அத்தியாயம்—12

காலை எட்டு மணிக்கு வெளியே செல்ல தயாராகி கௌதம் கீழே இறங்கி வந்த போது, விஸ்வநாதனும், சிவகாமியும் யாரையோ வரவேற்றுக் கொண்டிருந்தனர். பிரகாஷுடன் வந்த புதியவனை கண்டதும் அவன் தான் கிரி என புரிந்துக்கொண்டான்.

கௌதமின் பெற்றோரை வணங்கியவன், கௌதமை கண்டதும் நட்புடன் அவனை பார்த்து புன்னகைத்துக்கொண்டே, “ஹலோ, நான் கிரிதரன்” என கையை நீட்ட கௌதமும் சிரித்துக்கொண்டே “ஹலோ, நான் கௌதம் ராம்” என்று கிரியின் கைகளை பற்றி குலுக்கினான்.

“நீங்க விடியற்காலையே தான் வந்திருப்பீங்க. நாங்க ஈவ்னிங் வந்து பார்க்கலாம் என்று நினைத்தேன்” என்றார் விஸ்வநாதன்.

“உங்களுக்கு முன்னால் நான் வந்து பார்க்க வேண்டும் என்றுதானே அவசரமாக கிளம்பி வந்தேன்” என்றவன் கௌதமுடன் சிறிது நேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தான். கிரியின் இயல்பான பேச்சும், அவனின் சிநேகமான பார்வையும் கௌதமிற்கு அவன் மீது நல்ல மரியாதையை ஏற்படுத்தியது.

கௌதமின் பிஸ்னெஸ் பற்றி பேசியவன் தன்னால் ஆன உதவியை தானும் செய்வதாக கூறிவிட்டு கிளம்பும் நேரம், “இன்னைக்கு நாளை நம்ம வீட்டில் தான் உங்களுக்கு டின்னர். மூன்றுபேரும் கட்டாயம் வரவேண்டும்” என்றான்.

முதலில் தயங்கிய விஸ்வநாதன் பிரகாஷின் வற்புறுத்தலில் சரி என சம்மதித்தார். கௌதம் சிரித்துக்கொண்டே, “எனக்கு கொஞ்சம் வேலை இருக்கு அதனால் நான் அப்பா அம்மாவை மட்டும் அனுப்பி வைக்கிறேன்” என்றான். “நோ நோ கௌதம் நீ கண்டிப்பாக வரவேண்டும்” என்றான் கிரி.

“ஆனால் நீங்க வருவது சஸ்பென்சா இருக்கட்டும், நான் வீட்டில் கூட தெரிந்தவங்க வரப்போகிறார்கள் என்று தான் சொல்ல போகிறேன்” என்றான் கிரி.

“எதற்கு இந்த விளையாட்டு?” என்றார் விஸ்வநாதன். உடனே பிரகாஷ், “கிரி அப்படிதான். எப்போதுமே கொஞ்சம் கலாட்டா பேர்வழி. இப்போ இதில் சஸ்பென்ஸ் வச்சி விளையாடுகிறார்” என்றான்.

சிரித்த கிரி, “ஓகே நாங்க கிளம்புகிறோம். டின்னருக்கு வந்துவிடுங்கள்” என்றவன் கௌதமின் தோளில் தட்டிவிட்டு கிளம்பினான்.

கிரி செல்வதை பார்த்துக்கொண்டிருந்த சிவகாமி, “ரொம்ப நல்ல பையனா இருக்கான். பொறுப்பாகவும் இருப்பான் போல. நம்ம மதிக்கு ஏற்ற ஜோடிதான்” என சொல்லிவிட்டு உள்ளே சென்றார்.

தன் அம்மா சொல்வதை கேட்ட கௌதமிற்கு தனக்கு ஏன் கிரி மீது கோபமே வரவில்லை என நினைத்துக்கொண்டான்.

காலையில் வெளியே சென்றுவந்த கிரி வரும் போது ஒரு புடவை பார்சலுடன் வந்தான். “மதி மதி” என அழைத்ததும், வந்தவள், “என்னத்தான்” என்றாள்.

“மதி இந்தா பிடித்திருக்கிறதா என்று சொல்” என்று கவரை மதியிடம் கொடுத்தான். வாங்கி பிரித்தவள் உள்ளே இருந்த புடவையை பார்த்துவிட்டு தயக்கத்துடன், “எதுக்கு இப்போ புது புடவை?” என்றாள்.

“இன்னைக்கு ஈவ்னிங் நம்ம வீட்டுக்கு என் பிரெண்ட் பாமிலியை வர சொல்லி இருக்கேன். நீ ஈவ்னிங் இந்த புடவையை கட்டிக்கொள்” என்று சொன்னாள்.

“அம்மா நைட் டின்னர் நல்லா கிராண்டா இருக்கட்டும். நான் கொஞ்சம் நேரம் ரெஸ்ட் எடுத்துவிட்டு வருகிறேன்” என்று எழுந்து அறைக்கு சென்றான்.

மாலை ஏழு மணிக்கு விஸ்வநாதனும், சிவகாமியும் கிரியின் வீட்டிற்கு வர, ஹாலில் நின்றுக்கொண்டிருந்த மதி, “வாங்க உனக்குள், வாங்க ஆன்ட்டி” என வரவேற்றாள்.

சத்தம் கேட்டு உள்ளிருந்து வந்த கிரி “வாங்க வாங்க, என்ன கௌதம் வரவில்லையா?” என கேட்க, “இதோ இன்னும் கொஞ்சம் நேரத்தில் வந்து விடுவான். அவன் பிரெண்ட் போன் செய்தான் அவனோடு பேசிக்கொண்டு இருக்கிறான்” என்றார்.

“உங்களை தான் வரச்சொல்லி இருந்தானா? நாங்க பிரெண்ட் குடும்பம் என்று சொன்னதும் யாரோ என்று நினைத்தோம்” என்று சொன்னபடி அனைவரையும் அமர சொல்லிவிட்டு அவரும் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தார்.

கிரியும் பிரகாஷும் பேசிக்கொண்டு இருக்க, உள்ளே நுழைந்த கௌதமை பார்த்த கிரி, “வா வா கௌதம்” என எழுந்து சென்று வரவேற்க, நிமிர்ந்து கௌதமை பார்த்த மதி சங்கடமாக உணர்ந்தாள்.

கௌதமும் பேசாமல் சென்று அமர்ந்தான். “என்ன மதி நம்ம கௌதமிற்கு ஒரு ஹலோ கிடையாதா?” என்றான் பிரகாஷ் ஆராய்ச்சி விழிகளுடன்.

மதியும் சிரித்துக்கொண்டே, “ஹலோ வாங்க” என்றவள் தன் கையில் இருந்த காபி கோப்பைகளை கௌதமின் எதிரில் நீட்ட “தேங்க்ஸ்” என்றவன் காபியை எடுத்துக்கொண்டு கிரியிடம் பேசத்தொடங்கினான்.

பெரியவர்கள் அனைவரும் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டு இருக்க ஸ்ரீராம், கௌதமின் மடியில் அமர்ந்து கௌதமுடன் பேசிக்கொண்டும் அவன் பாக்கெட்டில் இருந்த பேனாவை எடுத்தும் விளையாடிக்கொண்டு இருந்தான். “மாமா நேரம் ஆகுது சாப்பிட்டுவிட்டு அப்புறம் நிதானமாக பேசலாமே” என்றான்.

“ஆமாம் வாங்க விசு, முதலில் சாப்பிட்டுவிடுவோம். நான் எட்டரை மணிக்கெல்லாம் மாத்திரை போடணும், அதான் என் மருமக இப்படி அவசர படுத்தறா” என பெருமையுடன் சொல்லிக்கொண்டே அனைவரையும் உணவருந்த அழைத்தார்.

அந்த பெரிய டைனிங் டேபிளில் அனைவரும் அமர, மதி மட்டும் வேலை ஆட்களுடன் சேர்ந்து பரிமாறிக்கொண்டே கிரியின் அருகில் வந்தாள். கிரிக்கும், கௌதமிற்கும் இடையில் அமர்ந்து கொண்டிருந்த ஸ்ரீராம், “அப்பா நான் உன் மடில உட்கார்துக்குறேன்” என சொல்லிக்கொண்டே கிரியின் மடியில் அமர்ந்துக்கொண்டான்.

தனக்கு பரிமாறியவளின் கையை பிடித்த கிரி, “மதி நீ தினம் தானே பரிமாறுகிறாய், இன்னைக்கு என் பக்கத்தில் அமர்ந்து சாப்பிடு” என சொல்லி ஸ்ரீ ராம் அமர்ந்திருந்த நாற்காலியில் அமரசொன்னான்.

மறுபக்கம் அமர்ந்திருந்த கௌதமை பார்த்தவள், “இல்லை அத்தான் நான் அப்புறம் சாப்பிடுகிறேன்” என மறுக்க, “உட்கார்ந்து சாப்பிடு மதிம்மா அதான் மாப்பிள்ளை சொல்கிறார் இல்லையா?” என்ற தன் அம்மாவை பார்த்தவள் மறுத்து பேசமுடியாமல் அமர்ந்து சாப்பிட ஆரம்பித்தாள்.

“ம்ம்... சமையல் ரொம்ப பிரமாதம்” என சிவகாமி சொல்ல, “எல்லாம் மதியோட சமையல் தான். என வீட்டில் வேலைக்கு ஆள் இருந்தாலும், சமையல் மட்டும் நாங்க தான் செய்வோம்” என்றார் பவானி.

“சமையல் மட்டும் இல்லை ஆன்ட்டி, அண்ணி நல்லா பாட்டு பாடுவாங்க” என்றாள் தேவி.

“ஆமாம் பாட்டு டீச்சரை நல்லா பாடுவாங்கன்னு சொன்னால் என்ன அர்த்தம்” என்றான் கிரி.

“நீ பாடுவாயா தேவி” என சிவகாமி கேட்டதும், “அய்யயோ..... உங்களுக்கு எதுக்கு இப்படி ஒரு கேள்வி கேட்கணும் என்று தோன்றியது? அவ பேசியே என்னை கொல்வது போதாமல் பாடி வேற கொல்லணுமா?” என்று பிரகாஷ் பரிதாபமாக கேட்டதும் அனைவரும் சிரித்தனர்.

தேவி கோபத்துடன், “நீங்க வாங்க உங்களுக்கு இருக்கு” என பிரகாஷின் காதை கடிக்க பிரகாஷ், “என்ன ரும்ல தினம் தோப்புக்கரணம் போடுவேனே அதை இப்போ போடணுமா?” என்றதும்,

தேவி கடுப்புடன், “என் மானமே போகுது” என தலையிலேயே அடித்துக்கொண்டாள்.

உணவுக்கு பின் அனைவரும் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டு இருக்க கிரி, “கௌதம் உங்க பிஸ்னெஸ் ஆரம்பிக்கும் வேலை எவ்வளவு தூரத்தில் இருக்கு? வாங்க கொஞ்சம் நேரம் அதை பற்றி பேசுவோம்” என்றவன் தன் அலுவலக அறைக்கு அழைத்து சென்றான்.

அங்கிருந்த சோபாவில் அமர்ந்தனர். பக்கத்தில் இருந்த ஷெல்பில் சில போட்டோக்களும், இருந்தது. அவர்களின் பின்னாலேயே வந்த ஸ்ரீராம், தனியாக அவன் பேசிக்கொள்வதும், விளையாடுவதுமாக இருந்தான்.

ஷெல்பில் இருந்த போட்டோவை எடுத்து அதனுடன் பேசிக்கொண்டு இருக்க, கிரியும் கௌதமும் தங்கள் பேச்சில் மூழ்கி இருந்தனர். ஸ்ரீராம் போட்டோவுடன் கௌதமின் மீது வந்து சாய்ந்தான். அவனை தன் மடியில் அமரவைத்துக் கொண்ட கௌதமின் பார்வை அந்த போட்டோவில் பதிந்தது.

அதே நேரம் கிரியை பிரகாஷ் வந்து அழைக்க, கிரி, “கௌதம் ஒரு நிமிடம் இதோ வருகிறேன்” என்றவன் வெளியே சென்றதும், கௌதம் ஸ்ரீராமின் கையிலிருந்த போட்டோவை வாங்கினான்.

அதே நேரம் கிரியை பிரகாஷ் வந்து அழைக்க, கிரி, “கௌதம் ஒரு நிமிடம் இதோ வருகிறேன்” என்றவன் வெளியே சென்றதும், கௌதம் ஸ்ரீராமின் கையிலிருந்த போட்டோவை வாங்கினான்.

ஸ்ரீராம் சிரித்துக்கொண்டே, “அங்கிள் அம்மா”, என மதியின் பக்கத்தில் அவளின் சாயலில் இருந்தவளை காட்டியதும், கௌதம் அம்மாவா...? என எண்ணிக்கொண்டே, “ஸ்ரீராம், “இது அம்மா, அப்போ இது” என மதியின் போட்டோவை சுட்டிக்காட்ட, “இது அம்மா, இது மம்மி” என சிரித்த குழந்தையை புரிந்தும் புரியாமலும் பார்த்தான். மேலும் மேலும் குழப்பம் தான் அதிகரித்தது.

உள்ளே வந்த கிரி, “சாரி கௌதம் ஒரு முக்கியமான போன். நீங்க நாளைக்கு உங்களோட ப்ராஜெக்ட் ரிப்போர்ட், இன்னும் கம்பெனி டிடெய்லஸ் கொண்டு வாங்க. நாளைக்கு ஈவ்னிங் ஐந்து மணிக்கு நீங்க வந்தால் நான் உங்களை அழைத்து செல்கிறேன்” என்றான்.

“ரொம்ப தேங்கஸ் கிரி” என அவன் கைகளை குலுக்கியவனின் பார்வை மீண்டும் அந்த போட்டோவில் நிலைத்து திரும்பியது.

“ஓகே கிரி நேரம் ஆகிறது நான் கிளம்புகிறேன்” என்று விடை பெற்றுக்கொண்டு கிளம்பினான்.

வெளியே வந்தவன் ஸ்ரீமதியை பார்த்தான். சிவகாமியிடம் சிரித்து பேசிக்கொண்டிருந்தவளின் கண்களில் தெரிந்த வெறுமை இத்தனை நாளாக அது தனக்கு தோன்றவில்லையே என்ற எண்ணம் எல்லாம் சேர்ந்து ஸ்ரீ நீ என்னிடம் எதையோ மறைத்து இருக்கிறாய் என்ற நினைவுவந்ததும் மீண்டும் அவளை பார்த்துவிட்டு அனைவரிடமும் விடைபெற்றுக்கொண்டு மனதில் குழப்பத்துடன் கிளம்பினான்.

வீட்டிற்கு வந்தவனின் எண்ணம் மீண்டும் மீண்டும் ஸ்ரீராமின் வார்த்தையிலேயே சுற்றி வந்தது. யோசிக்க யோசிக்க ஏதேதோ எண்ணம் தோன்றி அவனை வாட்டியது தான் மிச்சம். மறுநாளே அதற்கான தெளிவு கிடைக்க போகிறது என்று தெரியாமல் குழப்பத்துடனேயே உறங்கினான்.

மறுநாள் மாலை கிரி சொன்ன நேரத்திற்கு அவனை சந்திக்க தன் ப்ராஜெக்ட் பைலை எடுத்துக்கொண்டு கிரியின் வீட்டிற்கு சென்றான். வாசல் அருகில் சென்றவனின் காதுகளில் விழுந்த செய்தியை கேட்டதும் அப்படியே நின்றான்.

கிரியின் தந்தை மதியின் அம்மாவிடம், “சம்மந்தியம்மா, கூடிய சீக்கிரமே நல்ல நாள் பார்த்துவிட வேண்டியது தான். காலையில் வந்ததும் என்னை பார்த்து பேசி கல்யாணத்துக்கு சம்மதம் சொல்லிவிட்டான். இனியும் நாளை தள்ளி போட்டுக்கொண்டே போவதில் அர்த்தம் இல்லை” என்றார்.

“ஆமாங்க, இனியும் தள்ளி போடக்கூடாது. இத்தனை நாளாக எனக்கு கொஞ்சம் டைம் வேண்டும், தங்கைக்கு முடியட்டும் என்று, ஒரு ஒரு காரணம் சொல்லிக்கொண்டிருந்தான். இப்போ அவன் ஒரு

தெளிவோட இருப்பது போல இருக்கு. குழந்தையும் வளர்ந்து விட்டான். இப்போதே கல்யாணம் ஆகாமல் மதியை இங்கே வைத்திருப்பதை நிறைய பேர் கேட்க ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். நீங்க என்ன அண்ணி சொல்கிறீர்கள்” என லக்ஷ்மியை பார்த்து கேட்டார் பவானி.

“ம்ம்... நீங்களே ஒரு நல்ல நாள் பார்த்துவிடுங்கள் அண்ணா” என சுந்தரத்திடம் சொன்னார் லக்ஷ்மி.

சுந்தரமே ஜாதகம் பார்ப்பார் என்பதால் இருவரின் நட்சத்திரத்தையும் வைத்து அதற்கு பொருந்துவது போல ஒரு நாளை பார்த்தார். “பவானி, ஸ்ரீமதி, கிரி நட்சத்திரத்திற்கு பொருத்தமாக இன்னும் பத்து நாளில் நல்ல முகூர்த்தம் இருக்கு, அதை விட்டால் மேலும் ரெண்டு மாதம் கழித்து தான் நாள் நல்லா இருக்கு. நீ என்ன சொல்கிறாய்?” என்றார்.

“அப்போ வரும் முகூர்த்தத்தில் நிச்சயம் வைத்துக்கொள்ளலாம். ரெண்டு மாதம் கழித்து, கல்யாணம் வைத்துக்கொள்ளலாம்” என்றார்.

உள்ளே பேச்சு இப்படியே சென்றுக்கொண்டு இருக்க, வெளியில் நின்றிருந்த கௌதமின் நிலையோ பரிதாபமாக இருந்தது. ஒரு கணம் அவன் கேட்டது சரிதானா என அவன் காதுகளின் மீதே சந்தேகம் வந்தது. அதுவரை கருப்பும் வெள்ளையுமாக இருந்த அவன் உலகம் சட்டென்று வண்ணமயமாக. ஆனது. மதிக்கு இன்னும் திருமணம் ஆகவில்லை என்ற உண்மையே அவனுக்கு நிம்மதியை கொடுத்தது. பிறகு ஏன் இப்படி சொல்ல வேண்டும்? என்ற குழப்பம்.

அப்போ ஸ்ரீராம்.....? கிரி...? எங்கள் மருமகள் என்று கொண்டாடுவது ஏன்...? என யோசிக்க யோசிக்க ஒன்றோன்றிற்கும் விடைகள் லேசாக புரியத்தொடங்கியது. ஆனால் அதை ஊர்ஜிதப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும்.

இதற்கு ஒரே தீர்வு நேரடியாக பேசுவது ஒன்றுதான். ஆனால் இந்த விஷயத்தை இனி அப்படியே விடப்போவதில்லை. இதற்கு ஒரு முடிவு தெரிந்தே ஆகவேண்டும். தனக்கு ஸ்ரீமதி பதில் சொல்லியே ஆக வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் யோசித்தவன் நாளையே ஸ்ரீமதியை அவளை சந்தித்து பேசிவிட வேண்டும் என்ற முடிவு எடுத்துக்கொண்டான்.

வீட்டிற்கு செல்ல நினைத்து திரும்பியவன் தன் பின்னால் தடுமாற்றத்துடன் நின்றிருந்த ஸ்ரீமதியை பார்த்தான். அந்த நேரத்தில் ஸ்ரீயை அங்கே எதிர்பார்க்காத கௌதம், தன் உணர்ச்சிகளை சிறிதும் கட்டுப்படுத்த முடியாமல் திணறினான். குற்ற உணர்ச்சியால் தவித்த அவன் கண்கள் பெரும் வலியை காட்டியது.

அவளை எவ்வளவு தவறாக எண்ணி பேசிவிட்டோம் என்பது புரிந்த அந்தவேளையிலேயே, இனி அவள் தனக்கில்லை என்ற ஆதங்கமும் இனி இல்லை என்ற பெரிய உண்மையும் புரிய, அவன் சந்தோஷப்படுவதா? வருந்துவதா? என்பதே புரியாத ஒரு நிலையை அடைந்திருந்தான். தன்னை இத்தனை குழப்பத்தில் வைத்த அவளிடமே விடையே தேடி அலைந்தன அவன் கண்கள்

அவனுக்கு விவரம் தெரிந்து விட்டது என்று தெரிந்ததும், இத்தனை நாட்களாக அனுபவித்த துயரம் நினைவுக்கு வந்ததும் சீற்றம் அவன் கண்களில் தெரிந்தது, ஒரு நொடியில் அவளுடைய இயல்பு குணம் திரும்ப என்னை நீ தவறாக நினைத்தாயல்லவா என்ற ஆதங்கம் தோன்ற அவன் கண்களிலும் வலி தோன்றியது. தன்னை சமாளித்துக் கொண்டு தன்னை தொடர்ந்த அவன் விசாரணை விழிகளை எப்படி எதிர்கொள்வது என்ற குழப்பத்துடன் அங்கிருந்து அகன்றான்.

குழப்பிய முகமும், கலங்கிய கண்களுமாக செல்பவனை பார்த்தவன், எப்படி தன் அறைக்கு வந்து சேர்ந்தான் என்று அவனுக்கே விளங்கவில்லை. என்னை நீ என்ன பேச்சுபேசினாய் என்று அவன் வார்த்தையாக கேட்காவிட்டாலும் அவன் கண்களின் மூலம் தெரிந்த அந்த வேதனை அவனை வாட்டியது. என்னை மன்னித்துவிடு ஸ்ரீ என்று மானசீகமாக அவளிடம் மன்னிப்பு கேட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

அப்போது அவன் மொபைல் அலாரம் அடிக்க நினைவுக்கு திரும்பியவன், எடுத்து பார்த்ததும், கிரியை தான் சந்திக்க வருவதாக சொல்லி இருந்ததை நினைவு படுத்த வைத்திருந்த செய்திக்கு தான் இப்போது அலாரம் வந்திருந்தது. இந்த மன நிலையுடன் தன்னால் கிரியை சந்திக்க முடியாது என்று எண்ணியவன் கிரிக்கு போன் செய்து தன்னால் இன்று வர முடியாது என்று அதற்கு ஒரு காரணமும் கூறிவிட்டு போனை வைத்தான்.

நினைவு மீண்டும் ஸ்ரீமதியையே சுற்றி வந்தது? ஏன் ஸ்ரீ என்னிடம் உண்மையை மறைத்தாய்? அதனால் உன்னை என் வார்த்தைகளால் நான் எவ்வளவு காயப்படுத்தியது இருக்கிறேன். அப்போதாவது நீ என்னிடம் உண்மையை கூறி இருக்கலாமே. ஆனால் நீ சொல்லி இருந்தாலும் நான் உன்னை நம்பி இருப்பேனா? என்பதும் சந்தேகம் தான். என்னை மன்னித்துவிடு ஸ்ரீ என மானசீகமாக ஸ்ரீமதியிடம் மன்னிப்பு கேட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

ஸ்ரீ, நீ என்றைக்கும் என்னுடைய ஸ்ரீ தான். இனி யாருக்காகவும் உன்னை விட்டுத்தர நான் தயாராக இல்லை. அவன் மனம் முழுதும் காதல் பொங்கி வழிந்துக்கொண்டிருந்தது. பாலைவனமாய் இருந்த அவனது நெஞ்சம் வண்ணமலர் பூத்து சொரியும் சோலைவனமாய் ஆனது.

உனக்கும் எனக்குமான அன்பு செலுத்தும் போட்டியில், நம் காதல் தொடங்கிய ஆரம்ப காலகட்டங்களில் நான் முன்னணியில் இருந்தேன் நீ உன் பயத்தாலேயே சிறிது பின்தங்கி இருந்தாய். அதற்கு பின்னாக உனக்கு ஒரு பிரச்சனை வந்து அதில் இருந்து மீள முடியாது என்று தோன்றிய போது, நீ எனக்கு இப்படி ஒரு கடிதம் எழுதி இருக்கவேண்டும். என் மீதுள்ள அன்பை, உன் நல்ல பெயரைக் கெடுத்துக் கொண்டேனும், காப்பாற்ற வேண்டும் என்று முடிவு செய்து, உன் கஷ்டத்தை என்னிடம் பகிராமலேயே என்னிடமிருந்து விலகினாய்.

அந்த இடத்தில் நான் உன்னிடம் பயங்கரமாக தோற்றுப் போனேன். எனக்கு உன் மீது எப்போதும் நம்பிக்கை இருந்திருக்க வேண்டும். என் ஸ்ரீ இப்படி செய்யவாளா என்று கண்டிப்பாக இதில் வேறு ஏதோ இருக்கிறது என்று யோசித்துப் பார்த்திருக்க வேண்டும்.

அவ்வளவு தூரம் உன்னை தேடி வந்த நான் வீட்டிற்கு வந்து உன்னை சந்தித்திருக்க வேண்டும். வந்திருந்தால் அன்றே அங்கு என்ன நடந்தது என்று எனக்கு தெரிந்திருக்கும். இன்று நீயும் நானும் இந்த வேதனைக்கு ஆளாகாமல் இருந்திருக்கலாம். எல்லாமே காலம் கடந்த ஞானோதயம் தானே தோன்றுகிறது.

நடந்தது எல்லாம் நன்மைக்கே என்று நினைத்துக்கொள்வோம். ஆனால் நீ இப்படி ஒரு முடிவெடுக்க என்ன காரணம் என்று எனக்கு நீ பதில் சொல்லியே ஆகவேண்டும்.

ஒரு காலத்தில் என் அருகாமைக்காக ஏங்கியவள். ஆனால் இன்று காதல் இருந்தாலும், அதை வெளிக்காட்ட முடியாமல் தவித்துக்கொண்டு இருக்கிறாளே, என எண்ணியவன் “வருகிறேன் ஸ்ரீமதி வருகிறேன் உன்னை ஏன் இப்படி செய்தாய்? உன் வீட்டினரிடம் ஏன் உண்மையை மறைத்தாய்? என்று உன் வாயாலேயே சொல்ல வைக்கிறேன்” என சிரித்தவன் மனம் வெகு ஆனந்தத்தில் திளைத்துக்கொண்டிருந்தது.

*****

அத்தியாயம்—13

தளர்ந்த நடையும், மனதிலே என்னவோ கூடுதல் சுமையை ஏற்றியது போல அழுத்திய நெஞ்சை சுமந்தபடி வீட்டினுள் நுழைந்தவள் அங்கே அமர்ந்து பேசிக்கொண்டு இருந்தவர்களை கவனிக்க கூட முடியாமல் தன் அறையை நோக்கி இயந்தர தனமாக முன்னேறி கொண்டிருந்தவளை , “மம்மி” என்ற அழைப்புடன் ஓடிவந்து அணைத்துக்கொண்டான் ஸ்ரீராம்.

குழந்தையின் அழைப்பில் தன்னிலை அடைந்தவள் ஆசையுடன் தன் காலை கட்டிக்கொண்ட மகனை கண்டதும் கண்கள் கலங்க தூக்கி இரு கன்னத்திலும் மாறி மாறி முத்தமிட்டவள், “ராம்” அம்மா கொஞ்சம் டயர்டா இருக்கேன். நீ தாத்தா பாட்டி கூட விளையாடு. நான் கொஞ்சம் நேரம் கழித்து வந்து உன்னுடன் விளையாடுகிறேன்” என்று மெதுவாக சொன்னாள்.

“மம்மிக்கு என்ன ஆச்சு....?” என தன் மழலையில் கேட்டுக்கொண்டே ஸ்ரீமதியின் நெற்றியில் கைவைத்து பார்த்தான். பெரியமனிதர்களை போல அவன் செய்கையை கண்டதும், புன்னகைத்தவள் “அதெல்லாம் ஒன்னும் இல்லமா, நீ போய் விளையாடு” என சொல்லி கீழே இறக்கி விட்டுவிட்டு தன் அறைக்கு சென்றதும் சுவர் ஓரமாக சாய்ந்து அமர்ந்தான்.

ரூமில் மாட்டிவைத்திருந்த தன் அக்காவின் புகைப்படத்தை பார்த்தவளின் கண்கள் கலங்க ஆரம்பித்தது. யாருக்கு தெரிய கூடாது என நினைத்தேனோ அவனுக்கு அனைத்து உண்மையும் தெரிந்துவிட்டது. அக்கா இனி நான் என்ன செய்வேன். எனக்கு நீ தானே எல்லா விஷயத்திற்கும்

கூடவே பக்கபலமாக இருந்தாய். இனியும் நீ தான் என்கூடவே இருக்கணும் அக்கா என்றவளின் நினைவுகள் பின்னோக்கி சென்றது.

கௌதம் ஸ்ரீமதியை பஸ் ஏற்றிவிட்டு வந்த மறுநாள் காலையில் தங்கள் ஊரில் சென்று இறங்கியதும் பஸ் ஸ்டாண்டில் இருந்தே கௌதமிற்கு போன் செய்து தான் வந்து நல்லபடியாக சேர்ந்துவிட்டதாக தெரிவித்தான். வீட்டிற்கு சென்று இறங்கியவளை, எதிர்பார்க்காத லக்ஷ்மி, “மதி என்னடாம்மா நீ வர இன்னும் நாலு நாள் ஆகுமென்று இப்போதான் உங்க அக்கா கூட புலம்பிக்கொண்டு இருந்தா” என்றார்.

பாகை கீழே வைத்துவிட்டு ஓடிவந்து தன் அம்மாவை அணைத்துக்கொண்ட மதி, “அம்மா எப்படி இருக்கீங்க? நல்லா இருக்கீங்களா, அக்கா எப்படி இருக்காங்க?” என நா தழுதழுக்க கேட்டவளை தன்னோடு சேர்த்து அணைத்துக்கொண்டார் லக்ஷ்மி. மகளை இத்தனை நாள் பிரிந்திருந்து இன்று எதிர்பாராமல் சந்தித்ததும், அவரின் கண்களும் கலங்கியது.

லக்ஷ்மி தன் மகளின் முதுகை தடவிகொடுத்துக்கொண்டே, “நாங்க நல்லா இருக்கோம்டா. அத்தானும் நேத்து நைட் தான் வந்திருக்கார். போய் விசாரித்துவிட்டு வா” என அனுப்பி வைத்தார்.

முகத்தை கழுவிக்கொண்டு பின்கட்டிற்கு சென்றவள், தன் அக்கா ஸ்ரீநிதியின் அறைக்கதவை தட்டினாள். கதவை திறந்த கிரி, “அட்டா, மதி நீ எப்போ வந்தாய்? எக்ஸாம் எல்லாம் எப்படி எழுதி இருக்கிறாய்? எப்போது ரிசல்ட்?” என்றான்.

“இப்போதான் அத்தான் வந்தேன் நீங்க எப்படி இருக்கீங்க?” என விசாரித்துவிட்டு அவனின் அணைத்து கேள்விகளுக்கும் பதில் சொல்லிவிட்டு “அக்கா எங்கே?” என்றாள்.

“உங்க அக்கா குளிக்க போய் அரைமணி நேரம் ஆகுது இன்னும் வரவில்லை. இன்னும் நாமெல்லாம் குளிக்கணும். உங்க அக்காவை டாங்கில் தண்ணி காலி ஆகும் முன்னால் சீக்கிரம் வர சொல்லேன்” என்றான்.

மதி சிரித்துக்கொண்டே, “சரி அத்தான் நான் போய் அக்காவிடம் பேசிவிட்டு வருகிறேன்” என்று ஓடியவளை, “மதி மழைபெய்து பின்னால் தோட்டம் பக்கமெல்லாம் சேரும் பாசியுமாக இருக்கு பார்த்து போ” என தன் மைத்துனிக்கு அறிவுரை வழங்கிவிட்டு விட்ட இடத்திலிருந்து பேப்பரை படிக்க தொடங்கினாள்.

தோட்டத்திற்கு ஓடியவள் தோட்டத்திற்கு செல்லும் கதவருகிலே நிற்குகொண்டு , அக்கா நான் மதி வந்திருக்கேன்” என்று குரல் கொடுத்தாள்.

குளித்துவிட்டு உடைமாற்றிக்கொண்டு இருந்த ஸ்ரீநிதி, “ஏய் மதி வந்துவிட்டாயா, இரு ரெண்டே நிமிஷம் வந்துவிடுகிறேன்” என்றவள் வேகமாக உடை மாற்றி கதவை திறந்துக்கொண்டு “மதி...” என ஆசையுடன் தன் தங்கையை நோக்கி வேகமாக வந்தவள் கீழே பார்க்காமல் பாசியில் கால்வைத்துவிட கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் தடுமாறி “ஆ..ஆ... அம்மா...” என அலறியபடி கீழே விழுந்தவள் இடுப்பில் பலமான அடிபட வலி தாங்க முடியாமல் துடித்தவளை நோக்கி மதி, “அக்காஆ.....” என பதறி தன் அக்காவை நோக்கி ஓடிவந்தாள்.

அறையில் அமர்ந்து பேப்பர் படித்துக்கொண்டு இருந்த கிரியும், சமையலறையில் காலையுணவு தயாரித்துக்கொண்டு இருந்த லக்ஷ்மியும் இருவரின் குரலையும் கேட்டு என்ன ஆயிற்றோ என்று பதறிக்கொண்டு தோட்டத்திற்கு ஓடிவந்தனர்.

தன் மனைவியின் நிலை கண்ட கிரி, “ஸ்ரீ...” என்று ஓடிவந்து தூக்கியவனின் கையெல்லாம் ரத்தம், கீழே விழுந்த வேகத்தில் தலை தரையில் மோதி ரத்தம் வெளியேற ஸ்ரீநிதி கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மயக்கத்திற்கு செல்ல கிரி சிறிதும் தாமதிக்காமல் தூக்கிக்கொண்டு காருக்கு ஓடினான்.

“ஸ்ரீநிதி...” என லக்ஷ்மியும் மதியும் அழுதுக்கொண்டே உடன் செல்ல கிரி எவ்வளவோ வேகமாக சென்றும் மதுரை சென்று அடைய அரைமணி நேரம் ஆகிவிட்டது. ஹாஸ்பிட்டலில் சேர்த்துவிட்டு தன் பெற்றோருக்கு தகவல் தெரிவித்தவன் வேதனையுடன் அங்கிருந்த சேரில் அமர்ந்தான்.

ஸ்ரீமதி, “ஐயோ கடவுளே என்னால் தானே என் அக்காவிடம் இப்படி ஆகிவிட்டது. எங்க அக்காவிடமும், குழந்தைக்கும் எந்த குறையும் இல்லாமல் நல்லபடியாக திருப்பிகொடுத்துவிடு கடவுளே” என்று வாய்விட்டு புலம்ப லக்ஷ்மி அவளை தேற்றவும் வழி இல்லாமல் தன் மூத்த மகளை

நினைத்து கலங்கியபடி தலையில் கைவைத்தபடி அமர்ந்திருக்கும் கிரியை பார்த்தவருக்கு, கவலையும், வருத்தமும் அதிகரிக்க ஸ்ரீமதியை சேர்த்து தன் மீது சாய்த்துக்கொண்டு கண்களில் கண்ணீருடன் அமர்ந்திருந்தார் .

அடுத்த ஒருமணி நேரத்தில் கிரியின் பெற்றோர் வந்து சேர்ந்திருந்தனர். ஸ்ரீநிதிக்கு வயிற்றில் பலமான அடிபட்டிருந்ததால், குழந்தையின் பொசிஷன் மாறிவிட்டதாகவும், தாயிடமிருந்து குழந்தைக்கு செல்லும் ரத்த ஓட்டம் தடைபட்டு இருப்பதால் குழந்தையை காப்பாற்ற கட்டாயம் ஆபரேஷன் செய்து குழந்தையை வெளியே எடுத்து ஆகவேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டதால் ஆபரேஷன் செய்து குழந்தையை எடுத்ததும் எட்டரை மாதமே ஆனதால் போதுமான நாட்கள் இன்குபேட்டரில் வைக்கவேண்டும் என சொல்லி குழந்தையை தனியாக இன்குபேட்டரில் வைத்தனர்.

பவானியும் சுந்தரமும், தங்கள் கலக்கத்தையும் வருத்தத்தையும் மறைத்துக்கொண்டு லக்ஷ்மியையும், மதியையும் தேற்றிக்கொண்டு இருந்தனர். ஸ்ரீ நிதியின் உடலில் எந்தவிதமான முன்னேற்றமும் இல்லை. தலையிலும் பலமான அடி, கீழே விழுந்ததில் ரத்தசேதமும், இன்டெர்னல் ப்லீடிங்கும் அதிகமாக இருந்ததால், ஸ்ரீநிதி சுய நினைவிலேயே இல்லை.

ஏற்கெனவே ரத்தஅழுத்தம், சர்க்கரை, என பாதிக்கப்பட்டிருந்த லக்ஷ்மிக்கு தன் மகளின் நிலை கண்டு அதிர்ச்சியும் ஏற்பட, ரத்த அழுத்தம் அதிகரிக்க ஆரம்பித்தது. ஸ்ரீநிதியும் உயிருக்கு போராடிக்கொண்டு இருக்க குழந்தையும் இன்குபேட்டரில் இருந்த நிலையில் போதாகுறைக்கு மதியின் தாயும் இப்போது ஹாஸ்பிட்டலில் அனுமதிக்கப்பட்டு இருந்ததை கண்ட மதி அனைத்துக்கும் தான் தான் காரணம் என்று பவானியிடம் அழுது புலம்பினாள்.

பவானியும் தன் மகளை போல எண்ணி மதியை அணைத்து தேற்றினார். அடுத்து வந்த இரண்டு நாளில் லக்ஷ்மி கொஞ்சம் சரியாகிவிட அவரை பவானி தங்கள் வீட்டிலேயே வைத்து கவனித்துக்கொண்டார். மதி தான் எந்நேரமும் ஹாஸ்பிட்டலுக்கும் வீட்டிற்குமாக கிரியுடன் அலைந்துக்கொண்டு இருந்தாள்.

பத்து நாளைக்கு பிறகு குழந்தையை இனி இன்குபேட்டரில் வைக்கவேண்டாம் என்றும் வீட்டிற்கு அழைத்து சென்றுவிடலாம் என்றும் சொல்ல குழந்தையை டிஸ்சார்ஜ் செய்து வீட்டிற்கு அழைத்துவந்தனர். முழு நேரமும் ஸ்ரீமதி தான் குழந்தையை கவனித்துக்கொண்டாள்.

மெல்ல கண்விழித்த ஸ்ரீநிதியை பார்க்க அனுமதித்தனர். அப்போது பவானியும் சுந்தரமும் மட்டுமே அங்கிருந்தனர். வீட்டிற்கு போன் செய்த சுந்தரம், உடனே கிரியை கிளம்பி வர சொன்னார். ஸ்ரீநிதியை காண சென்ற பவானியிடம் மெல்ல பேச ஆரம்பித்தாள் ஸ்ரீநிதி. "அத்தை குழந்தை...." என தயக்கத்துடனும், பயத்துடனும் வினவியவனை, "உனக்கு பையன் பிறந்திருக்கான் ஸ்ரீ. அப்படியே உன்னையே உரிச்சிக்கிட்டு வந்திருக்கான்.

புன்னகைக்க முயன்றபடி "எனக்கு குழந்தையை பார்க்கணும் அத்தை" என்றாள் தன் வேதனை நிறைந்த குரலில். "குழந்தை வீட்டில் இருக்கான் ஸ்ரீம்மா. கூட்டிக்கொண்டு வருவார்கள். மதி தான் குழந்தையை பொறுப்பாக பார்த்துக்கறா" என்றார் சந்தோஷமாக.

"எனக்கு தெரியும் அத்தை அவ குழந்தையை நல்லா பார்த்துப்பான்னு. இனி அவ தானே பார்த்துக்கணும்" என்று சொன்னவளின் கண்களில் இருந்து கண்ணீர் வழிய தொடங்கியது.

"என்ன ஸ்ரீ என்னென்னவோ பேசற? நீ இப்போ தான் கண் விழித்து இருக்கிறாய். கொஞ்சம் ரெஸ்ட் எடும்மா" என்று அக்கறையாக சொன்னவளின் கரங்களை பற்றினாள் ஸ்ரீநிதி.

"இனி எனக்கு எப்போதும் ரெஸ்ட் தானே அத்தை. நான் பிழைக்கமாட்டேன். எனக்கு நல்லா தெரியும்" என்று அழுதவளின் கண்களை துடைத்தபடியே, கலங்கிய கண்களுடன், "அப்படியெல்லாம் எதும்நடக்காது. நீ தைரியமாக இரு. இன்னும் பத்தே நாளில் நீ ஜம்மும்ன்னு நம்ம வீட்டுக்கு வரப்போறே, உன் குழந்தையை தூக்கி கொஞ்சத்தான் போற பாரு" என்றார்.

"இல்லை அத்தை. எனக்கு தெரியும். அத்தை நான் உங்க எல்லோரையும் விட்டு போகபோறேன். என்னோட கடைசி ஆசை நிறைவேற்றி வைப்பீர்களா?" என்று கண்ணீருடனும், ஆதங்கத்துடனும் கேட்கும் தன் மருமகளின் வார்த்தையை தட்ட முடியாமல், "சொல்லும்மா என்ன செய்யணும்" என்றார்.

“என் குழந்தை அம்மா இல்லாமலே வளரபோகுது. மதி தன் குழந்தை போலவே பார்த்துப்பா. அதனால் மதியை அத்தானுக்கே கல்யாணம் செய்து வைக்கிறேன்னு எனக்கு வாக்கு கொடுங்க அத்தை” என்றாள்.

“ஸ்ரீநிதி ஏன் இப்படியெல்லாம் பேசற.....” ப்ளீஸ் அத்தை எனக்காக, என் தங்கை ரொம்ப நல்லவ அத்தை” என்று கடைசி மூச்சை இழுத்து பிடித்து பேசிக்கொண்டு இருப்பவளை மேலும் வருந்தவிடாமல் “சரி ஸ்ரீ உன் விருப்பப்படியே எல்லாம் நடக்கும். நான் பேசுகிறேன்” என்று சொன்னதும் நிம்மதியாக முறுவலித்தவளை காண்காண பவானிக்கு சொல்லமுடியாத துயரம் பெருகியது.

சிறிது நேரத்தில் அனைவரும் வந்துவிட, குழந்தையை வைத்திருந்த மதியை அருகில் அழைத்து குழந்தையின் பிஞ்சு பாதத்தை தொட்டு பார்த்து பூரித்தவள், மெல்ல அந்த பாதத்தில் தன் இதழ்களை பதித்தாள். தூக்கத்தில் சிரித்த தன் மகனின் பட்டுக்கன்னத்தை தடவி ரசித்தவள் மெல்ல அழ ஆரம்பித்தாள்.

உடன் அழுத தங்கையை பார்த்து, “மதி என் குழந்தை இனி உன் பொறுப்பு. இனி அவன் உன் குழந்தை நீ தான் அவனை பார்த்துக்கொள்ளவேண்டும்” என்று சொன்னதும்,

“அக்கா உன்னோட இந்த முடிவுக்கு நானே காரணம் ஆகிவிட்டேனே” என்று அழும் தங்கையின் தலையை வருடி கொடுத்தாள்.

“நடந்ததுக்கு நீ காரணம் இல்லடா மதி, எல்லாம் தலையெழுத்து” என்றவள் தன் மாமனார், நாத்தனார், அம்மா என அனைவரிடமும் பேசியவளின் பார்வை கிரியிடம் சென்றது.

இந்த இருபது நாளில் இளைத்து கவலை தோய்ந்த முகத்துடன் இருந்தவனை கண்டதும், “அத்தான்....” என அழைத்தாள். அனைவரும் அங்கிருந்து விலகி செல்ல கிரி அவளின் கைகளை பற்றி கண்ணில் வைத்துக்கொண்டவன், குலுங்கி அழ, “நீங்க அழாதீங்க அத்தான். இதுவரைக்கும் ஒரு நல்ல மனைவியா நான் உங்களை பார்த்துக்கொண்டேன்னு நினைக்கிறேன். கடைசி நேரத்திலும் உங்களுக்கு ஒரு நல்ல மனைவியாக செய்ய வேண்டிய இன்னொரு கடமையையும் அத்தையிடம் சொல்லி இருக்கேன். உங்களோடும் நம்ம குழந்தையோடும் கடைசி வரைக்கும் இருக்க முடியாமல் போச்சே என்ற ஒரு கவலை தான் எனக்கு.....” என்றவள் தன் சுய நினைவை சிறிது சிறிதாக இழந்துக்கொண்டு இருந்தாள்.

“மதி.... குழந்தையை.... நீதான் பத்...திரமாக....” என மெல்ல மெல்ல தன் பேச்சை நிறுத்திக்கொண்டவளின் இதயமும் அதன் இயக்கத்தை நிறுத்திக்கொண்டது.

அதன் பிறகு நடக்க வேண்டிய அனைத்தும் மளமளவென நடந்தது. தன் மகளின் மறைவு, மருமகனின் வருத்தம், தாய் இல்லாமல் வளரப்போகும் குழந்தையின் நிலை என மாற்றிமாற்றி அதிலேயே உழன்ற மதியின் அம்மாவின் உடல் நிலை மோசம் அடைய அது ஹார்ட் அட்டாக்கில் கொண்டு விட்டது. அக்காவின் இறப்பையே தாங்க முடியாமல் இருந்தவளுக்கு, அம்மாவின் இந்த நிலைமை பயத்தை கொடுக்க அழுது கரைந்தாள்.

கௌதமின் நினைவுகளும் அவளை வாட்டியது. இந்த நிலையில் எப்படி கௌதமை பற்றி வீட்டில் சொல்வது என்று எண்ணி சொல்லாமல் இருந்தவளுக்கு தன் தாயின் உடல்நிலை சொல்லவிடாமல் தடுத்தது. ஆனால் அந்த நேரத்தில் கௌதமின் அருகாமையை அவளின் ஆறுதலான வார்த்தைகளை எண்ணி ஏங்கிய உள்ளத்தை கட்டுபடுத்த முடியாமல் தவித்தாள்.

அதுவரை தன் மகனிடமும், லக்ஷ்மியிடமும் ஸ்ரீநிதியின் கடைசி வார்த்தையை சொல்லாமல் இருந்த பவானி இதற்கு மேலும் தாமதிக்க கூடாது என முடிவெடுத்து லக்ஷ்மி குணமாகி வீட்டிற்கு வந்ததும் தன் மருமகளின் ஆசையை சொன்னார். இத்தனை நாளாக தனக்கு இந்த யோசனை வரவில்லையே என்று எண்ணிக்கொண்ட லக்ஷ்மி மனதில் சந்தோஷம் பரவ தன் சம்மதத்தை தெரிவித்தார்.

அந்த நேரம் குழந்தையுடன் அறைக்கு வந்த மதி, “அம்மா பாருங்களேன் இவன் சிரிக்கும் போது அக்கா சிரிக்கும் போது கன்னத்தில் குழி விழுமே அது போலவே விழுது என் ராஜா குட்டிக்கு” என தன் அக்கா குழந்தையை கொஞ்சிக் கொண்டிருந்தவளை அருகில் அழைத்தார்.

“நீங்க பேசுங்க நான் பிறகு வருகிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டு எழுந்து செல்ல முயன்ற பவானியை, “நீங்களும் இருங்க அண்ணி நமக்குள்ளே என்ன?” என்ற தன் அம்மாவை பார்த்தாள் மதி. உள்ளுக்குள் ஏதோ சொல்ல போகிறார்கள் என உணர்ந்தவள் பயத்துடன் கேட்க ஆயத்தமானாள்.

“மதி உனக்கு கல்யாணம் செய்யலாமென்று முடிவெடுத்து இருக்கிறோம்” என்று சொன்னதும் பதற்றத்துடன் மனம் கெளதமை எண்ணிக்கொண்டது.

“அம்மா அக்கா இறந்து ஒரு மாதம் தான் ஆகுது. அதற்குள்” என மறுக்க எண்ணியவளை, “இது உங்க அக்காவோட கடைசி ஆசை தான் மதி” என்று அனைத்தையும் சொல்லி அவள் தலையில் பெரிய கல்லை தூக்கி வைத்தனர். அதன் பாரம் தாங்காமல் தள்ளாடியவளாக அருகில் இருந்த சேரை கெட்டியாக பிடித்துக்கொண்டாள். தன்னை சுற்றிலும் இருக்கும் அனைத்தும் ஒருகணம் அசைவை நிறுத்தியது போல் இருந்தது அவளுக்கு அப்போது கௌதமின் நிலை. தன்னையே எண்ணிக்கொண்டு காத்திருக்கும் அவளின் கதி என்ன? இந்த விஷயம் தெரிந்தால் அவன் என்ன சொல்வான். நிச்சயம் இந்த விஷயம் தெரிந்தால் கௌதம் நேராகவே வந்துவிடுவான். இதற்கு கண்டிப்பாக ஒத்துக் கொள்ள மாட்டான். வேறு வழியில்லாமல் அனைவரின் நலனைக் கருதி அவன் ஒத்துக் கொண்டாலுமே கூட, அதற்குப் பிறகு அவனுடைய நல்வாழ்க்கை என்பதையே மறந்துவிட வேண்டியதுதான்.

கடவுளே இப்போது நான் என்ன செய்வேன்? ஒரு பக்கம் கௌதம் மறுபக்கம் அக்காவின் கடைசி ஆசை. தான் மட்டும் அன்று ஊருக்கு வராமல் இருந்திருந்தால் தன் அக்கா இன்று தன்னோடு சந்தோஷமாக பேசி சிரித்துக்கொண்டு இருந்திருப்பாள். தன் குழந்தையோடு கணவனோடு சந்தோஷமாக இந்த வீடே நிறைந்திருந்திருக்கும். இது அனைத்துக்கும் நானே முடிவு கட்டிவிட்டேனே.

தாயில்லாமல் இந்த குழந்தை வளர வேண்டுமா? என்னால் இத்தனை நல்ல உள்ளங்களும் கஷ்டப்படவேண்டுமா? என வாதிட அவள் மனமோ அப்போது உன்னை காதலித்த ஒரு பாவத்திற்காக கௌதம் வாழ்நாள் முழுதும் உன்னை நினைத்தே காலத்தை ஓட்ட வேண்டுமா? இப்போது கூட உண்மை தெரிந்தால் ஓடோடி வருவானே.

அவன் மனதை காயப்படுத்திவிட்டு என்னால் மட்டும் சந்தோஷமாக இருக்க முடியுமா? என ஒவ்வொரு பக்கமிருந்தும் கேள்விகளாக எழ நாலாபக்கமும் கண்ணுக்கு தெரியாத கயிறு தன்னை இறுக்குவதைப் போல உணர்வவளுக்கு மூச்சு முட்டியது. அதை தாங்க முடியாமல் ஒன்றும் சொல்லாமல் அந்த அறையிலிருந்து குழந்தையுடன் வெளியேறினாள்.

இருவரின் பார்வையும் தன்னை பார்ப்பதை கவனித்தாலும் அந்த நேரத்தில் தன்னால் எந்த முடிவுக்கும் வர முடியாமல் குழப்பத்துடன் அங்கிருக்க முடியாமல் தன் அறைக்கு வந்தவள், அழவும் முடியாமல் யாரிடமும் எதையும் சொல்ல முடியாமல் தவித்தாள்.

அன்று மாலை அவளை தேடி தேவி சந்தோஷத்துடன் ஓடிவந்தாள். “அண்ணி....தாங்க யூ அண்ணி” என்று தன்னை அனைத்து கொண்டவளை அண்ணியா.... இத்தனை நாள் தன்னை அக்கா என்று தானே அழைப்பாள் இன்று என்ன என்று எண்ணிக்கொண்டே அவளை பார்க்க, “அண்ணி அம்மா இப்போ தான் அண்ணாகிட்ட உங்க கல்யாண விஷயமாக எல்லாத்தையும் சொன்னாங்க ” என்று சந்தோஷமாக சொன்னவளை பார்த்தாள்.

“என்ன அண்ணி ஒன்னுமே சொல்ல மாட்டேன்றிங்க? அண்ணா என்ன சொன்னார்னு கேட்க மாட்டீங்களா?” என்றாள் கொஞ்சலாக.

“என்ன சொன்னார் உங்க அண்ணா?” என பட்டும் படாமலும் கேட்டாலும் மனதில் பயம் இருக்க தான் செய்தது.

“ம்ம்.... அதை நான் சொல்ல மாட்டேன்” என சொல்லிவிட்டு ஓடியவளை பார்த்தபடியே நின்றிருந்தவளை குழந்தையின் அழுகுரல் நிகழ்வுக்கு கொண்டு வந்தது.

மறுநாள் காலையில் தன் அம்மாவை பார்க்க வந்தவளை லக்ஷ்மியின் பேச்சு ஒரு முடிவுக்கு வர வைத்தது. நதியில் போக்கில் போகும் துடுப்பை இழந்த படகு போல் ஆகிவிட்டது நம் நிலை, இனி விதி விட்ட வழி என்ற முடிவுக்கு வந்தது அவள் மனம்.

குழந்தை அவள்மீது உதைத்து விளையாடி அவள் முகத்தை பார்த்து சிரித்துக்கொண்டிருந்ததை கண்டவளின் மனம் அனைத்தையும் பலத்த யோசனைக்குபிறகு இந்த குழந்தைக்காக தாங்கித்தான் ஆகவேண்டும் என்ற முடிவுடன் தன் சம்மதத்தை தன் அம்மாவிடம் தெரிவித்தாள்.

தன் சம்மதத்தை சொல்லும் போது தன் மனக்கண்ணில் தோன்றிய கௌதமின் உருவம், வேதனையுடன் அவனிடம் மானசீகமாக மன்னிப்பு கேட்டுக்கொண்டு தன் சம்மதத்தை சொன்னவன் மனதிற்குள்ளேயே மௌன கண்ணீர் வடித்தான். தங்களின் அத்தனை ஆசையும் காதலும், ஒருவர் மீது ஒருவர் வைத்திருந்த நேசமும், இத்தனை சீக்கிரம் ஒன்றும் இல்லாமல் கனவாக போகும் என்று கனவிலும் எண்ணாதது இன்று நடந்துகொண்டிருக்கும் பொழுது அதை தன்னால் வேடிக்கை மட்டுமே பார்க்க முடிகிறது என்று எண்ணி எண்ணி தனக்குள்ளேயே மருகினாள்.

கௌதமும் தன்னை மறந்து வேறு திருமணம் செய்துகொண்டு அவன் வாழ்வை மாற்றி அமைத்துக்கொள்ள இதை விட வேறு வழி இல்லை, அவன் தன்னை வெறுக்க வேண்டும் அவன் தன்னை மறந்து வேறு வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்ள வேண்டுமெனில், முதலில் அவன் மதிப்பில் தான் தாழ்ந்து போக வேண்டும், தன்னை நினைக்கும்போதே அவன் 'சீ' என்று நினைக்கும் அளவிற்கு ஏதாவது செய்யவேண்டும். அவனுடைய நல்வாழ்விற்காக அறுவை சிகிச்சை போல் இதை செய்தே ஆக வேண்டும் என எண்ணியே அந்த கடிதத்தை எழுதினாள்.

சுந்தரம் ஸ்ரீமதியின் பதிவை கிரியிடம் சொல்ல கிரி முதலில் தேவிக்கு திருமணம் முடியட்டும். நானும் கொஞ்சம் நாள் பிஸ்னெஸ் விஷயமாக வெளிநாடு செல்ல வேண்டி உள்ளதால் கொஞ்சம் நாளைக்கு திருமண பேச்சை எடுக்க வேண்டாம் தான் ஊரிலிருந்து வந்தவுடன் அதை பற்றி பேசிக்கொள்ளலாம் என்று சொல்லிவிட்டான். அந்த அளவிற்கு அவன் சம்மதித்ததே பெரிது என்பது போல அனைவரும் அவனின் முடிவிற்கு சம்மதித்தனர்.

கிரியும் ஊருக்கு சென்றுவிடுவான், குழந்தையையும் வைத்துக்கொண்டு உடல்நிலை சரி இல்லாத தன் அம்மாவுடன் எதற்காக மதி தனியாக கஷ்டப்பட வேண்டும் என்று எண்ணி லக்ஷ்மியின் சம்மதத்துடன் சுந்தரத்தின் நண்பரின் மூலமாக ஒரே வாரத்தில் வீட்டை விற்றுவிட்டு கிரியின் மதுரை வீட்டிற்கே நிரந்தரமாக அழைத்து வந்துவிட்டனர்.

சென்னைக்கு சென்று கௌதம் வாங்கி கொடுத்த பொருட்களை அவனிடமே கொடுத்துவிடவேண்டும். இனி தனக்கும் அவனுக்கும் எந்த சம்மந்தமும் இல்லை. என கௌதமிற்கு கடிதம் ஒன்றை எழுதி எடுத்துக்கொண்டு சென்னை சென்று சாருவையும் பார்த்துவிட்டு அவனிடம் எதையும்சொல்லாமல் திரும்பி வந்துவிட வேண்டும் என எண்ணிக்கொண்டு அவன் தனக்கு வாங்கி கொடுத்த பொருட்களையும், கடிதத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு சென்னைக்கு கிளம்பினாள்.

ஆனால் சென்ற இடத்தில் சாருவும், சிவாவும் வெளியூர் சென்றிருப்பதாக வாட்ச்மேன் சொல்ல கௌதமும் இன்னும் ஊரில் இருந்து திரும்பவில்லை என்று அறிந்ததும் பாகை சாருவிடம் கொடுக்கும்படியும், சாருவிற்கும் சேர்த்து ஒரு கடிதத்தை எழுதி கொடுத்துவிட்டு கௌதமின் வீட்டிற்கு சென்றவள், தன் கையில் இருந்த கடிதத்தை ஒரு முறை பார்த்தவள் தனக்கு தவமே செய்யாமல் கிடைத்த வரத்தை இழக்கப் போகிறோம். இனி தன் வாழ்க்கை பாதை மாறுகிறது.

ராம் இது உங்களுக்காக உங்கள் நல்வாழ்விற்காக எனக்கு வேறு வழி தெரியவில்லை. உங்களிடம் நேரடியாக சொல்லும் தைரியம் எனக்கு இல்லை. நீங்க நன்றாக இருக்க வேண்டும் ராம். என்னால் நேர்ந்த என்னையும் அறியாமல் இத்தனை பேர் வாழ்வில் நான் வருத்தத்தையும், கஷ்டத்தையும் கொடுத்துவிட்டேன். என்னால் முடிந்த அளவு அதை தீர்க்க முயல்கிறேன். என்னை மன்னித்துவிடுங்கள்.

இதுவரை இருந்த உங்கள் ஸ்ரீ இனி இல்லை. இனி மதி மட்டும்தான் மதி மட்டுமேதான் என ஆழ பெருமூச்சு ஒன்றை விட்டவள் கடிதத்தை கதவிடுக்கு வழியாக உள்ளே போட்டுவிட்டு காலேஜுக்கு சென்று தன் மார்க் லிஸ்ட்டையும் வாங்கிக்கொண்டு அன்று மாலையே சென்னையிலிருந்து கிளம்பி மதுரை வந்து சேர்ந்தாள்.

அதன் பிறகு இரண்டு மாதங்களில் கிரி பாரின் கிளம்பி சென்றுவிட தேவி படிப்பு முடிந்ததும், மதுரையில் இருந்த வீட்டை அப்படியே வைத்துக்கொண்டு சென்னையில் வீடு வாங்கிக்கொண்டு, சென்னை வந்து குடியேறினர். சாருவை அவருக்கே தெரியாமல் சென்று பார்க்க வேண்டும் என்று எண்ணி ஒருமுறை சென்னை வந்தபிறகு யாருக்கும் தெரியாமல் சென்று பார்த்தபோது அந்த வீட்டில் வேறு யாரோ குடியிருந்தனர். அதன் பிறகு யாரிடமும் தொடர்பு கொள்ளாமல் இருந்தாள்.

தேவிக்கும் திருமணம் ஆகிவிட கிரி பத்து நாட்கள் மட்டும் வந்திருந்து கல்யாணம் முடிந்தவுடன் கிளம்பி சென்றுவிட்டான். குழந்தையும் கொஞ்சம் வளர்ந்துவிட, வீட்டில் பொழுது போகாமல் இருப்பதைவிட வேலைக்கு செல்லலாம் என்று இருந்தவனை பேப்பரில் வந்த விளம்பரத்தை பார்த்து

விண்ணப்பிக்க, பாட்டு டீச்சர் வேலை கிடைத்ததும் அனைவரின் ஒப்புதலுடன் சேர்ந்த இடத்தில் சூர்யாவின் அறிமுகம் அவளுக்கு சாருவை நினைவுபடுத்த அவளின் பதபத பேச்சும், மதியின் பொறுமை சூர்யாவிற்கும் இடையில் நல்ல புரிதலையும் அன்பையும் ஏற்படுத்த இருவருக்கும் இடையில் நல்ல நட்பு மலர்ந்தது. தன் கடந்த காலத்தையும் சூர்யாவிடம் பகிர்ந்துக்கொள்ளும் அளவுக்கு இருவரும் நெருங்கிய தோழிகளாயினர்.

நாளும் இப்படியே செல்ல குழந்தையே தன் உலகம் என்று இருந்தவளுக்கு பேரிடியாக பக்கத்துவீட்டிற்கு கௌதம் வந்தது, அவனுக்கு விஷயமும் தெரிந்துவிட்டது. கௌதம் தன்னை தேடி கண்டிப்பாக வருவான். எல்லாவற்றிற்கும் விளக்கம் கேட்பான். நீ என்ன செய்ய போகிறாய் மதி?

வரட்டும், அவன் கேட்கும் கேள்விக்கு உரிய விளக்கம் அளிக்க வேண்டிய நிலையில் தான் நான் இருக்கிறேன். அதே போல என் முடிவிலும் நான் உறுதியாக தான் இருக்கிறேன் என அனைத்தையும் எண்ணிக்கொண்டே படுத்துக்கொண்டிருந்தவள், “மம்மி....” என்று அழைத்தபடி தன் அருகில் வந்து அமர்ந்த குழந்தையின் முகத்தை நிமிர்ந்து பார்த்தவள் ஸ்ரீராமின் புன்னகை நிறைந்த முகத்தை கண்டதும் உனக்காக ஸ்ரீ ராம் உனக்காக என புன்னகைக்க அது கண்ணீராக கண்களில் வழிய “மம்மி இன்னும் டயர்டா இருக்கா நீ படுத்துக்கோ மம்மி ஸ்ரீராம் உனக்கு பாட்டு பாடுகிறேன்” என்றவன் தன் மழலையில் பாட மதி கண்ணீருடன் தன் மகனின் கன்னத்தில் முத்தமிட்டாள்.

*****

அத்தியாயம் -14

மறுநாள் காலையில் பொறுமையாக எழுந்த கௌதம், புன்னகையுடன் பாட்டு ஒன்றை ஹம் செய்தபடி தன் வேலைகளை பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். மதி பள்ளிக்கு கிளம்பி செல்வதை பார்த்தவன், சிரித்துக்கொண்டே தன் காலையுணவை உண்டான்.

சிவகாமி நீண்ட நாட்களுக்கு பிறகு தங்கள் மகனின் முகத்தில் தெரியும் சந்தோஷத்தையும், சிரிப்பையும் கண்டவர் ஆச்சர்யம் அடைந்தார். இருந்தும் மகனின் மாற்றத்தை கண்டும் காணாமல் இருந்துக்கொண்டார். ஆனால் அவளின் நடவடிக்கையை கவனிக்க தவறவில்லை.

சிறிதுநேரம் பாட்டு பாடிக்கொண்டே வீட்டை சுற்றிவந்தவன் பத்து மணிக்கு, “அம்மா எனக்கு வெளியே வேலை இருக்கு. நான் போய் வருகிறேன். அப்பா வருகிறேன்” என்றவன் கார் சாவியை எடுத்து கொண்டு கிளம்பினான்.

பேப்பர் படித்துக்கொண்டிருந்த விஸ்வநாதன், “என்ன சிவகாமி உன் பையன் இன்னைக்கு என்னவோ சந்தோஷமா இருக்க மாதிரி தெரியுது. என்ன விஷயம்?” என்றார்.

“பிள்ளைய கண்ணு போடாதீங்க” என்றார் சிவகாமி.

“உன் பிள்ளையை பார்த்து நான் கண்ணு போடுகிறேனா?” என விஸ்வநாதன் கேட்டதும்,

“என் பிள்ளையை இப்படி சந்தோஷமா பார்த்து 2 1/2 வருஷம் ஆகுது. அந்த பொண்ணோட நினைப்பிலேயே இத்தனை நாள் இருந்துவிட்டான். இனியாவது அவன் வாழ்க்கை சந்தோஷமாக இருக்கட்டும்” என கண் கலங்கியவரை தோளில் தட்டி சமாதானம் செய்தார் விஸ்வநாதன்.

காரை கொண்டு சென்று பார்க்கிங்கில் விட்டவன் விசிலடித்துக்கொண்டே அந்த அப்பார்ட்மென்ட் படுகளை கடந்து சத்யனின் ப்ளாட்டின் முன்பு சென்று நின்று காலிங் பெல்லை அழுத்தினான். கதவை திறந்த சுதாகர், “வாடா மாப்பிள்ளை. என்ன ஆளையே இந்த பக்கம் காணோம்?” என்றான்.

“அதான் இப்போ வந்துட்டேனேடா மச்சான்” என்றபடி சோபாவில் அமர்ந்தான். சுதாகர் கௌதமின் உற்சாகத்தை அப்போது தான் கவனித்தான். “என்ன சுதாகர் இன்னைக்கு ஆபீஸ் போகவில்லையா? சத்யன் எங்கே?” என்றான்.

“இன்னைக்கு ஆடிட்டர்ஸ் மீட்டிங் இருக்கு பன்னிரண்டு மணிக்கு கிளம்புவோம். சத்யன் வெளி வேலையாக போய் இருக்கிறான்” என்றான்.

“சுதாகர், எனக்கு ப்ளாட்டோட சாவி வேணுமே. ஒரு பிரெண்டை கூட்டிக்கொண்டு வந்து பேசணும்” என சொன்னதும், சுதாகர் யார் அது தனக்கு தெரியாமல் பிரெண்ட் என்று எண்ணிக்கொண்டே கௌதமை ஏதும் கேட்காமல் ஒரு சாவியை கொண்டு வந்து கொடுத்தான்.

“உனக்கு ஏதும் பிரச்சனை இல்லையே சுதாகர்” என சுதாகரை கேட்டதும், “எனக்கு என்னடா பிரச்சனை நீ தாராளமாக உன் பிரெண்டை கூட்டிக்கொண்டு வா” என்றவன் பிளாஸ்கில் இருந்த காப்பியை ஊற்றி கௌதமிடம் கொடுத்துவிட்டு உள்ளே சென்றான். கிளம்பி தயாராகி வந்தவன், “கௌதம் நீ இப்போ இங்கேயே இருப்பதானால் இரு. எனக்கு நேரம் ஆகிறது” என்றான்.

“எனக்கும் வெளியே கொஞ்சம் வேலை இருக்குடா. நானும் கிளம்புகிறேன்” என்றதும் பூட்டிக்கொண்டு இருவரும் கிளம்பினர். தனக்கு இருந்த சில வேலைகளை முடித்துக்கொண்ட கௌதம் மாலை மூன்று மணிக்கு ஸ்ரீமதி வேலை செய்யும் பள்ளிக்கு சென்றான்.

வாசலில் இருந்த ரெஜிஸ்டரில் தன்னை பற்றிய குறிப்பை எழுதிவிட்டு ஆபீஸ் அறைக்கு சென்றான். ஆபீஸ் அறையில் தலைமைஆசிரியரின் உதவியாளரிடம் பேசிக் கொண்டிருந்தாள் சூர்யா. உள்ளே வர கௌதம் அனுமதி கேட்டதும், உள்ளே அழைக்கப்பட்டான்.

“உங்களுக்கு என்ன வேண்டும்” என்று அழகான நுனிநாக்கு ஆங்கிலத்தில் கேட்ட பெண்ணிடம், “என் பெயர் கௌதம். நான் ஸ்ரீமதி டீச்சரை பார்க்க வேண்டும். இப்போது பார்க்க முடியுமா?” என்று பதிலுரைக்க,

“ஜஸ்ட் எ மினிட் சார் செக் பண்ணிட்டு சொல்கிறேன்” என்றவள் டைம் டேபுளை எடுத்து பார்த்தவள் அவங்க பீர் தான் நான் அவங்களை வர சொல்கிறேன் நீங்க விசிட்டர்ஸ் ரூமில் வெயிட் பண்ணுங்க” என்று புன்னகையுடன் முடிக்க கௌதம், “தாங்க யூ” என சொல்லிவிட்டு விசிட்டர்ஸ் அறையை நோக்கி சென்றான்.

சூர்யா அந்த பெண்ணிடம் அவசரமாக ஏதோ சொல்லிவிட்டு கௌதமின் பின்னால் ஓட்டமும் நடையுமாக வந்தாள். “மிஸ்டர். கௌதம் ப்ளீஸ் ஒன் மினிட்” என அழைத்ததும் திரும்பி பார்த்த கௌதம் கேள்வியாக சூர்யாவை நோக்கினான்.

“சார், நான் சூர்யா. இங்கே டிராயிங் டீச்சராக இருக்கேன். ஸ்ரீமதியோட க்ளோஸ் பிரெண்ட்” என க்ளோஸ்சில் ஒரு அழுத்தம் கொடுத்து உன்னை பற்றி எல்லா விஷயமும் எனக்கு தெரியும் என சொல்லாமல் சொன்னாள்.

கௌதம் புன்னகையுடன், “ஹலோ மேடம்.” என்று சிரித்தவன், “என்னை உங்களுக்கு...” என்று கேள்வியாக கேட்டவனை பார்த்தாள்.

“உங்களை எனக்கு நல்லாவே தெரியும். ஸ்ரீமதி எல்லாவற்றையும் என்னிடம் சொல்லி இருக்கிறாள். நீங்க அவங்க பக்கத்து வீட்டிற்கு வந்திருப்பது உட்பட. உங்களுக்கு ஸ்ரீமதியை பற்றி எல்லா விஷயமும் தெரியுமா?” என கேள்வியாக பார்த்தாள்.

“ஹும்...!! தெரியும். அதை பற்றி பேசத்தான் வந்தேன். நான் ஸ்ரீமதியிடம் பேசியே ஆகவேண்டும்” என்றான்.

“நீங்க வெயிட் பண்ணுங்க நான் போய் அவளை அனுப்பிவைக்கிறேன்” என சொல்லிவிட்டு வேகமாக டீச்சர்ஸ் ரூமை நோக்கி சென்றாள். அவள் மனம் முழுதும் கடவுளுக்கு நன்றி சொன்னது. கடவுளே இப்போது ஸ்ரீமதி வாழ்க்கையில் ஒரு வெளிச்சம் தெரிய ஆரம்பித்திருக்கிறது. அது எப்போதும் நிலைத்து இருக்கவேண்டும் என எண்ணிக்கொண்டே அறைக்குள் நுழைந்தாள்.

நான்கைந்து பேர் ஒன்றாக அமர்ந்து பேசிக்கொண்டு இருக்க, ஸ்ரீமதி அறையின் மூலையில் ஜன்னல் ஓரமாக அமர்ந்து நோட்ஸ் எடுத்துக்கொண்டிருந்தாள். அவள் அருகில் வந்த சூர்யா, “ஸ்ரீமதி உன்னை பார்க்க யாரோ வந்திருக்கிறார்கள்” என்றான்.

“என்னை பார்க்கவா யார்?” என நோட்ஸ்லிருந்து கண்ணை அகற்றாமல் கேட்டதும் சூர்யா குரலை தழைத்து, “கௌதம்” என்றான்.

ஸ்ரீமதியின் கையிலிருந்த புத்தகமும் பென்சிலும் நழுவி கீழே விழ அதிர்ச்சியுடன் சூர்யாவை நிமிர்ந்து பார்த்தாள். எப்படியும் கௌதம் தன்னிடம் பேச முயற்சிப்பான் என்று தெரியும் இருந்தாலும், இப்படி

ஸ்கூலுக்கே நேரடியாக வருவான் என்று நினைக்கவில்லையே என்று எண்ணியவன் செய்வது அறியாமல் திகைத்து போய் அமர்ந்திருந்தான்.

ஸ்ரீமதி சுவற்றை பார்த்தபடி அமர்ந்திருந்ததாலும், சூர்யா அவளின் பின்னால் குனிந்து நின்றபடி இருந்ததாலும் அங்கு நடந்தது ஏதும் மற்றவர்களின் கவனத்தை கவரவில்லை.

மெதுவாக மதியின் தோளை அழுத்திய சூர்யா, “மதி என்ன இப்படி உட்கார்ந்து இருக்கிறாய்? கிளம்பு போய் கௌதமிடம் பேசு” என்றாள்.

சூர்யாவின் சந்தோஷத்தையும், முக மலர்ச்சியையும் கண்ட மதி, “எனக்கு ஏதாவது நல்லது நடக்காதானு எனக்காக ரொம்பவே நீ எதிர்பார்க்கிறாய் இல்லையா சூர்யா” என்று கேட்டாள் மதி.

“இப்போ அதுவாடி முக்கியம் கிளம்புடி உனக்காக கௌதம் வெய்ட் பண்ணிக்கொண்டு இருக்கிறார். சீக்கிரம் சீக்கிரம்” என்று மதியை அவசரப்படுத்தினாள்.

“இல்லை சூர்யா நான் இப்போ வர முடியாது என்று சொல்லிவிடு” என்றாள் முகத்தில் எந்த வித்தியாசத்தையும் காட்டாமல்.

அவள் எதிரில்வந்து அமர்ந்த சூர்யா, “உனக்கென்ன மதி பைத்தியமா? உன்னை பார்க்க உன்னிடம் பேச எவ்வளவு ஆசையாக வந்திருப்பார். இப்படி சொல்ல சொல்கிறாயே. போதும் நீ மற்றவர்களுடைய நிம்மதிக்காக வாழ்ந்தது. இனியாவது நீ உனக்காக வாழப்பார். கௌதமை பார்த்தால் ரொம்ப நல்லவராக தெரியுது. உன்னை தேடி வரும் நல்ல வாழ்க்கையை இழந்துவிடாதே. கிளம்பு மதி” என்றாள்.

“சூர்யா என் முடிவில் நான் தெளிவாக இருக்கேன். இனி யாருக்காகவும் என்னுடைய முடிவை மாற்றிக்கொள்ள தயாராக இல்லை” என சொல்லிவிட்டு எழுந்து தன் கையில் இருந்த நோட்சை கப்போர்ட்டில் வைக்க எழுந்து சென்றாள்.

மதியின் பின்னாலேயே வந்து நின்ற சூர்யா, “சரி அதை தான் நீயே கௌதமிடம் நேரடியாக சொல்லிவிடேன்” என்றாள்.

என்றாவது அவன் கேள்விக்கு உரிய விளக்கத்தை தான் அவனுக்கு கொடுக்கவேண்டும் என்று முடிவெடுத்திருந்த போதும், இன்று இப்போது அதை செயல் படுத்தவேண்டும் என்று நினைக்கும் போது அவனை எதிர்கொள்வது மனதிற்கு சற்று கலக்கமாக தான் இருந்தது. அவனை சந்தித்து பேசவேண்டுமே என்றுஎண்ணி தயக்கத்துடன் நின்றிருந்தாள்.

“என்னைக்காவது சொல்ல தானே வேண்டும் மதி. அந்த நாள் இன்றைக்கா நாளைக்கா என்று ஒவ்வொரு நிமிடமும் தயக்கமும் கலக்கமுமாக இருப்பதற்கு பதிலாக இப்போதே பேசி முடித்துவிட்டால் நிம்மதி தானே. பிரச்சனையை பார்த்து ஓடாதே நேரடியா பிரச்சனையை சந்திக்க முயற்சி பண்ணு” என்றாள்.

“ஏன் மதி கௌதமை சந்தித்து பேசினால் உன் மனம் மாறிவிடும் என்று பயப்படுகிறாயா?” என்று ஸ்ரீமதியின் முகத்தை உற்றுபார்த்தபடியே கேட்டாள்.

ஸ்ரீமதி அவசரமாக, “சே... ச்சே...!! அதெல்லாம் ஒன்றும் இல்லை. என் முடிவில் நான் திடமாக இருக்கிறேன்” என்றாள்.

“சரி அப்போ கிளம்பு. போய் பேசு. உன் முடிவை சொல்லு. கண்டிப்பாக கௌதம் புரிந்துக்கொள்வார்” என்றவளே மதியின் ஹான்ட்பாகை எடுத்து எல்லா பொருட்களையும் உள்ளே வைத்து மதியின் கையில் பாகை கொடுத்தாள்.

மதியும் கண்ணை மூடி தன்னை நிதானப்படுத்திக்கொண்டு கௌதமிடம் சொல்லவேண்டியதை தனக்குள் ஒருமுறை சொல்லி பார்த்துக்கொண்டவள் கிளம்பி சென்று ஆபீசில் பெர்மிஷன் வாங்கிக்கொண்டு விசிட்டர்ஸ் அறை வாசல் வரை சென்றவளுக்கு உள்ளே செல்ல முடியாமல் தவித்தாள்.

பின்னால் வந்த சூர்யா, ஸ்ரீமதியை தள்ளிக்கொண்டு வந்து அறைக்குள் நிறுத்தினாள். கௌதம் அங்கு ஷோகேசில் இருந்த பள்ளிக்குழந்தைகளின் கலை நிகழ்ச்சி போட்டோக்களை பார்த்துக்கொண்டு இருந்தான்.

சத்தம் கேட்டு திரும்பிய கௌதம் ஸ்ரீமதியை பார்த்து புன்னகைத்தான். ஆனால் ஸ்ரீமதி முகத்தையும் திருப்பிக்கொள்ளவில்லை அவனை பார்த்து புன்னகைக்கவும் இல்லை.

அவள் அருகில் வந்தவன், “ஸ்ரீமதி நான் உன்னிடம் கொஞ்சம் பேசவேண்டும்” என்றான். “ம்..” என தலையை ஆட்டியவள், “இங்கே வேண்டாம் வெளியே போய் பேசலாம்” என சொல்லிவிட்டு வேகமாக வெளியில் சென்றாள்.

அவளை பின் தொடர்ந்த கௌதமை அழைத்த சூர்யா, “ஆல் த பெஸ்ட் மிஸ்டர்.கௌதம்” என சூர்யா கட்டை விரலை உயர்த்தி காட்ட கௌதம் சிரிப்புடன், “தாங்க யு சிஸ்டர்” என்று சொல்லிவிட்டு ஸ்ரீமதியை பின்தொடர்ந்து வெளியில் சென்றான்.

தன் கைனடிக் ஹோண்டாவை வெளியில் தள்ளிக்கொண்டு சென்றவன் கௌதமிற்காக காத்திருந்தான். வெளியில் வந்த கௌதம், “ஸ்ரீ என் பிரெண்ட் வீட்டிற்கு போய் பேசலாம்” என்றதும் மதி தயங்கி நின்றாள்.

அவளின் தயக்கத்தை கண்டவன் கோபத்துடன், “என்னை நம்பி வரலாம் அதனால் உனக்கு எந்த பாதிப்பும் வராது” என்றான்.

அவள் அதை கண்டுகொள்ளாமல் “சரி நேரம் ஆகுது நான் சீக்கிரம் வீட்டிற்கு வேற போகவேண்டும் நீங்க முன்னால் போங்க நான் உங்களை பாலோ பண்ணிட்டு வரேன்” என்றதும் அவளை ஒருமுறை பார்த்தவன் காரை கிளப்பிக்கொண்டு முன்னால் செல்ல மதி அவளை பின்தொடர்ந்து சென்றாள். காரையும் கைனடிக் ஹோண்டாவையும் பார்க்கிங்கில் விட்டுவிட்டு சுதாகரின் பிளாட்டிற்கு அழைத்து சென்றாள். உள்ளே சென்றதும் கதவை சாத்தியவன், பால்கனி கதவை திறந்து விட்டுவிட்டு அங்கிருந்த டைனிங் டேபிள் சேரை காட்டி, “உட்கார் ஸ்ரீ” என்று சொல்லிவிட்டு கிச்சனுக்கு சென்றவன் கையில் ஸ்வீட்பாக்சுடன் வந்தான்.

அவள் முன்னால் ஸ்வீட்பாக்சை திறந்து வைத்தவன் அவள் எதிரில் வந்து அமர்ந்தான்.

இருவருக்குமே பேச்சை எப்படி ஆரம்பிப்பது என புரியாமல் அமர்ந்திருந்தனர். எப்படி இருந்தாலும் பேசித்தானே ஆகவேண்டும் என்று எண்ணிய கௌதம், தன் தொண்டையை செருமிக்கொண்டு மெல்ல ஆரம்பித்தான்.

“சாரி ஸ்ரீ நீ என்னை ஏமாற்றிவிட்டதாக எத்தனை நாள் உன்னை நினைத்து இரவில் தூங்காமல் பழைய நினைவுகளை நினைத்து நினைத்து கலங்கி இருப்பேன். ஆனால் எனக்கு ஆறுதல் சொல்லவாவது எத்தனையோ பேர் இருந்தார்கள் ஆனால் உனக்கு? நீ எல்லாவற்றையும் உன் மனதிற்குள்ளேயே புதைத்துக் கொண்டு வெளியே அனைவரிடமும் சாதாரணமாக பேசி சிரித்துக்கொண்டு எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டிருப்பாய்? நானும் என் பங்கிற்கு உன் மனதை வார்த்தைகளாலேயே காயப்படுத்தி இருக்கிறேன். உன்னிடம் மன்னிப்பு கேட்கும் தகுதி கூட எனக்கு இல்லை. ஆனாலும் கேட்கிறேன் ஸ்ரீ என்னை மன்னித்துவிடு” என்றவனின் வார்த்தைகளில் தெரிந்த வேதனையையும் வலியையும் அவளால் நன்கு உணரமுடிந்தது.

“நீங்கள் என் மீது கோபப்பட்டதிலும் எந்த தவறும் இல்லை. உங்கள் நிலையில் யார் இருந்திருந்தாலும் அப்படி தான் நடந்துகொண்டு இருப்பார்கள். நாம் பேச வேண்டியதை சீக்கிரம் பேசி முடித்தால் நான் கிளம்புவேன். லேட் ஆனால் குழந்தை என்னை தேடுவான்” என இறுகிய முகத்துடன் சொன்னாள்.

அவளின் செய்கை அவனுக்கு திகைப்பை கொடுத்தாலும் நிதானித்துக் கொண்டவன் முகத்தில் புன்னகையை வரவழைத்துக்கொண்டு, “சரி முதலில் ஸ்வீட் எடுத்துக்கோ” என்று ஸ்வீட் பாக்சை அவள் முன்னே நீட்டினான்.

ஒரு வெற்றுப்பார்வை பார்த்தவன் சலிப்புடன், “நான் முதலில் சொல்ல வந்த விஷயத்தை சொல்லி விடுகிறேன். அதன் பின் இனிப்பு அவசியமா என்று முடிவு செய்யலாம்” என்று வெற்றுக் குரலில் சொன்னாள்.

கௌதம் எரிச்சலோடு, “ஏன் ஸ்ரீ உன் மனசு என்ன கல்லா? எப்படி உன்னால் உன் மனதை இப்படி மாற்றிக்கொள்ள முடிந்தது? என்னவோ என்னை உனக்கு தெரியாத மாதிரி..., நமக்குள் இருந்த காதலை..., என்னோட அன்பை..., நேசத்தை... இதையெல்லாம் எப்படி மறந்தாய்? என்னவோ எல்லாமே உன் வாழ்க்கையில் நடக்காத மாதிரியே பேசுகிறாயே?” என்றான் சீற்றத்துடன்.

சில நொடி அமைதியாக இருந்தவன், “அதெல்லாம் நான் மறந்துவிட்டேன்” என சொன்னதும் கௌதமின் கோபம் தலைக்கு ஏறியது.

“எப்படி உன்னால் மறக்க முடியும்? வெளியில் வேண்டுமானால் நீ அப்படி சொல்லிக்கொள்ளலாம் ஆனால் நீ உன்னையே ஏமாற்றிக்கொள்ளாதே” என்று அவன் எதிரில் வந்து நின்றான்.

“நான் தான் நடந்ததெல்லாம் மறந்துவிட்டேன்னு சொல்கிறேன் இல்லையா? அப்பறம் என்ன? ஏன் என்னை இப்படி வாட்டி வதைக்கிறீர்கள்?” என்றான்.

“நானா உன்னை வாட்டி வதைக்கிறேன்? இத்தனை நாட்களாக நீ தான் என்னை வாட்டி வதைத்துக்கொண்டு இருந்தாய். நீ என்றைக்கும் என்னுடைய ஸ்ரீ மட்டும் தான். இனியும் உன்னை தெரிந்தே அடுத்தவனுக்கு விட்டுக்கொடுக்க நான் ஒன்றும் இளிச்சவாயன் இல்லை” என சொல்லிவிட்டு சோபாவில் அமர்ந்தான்.

மதி ஓய்ந்து போனவளாக, “இப்போ உங்களுக்கு என்ன தெரியணும்? கிரி எங்க அக்கா வீட்டுக்காரர் தான். ஸ்ரீராம் என் அக்கா குழந்தை தான். போதுமா இது தானே நீங்க தெரிந்துகொள்ள ஆசைப்பட்டீர்கள். சொல்லிவிட்டேன்” என்றான்.

“இன்னும் நீ முழுதாக எந்த உண்மையையும் சொல்லவில்லை ஸ்ரீ” என்றான்.

“இதுக்கு மேல என்ன உண்மை சொல்லணும்?” என்றான் ஆத்திரத்துடன்.

“தெரியணும் ஆதியோடு அந்தமாக எல்லா உண்மையும் தெரியணும். நீ எதற்காக கிரியை கல்யாணம் செய்துக்கொள்ள சம்மதித்தாய்? அந்த கல்யாணம் இத்தனை நாளாக ஏன் நடக்கவில்லை? எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக நீ ஏன் என்னை காதலித்ததை உங்கள் வீட்டில் சொல்லவில்லை? எங்க அப்பா அம்மாவோட சம்மதத்துடன் உன்னை பார்க்க ஆசையோடு வந்த எனக்கு உன்னுடைய கடிதம் எவ்வளவு பெரிய இடியாக இருக்கும் இன்று கொஞ்சமாவது நினைத்து பார்த்தாயா?” என்றான் வெறியோடு.

அவன் முகத்தை நிமிர்ந்து பார்க்கும் தைரியம் இல்லாமல் சிறிது நேரம் அமர்ந்திருந்தவன், தன்னை ஆசுவாசப்படுத்திக்கொண்டு பேச ஆரம்பித்தான். “இப்போது உங்களுக்கு எல்லாம் தெரியவேண்டும் அவ்வளவு தானே, சொல்கிறேன் எல்லாவற்றையும் சொல்கிறேன். என்னால் பாதிக்கப்பட்ட உங்கள் வாழ்க்கையை நீங்கள் மாற்றி அமைத்து கொள்வதற்காவது நான் எல்லாவற்றையும் சொல்கிறேன்” என்றவன் அனைத்தையும் ஒன்றுவிடாமல் சொல்ல ஆரம்பித்தான்.

அவன் சொன்ன அனைத்தையும் பொறுமையாக கேட்டான். அவளின் ஒவ்வொரு பதிலிலும் அவன் மனதில் அவள் மீதிருந்த காதல் இன்னும் இன்னும் அதிகரித்துக்கொண்டிருந்ததை அவன் உணராமல் தன் வாழ்வில் நடந்த மாற்றத்தை சொல்லிக்கொண்டிருந்தான்.

“அக்காவை பார்க்க போன இடத்தில் அவளை பார்க்க கூடாத நிலையில் பார்த்து அவளிடம் என் மனம்விட்டு பேசமுடியாமல், அவன் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக துடித்து இறந்ததை இன்று கூட மறக்க முடியாமல் தவித்துக்கொண்டு இருக்கிறேன்.

அக்கா இறந்த சோகம் முழுதாக மறையும் முன் அம்மாவுக்கு வந்த அட்டாக், கை குழந்தையை வைத்துக்கொண்டு எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டிருப்பேன். அம்மா கொஞ்சம் தேறி வரும் போது அம்மாவே என்னிடம் கல்யாணத்தை பற்றி பேசியதும் அவங்க உடல் நிலை முன்னிட்டு, குழந்தைக்காகவும் என்னுடைய எல்லா ஆசையையும் எனக்குள்ளேயே புதைத்துக்கொண்டு உங்க விருப்பப்படி செய்யுங்கள் என்று சொல்வதற்குள் என்ன பாடுபட்டிருப்பேன்.

ஆனால் என்றைக்கு நான் கல்யாணத்திற்கு சம்மதம் சொன்னேனோ அன்றைக்கே உங்களுக்கும் எனக்கும் இனி எந்த சம்மந்தமும் இல்லை என்ற முடிவில் நான் உறுதியாக இருந்தேன்.

அதனால் தான் நான் அப்படி ஒரு கடிதத்தை உங்களுக்கு எழுதினேன். நீங்க எனக்கு வாங்கி கொடுத்த அனைத்து பொருட்களையும் திருப்பி கொடுத்தேன். அப்போதாவது நீங்க உங்க வாழ்க்கையை வேறு ஒரு நல்ல பெண்ணோடு இணைத்து கொள்வீர்கள் என்ற எண்ணத்தில் தான் அப்படி செய்தேன்.

எல்லாமே நடந்து முடிந்த வேகத்தில் எதை பற்றியும் சிந்திக்கும் நிலையில் கூட நான் இல்லை, ஓரளவு, சிந்திக்கும் நேரம் வந்த போது, காலம் கடந்து போய், சிந்தித்தும் ஒரு உபயோகமும் இல்லை என்ற விரக்தியான மனநிலையை அடைந்திருந்தேன்.

இனி நீங்கள் என் வாழ்கையில் வரமுடியாது. அதே போல என்னாலும் இந்த பந்தத்தில் இருந்து வெளியே வரமுடியாது. இனியாவது உங்க மனதை மாற்றிக்கொண்டு சீக்கிரமே ஒரு கல்யாணம் செய்துகொள்ளுங்கள். நீங்களாவது சந்தோஷமாக இருக்கவேண்டும்.” என்று சொல்லிவிட்டு கண்களை மூடியவளின் கண்களில் இருந்து வழிந்த கண்ணீரை அவசரமாக துடைத்தாள்.

“நான் சொல்லவேண்டிய எல்லாவற்றையும் உங்களிடம் சொல்லிவிட்டேன். என் மனதை அரித்த விஷயத்தையும் உங்களிடம் சொல்லி என் மனபாரத்தை குறைத்துக்கொண்டேன். உங்களிடம் சொல்லவில்லை என்ற குறையும் இனி இல்லை” என்று சொல்லிக்கொண்டே எழுந்தவள், “நேரமாகுது நான் கிளம்புகிறேன்” என ஹான்ட் பாகை எடுத்துக்கொண்டு கிளம்பியவளை, “ஒரு நிமிடம் ஸ்ரீ” என்ற குரலில் நின்றாள். இன்னொரு விஷயம் இனி நீங்கள் என்னை ஸ்ரீ என்று அழைக்காதீர்கள். நான் இனி என்றைக்குமே உங்கள் ஸ்ரீயாக முடியாது ர....” என்று தொடங்கியவள் மொட்டையாக நிறுத்தி, “என் வாழ்க்கை வேறு விதமாக தீர்மானிக்கப் பட்டிருக்கிறது, அது என்னையும் மீறி நிகழ்ந்திருக்கிறது, அதை உங்களுக்கு உரிய விதத்தில் தெரியப்படுத்த வேண்டிய கடமையும் எனக்கு இருப்பதால்தான் நான் இன்று இங்கே வந்தேன். அதையும் சொல்லிவிட்டேன்” என்று ஒருவித மரத்த குரலில் சொன்னவளை,

மீண்டும் “இல்லை ஸ்ரீ நான்” என்று அழைத்து அருகே சென்றவளை அவள் பார்த்த பார்வையில், ஒரு அந்நியத்தன்மையும், அங்கேயே நில் என்ற பாவனையும் தெரிய, திகைத்துபோய் அப்படியே நின்றாள்.

அவனுக்கு தான் அறிந்த ஸ்ரீ இவளா? என்று சந்தேகம் தோன்றியது. இவள் முற்றிலும் வேறுபட்டவள் என்ற எண்ணமும். அவளை சுற்றிலும் ஏதோ தகதகவென ஒரு நெருப்பு வளையம் எரிவது போன்ற ஒரு பிரமை அவனுக்கு தோன்றியது, அதை தாண்டி எப்படி அவளை அணுகுவது என்று அவன் மலைத்து நின்றான். எப்படியானாலும், அவள் தனக்குத்தான் அதில் எந்த மாற்றமும் இல்லை என்ற தீர்மானமான முடிவும், மிக பிடிவாதமாய் அவன் மனதில் வந்து அழுத்தமாக உட்கார்ந்தது

இருவரும் அவரவர் பிடிவாதத்தில் உறுதியாக இருந்தனர். “ஸ்ரீ நீ சரி என்று ஒருவார்த்தை சொல் போதும் நான் என் அப்பா அம்மாவிடம் சொல்லி உங்கள் வீட்டில் வந்து பேச சொல்கிறேன்” என்றான்.

எரிச்சலுடன் அவளை பார்த்தவள், “எதுக்கு வந்து பேசணும்? இன்னும் பேச எந்த விஷயமும் இல்லை. என்னோட முடிவில் நான் உறுதியாக இருக்கிறேன். அது யாராலும் மாறப்போவதில்லை. அது நீங்களாகவே இருந்தாலும் சரி. நான் எடுத்த முடிவு எடுத்தது தான். நான் சொல்லவேண்டிய எல்லாவற்றையும் சொல்லிவிட்டேன். நான் கிளம்புகிறேன்” என்று சொல்லி கதவை திறந்தவளை நோக்கி வந்தவன் வேகமாக கதவையும் மூடினான்.

“என்ன செய்றீங்க நீங்க? கதவை திறங்க நான் கிளம்பணும்” என்று கோபத்தோடு சொல்ல, “உன்னுடைய முடிவை நீ சொல்லிவிட்டாய் என்னோட முடிவையும் கேட்டுக்கொண்டு போ நீ என்றைக்கும் என்னோட ஸ்ரீ மட்டும் தான். இவ்வளவு நாளாக நீ கிரியோட மனைவி என்று எண்ணி தான் நான் பேசாமல் இருந்தேன். ஆனால் எப்போது உனக்கும் கிரிக்கும் கல்யாணம் ஆகவில்லை என்று தெரிந்ததோ அப்போது முதல் நீ இன்னும் என்னுடைய காதலி தான். என்னுடைய ஸ்ரீ தான்.

உன் மனதில் நான் இன்னும் இருப்பது நிஜம் தான். ஒரு நாள் இல்லை ஒரு நாள் அந்த உண்மை உனக்கு புரியும்” என்று சொன்னவளை நோக்கி பதில் கொடுக்க தொடங்கியவளை, கையை உயர்த்தி தடுத்தவன், “நீ பேசும் போது நான் குறுக்கே பேசாமல் கேட்டேன் அல்லவா, அதே போல என்னுடைய முடிவையும் நீ கேட்டுதான் ஆகவேண்டும். இல்லை.... முடியாதுன்னு சொல்லாதே. எனக்கு தெரியும். உன் மனதில் இருப்பது நான் மட்டும் தான் என்று. பிடிவாதமாக உன்னை நீயே ஏமாற்றிக்கொள்ளாதே.

உனக்கு ஒருமாதம் டைம் தரேன் அதற்குள் நீயே வந்து உன் சம்மதத்தை என்னிடம் சொல்லுகிறாய். இல்லையென்றால் அடுத்த நாள் நான் நேராக உன் வீட்டிற்கு வருவேன் நம்மை பற்றிய அனைத்து உண்மையையும் நேரடியாக கிரியிடம் சொல்வேன்” என சொல்லிவிட்டு ஸ்ரீமதியை பார்க்க ஸ்ரீமதியின் கோபமான விழிகளை கண்டவன் ஒரு அலட்சிய புன்னகையை வீசினான்.

“இப்போது கிளம்பு” என கதவை திறந்துவிட்டான்.

“முடியாது.... ஒரு நாளும் முடியாது” என்றவனை பார்த்து சிரிப்புடன், “சரி அப்போ இங்கேயே இரு” என சொல்ல தான் ஒன்று சொல்ல அதை இவன் வேறுவிதமாக சொல்கிறானே என்று எரிச்சலுடன், “உங்க எண்ணத்துக்கு ஒரு நாளும் என்னால் சம்மதிக்க முடியாது என்று சொன்னேன்” என்றான்.

“முடியும் ஸ்ரீ கண்டிப்பாக முடியும்” என சிரித்ததும் அவனின் சிரிப்பை ரசிக்க முடியாமல் அவளுடைய விழிகளில் கலக்கமும், அதோடு சேர்ந்து ஒரு அடிபட்ட பாவனையும் தோன்றியது, கோபத்துடன் வேகமாக சென்று தன் ஹோண்டாவை கிளப்பிக்கொண்டு சென்றாள்.

அவள் சென்றதும், தான் நம்பிக்கையாய், வாங்கி வந்து வைத்திருந்த அந்த ஸ்விட் பாக்ஸ் பிரிக்கப்படாமலே இருந்ததை கண்டவன் கண்களில் வருத்தம் நிறைந்தது. இதே போன்ற நம்பிக்கையுடன் முன்பொருநாள் வாங்கி வந்த இனிப்பை நினைத்த அவன் உதடுகளில் புன்முறுவல் தோன்றினாலும், ஒரு வேதனை பெருமூச்சு அடக்க மாட்டாமல் எழுந்தது.

ஆனாலும் அவன் மனமும் தெளிவாகவே இருந்தது. என் வாழ்க்கை நன்றாக சந்தோஷமாக இருக்கவேண்டும் என்று எனக்காக இவ்வளவு தூரம் யோசித்து செய்யும் நீ அதையே நானும் நினைப்பேன் என்று நீ ஏன் யோசிக்கவில்லை ஸ்ரீ?

நீ யோசிக்கவில்லை என்றாலும் உனக்காக உன் நலனுக்காக நான் யோசிப்பேன். உனக்கே உன்னை புரியவைப்பேன். உனக்காக எதையும் செய்வேன். உன்னை விட்டுக்கொடுப்பதை தவிர.” என்ற மிக தீர்மானமான முடிவும் அவன் மனதில் வந்து அமர்ந்தது.

*****

இருவரும் பேசிவிட்டு வந்த அடுத்து 2 நாட்களும் அதன் போக்கில் சென்றது. வரப்போகும் விபரீதம் புரியாமல் இருவரும் அவரவர் கவலை மனதில் இருந்தாலும் தங்கள் வேலைகளை செய்துக்கொண்டு இருந்தனர்.

சத்யன், சுதாகர் இருவரும் கௌதமுடன் சேர்ந்து சைட் ஒன்றை பார்ப்பதற்காக சென்றவர்கள் வர மாலை ஆகிவிட்டது. மூவரும் பார்த்த இடத்தை பற்றி பேசிக்கொண்டே வர கௌதமின் மொபைல் ஒலித்தது.

மொபைலை எடுத்தவன் சிவாவின் எண்ணை பார்த்ததும் உற்சாகமாக பேச ஆரம்பித்தான். “டேய் சிவா எப்படிடா இருக்கிறாய்?” என்று உற்சாகமாய் கேட்டான். பரஸ்பர நலவிசாரிப்பிற்கு பிறகு சிவா, “இருடா இந்த வாயாடி பேசனுமாம்” என்று போனை தன் தங்கையிடம் கொடுத்தான்.

“ஹலோ ஹீரோ சார் சௌக்கியமா?” என்றாள் சாரு. “நான் நல்லா இருக்கேன் சாரு நீ எப்படி இருக்கிறாய்? என்னவோ வீட்டிற்கு வரேன்னு சொல்லி எத்தனை நாள் ஆகுது இன்னும் உனக்கு லக்னோல இருந்து வர பிடிக்கலையா? அப்பா கூடவே இருக்கிறாய்” என்றான்.

“நான் சென்னை வந்ததாச்சே. இப்போ உங்க வீட்டுக்கு தானே வந்துக்கொண்டு இருக்கிறோம். உங்க வீட்டு வாசலுக்கு வந்தாச்சு” என்றாள் புன்னகையுடன்.

“ஓஹ் அப்படியா...” என சிரித்தவன் நான் வெளியே இருக்கேன் இன்னும் அரைமணி நேரத்தில் வந்துவிடுவேன்” என்றான்.

“ஓகே ஓகே நான் போய் எல்லாரையும் பார்த்துக்கொள்கிறேன்” என்று போனை வைத்ததும் சிரித்தபடியே போனை வைத்தவனுக்கு அப்போது தான் மின்னல் வெட்டியது, “மை காட். சத்யா கொஞ்சம் சீக்கிரம் போடா” என அவசரபடுத்தினான்.

கௌதமை பார்த்த சத்யா, “என்ன கௌதம் அவ்வளோ அவசரம் அந்த லவுட் ஸ்பீக்கரை பார்க்க” என சிரித்தான்.

“அதில்லடா, நீ எவ்வளவு சீக்கிரம் போக முடியுமோ போ” என்றவன் கடவுளே நான் வீட்டிற்கு போய் சேரும் வரை ஸ்ரீயை சாருவின் கண்களில் படாமல் காப்பாற்றி என்று வேண்டிக்கொண்டே வந்தான்.

ஆனால் எல்லோருடைய வேண்டுதலும் மொத்தமாக கடவுளின் காதில் போட்டால் எத்தனை பேரின் எண்ணத்தையும் வேண்டுதலையும் அவர் ஒரே நேரம் நிறைவேற்றுவார். அப்படி பின்னுக்கு தள்ளப்பட்ட வேண்டுதலில் ஒன்றாக கௌதமின் வேண்டுதலும் தள்ளப்பட்ட நேரம் சிவாவின் கார் கௌதமின் வீட்டின் முன் நின்றது.

“வாவ், ரெண்டு வீடும் ஒரே மாதிரி அழகா இருக்கு இல்ல” என சொல்லிக்கொண்டே காரில் இருந்து இறங்கினாள் சாரு.

சுந்தரமும் விஸ்வநாதனும் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டு இருக்க, காரில் வந்தது யார் என்று பார்த்தனர். இறங்கிய சாரு விஸ்வநாதனை கண்டதும், “ஹலோ அங்கிள், எப்படி இருக்கீங்க?” என்றபடி இருவரையும் நோக்கி சென்றாள்.

“அட்டே சாருவா, வாம்மா நல்லா இருக்கிறாயா? வாப்பா சிவா, வேலையெல்லாம் எப்படி இருக்கு? அப்பா எப்படி இருக்கிறார்?” என்ற அனைத்து கேள்விகளுக்கும் பதில் சொன்ன இருவரையும் விஸ்வநாதன் சுந்தரத்திற்கு அறிமுகப்படுத்தினார்.

“சுந்தரம் இது சிவா. நம்ம கௌதம் கூட படித்த பையன். இது சாரு, சிவாவோட தங்கை. எனக்கு ஒரு பொண்ணு இல்லை என்ற குறை சாருவால் தீர்ந்தது” என்று இருவரையும் அறிமுகப்படுத்த, சாருவும், சிவாவும் அவரை வணங்கினர்.

“ரெண்டுபேரும் உள்ளே போங்க ஆன்ட்டி இருக்காங்க” என்று இருவரையும் அனுப்பிவிட்டு சுந்தரத்துடன் தன் பேச்சை தொடர்ந்தார்.

உள்ளே சென்ற சாரு, நேராக சமையலறைக்கு சென்றாள். “ஹலோ ஆன்ட்டி எனக்கும் ஒரு கப் காபி கிடைக்குமா?” என கேட்டதும் திரும்பி பார்த்த சிவகாமி சாருவை கண்டதும், “சாரு.....!! என்ன சொல்லாம கொள்ளாமல் வந்து நிற்கிறீங்க ரெண்டு பேரும். வாப்பா சிவா வந்து உட்கார்” என்று இருவரையும் அமரவைத்து பேசிக்கொண்டு இருந்தார்.

பொதுவான பேச்சிற்கு பிறகு, “வீடு ரொம்ப நல்லா இருக்கு ஆன்ட்டி. இப்போ கௌதம் எப்படி இருக்கான்?” என்றான் சிவா.

“இருக்கான் சிவா. முன்னைக்கு இப்போ எவ்வளவோ பரவாயில்லை ஆனால் அவன் இன்னும் அந்த பொண்ணை முழுசாக மறக்கவில்லை” என்று வருத்தத்துடன் சொல்ல, சாரு, “அண்ணாவோட நல்ல மனசுக்கு எல்லாமே நல்லபடியாக தான் நடக்கும் ஆன்ட்டி. ஏதோ கெட்ட நேரம் நடுவில் இப்படி அந்த ராட்சஷியால் நடக்க கூடாததெல்லாம் நடந்து போச்சு. இதோடு போச்சேன்னு சந்தோஷம் தான் பட்டுக்கொள்ளவேண்டும்” என்று சொல்லிவிட்டு தன் தோளை குலுக்கிவிட்டு கொண்டான்.

“சரி அது போகட்டும், நீங்க முகம் கழுவிக்கொண்டு வாங்க நான் உங்களுக்கு டிபன் ரெடி பண்ண சொல்கிறேன். மேல வலதுபக்கம் ரெண்டு ரூம் இருக்கு அதில் தங்கிக்கோங்க. என் முட்டிவலியால் மேலே வர முடியாது. இல்லையென்றால் நானே வந்துவிடுவேன். கௌதமும் அவன் பிரெண்ட்சும் இன்னும் கொஞ்சம் நேரத்தில் வந்துவிடுவார்கள்” என்று சொல்ல.

“சிவா பரவாயில்லை ஆன்ட்டி நாங்க பார்த்துக்கொள்கிறோம்” என சொல்லிவிட்டு சிவகாமி சொன்ன அறைக்கு சென்றார். மேலே அறைக்கு வந்து முகத்தை கழுவிக்கொண்டு வெளியில் வந்த சாரு மாடிக்கு செல்லும் கதவை திறந்தாள். சிலுசிலுவென கடற்காற்றுவீச அதன் குளுமையை ரசித்தபடிமாயில் வந்து நின்றாள். தூரத்தில் தெரிந்த கடலை பார்த்துவிட்டு திரும்பியவளின் கண்களில் கிரி டபாயில் கால் நீட்டி அமர்ந்துக்கொண்டு லாப்டாப்பில் ஏதோ செய்துக்கொண்டு இருந்தான்.

ரெண்டு வீட்டுக்கும் சேர்த்து ஒரே மாடி போல என நினைத்துக்கொண்டே மறுபுறம் திரும்பி தோட்டத்தை பார்த்துக்கொண்டிருந்தவளை, இருவரின் சிரிப்பு சத்தம் ஈர்த்தது. சாரு திரும்பி பார்த்த அதே நேரம் சிவாவும், அங்கே வந்தாள். “என்ன யாரை பார்க்கிறாய்?” என்று கேட்டுக்கொண்டே வந்தவனும் சாரு பார்த்த பக்கமாக பார்த்தான். இருவருமே திரும்பி அமர்ந்திருந்தபடியால் சிவாவும், சாருவும், அவர்களின் முகத்தை பார்க்கவில்லை.

அப்போது ஸ்ரீராம் கையில் ஒரு துணியுடன் ஓடிவந்தான். “டாடி, நாம கண்ணாமூச்சி வில்லல்லலாமா?” என்றவனை, “இந்த நேரத்திலா நேரம் ஆச்சே, இன்னும் கொஞ்சம் நேரத்தில் இருட்டாகிடுமே” என்றதும், “டாடி ப்ளீஸ்” என கொஞ்சிய மகனை முத்தமிட்டவன், “ஓகே கொஞ்சம் நேரம் விளையாடலாம். யாரு பிடிக்க போறது ஸ்ரீராமா?” என்று கேட்டதற்கு, “நோஓ... மம்மி தான் பிடிக்கணும்” என்றான்.

மதியை பார்த்த கிரி, “மம்மி நீங்க தான் பிடிக்கணுமாம். வாங்க உங்க கண்ணை கட்டிவிடுகிறேன்” என்றவன் அவனே எழுந்து மதியின் கண்ணை கட்டினான். இந்த சேரை ஓரமாக வைத்துவிடலாம்” என சொல்லிக்கொண்டே சேரையும் டபாயையும் ஓரமாக வைத்தவன் “ஸ்ரீராம் ரெடியா மம்மியை பிடிக்க சொல்லலாமா?” என்றதும், “ஓகே டாடி” என்று சொல்லவும் கிரியின் மொபைல் ஒலிக்கவும் சரியாக இருந்தது.

குழந்தையின் பேச்சை கவனித்து சிரித்த சாருவை, பார்த்து சிவா, “சாரு அவங்க தனியாக இருக்காங்க நாம நின்று வேடிக்கை பார்த்தால் அவங்க ப்ரைவசி கெடும் வா போகலாம்” என சொன்னான். “ம்ம்..!! அதுவும் சரிதான் போகலாம் அண்ணா” என்று நகர்ந்தவனை கிரி அழைத்த பெயரில் சரேலென திரும்பியவள் அப்படியே நின்றாள்.

சற்று தள்ளி சென்று போன் பேசிக்கொண்டு இருந்த கிரி, “மதி எனக்கு முக்கியமான கால் ஒரு ஐந்து நிமிடம் வந்துவிடுகிறேன்” என்றான்.

“சரி அத்தான் மாடி விளக்கை கொஞ்சம் போட்டுவிட்டு போங்க. குழந்தை கீழே எங்காவது இருட்டில் விழுந்துவிட போகிறான்” என்று சொல்லிவிட்டு ஸ்ரீராமிடம், “ராம் நாம விளையாடுவோமா? ஓடுகிறாயா” என கேட்டுக்கொண்டே ஓடிய குழந்தையை தேடிக்கொண்டிருந்தவனை பார்த்தபடி நின்றுக்கொண்டு இருந்த சாரு அவளின் முகத்தை உற்று நோக்கியபடி மதியின் அருகில் சென்றான்.

அதே நேரம் மாடியின் விளக்குகள் எரிய மதியின் முகம் சாருவிற்கு நன்றாகவே தெரிந்தது. சாருவின் முகம் கோபத்தில் சிவந்தது. மதியை நோக்கி செல்ல முயன்ற சாருவின் கையை பிடித்த சிவா, “சாரு, பேசாமல் வா. அவளுக்கு கல்யாணம் ஆகி குழந்தை எல்லாம் இருக்கு. கௌதம் கூட இல்லை. அவனுக்கு தெரிந்து அவனே சும்மா இருக்கும் போது நீ பேசி வீணாக ஏதும் பிரச்சனை செய்து வைக்காதே” என்றான்.

“நான் ஏதும் பிரச்சனை பண்ண மாட்டேன் அண்ணா. அவளை நாளே நாலு கேள்வி கேட்டுவிட்டு வந்து விடுகிறேன் அப்போது தான் என் மனம் ஆறும்” என்று கையை உருவிக்கொண்டு மதியின் அருகில் சென்று நின்றான்.

கைகளை துழாவிக்கொண்டே வந்த மதியின் கையில் காற்றில் பறந்த சாருவின் சல்வார் மாட்டியதும், “ஹை...!! மம்மி ராம் குட்டியை பிடிச்சிட்டேனே?” என்று சிரித்தவளை பார்த்த குழந்தை, “மம்மி அது நான் இல்ல யாரோ ஆன்ட்டி” என்று சிரித்ததும் அவசரமாக தன் கண்ணில் கட்டி இருந்த துணியை அவிழ்த்தவளின் கண்களுக்கு சட்டென ஏதும் புலப்படவில்லை.

மெல்ல தன் எதிரில் நின்றிருந்தவளை பார்த்ததும் மதியின் முகம் சந்தோஷத்தில் விகசிக்க, “ஹே...!! சாரு, எப்படிடி இருக்கிறாய்? எப்போ வந்தாய்? என்றவன் சாருவிற்கு பின்னால் நின்றிருந்த சிவாவை பார்த்து, “சிவாண்ணா எப்படி இருக்கீங்க?” என்று சந்தோஷம் பொங்க கேட்டவளை ஒரு புழுவை பார்ப்பது போல பார்த்தான் சாரு.

“என்ன சாரு பதிலே சொல்லமாட்டேன்கிறாய்?” என்று சொல்லிக்கொண்டே சாருவின் கையை பிடித்ததும், “ஏய் முதலில் உன் கையை எடு, நீ தொட்டாலே எனக்கு அருவருப்பாக இருக்கு” என்றான் முகத்தை சுளித்துக்கொண்டு

அவன் பேச்சை கேட்ட மதி அதிர்ச்சியுடன், “சாரு நான் உன் பிரெண்டுமீ” என்று பரிதாபமாக சொன்னதும்.

“இன்னொரு தடவை அப்படி சொல்லாதே அந்த கேவலத்தை நினைத்து ஒவ்வொரு நாளும் நான் புழுங்கிக்கொண்டு இருக்கிறேன்” என்று எரிச்சலுடன் சொல்ல,

“சாரு நீ...” என்றதும் “பேசாதே, என் பேரை சொல்ல உனக்கு எந்த தகுதியும் கிடையாது. எங்க எல்லோர் கண்ணையும் கட்டி இருட்டில் நிற்க வைத்துவிட்டு நீ இங்கே கண்ணை கட்டிக்கொண்டு கண்ணாமூச்சி விளையாடுகிறாயா? நம்பிக்கை துரோகி. கௌதம் அண்ணா உன் மேல் உயிரையே வைத்திருந்தார். அவரோட காதலை பணத்துக்காக குப்பையை தூக்கி போடுவது போல தூக்கி போட்டுவிட்டு போனவள் தானே நீ.

நீ பிரெண்ட்ஷிப்பை பற்றி பேசுகிறாயா?” என மனம் முழுதும் இருந்த கோபமெல்லாம் அதற்கு காரணமானவளை கண்டதும் என்ன சொல்கிறோம் என்று புரியாமல் அவன் மனதில் காயத்தை ஏற்படுத்துகிறோம் என்று தெரியாமல் தன் நாக்கு என்னும் ஆயுதத்தால் மதியின் இதயத்தை குத்தி கிழித்துக்கொண்டிருந்தான்.

மதி தன் மனக்காயத்தை பொருட்படுத்தாமல், “சாரு நான் சொல்வதை கொஞ்சம் கேள்....” என்றவன் பின்னால் ஒன்றும் பேசாமல் நின்றிருந்த சிவாவை பார்த்து, “சிவா அண்ணா நீங்களாவது சொல்லுங்களேன்” என்றதும், சிவா, “சாரு நீ வா” என்றவளை பார்த்து, “நீ சும்மா இருண்ணா” என்ற சாரு, “ஏய்... என்கிட்டே பேசுடி ஏன் என்னிடமெல்லாம் பேசமாட்டாயா? சீ...! நீயெல்லாம் ஒரு பொண்ணா? நீ கல்யாணம் செய்துக்கொண்டு புருஷன், குழந்தை, பெரிய வீடு, கார், பணம் என்று எல்லா வசதியுடனும் சந்தோஷமாக இருக்க. ஆனால் இந்த 2 1/2 வருஷமா அண்ணா எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டாங்கன்னு தெரியுமாடி உனக்கு? நல்லவேளை உன்னோட உண்மையான முகம் எங்களுக்கு முன்னாலேயே தெரிந்துவிட்டது. இல்லாவிட்டால் கல்யாணத்திற்கு பிறகு கௌதம் அண்ணாவோட வாழ்க்கையே நரகமாக ஆகி இருக்கும்.”

“சாரு... நீ கூடவா சாரு என்னை புரிஞ்சிக்கல. மூணு வருஷம் உன்னோட பழகி இருக்கிறேனே என்னை பற்றி நீ புரிந்துக்கொண்டது இவ்வளவு தானா?” என விரக்தியான குரலில் கேட்டாள்.

“புரிந்துக்கொள்ளவில்லை தான். நீ இவ்வளவு பெரிய கைகாரின்னு புரிந்துக்கொள்ளாமல் என்னோட வீட்டிலேயே உன்னை சேர்த்து வைத்திருந்தேன்னு நினைக்கும் போதே ..... சே.. உன் முகத்தில் விழிப்பதே பாவம், உன்னை நாலு வார்த்தை கேட்குமன்னு தான் வந்தேன் இப்போ என் மனம் ஆறிபோச்சு” என்று சொல்லியவள் வெடுக்கென திரும்பியவள் வேகமாக அங்கு வந்த கௌதமை கண்டாள்.

சாரு வேகமாக வருவதையும், மதி அயர்ந்து போய் நிற்பதையும் கண்டவன் நடந்ததை யூகித்தான். எது நடக்கக்கூடாது என எண்ணி வேகமாக எல்லா தெய்வத்தையும் வேண்டியபடி வந்தானோ, அது ஏதும் பலிக்காமல் நடக்க கூடாது என்று எண்ணியது அழகாக நடந்து முடிந்திருந்ததை கண்டதும் தன்னையே நொந்துக்கொண்டான்.

இதை முன்னாலேயே சிவாவிடம் சொல்லாமல் விட்டதை நினைத்து தன்னையே கடிந்துக்கொண்டவன், “ஹீ....” என்று தயக்கத்துடன் அழைத்தான்.

மதியோ கலங்கிய கண்களை, துடைத்துக்கொண்டு லாப்டாப்பில் விளையாடிக்கொண்டு இருந்த குழந்தையை அழைத்துக்கொண்டு தன் அறைக்குள் சென்றுவிட்டான்.

நெற்றியை தடவியபடி சோர்வுடன் திரும்பி வந்த கௌதம், “என்ன சாரு வந்ததும் வராததுமா ஹீயை என்ன சொன்னாய்?” என்றான் கவலை நிறைந்த குரலில்.

“நான் ஏதும் தப்பாக சொல்லவில்லை அண்ணா. உண்மையை தான் சொன்னேன்” என்றான்.

அங்கே வந்த சத்யனும் சுதாகரும் மூவரையும் பார்த்தனர். சிவா சாரு மதியை பேசியதை சொல்ல கௌதம் இறுக கண்களை மூடியவன், “தப்பு பண்ணிட்டியே சாரும்மா” என்றான் வேதனையுடன்.

“என்னண்ணா, அப்போ அவ செய்தது தவறு இல்லையா? நான் அவளை கேட்டது தான் தப்பா?” என்று ஆத்திரத்துடன் கேட்டான்.

“இல்ல சாரு. நாம் தான் அவளை பற்றி தவறாக நினைத்துக்கொண்டு இருந்தோம். ஹீக்கு இன்னும் கல்யாணம் ஆகவில்லை” என்று மரத்த குரலில் சொன்னதும் அவனின் வார்த்தையை எதிர்பார்க்காத சாரு, “வாட்? இன்....னும் இன்னும் கல்யாணம் ஆகவில்லையா? அப்போ.... அப்போ.... அந்த குழந்தை...!! அவளை மம்மின்னு..... கூப்பிட்டது? எனக்கு ஒன்னுமே புரியலையே” என்று தலையை பிடித்துக்கொண்டான்.

சாரு வாய்விட்டு புலம்பினான் ஆனால் மற்ற மூவரும் அதிர்ந்து போய் கேட்டுக்கொண்டு இருந்தனர். தன் அறைக்கு அழைத்து சென்றவன், ஹீமதி தன்னிடம் சொன்ன அனைத்தையும் சொன்னான். அனைத்தையும் கேட்டுவிட்டு பேச்சே வராமல் அனைவரும் அமர்ந்திருந்தனர்.

அழுத சாரு, “பாவம் அண்ணா அவ. நான் வேறு அவளை என்னென்னவோ பேசிவிட்டேன். எப்படி இப்படி ஒரு முடிவு அவள் எடுப்பாள்? முட்டாள்தனமாக இல்லை. அவ என்ன படித்தவள் தானே? நீங்க அவளிடம் பேசினீர்களே அவள் அப்போதும் தன்னோட முடிவை மாற்றிக்கொள்ளவில்லையா? “என்றாள்.

“மச்சு...! இல்லை சாரு. அவளோட முடிவில் அவ பிடிவாதமாக இருக்கிறாள்” என்றான்.

“அப்படி என்ன பிடிவாதம்? எதில் பிடிவாதமாக இருக்கணுமோ அதில் இல்லாமல்” என்றவன் ஒரு முடிவுடன் “அண்ணா நான் வந்துவிட்டேன் இல்லையா நான் பார்த்துக்கொள்கிறேன். ஒரு முறை பேசினதும் அவ சரிபட்டு வருவாளா? நீங்க ஒரு நாள் சொல்லுங்க நான் அவளை கூட்டிக்கொண்டு வருகிறேன். உங்களுக்கும் ஹீமதிக்கும் கல்யாணம் முடிக்காமல் இந்த சாரு இந்த வீட்டை விட்டு போகமாட்டேன்” என்றாள்.

அவள் பேச்சை கேட்ட சத்யன், “இதென்ன மங்கம்மா சபதம் மாதிரி சாருவின் சபதமா?” என்றான்.

சத்யனை மேலிருந்து கீழ் வரை பார்த்தவன், “ஓஹ்...! நீங்க தானே அன்னைக்கு போன் எடுத்த பார்ட்டி?” என்றாள் புன்னகையுடன்.

சத்யனும் “ஆமாம் நாங்க தான். அன்னைக்கு போன்ல பேசி எனக்கு காது வலி வந்தது தான் மிச்சம்” என்றான்.

கௌதம், “சாரி பேசிக்கொண்டே உங்கள் அனைவரையும் அறிமுகப்படுத்த மறந்துவிட்டேன்” என்றவன் ஒருவருக்கொருவர் அறிமுகப்படுத்திவிட்டான்.

சிவாவை பார்த்த சத்யன், “எப்படி சார் இந்த லவுட் ஸ்பீக்கரை சமாளிக்கிறீங்க? நீங்க ரொம்ப பாவம் சார்” என்றான்.

சிவாவும் சிரித்துக்கொண்டே, “கொஞ்சம் கஷ்டம் தான். என்ன செய்வது தங்கச்சியா போயிட்டாளே?” என்று முகத்திலும் குரலிலும் போலியான வருத்தம் காட்டி சொன்னான்.

“போதும் போதும் உங்களுடைய ஸ்பீக்கரை எல்லாம் கொஞ்சம் ஆப் பண்ணுங்க. அப்புறம் நானும் பதிலுக்கு கலாய்க்க ஆரம்பித்தால் தாங்க மாட்டீங்க” என்றதும் அனைவரும் சிரித்தனர்.

“கொஞ்சம் நேரம் ஜோக்ஸ் அபார்ட். நான் நாளைக்கு போய் மதியை மீட் பண்ணேன் அப்புறம் கௌதம் அண்ணா நீங்க எங்கே சொல்றீங்களோ அங்கே அவளை கூட்டி வரவேண்டியது என்னுடைய பொறுப்பு. முதலில் அவளை பார்த்து மன்னிப்பு கேட்கணும். அவ என்னை மன்னிச்சிடுவா. அவ ரொம்ப நல்ல பொண்ணு” என்றதும் சிவா தன் தங்கையை பார்த்து முறைத்தவனால்தான் சிரிப்பை அடக்க முடியவில்லை. “சரியான அழகுனிட நீ” என்றான் சிரிப்பினுடே.

சாரு, “என்னடா எதுக்கு இப்போ லூசு மாதிரி சிரிக்கிற?” என்றான் சற்று கோபத்துடன்.

“இத்தனை நாளா அந்த பொண்ணை தினம் ஒரு முறையாவது திட்டாமல் இருந்ததில்லை. போதா குறைக்கு இங்கே அவளை நேரில் பார்த்ததும், நீ ஒரு பொண்ணா, பணத்தாசை பிடித்தவள், ராட்சஷின்னு இஷ்டத்துக்கு பட்டமா கொடுத்த இப்போ திடீர்னு அவ நல்லவன்னு சொல்ற உனக்கு சாருன்னு பேர் வச்சதுக்கு பதிலா துக்கன்னு வச்சிருக்கணும்” என்றான்.

அவனை தொடர்ந்து கௌதம், சுதாகர், சத்யன் அனைவரும் சிரிக்க, சாரு அழுது விடுபவள் போல “யூ டு அண்ணா” என்றவள் சிவாவிடம் திரும்பி, “டேய் அவ என் பிரெண்ட் இன்னைக்கு திட்டிக்குவோம். நாளைக்கு சேர்ந்துக்குவோம் நீ உன் வேலையை பார்த்துக்கொண்டு போடா” என்றான்.

“சரி சாரு படிப்பை முடிச்சு ஆறு மாதம் ஆகுது, அடுத்து கல்யாணம் தானே” என்றான் கௌதம். “முதலில் நீங்க ஆரம்பிக்க போற கம்பெனில் ஒரு ஜி.எம் போஸ்ட் அதுக்கு அப்புறம் நம்ம பெர்சனாலிட்டிக்கு ஏற்ற மாதிரி ஆளை பார்த்ததும் ப்ரபோஸ் பண்ணி கல்யாணம் தான்” என்றான் கூலாக.

“அப்போ நீயே நேராக போய் ப்ரபோஸ் பண்ணிடுவியா?” என்றான் சத்யன் அதிர்ச்சியுடன்.

“எதுக்கு இப்படி ஒரு அதிர்ச்சி? அதில் என்ன தப்பு. எனக்கு பிடித்திருந்தால் நானே போய் நேரடியா ப்ரபோஸ் பண்ணிடுவேன்” என்றான்.

“ஏய் ...! உனக்கு ஒரு அண்ணன் இருக்கேன் அதை மறந்துடாதே” என்ற சிவாவை அலட்சியமாக பார்த்தவன், “உன்னை நான் எந்த கணக்கிலும் சேர்த்துக்கொள்வதில்லை” என்று சொல்லிவிட்டு சிரித்தான்.

*****

அத்தியாயம்—16

மறுநாள் காலையில் சாரு குனித்துவிட்டு மதியை சந்திப்பதை எதிர்பார்த்து காத்திருந்தான். இன்னைக்கு சண்டே தானே ஸ்கூலும் கிடையாது, எப்படி நானே போய் அவளை மீட் பண்ணுவது? என நினைத்துக்கொண்டே மாடியிலிருந்து பின்னால் இருந்த தோட்டத்தை பார்த்துக்கொண்டிருந்தவளின் கண்ணில் மதியின் அம்மா லக்ஷ்மி தோட்டத்தில் பூ பறித்துக்கொண்டு இருந்தது பட்டதும், வேகமாக யோசித்தான்.

“ஹலோ ஆன்ட்டி” என்று குரல் கொடுத்ததும் லக்ஷ்மி நிமிர்ந்து மேலே பார்த்தார். ஆனால் அவருக்கு யார் என்று சரியாக தெரியவில்லை.

“என்னையா...?” என்று கேட்டவரிடம், “ஒன் மினிட் ஆன்ட்டி நான் கீழே வருகிறேன்” என்றவள் வேகமாக ஓடிவந்தவள் லக்ஷ்மியின் முன்னால் வந்து நின்றாள்.

“ஹலோ ஆன்ட்டி என்னை தெரியலயா? என்றான் மூச்சுவாங்க.

“ம்ம்...நீ.. அடடே சாருவா...!! எப்படிம்மா இருக்க? உன்னை பார்த்து மூணு வருஷம் ஆகுதா? பார்த்ததும் சட்டென்று கண்டுபிடிக்க முடியல. உன்னை நேரில் பார்த்ததை விட போட்டோவில் தானே பார்த்திருக்கேன் அதான்” என்றான்.

“நீங்க எங்கே ஆன்ட்டி இங்கே? மதி எப்படி இருக்கிறாள்?” என்று கேட்டாள். அவளுக்கு தெரியும் நிச்சயம் மதி நேற்று தன்னை சந்தித்ததை சொல்லி இருக்க மாட்டாள் என்று.

“இது என் மாப்பிள்ளை வீடும்மா. நாங்க இங்கே தான் இருக்கிறோம். மற்றதை அப்புறம் சொல்கிறேன். நீ உள்ளே வா. மதி உன்னை பார்த்தா ரொம்ப சந்தோஷப்படுவா” என்று சொல்லிக்கொண்டே வீட்டிற்கு அழைத்து சென்றார்.

ஹாலில் அமர்ந்திருந்த சுந்தரத்திடம், “அண்ணா இது சாரு, நம்ம மதி கூட ஒண்ணா படிச்சவ. மதி இவங்க வீட்டில் தான் தங்கி படித்தாள்” என்றதும்,

“அட்டே சாரு மதியோட பிரெண்டா? முதலிலேயே தெரியாமல் போச்சே. வாம்மா உட்கார் ” என்றவர், அவளை பற்றி விசாரித்துக்கொண்டார். அங்கே வந்த பவானிக்கும் சாருவை அறிமுக படுத்தினார்.

“காபி சாப்பிடு சாரு, மதி பூஜை ரூமில் இருக்கா வந்திடுவா” என்று லக்ஷ்மி காபி கொண்டு வந்து கொடுத்துவிட்டு அவளுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தனர்.

பூஜை அறையிலிருந்து வெளியே வந்த மதி சாரு அனைவருடனும் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டு இருப்பதை கண்டதும், எங்கே தன்னை பற்றி அனைத்தையும் அவர்களிடம் சொல்லிவிடுவாளோ என்று பயந்தபடி நின்றவளை கண்ட சாரு வேகமாக , “மதி...” என்று அழைத்துக்கொண்டு அருகில் வந்தவள் மதியின் இருகைகளையும் பிடித்துக்கொண்டு கண்கலங்கியபடி, “மதி சாரி..., ப்ளீஸ் இப்போதான் என்னை பார்க்கிறாமாதிரி பேசுடி” என்றாள் அவளுக்கு மட்டும் கேட்கும் குரலில்.

மதியும் “சாரு...” என்றபடி தன் தோழியை அணைத்துக் கொண்டாள்..

‘கொஞ்சம் மாடிக்கு வாடி உன்னுடன் பேசணும்,’ என்று இருவருக்குமான தனிமையை ஏற்படுத்திக் கொண்டதும்,

அதுவரை தன் உணர்வுகளை மறைத்து இருந்த அனைத்தும் கட்டவிழ்ந்தது போல் இருந்தது.

சாரு.”அக்காவுக்கு நடந்தது எல்லாம் தெரிந்து கொண்டேன், மனதிற்கு மிகவும் கஷ்டமாக இருந்தது. தனியாக எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டிருப்பாய் என்று புரிகிறது” என்று சொன்ன அவள் கண்களில் இருந்து கண்ணீர் அருவியாய் கொட்டியது.

இதுவரை சிறிது அது குறித்து கொஞ்சமேனும் மறந்து என்பதைவிட அடுத்தவர்காக மறைத்து வைக்கப்பட்டிருந்த மதியின் உணர்வுகளும், சிறிது ஆறியிருந்த காயத்தை கீறி விட்டது போல் வெளிப்பட்டன.

அந்த நினைவுகளும் அதனால் தான் வேறு வழியே இல்லாத நிலைக்கு தள்ளப்பட்டதும், இப்போதே நிகழ்ந்ததைப் போல் வெள்ளமெனப் பெருக அவற்றின் தாக்கத்தை தாங்க மாட்டதவளாக தள்ளடினாள்.

அவளுடைய நிலைய உணர்ந்தவள் போல் அவளை பிடித்து, தன்னோடு சேர்த்து அணைத்துக்கொண்ட சாரு, அவள் முதுகில் தட்டி சமாதானப்படுத்தினாள்.

“அம்மாவிடம் இந்த விஷயம் பற்றி பேச விரும்பவில்லை, சிறிதேனும் மறந்து இருக்கிறவர்கள், மீண்டும் அதை நினைத்து வருந்த ஆரம்பித்து விடுவார்கள்” என்று, அவள் பேச ஆரம்பிக்கவும்,

சிறிதளவு உணர்வுகள் சமப்பட “அட! நீ எப்போதிருந்து இவ்வளவு யோசிக்க ஆரம்பித்தாய் சாரு!! அதிசயமாக இருக்கிறது” என்று அவளை சிறிது கேலி கூட பேசமுடிந்தது மதியால்.

“ச்சு, சும்மா இருடி” என்றவள் “இருந்தாலும், உன்னுடைய மிகவும் கஷ்டமான நிலையில் நான் உனக்கு, தைரியத்துக்கு கூட உன்னுடன் இருக்க முடியவில்லை. மனச்சுமைகளையும் தனியே தாங்கியிருக்கிறாய். நல்ல நட்பு என்பது என்ன மதி? இன்பத்தில் மட்டும் பங்கு கொள்வது இல்லையே? துன்பத்திலும் சரி பாதியாக பங்கு கொள்வது தானே. துன்பம் பகிர்ந்தால் பாதியாகும் என்பதும் சரிதானே” என தன் ஆற்றாமையை வெளிப்படுத்தினாள்.

“அட்டா! ரொம்பவே ஆச்சரியப்பட வைக்கிறாய் சாரு!! நான் வந்தபிறகு உனக்கு அண்ணா என்னதான் கொடுத்து வளர்த்தார்கள்” என்று தன்னை இலகுவாக காட்டிக்கொண்ட மதி தன் கேலியை மேலும் தொடங்கினாள்.

“மதி, பேச்சை மாற்றாதே, நான் எவ்வளவு வருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன், நீ ஜோக்கடித்துக் கொண்டிருக்கிறாய், நான் இன்று படும் வருத்தத்துக்கு நீயும் ஒரு காரணம். ஏன்...? ஏன்...? நீ என்னிடம் சொல்லவில்லை. எதற்கு உனக்கு நீயே இப்படி ஒரு கோர முகமூடி போட்டுக்கொண்டாய்?” என்றவள் குரலில் வருத்தமும் ஆதங்கமும் சம விகிதத்தில் கலந்திருந்தன.

இதுவரை இருந்த இலகு தன்மை மாறி, மீண்டும் இறுகியது மதியின் முகம். “ஏனென்றால் ராமிடம் எனக்கு இருக்கும் நல்ல பெயரைவிட ராமின் வாழ்க்கை மிக முக்கியம் என்று அர்த்தம்” என்றாள்.

“என்னடி உளருகிறாய்?” என்று அதிர்ந்தாள் சாரு. “நீ அப்படியெல்லாம் நடந்து கொண்டதற்கும் கௌதம் அண்ணாவின் வாழ்க்கைக்கும் என்ன சம்பந்தம்?” என்று கேட்டாள்.

“சம்மந்தம் இருக்கிறது சாரு. நான் அக்கா இறந்த விஷயம், அதன் காரணமாக நடந்ததை எல்லாம் நான் உன்னிடம் சொல்லியிருந்தால் நீ ராமிடம் கட்டாயம் சொல்லி இருப்பாய், அப்படியே நான் ராமிற்கு ஏதும் சொல்லவேண்டாம் என்று சொல்லி இருந்தால் கூட ஏதாவது ஒரு வகையில் நீ அவரிடம் இந்த விஷயம் தெரியும்படி நடந்திருப்பாய்.

அதன் பின், அவர் வேறு வாழ்க்கை அமைத்துக்கொள்வார் என்பதை மறந்தே விட வேண்டியதுதான். என்னை மறந்து அவர் ஒரு நல்ல வாழ்க்கையை அமைத்துக்கொள்ள வேண்டும். அப்படி ஒரு வாழ்க்கை அமைத்துக்கொள்வதென்றால் அவர் என்னை மறக்கவேண்டும். நேராக போய் என்னை மறந்து வேறு கல்யாணம் செய்துகொள்ள சொன்னால் நிச்சயம் ஒப்புக்கொள்ள மாட்டார்.

அதற்கு ஒரே வழி அவருக்கு என் மீது இருக்கும் காதலை வெறுப்பாக, கோபமாக என் பெயரை கேட்க கூட விரும்பக்கூடாது இதெல்லாம் எண்ணி தான் நான் அப்படி ஒரு கடிதமும் எழுதினேன்” என்று அவள் தன் காரணத்தை சொன்னதும் சாருவுக்கு வாயடைத்துப் போனது.

அந்த நேரத்தில் அவள் கண்கள் கனிவில் மிருதுவாவதை கண்ட சாருவின் கண்ணுக்கு மதியின் முகமே தனி அழகோடு ஒளி வீசுவது போல் தோன்றியது.

உனக்கு ஏன் மதிம்மா அவர் மேல் இவ்வளவு அக்கறை? நீ கௌதம் அண்ணாவை மறந்துவிட்டதாக சொல்லிக்கொண்டாலும் அவர் உன் மனதில் ஆழமாக பதிந்து இருப்பதை உன்னுடைய ஒவ்வொரு செயலும் உணர்த்துகிறதே என்று மனதிற்குள் தோன்றினாலும் அதை வெளிக்காட்டாமல், முன் எப்போதையும் விட இருவரையும் சேர்த்து வைக்கவேண்டும் என்ற தன் எண்ணம் மிகவும் நியாயப்படுத்தப்பட்டு விட்டதாக உணர்ந்தாள். அதில் உறுதியும் பூண்டாள்.

வெகுநாட்களாக, மனம் திறந்து யாரிடமும் பேசாமல், தன் துன்பத்தையும் , ஒரு புன்முறுவல் முகமூடிப் போட்டு மறைத்து, இயந்திரத்தனத்துடன் வளைய வந்த ஸ்ரீமதிக்கு, சிறிது நேரம் தன் மனதுக்கினிய தோழியுடன் மனம் விட்டு பேசியது, மனதை மிகவும் எளிதாக்கியது.

இருவரும் சிரித்துக்கொண்டே திரும்ப அப்போது தான் ஜாக்கிங் முடித்துக்கொண்டு மாடிக்கு வந்த கிரி கைகளை கட்டிக்கொண்டு பார்த்துக்கொண்டு இருந்தான்.

அங்கே கிரியை எதிர்பார்க்கவில்லை என்பதை அவள் பார்வையே சொல்லியது. வாய்விட்டு சிரித்த மதியை வைத்தகண் வாங்காமல் பார்த்துக்கொண்டு இருந்தான். அவன் பார்வையை உணர்ந்த மதி தன்னை சமாளித்துக்கொண்டு, “அத்தான் இவ என்னோட க்ளோஸ் பிரெண்ட் சாரு” என்று அறிமுகப்படுத்த, “ஹலோ” என்று கூறியவன் இருவரையும் பார்த்தான்.

சாருவும் சிரித்துக்கொண்டே, “ஹலோ அத்தான்” என்று குறும்புடன் சொல்ல, கிரி அவனை மேலிருந்து கீழ்வரை ஒரு பார்வை பார்த்தான்.

மதி சிரிப்பை கட்டுப்படுத்தியபடி, “சாரு....” என்றாள்.

“எப்படியோ என் ஸ்ரீமதியை சிரிக்க வைத்ததற்கு ரொம்பவே தேங்கல்” என்று சொல்லிவிட்டு உள்ளே சென்று விட்டாள். அவன் பதிலை கேட்டு மதி சற்று கலவரத்துடன் சாருவிடம், “என்னடி உன் குறும்பை அத்தானிடம் போய் காட்ட. உன் வாலை கொஞ்சம் இங்கே சுருட்டி வை” என்றாள்.

“என் ஸ்ரீமதியா....? ரொம்பதான் கனவு காணாதீங்க சார். ஸ்ரீ மதி என்றைக்கும் கௌதமிற்கு தான் என்று தனக்குள் கிரியுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தவன் மதியின் அறிவுரைக்கு ஒரு சிரிப்பை சிந்திவிட்டு இயல்பாக “உனக்கு அக்கான்னா எனக்கும் அக்கா. உனக்கு அத்தான்னா எனக்கும் அத்தான் தானே” என்று சிரித்தான்.

“இன்னும் நீ மாறவே இல்லை சாரு” என்று சிரித்த மதியை பார்த்து, “மாறினா அது சாரு இல்லையே. நான் உன்னிடம் கொஞ்சம் பேசணும். நீ எப்போ ப்ரீன்னு சொல்லு” என்றான். “ஈவ்னிங் ஆறுமணிக்கு நான் ப்ரீதான். அப்போ பேசலாம்” என்றான் மதி.

“ஓகே ஈவ்னிங் ஆறுமணிக்கு நான் வரேன் நாம ரெண்டு பேரும் பீச்சுக்கு போய் பேசறோம்” என சொல்லிவிட்டு அனைவரிடமும் விடை பெற்றுக்கொண்டு கிளம்பி சென்றான்.

காலை பத்து மணிக்கு பிரகாஷ் கிரிக்கு போன் செய்தான். பேசிமுடித்த கிரி “ஸ்ரீமதி, பிரகாஷ் உன்னிடம் பேசணுமாம்” என்று மதியை அழைத்து போனை கொடுத்தான்.

மதி, “ஹலோ” என்றதும் பிரகாஷ் உற்சாகமாக “மதி நீயும், கிரியும் மதியம் நம்ம வீட்டுக்கு லஞ்சுக்கு வாங்க. தேவியை எல்லோருக்கும் சேர்த்து சமைக்க சொல்லிட்டேன்” என்றான்.

“எதுக்கு அண்ணா இப்போ திடீரென்று” என்றான்.

பிரகாஷ், “மதி உனக்கு மட்டும் ஒரு ரகசியம் சொல்லட்டுமா?” என்று சிரிப்புடன் சொன்னான்.

மதியும் சாதாரணமாக, “சொல்லுங்களேன்” என்றான் சிரிப்புடன்.

“கிரிக்கு உன்னை தனியாக எங்காவது கூட்டி போகணும் அப்படின்னு நினைக்கிறார். ஆனால்.... கல்யாணத்துக்கு முன்னால் நீ வருவாயோ, மாட்டாயோ என்று அவருக்கு கொஞ்சம் சந்தேகம். அதான் அட்லீஸ்ட் நம்ம வீட்டுக்காவது நீங்க ரெண்டு பேரும் வந்துவிட்டு போங்கள்” என்றான்.

பிரகாஷ் சொன்னதை கேட்ட மதி மெல்ல நிமிர்ந்து கிரியை பார்க்க, கிரி முகத்தில் ஆர்வத்துடன் மதியை பார்த்தபடி அமர்ந்திருந்தான். சிறிது யோசித்தவன் “சரிண்ணா நாங்க மதியம் குழந்தையை அழைத்துக்கொண்டு வருகிறோம்” என்றதும் கிரி மலர்ந்த முகத்துடன், “தேங்க்ஸ் ஸ்ரீமதி” என்று சொல்லிவிட்டு எழுந்து சென்றதும் மதியிடமிருந்து ஒரு பெருமூச்சு எழுந்தது.

தன் தந்தையிடம் சென்றவன், “அப்பா, மதியம் பிரகாஷ் லஞ்சுக்கு கூப்பிட்டிருக்கிறார். நான் மதியையும், குழந்தையையும் அழைத்துக்கொண்டு போய் வருகிறேன்” என்றான்.

பெரியவர்கள் மூவரும் சந்தோஷத்துடன் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக்கொள்ள, பவானி, “சரிப்பா பத்திரமாக போய்ட்டுவாங்க. நாட் டின்னர் முடித்துக்கொண்டு தானே வருவீர்கள்?” என்றார்.

“இல்லை அத்தை ஈவ்னிங் வந்துவிடுவோம்” என்ற மதியை நெற்றியை சுருக்கி ஏன் என்பது போல பார்த்தான். அவனின் பார்வையை கண்டதும் ஏதும் சொல்லாமல் மதி அங்கிருந்து அகன்றான். ஒரு புன்னகையுடன் மதி செல்வதையே பார்த்தவன் தன் பெற்றோரிடமும் ஒரு புன்னகையை சிந்திவிட்டு தன் அறைக்குசென்றான்.

இருவரும் ஸ்ரீராமை அழைத்துக்கொண்டு காரில் ஏறும் நேரம் சாரு அங்கு வந்தான். மூவரும் வெளியில் கிளம்புவதை பார்த்தவன், “என்ன மதி வெளியே கிளம்பிவிட்டயா?” என கேட்டதும் மதி சிரித்துக்கொண்டே, “தேவி வீட்டுக்கு போகிறோம் சாரு. ஈவ்னிங் வந்துவிடுவேன் வந்ததும் பேசலாம்” என்றான்.

கிரி, “வெளியே போகும் போது நந்தி மாதிரி வந்துவிட்டு வெளியே போறியான்னு ஒரு கேள்வி வேற” என முணுமுணுத்துக்கொண்டே காரில் அமர்ந்தான். அவன் முணுமுணுத்தது இருவரின் காதிலுமே விழுந்தது.

மதிக்கோ துடுக்காக சாரு ஏதாவது சொல்லிவிடுவாளோ என்று எண்ணி சாருவை கவலையுடன் பார்க்க, சாருவோ ஆமாம் இவரு பெரிய ஐ. நா சபை தலைவர். இவர் உலக ஒற்றுமைக்காக மீட்டிங்கல் பேச போகிறார் அதுல நான் நடுவில் வந்ததும் இவரோட பேச்சு அப்படியே தடை பட்டுடுச்சாம், ஒரு வீட்ல சாப்பிட போவதற்கு இவ்வளவு பெரிய பில்டப். மூஞ்சிய பாரு. சிடு மூஞ்சி.

மதிக்காக தான் என் வாயை மூடிக்கொண்டு இருக்கேன் என எண்ணிக்கொண்டே மதியின் கையை அழுத்தி கொடுத்தவள், சிரித்த படி, “போய்வா மதி. நான் ஆண்டிகிட்ட பேசிவிட்டு கிளம்புகிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டு வீட்டின் உள்ளே சென்றாள்.

இருவரும் ஸ்ரீராமுடன் பிரகாஷின் வீட்டிற்கு சென்று சேர்ந்தனர். பிரகாஷும் கிரியும் காய்கறிகளை வெட்டிக்கொடுக்க, ஸ்ரீராமும் அவர்களுடன் சேர்ந்து சின்ன சின்ன வேலைகள் செய்ய, மதியும், தேவியும் சமையலை கவனித்துக்கொள்ள உணவு நேரம் முடியும் வரை பேச்சும் சிரிப்புமாக சென்றது.

மதிய உணவிற்கு பிறகு, தேவியும், மதியும் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டு இருக்க, கிரியும், பிரகாஷும், யாருடனோ சாட்டிங்கில் பேசிக்கொண்டு இருந்தனர். விளையாடி களைத்த ஸ்ரீராம் தூங்கிவிட, தேவியும் கொஞ்சம் டயர்டாக இருப்பதால் தூங்க போவதாக சொல்லிவிட்டு தூங்கிவிட்டாள். தூக்கம் வராமல் மதி ஹாலில் அமர்ந்து புத்தகம் படித்துக்கொண்டு இருந்தாள்.

நடுவில் எழுந்து வெளியே வந்த கிரி, “ஹீ” என்று அழைத்தாள்.

திடுக்கிட்டு திரும்பியவள், “என்னத்தான், என்னையா கூப்பிட்டீர்கள்” என்று கேட்டதும், “உன்னை தான் ஹீ கூப்பிட்டேன். கொஞ்சம் டீ போட்டு கொண்டு வருகிறாயா?” என்று சிரித்துக்கொண்டே சொன்னதும், “ம்... கொண்டுவருகிறேன்” என்று எழுந்து சென்றவளுக்கு அக்காவை தானே அத்தான் ஹீன்னு கூப்பிடுவார். என்னை மதின்னும் தானே கூப்பிடுவார். இப்போ என்ன புதுசாக என்னையும் ஹீன்னு கூப்பிடுகிறார். ஒருவேளை அக்காவை கூப்பிடுவது போல நினைத்து என்னையும் கூப்பிடுகிறாரோ? என்று எண்ணியவளால் அதற்கு மேல் எதையும் சிந்திக்க முடியவில்லை.

தலை வலிப்பது போல இருந்தது. இருவருக்கும் கொடுத்துவிட்டு வந்தவளுக்கு கிரியின் பேச்சும் பார்வையும் புதிய கதைகளை சொன்னது. தலையை பிடித்துக்கொண்டு அமர்ந்துவிட்டாள்.

சிறிது நேரத்தில் கிரி, பிரகாஷ் இருவரும் வெளியில் கிளம்பி சென்றுவிட்டு திரும்பிவரும் போது மணி ஏழு ஆகி இருந்தது. சாரு பேசவேண்டும் என்று சொன்னாளே இங்கேயே இவ்வளவு நேரம் ஆகிவிட்டதே சரி நம்ம சாரு தானே ஒரு சாரி சொல்லிக்கொள்ளலாம் என்று எண்ணி கொண்டாள்.

வீட்டிற்கு வந்த பிரகாஷ், “ரெண்டு பேரும் கிளம்புங்க இன்னைக்கு டின்னர் வெளியில் முடித்துக்கொண்டு வரலாம்” என்றான்.

ஏற்கெனவே கோபத்தில் இருப்பாள் நேரம் ஆகிவிட்டது என்று சமாதானம் சொல்லிக்கொள்ளலாம் என்று எண்ணி இருந்த மதி ஹோட்டல் போகிறோம் என்று சொன்னதும் சரி நாளைக்கு ஒரு பெரிய பாட்டே பாட போகிறாள் என எண்ணிக்கொண்டே, “இன்னொரு நாளைக்கு போகலாமே அண்ணா. இன்னைக்கி போகனுமா?” என்று என்றாள்.

“ஏன் ஹீ, வேண்டாமா?” என்று கிரி கேட்டதும், “இல்லை அத்தையிடம் ஈவ்னிங் வந்துவிடுவேன்னு சொன்னேன்..” என்று இழுத்தாள்.

“அதானே வேறு ஒன்று இல்லையே” என்று சிரித்துக்கொண்டே கேட்டவனை பார்த்து இல்லை என்பது போல தலையை அசைத்தாள்.

“நான் அம்மாவிற்கு போன் செய்து சொல்லிவிட்டேன்” என்று சொன்னதும் வேறு வழி இல்லாமல் ஒன்றும்சொல்லாமல் அனைவருடனும் கிளம்பினாள்.

டினனரை முடித்துக்கொண்டு, பீச்சில் சிறிது நேரம் காலாற நடந்தவர்கள், வீடு வந்து சேர இரவு பதினொரு மணி ஆகிவிட்டது.

மாடியில் உலவிக்கொண்டு இருந்த சாரு கேட் திறக்கும் சத்தம் கேட்டு மேலே இருந்து எட்டிபார்த்தாள். காரை நிறுத்திய கிரி மதியிடம் இருந்து தூங்கிக்கொண்டு இருந்த ஸ்ரீராமை வாங்கிக்கொண்டு முன்னால் செல்ல மதி அவனை பின் தொடர்ந்து செல்வதை பார்த்தாள்.

சாரு ஆத்திரத்தில் கொதித்துக்கொண்டு இருந்தாள். படுபாவி வேணும்னே இவன் தான் எல்லாத்தையும் செய்யறான். இரு இரு இந்த சாரு யாருன்னு காட்டுகிறேன். கௌதம் ஸ்ரீமதி கல்யாணத்தை முடிக்காமல் இந்த வீட்டை விட்டு நான் போகமாட்டேன் என தனக்குள்ளே கறுவிக் கொண்டாள்.

*****

அத்தியாயம்—17

மறுநாள் காலையில் எழுந்ததும் குளித்துவிட்டு நேராக மதியின் வீட்டிற்கு சென்றாள். இன்னைக்கு அந்த நேட்டகொக்கு சொரி ஏதாவது சொல்லட்டும் இருக்கு என நினைத்துக்கொண்டே உள்ளே செல்லும்போதே கிரி ஹாலில் அமர்ந்து பேப்பர் படித்துக்கொண்டு இருப்பதை பார்த்ததும், “சுத்தம் நந்தி இன்னைக்கு நடு ஹாலில் சோபாவில் உட்கார்ந்து பேப்பர் படித்துக்கொண்டு இருக்கு” என்று முணுமுணுத்துக்கொண்டே சென்றவளை கிரி நிமிர்ந்து பார்ப்பதை கண்டதும், பாக்கறதை பாரு, என மனதிற்குள் திட்டிக்கொண்டே டைனிங் ஹாலில் அமர்ந்திருந்த பவானியின் அருகில் சென்றாள்.

“குட் மார்னிங் ஆன்ட்டி” என்றதும் பவானியும், “குட் மார்னிங் சாரு வாவா காபி சாப்பிடேன்” என்றார்.

“நான் குடிச்சிட்டு தான் வந்தேன் ஆன்ட்டி. மதி எங்கே?” என்றாள்.

“மதி கிச்சன்ல இருக்கா கூப்பிடட்டுமா?” என்றார்.

“வேண்டாம், நானே போய் பார்த்துக்கொள்கிறேன்” என்றவள் நேராக கிச்சனுக்கு சென்றாள். மதி சமைத்துக்கொண்டு இருப்பதை பார்த்ததும் மெதுவாக அவள் பின்னே சென்று அணைத்தாள்.

“ஆ...” என்று அலறிக்கொண்டு பயத்துடனே திரும்பிய மதி சாருவை கண்டதும், “நீயா சாரு. நான் பயந்தே போய்விட்டேன்” என்று பெருமூச்சு விட்டாள்.

“பயந்துவிட்டாயா மதி?” என்று சாரு கேலியாக கேட்டதும், சிரித்துக்கொண்டே திரும்பியவள் கதவருகே நிற்குகொண்டு இருந்த கிரியை கண்டதும் அப்படியே நின்றாள்.

சாருவும் அவனை கவனித்துவிட்டு பேசாமல் நிற்க, “நீ அலறின சத்தம் கேட்டுதேன்னு வந்தேன் ஸ்ரீ” என்றவன் சாருவை பார்த்து முறைத்து விட்டு சென்றான்.

கிரி சென்றதும், “வெவ்வேவே...” என்று ஒழுங்கு காட்டிய சாருவை, “சும்மா இரு சாரு. உன்னுடைய விளையாட்டு தனத்தை இங்கே காட்டாதேன்னு உனக்கு அன்றைக்கே சொன்னேன்” என்று கடிந்துக்கொண்டாள்.

“சரி விடு. நீ வா உன்னிடம் கொஞ்சம் பேசணும்” என்று இழுத்தவளை “இருட சமையல் பாதியில் நிக்குது” என்றவள் வேலையாளிடம் செய்ய வேண்டியதை சொல்லிவிட்டு சாருவுடன் தோட்டத்திற்கு சென்றாள். “என்னடி அவ்வளவு அவசரம், இப்போது சொல்லு” என்றாள் மதி.

“நீ என்னை உண்மையாகவே மன்னித்துவிட்டாயா?” என்ற சாருவை பார்த்தவள் “ஏன் சாரு நான் நேற்று உன்னிடம் பேச வருகிறேன்னு சொல்லிவிட்டு வரவில்லையே அதனால் சொல்கிறாயா?” என்று கேட்டாள் மதி.

ஆமாம் என்பது போல பார்த்த சாருவை, “சாரிப்பா, நேத்து அத்தானும், பிரகாஷ் அண்ணாவும் வெளியே போய்விட்டதால் லேட். அப்புறம் ஹோட்டல்லையே சாப்பிட்டுவிட்டு வீட்டுக்கு வர லேட் ஆகிவிட்டது” என்றாள்.

தெரியுமே அந்த சிடுமுஞ்சி தான் இதுக்கெல்லாம் காரணம் என்று எனக்கு தெரியும் இருக்கு அவனுக்கு ஒரு நாள் என்று நினைத்துக்கொண்டாள்.

கிரி மீது எழுந்த கோபத்தை தற்காலிகமாக ஒத்திவைத்த சாருவிற்கு தான் பேசுவந்ததை விட்டுவிட்டு மற்றவற்றை பேசுகிறோம் என்ற எண்ணம் வந்ததும்,

“சரி, இன்னைக்கு ஈவ்னிங் ஐந்துமணிக்கு அஷ்டலக்ஷ்மி கோவில்ல மீட் பண்ணலாம். நீ ஸ்கூல் முடிந்ததும் அங்கே வந்துவிடு நேற்று மாதிரி ஏமாற்றிவிடாதே,” என்றதும் சிரித்த மதி கட்டாயம் வருவதாக கூறிவிட்டு வீட்டிற்கு வந்தாள்.

மாலை ஐந்து மணிக்கு மதி கோவிலை அடையும் போது சாரு மதிக்காக அங்கே காத்திருந்தாள். இருவரும் சுவாமி தரிசனம் முடித்துக்கொண்டு பிரகாரத்தை சுற்றிவந்து கோவிலிலிருந்து கொஞ்சம் தூரம் தள்ளிவந்து பீச்சில் அமர்ந்து பொதுவாக பேசிக்கொண்டு இருந்தனர்.

“மதி லேட்டா வருவேன்னு சொல்லிவிட்டு வந்துவிட்டாயா?” என்று கேட்டாள். “ஆமாம் சொல்லிவிட்டு தான் வந்தேன். எழரைக்குள் வந்துவிடுகிறேன்னு சொல்லிவிட்டு வந்திருக்கேன். மணி ஆறே முக்கால் கிளம்பளாமா?” என்று கேட்டாள்.

“இருட இன்னும் கொஞ்சம் நேரம் பேசிட்டு போகலாம்” என்று சாரு வாட்ச்சை பார்த்துக்கொண்டே சொன்னாள். “இன்னும் என்னடி பேசணும், அதை வீட்ல போய் பேசிக்கொள்ளலாம்”, என எழ முயன்றவளை.

“ஆஹ்...ஒன் மினிட் இதோ வரேன்” என எழுந்து வேகமாக சென்றவளை பார்த்துவிட்டு, இன்னும் இவ மாறவேயில்லை என சிறு புன்னகையுடன் கடலை பார்த்துக்கொண்டு அமர்ந்திருந்தவளின் அருகில் வந்து அமர்ந்து தோளில் கை போட திரும்பி பார்த்த மதி தன்னை பார்த்து புன்னகைத்தவளை கண்டதும், “ராம்” என சொல்லிக்கொண்டே வேகமாக எழ முயன்றவளின் கைகளை பற்றி இழுத்தான் கௌதம்.

மதி தன் கையை இழுக்க, கௌதம் தன் முழு பலத்தையும் கொண்டு இழுத்ததும் ஏற்கெனவே பதட்டத்துடன் இருந்தவள் நிலைகுலைந்து அவன் மேலேயே விழுந்தாள்.

கௌதம் சிரித்துக்கொண்டே “என்ன ஸ்ரீ உனக்கு இப்படி இருப்பது தான் பிடிக்கும் என்று சொல்லி இருந்தால் அப்படியே இருந்திருக்கலாமே இப்படி மாற்றி மாற்றி இழுத்து என் கையும் வலிக்காமல் இருந்திருக்குமே” என்று சொல்லிக்கொண்டே அவளால் எழ முடியாத அளவுக்கு அவள் தோள்களை பற்றி இருந்தான்.

கோபத்துடன் அவன் கைகளை விலக்கியவள் இப்போது இருக்கும் நிலையில் போய் வண்டியை தள்ளுவதே சிரமம் என்பது போல கைகால் நடுங்க சற்று தள்ளி அமர்ந்தாள்.

அவள் அருகில் நெருங்கி வந்து அமர்ந்தவன், “என்னை பார்க்க தானே வெயிட் பண்ணே” என்றான்.

மதி எரிச்சலுடன் மீண்டும் தள்ளி அமர்ந்தாள். கௌதம், “இப்படியே நகர்ந்து நகர்ந்து வீடு வரைக்கும் போக போகிறாயா?” என்றான் நக்கலுடன்.

அவள் எரிச்சலுடன், “உங்களை யாரு பார்க்க வந்தா. நானும் சாருவும் வந்தோம். நீங்க இங்க வருவீங்கன்னு தெரிந்திருந்தால் நான் ஏன் வருகிறேன்? வரேன்னு சொல்லிவிட்டு போன இந்த சாருவையும் காணோம்....” என்றவளுக்கு சிரித்துக்கொண்டே கடலை பார்த்துக்கொண்டிருந்தவளை கண்டதும் “நீங்க ரெண்டு பேரும் சேர்ந்து தான் வந்திருக்கீங்க இல்லையா? இதெல்லாம் உங்க வேலை தானே இதுக்கு தான் அந்த சாரு என்னை இங்கே கூட்டிவந்தாளா? என்று கோபமாக கேட்டவளை ஆழ்ந்து பார்த்தான்.

கௌதம் அழுத்தம் திருத்தமாக, “ஆமாம், நான் தான் சாருவிடம் சொல்லி உன்னை கூட்டி வர சொன்னேன். நான் உன்னிடம் பேசவேண்டும்” என்றான். “அதான் பேச வேண்டியது எல்லாவற்றையும் பேசி முடித்துவிட்டோமே இன்னும் என்ன பேசணும்” என்றாள் வலிய கோபத்தை வரவழைத்த குரலில்.

“பேசினோம் ஆனால் இன்னும் எதுவும் ஒரு முடிவுக்கு வரவில்லை” என்றான் அவனும் சற்று எரிச்சலாக.

“நமக்குள்ளே இருந்த எல்லாம் முடிந்துவிட்டது. நமக்குள்ளே இப்படி தனியாக உட்கார்ந்து பேச வேண்டிய அவசியம் இல்லை”.

“என்ன அவசியம் இல்லை. நிறைய இருக்கு. நீ என்னிடம் பேசித்தான் ஆகவேண்டும். எதுவும் இல்லை இல்லைன்னு சொல்கிறாயே அப்போ நாம ரெண்டு பேரும் லவ் பண்ணினது கூட ஒன்னும் இல்லையா?” என்றான் கோபமாக.

“இருந்தது. ஆனால் இப்போது இல்லை அது மூணு வருஷத்துக்கு முன்னாலேயே முடிந்துவிட்டது. இப்போ நீங்க என் மனதில் இல்லை ராம். தயவு செய்து என்னுடைய வாழ்க்கையில் நடுவில் வந்து

என்னை குழப்ப முயற்சி செய்யாதீங்க. நான் எடுத்த முடிவு முடிவு தான். இதுக்கு மேலயும் நீங்க என்னை டிஸ்டர்ப் பண்ணமாட்டீங்கன்னு நினைக்கிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டு எழுந்தாள்.

கௌதமும் எழுந்தான், “நீயா ஏதாவது முடிவு செய்துக்கொண்டால் நான் என்ன செய்வது ஸ்ரீ? நீ என்னுடைய ஸ்ரீ. நீ எனக்கு வேண்டும். அதுக்காக நான் என்ன வேண்டுமானாலும் செய்வேன். உனக்கு முழுசா பத்து நாள் டைம் கொடுக்கிறேன் அதற்குள் நீயே என்னை கல்யாணம் செய்துக்கொள்ள சம்மதம் சொல்லணும். இல்லாவிட்டால் நான் நேரடியாக கிரியிடம் பேசுவேன்” என்றதும் அவனை உற்றுபார்த்தவளின் கண்களில் தவிப்பும், பயமும் கலந்து தெரிந்தது.

“நான் விளையாட்டுக்கு சொல்லவில்லை ஸ்ரீமதி பத்....து நாள் இருக்கு நல்லா யோசி. இப்போ கிளம்பு நேரம் ஆகுது” என்றான். அவளின் தீர்மானமான பதிலை கேட்டவன் ஒன்றும் சொல்ல தோன்றாமல் ஹான்ட்பாகை எடுத்துக்கொண்டு கிளம்பினாள்.

நடந்த அனைத்தையும் நினைத்துக்கொண்டே தான் எப்படி வீடு வந்து சேர்ந்தோம் என்று அவளுக்கே தெரியவில்லை. வண்டியை நிறுத்திவிட்டு உள்ளே நுழைந்தவள் கிரியின் கோபமான குரலை கேட்டு அப்படியே நின்றாள்.

“என்னய்யா நினைத்துக்கொண்டு இருக்கிறாய். பார்க்க டிசென்ட்டா இருக்கேன்னு பார்க்கிறாயா? நீ சீப்பா நடந்துக்கொண்டால் உனக்கும் கீழே சீப்பா நடந்துக்க எனக்கு தெரியும். இவ்வளவு நாளாக எனக்கு தான்னு சொல்லி எல்லாம் பேசி முடித்திருக்கும் ப்ராப்பர்டியை இன்னைக்கு வேற ஒருத்தன் அதிக விலை கொடுத்து கேட்டான்னா உடனே சரின்னு சொல்லி என்னிடம் வந்து சமரசம் பேசறியா? நீ கேட்டதும் தூக்கி கொடுத்துவிடுவேன்னு நினைக்கிறியா? என்ன....? அவன் பெரிய ஆளா....? பெரிய ஆளா இருந்தா எனக்கு என்ன ஆச்சு? அவன் ஏதாவது செய்தால் அவனையே நான் இல்லாமல் செய்துவிடுவேன் புரிந்ததா? என்னுடைய பொருளை இன்னொருத்தனுக்கு நான் என்னைக்கும் விட்டு கொடுக்கமாட்டேன். நீ போனை வை” என்று கத்திவிட்டு போனை வைத்தவன் அதிர்ந்து போய் பதட்டத்துடன் வியர்வை வழிய நின்றிருந்த மதியை கண்டதும் அவ்வளவு நேரம் கடுமையாக பேசிக்கொண்டு இருந்தவன் முகம் இளகியது.

அவன் அருகில் வந்தபடி, “என்ன ஸ்ரீ? எப்போ வந்தாய்? ஏன் உடம்பெல்லாம் வேர்த்து இருக்கு? உடம்பு சரி இல்லையா?” என கேட்டுக்கொண்டே அவன் நெற்றியில் கைவைக்க வந்தவனிடமிருந்து அவசரமாக நகர்ந்து பின்னால் சென்றாள்.

அவளின் புறக்கணிப்பை கண்டவளின் கண்ணோரங்கள் சுருங்க அவளை பார்த்ததும் பயத்துடன், “ஒன்னும் இல்லை அத்தான். வேகமாக வந்தது வேறொன்றும் இல்லை” என்றவள் அவளை திரும்பிதிரும்பி பார்த்துக்கொண்டே சென்றவளை ஏதோ இருக்கிறது என்ற பாவனையில் வித்தியாசமாக பார்த்தாள்.

அறைக்கு வந்தவள் தன்னை சுதாரித்துக்கொள்ள வெகு நேரம் ஆகியது. கடவுளே என்னை இப்படி இக்கட்டில் மாட்டிவிட்டாயே, ஒரு பக்கம் கௌதம் கிரியிடம் நேரடியாக பேசுவேன்னு சொல்கிறார். கிரியோ ஒரு ப்ராப்பர்டிக்கே இந்த மிரட்டு மிரட்டுகிறார். அவனையே இல்லாமல் செய்து விடுவேன்னு சொல்கிறாரே. மிரட்ட அப்படி சொல்கிறாரா இல்லை உண்மையிலேயே அப்படிதானா? அப்போ கௌதமும் நானும் காதலித்தது தெரிந்தால், கௌதம் அதை பற்றி கிரியிடம் பேசினால் கௌதமின் நிலை????

கடவுளே நினைத்து பார்க்கவே பயமாக இருக்கிறதே. என்னை ஏன் இப்படி தவிக்க விடுகிறாய்? என்று அன்று முழுதும் தூக்கமே இல்லாமல் தவித்தபடி படுத்துக்கொண்டு இருந்தாள்.

பீச்சிலிருந்து கௌதமும், சாருவும் வீட்டிற்கு வந்த சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம், சத்யன் போன் செய்ததும் சாரு நடந்த அனைத்தையும் சத்யனிடம் சொன்னாள். “என்ன சாரு நாம் ஒன்று நினைத்து செய்தால் அது வேற மாதிரி போய் முடியுது?” என்று கவலையாக சொன்னாள்.

சாருவும், “அதுக்காக இந்த விஷயத்தை இப்படியே விடலாமா? நான் நாளைக்கு கௌதம் அண்ணாவோட உங்க வீட்டுக்கு வரேன். பேசி அடுத்து என்ன செய்வதுன்னு யோசிப்போம். ஓரளவுக்கு இந்த நடவடிக்கைகளால் மதியோட மனசு கொஞ்சம் குழம்பி தான் போய் இருக்கும். அவ வெளியில் அப்படி தீர்மானமா இருப்பது போல நினைத்துக்கொண்டு இருக்கிறாள். ஆனால் அவளால் கௌதம் அண்ணாவை விட்டு இன்னொருவரை நினைக்க முடியவே முடியாது” என்று உறுதியாக சொன்னாள்.

“சரி சாரு நீ, கௌதம் சிவா மூணு பேரும் நாளைக்கு வாங்க. சிவாவை கண்டிப்பா கூட்டிக்கொண்டு வா” என்று போனை வைத்த போது அவனையும் அறியாமல் மனம் சந்தோஷத்தில் இருந்தது.

*****

அத்தியாயம்—18

மறுநாள் மதி சாருவின் கண்களில் படவேயில்லை. சாருவும் மதியை போய் பார்க்காமல் இருந்தாள். காலையில் போய் அவளிடம் வாங்கிக்கொண்டு, அவளையும் எதற்கு டென்ஷன் ஆக்க வேண்டும் என்ற நல்ல எண்ணம் தான். மாலையில் கௌதம், சிவா, சாரு இருவரையும் அழைத்துக்கொண்டு சத்யன், சுதாகர் வீட்டிற்கு சென்றான்.

வரவேற்ற சுதாகர், அனைவருடனும் பேசிக்கொண்டிருக்க சத்யன் கிச்சனுக்கு சென்றான். சாருவும் எழுந்து வீட்டை சுற்றி பார்த்தபடியே கிச்சனுக்கு சென்று மேடை மீது ஏறி அமர்ந்தாள், “என்ன சாரு அரண்மனையை சுத்தி பார்த்துவிட்டாயா?” என்றான்.

“ம்ம்.. பார்த்தேன். ஒகே நல்ல தான் இருக்கு. இப்போதெல்லாம் ஜென்ட்ஸ் வீட்டை சுத்தமாக தான் வச்சிருக்கீங்க” என்றவள் பேச்சுக்கு கூட நான் காபி போடுகிறேன் என்று ஒரு வார்த்தை சொல்லவில்லை.

கிச்சனை பார்வையால் அறிந்தபடியே, “என்ன விருந்தோம்பலா? தமிழர் பண்பாட்டை காப்பாற்றுகிறீர்களா?” என்றாள்.

“ஆமாம். ஆனால் நான் ஒருத்தன் இங்கே காபி போட்டுக்கொண்டு இருக்கேன். நீ என்னடான்னா சட்டமாக மேடை மேல ஏறி உட்கார்ந்து பேசிக்கொண்டு இருக்கிறாய். ஒரு பேச்சுக்கு கூட நான் காபி போட்டிருமானு கேட்டாயா?” என்றான்.

“ஹலோ நான் தானே உங்க வீட்டுக்கு வந்திருக்கேன். நீங்களா எண்டு வீட்டுக்கு வந்திருக்கீங்க?” என கேட்டதும் சத்யன் அவள் புறமாக திரும்பி அப்போ நான் உங்க வீட்டுக்கு வந்தால் தான் நீ காபி போட்டு கொடுப்பாயா?” என்றான்.

“நான் ஏன் போட போறேன். அதுக்கெல்லாம் எங்க வீட்டில் ஆள் இருக்காங்க” என்றாள் கூலாக.

திரும்பி இடுப்பில் கைவைத்த சத்யன், “அப்போகூட நீ காபி போட்டு கொடுக்க மாட்டாயா? ரொம்ப பாவம் உன்னை கல்யாணம் செய்துக்கொள்ள போகிறவன்”

“அத பத்தி நீங்க கவலைபடாதீங்க. கண்டிப்பா அது நீங்க இல்லை” என்றாள்.

அச்சச்சோ உன்னை மாதிரி ஒரு வாயாடியை கல்யாணம் செய்துகொண்டு அவஸ்தைப்பட நான் என்ன முட்டாளா?” என கேட்டுக்கொண்டே காபியை கப்பில் ஊற்றியதும், “ரொம்ப சந்தோசம்” என்று சொல்லிக்கொண்டே இறங்கியவள் கப்புகள் இருந்த ட்ரேயை எடுத்துக்கொண்டு ஹாலுக்கு வந்தாள்.

“ஏய் சாரு நீயா காபி போட்ட?” என்று சிவா ஒரு அதிர்ச்சியுடன் கேட்டான். அவளின் பின்னாலேயே வந்த சத்யன், “இவ்வளவு நேரமாக காபி போட்டது நான். அதை எடுத்துக்கொண்டு வந்தது மட்டும் தான் உன் தங்கை” என்றான்.

“அப்பாடா நல்ல வேலை சத்யா நீ என்னை காப்பாற்றிவிட்டாய். இல்லனா இவ போடும் காபியை குடிச்சிட்டு எந்த நேரம் என்ன ஆகுமோன்னு பயந்துக்கொண்டு இருக்கணும்” என்று சிவா சொன்னதும் சாரு தர்ம அடி ஒன்றை தன சகோதரனின் முதுகிலேயே போட்டாள். “அன்னநாடா நீ சரியானசகுனிடா” என்றாள் ஆத்திரத்துடன்.

“நான் சகுனின்னா, நீ கூனிட” என்று இருவரும் சிறிய குழந்தைகளை போல சண்டையிட்டுக்கொள்ள சுதாகர், “நாம பேசுவந்ததை விட்டுவிட்டு வேற எதோ ட்ரக்ல கதை போகுது” என்றவன், என்ன கௌதம் எதோ யோசனையில் இருக்க?” என்று கேட்டான்.

“வேறென்ன அவன் நேத்து கிடைத்த பூஜை நினைத்துக்கொண்டு இருப்பானாக இருக்கும்” என்று கிண்டலாக சத்யன் சொன்னதும் கௌதம் திரும்பி அவனை ஒரு முறை முறைத்தான்.

“நான் என்ன பேசினாலும் அவ காது கொடுத்து கேட்கமாட்டென்றாடா” என்று வருத்தத்துடன் சொன்னான்.

“ஏன் கௌதம் மதி இவ்வளவு தூரம் பிடிவாதமாக இருக்கும்போது நீ ஏன் அவனை கம்பல் பண்ற? இரண்டரை வருடம் அவன் இல்லாமல் நீ இல்லையா? இப்போதும் நீ அவனை பார்க்கவில்லை என்று நினைத்துக்கொள்” என்றான்.

சாரு கோபத்துடன், “டேய் அண்ணா உன் பிரெண்ட் லவ் சக்சஸ் ஆக ஏதாவது வழி இருந்தால் சொல்லு. இல்ல அவங்க ரெண்டு பேரும் சேர ஏதாவது ஹெல்ப் பண்ணு. அதை விட்டுவிட்டு அட்வைஸ் பண்ணாதே. அப்படி உன்னால் ஒன்னுமே முடியலைனா உன் வாயை மூடிக்கொண்டு பேசாமல் வேடிக்கை பார். இப்படி நடுவில் புருந்து குட்டையை குழப்பாதே” என்றான்.

“ஏய் நீ சும்மா இரு. அவன் எனக்கு பிரெண்ட் இல்லையா? அவன் நல்லா இருக்கணுமென்று நான் நினைக்கமாட்டேனா? நீ தான் அவனை ஏத்திவிடறது. அன்னைக்கும் சரி இன்னைக்கும் சரி.” என்று பதிலுக்கு சாருவிடம் சத்தம் போட கௌதம் மௌனமாக எழுந்தான்.

“அவளோட பிடிவாதம் நியாயமானதுன்னு நீ நினைக்கிறாயா சிவா? என்று சிவாவின் முகத்தை பார்த்தவன் தொடர்ந்து, “அவளுடைய மனதில் இன்னும் நான் தான் இருக்கிறேன். அது எனக்கு நன்றாகவே தெரியும். அவளோட காதலை, பிடிவாதம், பாசம் என்ற முகமுடி போட்டு மறைத்துக்கொண்டு இருக்கிறாள்.

அவளுடைய ஒரே நோக்கம் அவளுடைய அக்கா குழந்தையை தன் குழந்தையாக பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். குழந்தைக்காக என்று அந்த ஒரே கோணத்தில் பார்த்தால் போதுமா? குதிரைக்கு கடிவாளம் போட்டது போல அந்த ஒரே ஆங்கிள்ள தான் அவ இப்போது இருக்கிறாள். நாளைக்கே அவளுக்கும், கிரிக்கு கல்யாணம் ஆனால்.....” என்று சொன்னவனின் குரல் அவனையும் அறியாமல், உள்ளடைந்து தழுதழுக்க நண்பனை அந்த நிலையில் அவர்களால் பார்க்க முடியாமல் மற்றவர்களுக்கு கண்கள் கலங்கிவிட்டது.

“என்ன கௌதம்?” என்று சுதாகர் அவன் அருகில் வந்து நின்றான். அவனின் முதுகை ஆதரவாக தட்டிக்கொடுத்தான்.

கண்களை இறுக மூடி தன் கையால் நெற்றியை அழுத்தி விட்டு, தொண்டையை செருமி தன்னை நிதானப்படுத்திக்கொண்டவன், “அவ வேறு யாரையும் கல்யாணம் செய்துகொண்டாலும் நிம்மதியாக சந்தோஷமாக இருக்க முடியாது. என்னால் மட்டும் தான் அவளை சந்தோஷமாக வைத்துக்கொள்ள முடியும்.

எத்தனையோ பிறவிக்கு வேண்டியதுன்பத்தை அவன் இந்த பிறவியிலேயே அனுபவித்து விட்டான். இனி எடுக்கக் கூடிய எந்த ஒரு நடவடிக்கையும் அவளுக்கு ஒரு சிறிய மயிரிழை துன்பத்தைக் கூட கொடுக்கக் கூடாது என்பதில் நான் உறுதியாக இருக்கிறேன். இருந்தாலும், நான் உண்மை தெரியாமல் நடந்து கொண்ட முறை, இது சொல்லும்போது அவன் தன்னைத் தானே வெறுக்கிறான் என்பது அவன் குரலில் நன்றாக புரிந்தது.

அவளுக்கு எதிரி வெளியில் இல்லை. அவன் மனமே அவன் எதிரி. இது அவளுடைய குடும்பப் பொறுப்புக்கும், என் மீது கொண்ட காதலுக்குமான போராட்டம். எந்த நேரமும் அவளுக்குள் அந்த போர் நடந்து கொண்டிருப்பதை என்னால் நன்றாக உணர முடிகிறது.

அவன் அதிகம் காயம்படாமல் இந்த போர்க்களத்தில் இருந்து வெளிவரவேண்டும் என்று நான் நினைக்கிறேன். அதனால் தான் நான் அதிகம் பிடிவாதம் பிடிக்காமல் மிக நிதானமாய் இருக்கிறேன். அவன் இல்லாமல் எனக்கு வேறு வாழ்வு இல்லை என்பதை அவளுக்கு தெளிவாய் புரிய வைக்க வேண்டும். எப்போது எனக்கு தெரிந்து விட்டதோ அப்போதே என் முடிவு அதுதான் என்பதும் அவளுக்கு நன்றாகவே புரிந்திருக்கும்” என்று பேசியவனை சிவா எழுந்துவந்து கையை பிடித்து குலுக்கினான்.

“மச்சான் கையை கொடுடா. நீ இவ்வளவு தூரம் உன் காதலில் நம்பிக்கையும் மதி மேல் வைத்திருக்கும் நேசமும் நிச்சயம் உங்கள் இருவரையும் ஒன்று சேர்த்துவைக்கும்” என்றான்.

தீவிரமாக யோசித்த சத்யன், “கௌதம் பேசாமல் இப்படி செய்யலாமா?” என்றான். எப்படி செய்யலாமா?” என்று கௌதம் கேட்டதும், “லவ் பண்ண பொண்ணு கல்யாணத்துக்கு சம்மதிக்கலைன்னா இந்த சினிமால காட்டுவது போல” என்றதும்

கௌதம் அவனை முறைத்துவிட்டு, “நல்ல ஐடியா ஏதாவது சொல்ல முடிந்தால் சொல்லு. இப்படி சில்லியா ஐடியா கொடுக்காதே” என்று கையில் கிடைத்த பில்லோவை எடுத்து அவன் மீது வீசினான்.

“டேய் அவன் ஹீரோடா, நீ அவனை வில்லனா மாத்திடுவா போல இருக்கே” என்று சுதாகர் சிரிக்க, “அட்டா.... நான் சொல்வதை முழுசாகவே கேட்க மாட்டீங்களா? ரொம்ப நல்ல எண்ணம்டா என் மேல உங்களுக்கெல்லாம் என்று சொல்லிகொண்டே சாருவை பார்த்தவன் அவளும் தனக்கு வந்த சிரிப்பை கஷ்டப்பட்டு அடக்கிக்கொண்டு இருந்தான்.

அதை பார்த்தவன், “சாரு உனக்கும் அதே நல்ல எண்ணமா இருக்கட்டும். இப்போவாவது நான் சொல்வதை முழுசா கேளுங்கடா” என்றான் அழாத குறையாக.

“சொல்லித்தொலை. ஆனால் மகனே இப்போதும் ஏதாவது ஏடாகூடமா சொன்ன அவ்ளோதான் நீ” என்று சுதாகரன் அடிக்காத குறையாக மிரட்டினான்.

“மதியை கூட்டிக்கொண்டு போய் ரெஜிஸ்டர் மேரேஜ் பண்ணிகோடா” என்றான். “நீ என்னடா லூசா? அவளே கல்யாணத்துக்கு சம்மதிக்க மாட்டேன்னு பிடிவாதமா இருக்கா. இப்போ நான் போய் கூப்பிட்டதும் அவ ஓடி வருவாளா? என்று கௌதம் எரிச்சலுடன் சொன்னான்.

“இல்லை அண்ணா, சத்யா சொல்வது நல்ல ஐடியா. அவளை எப்படியாவது ரெஜிஸ்டர் ஆபீஸ் கூட்டி வருவது என்னோட பொறுப்பு” என்றான் சாரு.

“ஊஹும், இதெல்லாம் வொர்க்அவுட் ஆகாது. நீங்க சொல்ற ஐடியா கண்டிப்பா சொதப்பல் தான். கௌதம் இதுக்கு ஒத்துக்கவே மாட்டான்” என்றான் சிவா. “நீ சும்மா இரு. கௌதம் அண்ணா நீங்க சொல்லுங்க” என்று ஆர்வமுடன் கௌதமை பார்த்தான் சாரு.

“இல்லை சாரு எனக்கு இதில் உடன்பாடு இல்லை. நாங்க என்ன தப்பா செய்தோம். ஒருவருக்கு ஒருவரை பிடித்திருந்தது காதலித்தோம். வீட்டுக்கு தெரியாமல் அப்பா அம்மா எல்லோரையும் விட்டுவிட்டு, இது எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக எனக்கு ஸ்ரீயின் மனப்பூர்வமான சம்மதம் வேண்டும். இப்படி என்னவோ மிரட்டி கல்யாணம் செய்வது போல.

அவன் என்னுடைய நலனுக்காக செய்த காரியத்தை மனதில் வைத்துக் கொண்டு நான் அவளை எந்த பாடு படுத்தி விட்டேன் அதை அவள் மறப்பது சிறிது கடினம்தான். என் மேலான நம்பிக்கை சிறிது குறைந்திருக்கும். ஆனால் விளக்கமாக எடுத்து சொன்னால் புரிந்து கொள்வான். எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறது.

“அப்போ இதுக்கு என்ன தான் வழி?” என்றான் சுதாகர். “இருக்கு ஒரு வழி இருக்கு. நான் நேரடியாக கிரியிடம் பேசலாம் என்று இருக்கிறேன்” என்றான் கௌதம்.

அவனின் வழியை என்ன என்று அறிய ஆவலாக இருந்த அத்தனை பேரும் அவனின் பதிலில் விசித்திரமாக பார்த்தாலும் சாரு மிகவும் அதிர்ந்து போனான், “என்னது அந்த சிடுமுஞ்சிகிட்டயா? ம்ஹூம்.... எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை. இதெல்லாம் சரியாக படவில்லை. நான் அவகிட்ட பேசினாலே அந்த ஆளு மூஞ்சியிலே எள்ளும் கொள்ளும் வெடிக்கும். இதிலே நீங்க போய் பேசுபோறீங்களா? அந்த நெட்டையன் உடனே வீட்டிலேயே கல்யாணத்தை முடிச்சிடுவான். எனக்கு சத்யா சொல்வது தான் சரியாகபடுது” என்றவன், “என்ன சத்யா நீங்க சொல்லுங்க” என்றான் அவனையும் தன்னுடைய கூட்டணியில் இணைக்கும் விதமாக.

சத்யனும் அந்த கூட்டணியில் இணைந்தவனாக, “ஆமாம் சாரு சொல்வது தான் எனக்கும் தோன்றுகிறது” என்று சொல்லிவிட்டு ஹை-பை கொடுத்துக்கொண்டனர்.

“கௌதம் இந்த சத்யனும், சாருவும் சொல்றாங்கன்னு நீ கேட்காதே. இதெல்லாம் போகாத ஊருக்கு வழி தேடுவது போல. நீயே யோசித்து நல்ல முடிவாக எடு. ஏன்னா இது உங்க ரெண்டு பேருடைய

வாழ்க்கை” என்று சுதாகர் சொல்ல சிவாவும் “ஆமாம்” என்று தன் ஆதரவை சுதாகருக்கு தெரிவித்தான்.

நால்வரும் இருகுழுவாக பிரிந்து தங்கள் கருத்துக்களை சொல்ல, கௌதம் மீண்டும் ஒரு முடிவுக்கு வர முடியாமல் குழம்பிய படி நின்றிருந்தான்.

ஆனால் இந்த நிலை உள்ளங்கையில் அகப்பட்ட பட்டாம் பூச்சி போல, சிறிது அழுத்தினால் உயிர் போய்விடும், விட்டால் பூச்சி பறந்து விடும், அதன் இறகுக்கு கூட வலிக்காமல் பிடிக்க வேண்டும்.

தான் இனி என்ன செய்தாலும் அது அவனை எந்த விதத்திலும் பாதிக்காமல் அவன் மனமும் நோகாமல் அவனை வெளியே கொண்டு வரவேண்டும் என்று தீர்மானமான முடிவில் இருந்தான்.

*****

அத்தியாயம்—19

இரண்டு நாட்களுக்கு பிறகு காலையில் சாரு மாடிக்கு வந்து நின்றான். அந்தநேரம் மதி தொடடியிலிருந்த செடிகளுக்கு நீர் ஊற்றிக்கொண்டு இருந்தான். சாரு வந்த சுவடே இல்லாமல் மீண்டும் வீட்டினுள் சென்றவன் கௌதமின் அறைக்கதவை தட்டினான்.

உடற்பயிற்சி செய்ததன் விளைவால் உடலில் வழிந்த வியர்வையை துடைத்தபடி வெளியே வந்தவன், “என்ன சாரு?” என்று கேட்டான்.

“அண்ணா சீக்கிரம் வெளியே வந்தால் உங்களுடைய ஹீரோயினை பார்க்கலாம் வரீங்களா?” என்றான் சாரு.

“அதைவிட என்ன வேலை? என்றவன் சிரித்துக்கொண்டே டவலை மேலே போர்த்திக்கொண்டு யாரிடமோ செல்போனில் பேசுவது போல வந்து மாடியில் நின்றான். ரோஜா நிற சேலையில் கூந்தலை தளர பின்னி அதிகாலையில் பூத்த புத்தம் புது ரோஜாவை போல முகத்தில் குறுநகையுடன் இருந்தவனை ரசித்தவனின் முகத்தில் புன்னகை அரும்பியது.

கௌதமும் சாருவும் வந்து நின்றதை கவனித்த போதும், கவனிக்காதது போல இருந்தால். இதை கௌதமும் கவனித்துக்கொண்டு தான் இருந்தான். உன்னை எப்படி பார்க்கவைப்பது என்று எனக்கு தெரியாதா ஸ்ரீ? என்று நினைத்துக்கொண்டே

“மனம் விரும்புதே உன்னை... உன்னை
உறங்காமலே கண்ணும் கண்ணும் சண்டை போடுதே
நினைத்தாலே சுகம்தானடி
நெஞ்சில் உன் முகம்தானடி
அய்யய்யோ மறந்தேனடி
உன் பேரே தெரியாதடி

அட்டா நீ ஒரு பார்வை பார்த்தாய்
அழகாய்த்தான் ஒரு புன்னகை பூத்தாய்
அடிநெஞ்சில் ஒரு மின்னல் வெட்டியது
அதிலே என் மனம் தெனியும் முன்னே
அன்பே உந்தன் அழகு முகத்தை
யார் வந்தென் இளமார்பில் ஒட்டியது
புயல் வந்து போனதொரு வனமாய்
ஆனதடி என்னுள்ளம்
என் நெஞ்சில் உனது கரம் வைத்தால்
என் நிலைமை அது சொல்லும்
மனம் ஏங்குதே... மனம் ஏங்குதே....
மீண்டும் காண.... மனம் ஏங்குதே...”

என பாடியது திரும்பி இருவரையும் முறைத்து பார்த்தான்.

சட்டென கௌதம் சாருவிடம் திரும்பி, “சாரு இது எந்த படம் உனக்கு ஞாபகம் இருக்கா? நல்ல பாட்டு” என்றதும் சாருவும் மதியை ஓரக்கண்ணால் பார்த்து சிரித்துக்கொண்டு, “எனக்கு தெரியல அண்ணா வேண்டும்னா மதியை கேட்கலாம் அவளுக்கு தான் பாட்டு கேட்பது ரொம்ப பிடிக்கும். என்றவள் அதோடு விடாமல் “மதி இந்த பாட்டு என்ன படம்?” என்று கேட்டாள்.

அவ்வளவு நேரமும் தன் பொறுமையை இழுத்து பிடித்து நின்றிருந்தவள் கோபத்துடன், “ஏய் சாரு என்ன ரெண்டு பேரும் பேசுவைத்து என்னை வம்புக்கு இழுக்கறீங்களா? ஏன் உங்களுக்கெல்லாம் அது என்ன படம்னு தெரியாதா?” என்று கேட்டுக்கொண்டே குழாயை மூடியவள் டியூபை சுற்றிவைத்துவிட்டு கீழே செல்ல திரும்ப, கிரி மாடிக்கு வந்து சேர்ந்தாள்.

வந்தவன் , “குட் மார்னிங் ஸ்ரீ” என்றான்.

ஸ்ரீமதியும் பதிலுக்கு, “குட் மார்னிங் அத்தான்” என்று சிரித்தவன் “நான் கீழே போகிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டு கிளம்பினான்.

“இரு ஸ்ரீ காபி கொண்டு வர சொல்லி இருக்கிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டு கௌதம் வீட்டின் புறம் திரும்ப கௌதமும் சாருவும் நிற்பதை பார்த்துவிட்டு, “ஹாய் கௌதம் குட் மார்னிங்” என்றான்.

கௌதமும், “குட் மார்னிங் கிரி” என்று சிரித்தான்.

கிரியை கண்டதுமே திரும்பி நின்றுக்கொண்ட சாருவின் கண்களில் எரிச்சல் தெரிந்தது. “நல்ல நேரத்துல வந்தான் திருக்கழுகுன்றம் கழுகு மாதிரி. எப்படி தான் கரெக்டா தப்பான நேரத்தில் வருவானோ? நாம மதி கூட பேச ஆரம்பித்தால் மூக்குல அப்படியே வேர்க்கும் போல” என மறுபுறம் திரும்பி நின்று திட்டிக்கொண்டாள்.

கிரி, “ஹலோ சாரு மேடம், என்ன என்னை பார்த்ததும் அந்த பக்கம் திரும்பி நின்றுக்கொண்டீர்கள்” என கேட்டதும் “ஆமா உன் மூஞ்சிய பார்க்க எனக்கு பத்திக்கிட்டு வருது அதான்” என மென்குரலில் சொல்ல, சொல்லிவிட்டு திரும்பியவள் வெறுமனே அவனை பார்த்து கடனே என்று சிரித்தாள். கௌதம் தன் சிரிப்பை சிரமப்பட்டு அடக்கியபடி நின்றிருந்தான்.

கிரி, “ஸ்ரீ கூட பேசிக்கொண்டு இருந்தீங்க போல உங்க மூடை நான் ஸ்பாயில் பண்ணிட்டேனா?” என கேட்டதும்.

ஐயோ...!! ரொம்பதான் வருத்தபடுவது போல நடிக்காதே புரிஞ்சிகிட்டா சரி என நினைத்துக்கொண்டே “அதெல்லாம் ஒன்றும் இல்லை” என்றாள்.

ஒரு நிமிடம் என்றவன் வீட்டின் உள்ளே சென்று வந்தான்.

“கௌதம் வாடா ஒரு கப் காபி சாப்பிட்டுவிட்டு போகலாம்” என்று அழைக்கவும், இன்னைக்கு என்னவோ நந்தி நல்ல மூடில் இருக்கு போல என்று எண்ணிக்கொண்டே சாரு நின்றுகொண்டிருந்தாள்.

கௌதமும் “அதுக்கென்னபா வந்தா போச்சு” என்றான்.

“ஹலோ சாரு மேடம் நீங்களும் வாங்க. ஸ்ரீமதிக்கு பிரெண்ட் எனக்கும் பிரெண்ட் தான்” என சிரித்துக்கொண்டே அழைத்ததும், ரொம்ப முக்கியம். உன்னை மாதிரி சிடுமூஞ்சிகூடவேல்லாம் நான் பிரெண்ட்ஷிப் வைத்துக்கொள்வதில்லை என்று வாய் வரை வந்த வார்த்தை பிரம்மபிரயத்தனப்பட்டு அடக்கிக்கொண்டாள்.

“இல்லை நீங்க கண்டினியு பண்ணுங்க” என சொல்லிவிட்டு ஒதுங்க முயன்றவளை “வா சாரு” என்று கௌதமும் அழைக்க அதற்கு மேல் ஒன்றும் சொல்லாமல் வந்தாள்.

ஸ்ரீமதி ஏதும் சொல்லாமல் வேலையாள் கொண்டு வந்து வைத்த காபியை கப்புகளில் ஊற்றி சாருவிற்கும், கௌதமிற்கும் கொடுத்துவிட்டு கிரிக்கு கொடுக்கும் போது கிரி ஒரு ரோஜாவை கிள்ளி எடுத்து மதியின் எதிரில் நீட்டினாள்.

தன்னை வியந்து நோக்கிய மதியை பார்த்து, “உன்னோட சாரிக்கு மேட்சா இருக்கும்” என சிரித்துக்கொண்டே சொல்லவும், ஒரு நொடி அவளின் பார்வை கௌதமை வருட, அவனோ உதட்டை கடித்தபடி தன்னை கட்டுப்படுத்திக்கொண்டு அமர்ந்திருந்தான்.

ஸ்ரீமதி, “தேங்க்ஸ்” என்றபடி வாங்கி தன் கூந்தலில் வைத்துக்கொண்டதும் ஒரு புன்னகையுடன் தன் காயியை எடுத்து பருக ஆரம்பித்தான்.

சாரு, மதியை சுட்டெரிப்பது போல பார்வையுடன் அமர்ந்திருக்க மதி தன் கப்பை கையில் எடுக்கவும் கிரி, “மனம் விரும்புதே உன்னை... உன்னை உறங்காமலே கண்ணும் கண்ணும் சண்டை போடுதே...” என பாடவும் திடுக்கிட்ட மதி தன் கையில் இருந்த காபி கப்பை தவறவிட மொத்த காபியும் அவன் புடவை மீது கொட்டிக்கொண்டது.

கௌதமும் சாருவும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக்கொள்ள, கிரி, “என்ன ஸ்ரீ பார்த்து எடுக்க கூடாது? நீ போய் வாஷ் பண்ணிக்க” என்று சொல்ல மதி குழப்ப முகத்துடன் ஒன்றும் சொல்லாமல் அங்கிருந்து எழுந்து சென்றாள்.

மூவருக்குமே கிரி எப்படி அதே பாட்டை பாடினான் என குழப்பமாக இருக்க, கிரியின் முகத்தை வைத்து எதையும் கண்டறிய முடியவில்லை. மதி எழுந்து சென்றதும் சாரு, “உங்க கண்ணே பட்டுபோச்சி போல அதான் மதி அந்த புடவையிலேயே காயியை கொட்டிக்கொண்டான்” என்றான் நக்கலாக.

“என் கண்ணு பட்டுவிட்டது என்று சொல்கிறீர்களா நான் உங்கள் கண்தான் பட்டுவிட்டதோ என்று நினைத்தேன்” என்று சொல்லிவிட்டு சிரிக்க, சாரு மனதிற்குள் அவன் மீது இருந்த எரிச்சல் இன்னும் அதிகமானது.

மதிக்கு இருந்த குழப்பத்தில் அதன் பின் செய்த அனைத்து வேலையும் ஏதாவது சொதப்பிக்கொண்டு இருந்தான். மதிக்கு பள்ளிக்கு கிளம்ப லேட் ஆகிவிட மதி அவசரம் அவசரமாக கிளம்பிக்கொண்டு இருந்தான்.

அன்று காலையில் இருந்தே எல்லாமே தப்பும் தவறுமாக இருக்க, வேகமாக சென்று தன் ஹோண்டாவை கிளப்பும் போது தான் கவனித்தான் அதுவும் காலைவாரும் விதமாக பஞ்சராகி இருந்தது. எரிச்சலுடன் ஆட்டோவில் போய்விடலாம் ஆனால் இங்கிருந்து மெயின் ரோடு போனால் தான் ஆட்டோ கிடைக்கும் வேகமாக நடக்க வேண்டியது தான் என்று எண்ணிக்கொண்டே கேட் வரை சென்றவளை கிரியின் குரல் தடுத்தது.

“என்ன ஸ்ரீமதி வண்டியில் போகவில்லையா?” என்று கேட்டான். “இல்லை அத்தான் வண்டி பன்ச்சர். அதான் மெயின் ரோடு போய் ஆட்டோ பிடிச்சிக்கலாம் என்று கிளம்பிட்டேன். ஏற்கெனவே லேட். பஸ்கும் பீக் ஹவர் கூட்டம் அதிகம் இருக்கும்” என்று விளக்கமாக சொன்னாள்.

“என்னிடம் சொல்ல வேண்டியது தானே நான் கூட்டி போய் விட்டிருப்பேன் இல்லையா?” சரி வா ஒரு பைவ் மினிட்ஸ் டிரஸ் சேன்ஜ் பண்ணிக்கொண்டு வந்துவிடுகிறேன்” என்று உள்ளே சென்றவன் உடை மாற்றிக்கொண்டு வந்து காரை எடுத்தான்.

அன்றைக்கு என்ன நேரமோ கிரியின் கெட்ட நேரமோ இல்லை கௌதமின் நல்ல நேரமோ தெரியவில்லை. கிரியின் கார் மெயின் ரோடு அருகே செல்லும் போதே நின்றுவிட்டது. காரை விட்டு இறங்கியவன் பானட்டை திறந்து பார்த்துக்கொண்டு இருக்கும் போது மதியும் அருகில் வந்து நின்றாள்.

“லேட் இன்னைக்கு பர்மிஷன்தான் போடணும் போல” என்று சொல்லிக்கொண்டே தன் கடிகாரத்தை பார்த்துக்கொண்டு இருந்தான்.

“என்ன அத்தான் நேரம் ஆகுமா?” என்று கேட்டதும் “ம்ம்... மெக்கானிக்கை தான் கூப்பிடணும் போல” என்றவாறே கையை துடைத்தபடி பானட்டை மூடிவிட்டு வந்தான்.

“சே...!! காலையில் இருந்து எல்லாமே தப்பு தப்பாக நடக்குது” என்று நின்றிருந்தவளின் அருகில் கௌதமின் பைக் அருகில் வந்து நிற்கவும் சரியாக இருந்தது.

கௌதமின் பார்வை பரபரப்புடன் இருந்த மதியிடம் செல்ல மதியோ அவனை கண்டதும் அந்தப்புறம் பார்க்கவே இல்லை.

“என்ன கிரி? ஏதாவது ப்ராப்ளமா?” என்று கேட்டதும், “ஆமாம்பா கார் மக்கர் பண்ணுது. நீ எந்த பக்கம் போகிறாய்” என்றான்.

“நான் அடையார் போகிறேன்” என்றதும் கிரி சந்தோஷத்துடன் “ரொம்ப நல்லதா போச்சு நீ ஸ்ரீமதியை கொஞ்சம் அவங்க ஸ்கூலில் விட்டுவிடேன்” என்றதும், மதியை ஒரு பார்வை பார்த்து கௌதம் “ஸூர் அதுக்கென்ன” என்று தோளை குலுக்கினான்.

ஸ்ரீமதி, “இல்லை அத்தான் நான் ஆட்டோவில் போய்க்கொள்கிறேன்” என்று வேகமாக தன் மறுப்பை தெரிவித்தாள்.

கௌதம் ஒரு வெற்றுப்பார்வையுடன், “அப்போ நான் கிளம்பறேன் கிரி. போகும் வழியில் மெக்கானிக் யாராவது இருந்தால் சொல்லிவிட்டு செல்கிறேன்” என்று சொல்லிக்கொண்டே பைக்கை ஸ்டார்ட் செய்தான்.

“கொஞ்சம் இரு கௌதம். ஸ்ரீமதி நீ கௌதம் கூட கிளம்பு. நல்ல பீக் டைம். பஸ்சும் புல்லா வரும். ஆட்டோவும் கிடைக்காது. நம்ம கௌதம் தானே கிளம்பு” என்று சற்று அழுத்தமான குரலில் சொல்லவும், மதி வேறு வழி இல்லாமல் பைக்கில் அமர்ந்தாள்.

இருவருமே எதுவும் பேசிக்கொள்ளவில்லை. கௌதமிடமிருந்து சற்று விலகியே பக்கவாட்டில் பிடித்தபடி அமர்ந்திருந்தாள். கௌதமும் நிதானமாகவே சென்றான். திடீரென அவன் பின்னால் அசுரவேகத்தில் வந்த வேன் ஒன்று அதே வேகத்தில் இவர்களின் பைக்கை உரசும்படி ஓவர் டேக் செய்ய கௌதம் சுதாரித்து சட்டென ப்ரேக் போட்டு நிறுத்த, திடீரென வண்டி நிற்கவும் சரியான பிடிமானம் இல்லாமல் அமர்ந்திருந்த ஸ்ரீமதி மொத்தமாக கௌதமின் மோதியதும் அவன் தோள்களை பயத்தில் பிடித்துக்கொண்டாள்.

நிதானத்துக்கு வந்த ஸ்ரீமதி வண்டியிலிருந்து இறங்கினாள். கௌதம், “சாரி ஸ்ரீ ... நான் எதிர்பார்க்காமல்...” என்று சொன்னது தான் தாமதம் போல மதி அவனை பார்த்து கோபத்துடன் கத்த ஆரம்பித்தாள். “போதும் நிறுத்துங்க. இதுக்கு தானே இப்படி திடீரென்று ப்ரேக் போட்டீங்க” என்றான் ஆத்திரத்துடன்.

“உளறாத ஸ்ரீ நான் எதற்கு அப்படி திடீரென்று ப்ரேக் போடணும்? நீயும் பார்த்துக்கொண்டு தானே இருந்தாய். அந்த வேன் வேகமாக நம்மை ஓவர் டேக் செய்ததால் தானே நான் ப்ரேக் போட்டேன்” என முடிந்த அளவு பொறுமையுடன் தன் குரலை உயர்த்தாமல் பேசினான். ஆனால் அதையெல்லாம் கேட்கும் நிலையில் இல்லாமல் ஸ்ரீமதி தான் பிடித்த முயலுக்கு மூன்றே கால்கள் என்றது போல அவனை பார்த்து பொரிய கௌதமிற்கும் இப்போதும் எரிச்சல் வர ஆரம்பித்தது. ஸ்ரீமதி கோபமாக அவனிடம் பேசுவதை கண்டு சிலர் நின்று வேடிக்கை பார்க்க தொடங்கினர்.

அதை உணர்ந்த கௌதம், “ஸ்ரீ வா உனக்கு ஏற்கனவே நேரம் ஆகுது வந்து உட்கார்” என்று நிதானமாகவே சொன்னான்.

“முடியாது என்னால் உங்களுடன் வர முடியாது. நான் பஸ்ஸில் போய்க்கொள்கிறேன்” என்று பஸ் ஸ்டாண்டை நோக்கி நடக்க தொடங்கினாள்.

வர வர இவளுக்கும் பிடிவாதம் அதிகமாக ஆகிவிட்டது என எண்ணிக்கொண்டே அவள் பின்னாலேயே வந்தவன், “ஸ்ரீ எல்லோரும் நம்மையே பார்க்கிறார்கள் நீ வந்து வண்டியில் உட்கார். நடந்து போகிறவர்களும் நம்மை விட வேகமாக கடந்து போகும் அளவுக்கு நிதானமாக உன்னை கொண்டு போய் உன் ஸ்கூலில் விட்டுவிடுகிறேன்” என்றான்.

“இந்த இடத்திலும் உங்கள் நக்கல் குறையலை இல்லை” என்று கேட்டுக்கொண்டே நடந்துக்கொண்டு இருந்தாள்.

அதற்கு மேல் பொறுமை இழந்த கௌதம், “வீணா சீன் க்ரியேட் பண்ணாதே. நீ வந்தால் வா வராவிட்டால் போயேன் எனக்கென்ன. போய் பஸ் ஸ்டாண்டில் நில்லு எல்லோரும் உன்னைத்தான் ஒருமாதிரி பார்த்து பேசுவாங்க. கிரி அவ்வளவு தூரம் சொன்னதால் தான் நான் உன்னை கூட்டி போக சம்மதித்தேன். கிரிக்கு நான் போன் செய்து சொல்லிவிடுகிறேன். இப்போ நீ வந்தால் வா. இல்லாவிட்டால் நான் கிளம்புகிறேன்” என்று சொன்னதும் சுற்றிலும் நின்றவர்கள் தன்னை ஒரு மாதிரி பார்ப்பது போலவே அவளுக்கு தோன்றியது. கௌதமும் வண்டியை ஸ்டார்ட் செய்ய ஸ்ரீ மதி ஒன்றும் சொல்லாமல் வண்டியில் ஏறி அமர்ந்தாள்.

அப்படி வா வழிக்கு உன்னை கெஞ்சி கொஞ்சில்லாம் காரியம் சாதிக்க முடியாது மிரட்டி தான் வழிக்கு கொண்டு வரவேண்டும் என்று எண்ணி சிரித்துக்கொண்டே வண்டியை கிளப்பினான். பள்ளியில் கொண்டு சென்று விட்டவன் அவளை திரும்பி கூட பார்க்காமல் அங்கிருந்து கிளம்பி சென்றுவிட்டான்.

தன் வேலைகளை முடித்துக்கொண்டு மாலை மூன்று மணி அளவில் சுதாகர், சத்யனின் அலுவலகத்திற்கு சென்றான். சத்யன், "வாடா கௌதம் என்ன ஆனே ரொம்ப டல்லா இருக்கிறாய். காபி குடிக்கிறாயா?" என்று கேட்டான்.

"ம்ம்... சொல்லுடா. ஒரே தலைவலி. காலையில் இருந்து ஏதும் ஒழுங்காவே நடக்கவில்லை. எல்லாம் சொதப்பலாகவே இருக்கு போன வேலையும் நடக்கவில்லை" என்று பொருமியவன் காலையில் இருந்து நடந்தவற்றை சொன்னான்.

சத்யன் சிரித்ததை பார்த்தவன் "என்னடா என் நிலைமை உனக்கு சிரிப்பாக வருதா?" என்றான் ஆதங்கத்துடன். "இல்லைடா உன்னிடம் கத்தியதோடு விட்டாங்களே" என்றான். அப்போது கௌதமின் மொபைல் ஒலிக்க கௌதம் எடுத்து பேசினான்.

"என்னடா யாருடைய போன்" என்றான் சத்யன்.

இந்தாடா உனக்குத்தான் போன்" என்றவாறே போனை சத்யனிடம் கொடுத்தான் கௌதம்.

போனை வாங்கி ஸ்பீக்கரில் போட்ட சத்யன் சிரிப்புடன், "ஹல்லோ லவுட் ஸ்பீக்கர் சௌக்கியமா?" என்றான்.

சாரு "அடடா... மிஸ்டர். சிஏ நீங்க சௌக்கியமா?" என்று பதிலுக்கு கேட்டான்.

"ஏதோ உங்க புண்ணியத்தில் நல்லவே இருக்கோம் சொல்லுங்க என்ன விஷயம்?" என்று சிரிப்புடன் கேட்டான். "நாளைக்கு ஈவ்னிங் நீங்களும் சுதாகரும் வீட்டுக்கு வாங்க" என்றான் கட்டளை இடுவது போல.

"ஏன் ஏதாவது முக்கியமான விஷயமா? எனக்கு கொஞ்சம் வேலை அதிகம். முக்கியமான விஷயமாக இருந்தால் வர பார்க்கிறேன். இல்லாவிட்டால் எதற்கு? அதான் யோசிக்கிறேன். நீ போனிலேயே சொல்லேன்" என்றான் வேண்டுமென்றே.

"சும்மா உட்கார்ந்து ஈ ஓட்டும் போதே இந்த பில்டப்பா? போனா போகுதுன்னு வீட்டுக்கு சாப்பிட கூப்பிடலாமென்று பார்த்தேன். வராவிட்டால் போங்க" என்றான் வீம்பாக.

"என்ன திடீர்னு ஏதாவது விசேஷமா? கௌதம் கூட ஒன்னும் சொல்லவில்லையே" என்றான் கௌதமை பார்த்துக்கொண்டே.

"அண்ணாவுக்கே தெரியாதே. நான் முதல் முதலாக சமைக்க போறேன். அதான் உங்களை...." என்று சொல்லும்போதே இடையிட்ட சத்யன், "அதுக்கு டெஸ்ட் பண்ண நான் தான் கிடைத்தேனா?" என்றான் பயந்த குரலில்.

சாரு, "சரி விடுங்க மதி வீட்டிலேயும் எல்லோரையும் கூப்பிட்டிருக்கேன். அவங்க அண்ணா வீட்டில் எல்லோரையும் கூப்பிட்டு விருந்து கொடுத்தார்களாமே அதான் நானும் அவங்களை கூப்பிடலாம் என்று சொல்லி ஆன்ட்டி கிட்ட சொன்னேன் ஆன்ட்டி ஓகே சொன்னாங்க. மதி இல்லாத நேரமா பார்த்து காலையில் போய் சொல்லி அவங்களை வர சொல்லிவிட்டேன்" என்றான் குதூகலத்துடன்.

"நீ ஏதோ பிளானோடதான் அவங்களை வர சொல்லி இருக்கிறாய் எனக்கு புரிந்துவிட்டது" என்றான்.

"எஸ், இந்த சாரு எதை செய்தாலும் அதில் ஒரு காரணம் இருக்கும். ஓகே நேரம் ஆகுது நான் சொன்னதை மறக்க வேண்டாம் நாளைக்கு ஈவ்னிங் மறக்காதீங்க. பாய்" என்றவன் போனை வைத்தான்.

கௌதமிடம் போனை திருப்பி கொடுத்தவன், "இவ நாளைக்கு என்ன பண்ண போறாளோ. நீ எதுக்கும் முன் ஜாக்கிரதையாக இருப்பா" என்றான் சத்யன்.

“ம்ம்.... அவ என்ன நினைத்து வர சொல்லி இருக்கிறாளோ” என்றவன் சரிடா நான் கிளம்புகிறேன். நாளைக்கு வீட்டில் பார்ப்போம் என்று விடை பெற்றுக்கொண்டு கிளம்பினான்.

கௌதம் செல்வதை பார்த்த சத்யன் இந்த சாரு நாளைக்கு என்ன செய்ய போகிறாளோ என்ற யோசனையுடன் இருந்தான். எனிவே நாரதர் கலகம் நன்மையில் முடியும். இந்த சாரு கலகமும் நன்மையிலேயே முடியட்டும் என்று எண்ணிக்கொண்டான்.

*****

அத்தியாயம்—20

சாருவும், சிவகாமியும் பேசிக்கொண்டே கைகளை வெட்டிக்கொண்டிருந்தனர். சிவகாமி, “என்ன சாரும்மா, படிப்பை முடிச்சாச்சு. அடுத்து என்ன கல்யாணம் தானே” என்றார் சிரிப்புடன்.

“என்ன ஆன்ட்டி, இப்போ தானே படிப்பை முடித்திருக்கிறேன். அடுத்து ஒரு ரெண்டு வருஷமாவது வேலைக்கு போகணும். அப்புறம் தான் கல்யாணம்” என்றான்.

“இன்னும் ரெண்டு வருஷமா? என்னடாம்மா, இப்போவே சிவாவுக்கு இருபத்தெட்டு வயசு ஆகபோகுது. இன்னும் ரெண்டு வருஷம் கழித்து நீ கல்யாணம் செய்துகொண்டு அதன் பிறகு அவனுக்கு பொண்ணு பார்த்து கல்யாணம் பண்ண எத்தனை வருஷம் ஆகுமோ? அவன் வேற நீ கல்யாணம் செய்துகொண்டதற்கு பிறகு தான் கல்யாணம் செய்து கொள்வேன்னு சொல்லிக்கொண்டு இருக்கிறான்” என்றார்.

ஹாலில் அமர்ந்திருந்த சிவா, “நல்லா அந்த மரமண்டைல ஏறுவது போல சொல்லுங்க ஆன்ட்டி. தெரியாததனமா இவளுக்கு அப்புறம் தான் எனக்கு கல்யாணம் என்று ஊரெல்லாம் சொல்லிவச்சாச்சு. இவ என்னடான்னா படிக்கிறேன், வேலைக்கு போறேன்னு என் உயிரை வாங்கறா” என்றான் சலிப்புடன்.

“ஆமாம் எனக்கு மரமண்டை, உனக்கு களிமண் மண்டை போடா” என்று சொல்லிவிட்டு சிவாவை பார்த்து “வெவ்வேவ்வேய்வே” என்றான்.

“என்னை நக்கல் அடி. நல்லா உன்வாய்க்கு பூட்டு போட்டவனா பார்த்து தான் கல்யாணம் செய்யணும். எந்த அப்பாவி வந்து மாட்ட போறானோ” என்றான் சிவா.

“சாரும்மா வாய்க்கு பூட்டு போட்டவனா நான் ஒருத்தனை சொல்லட்டுமா சிவா” என்றார் சிவகாமி.

“அட, இவ்வளவு நாளா சொல்லாமல் விட்டுட்டீங்களே ஆன்ட்டி. சொல்லுங்க சொல்லுங்க” என்றான் சிவா.

“யாருக்கு யாருக்கு கல்யாணம் என்றபடி உள்ளே வந்த சத்யனை கண்ட சிவகாமி வாடா உனக்கு ஆயுசு நூறு உன்னை பற்றிதான் பேசிக்கொண்டு இருந்தேன்” என்று சொன்னதும் சத்யனும் சாருவும் ஒருசேர என்னது எங்க ரெண்டு பேருக்கும் கல்யாணமா” என்று சொல்லிக்கொண்டே சாரு வெளியே வர, சத்யன் சிவகாமியின் அருகில் வந்தான்.

“அம்மா உங்களுக்கு எதுக்கு இப்படி ஒரு கொலை வெறி. நான் இங்கே வருவது உங்களுக்கு பிடிக்கலையா சத்யா இனி நீ இங்கே வராதே அப்படின்னு ஒரு வார்த்தை சொல்லுங்க ஏன்னு கூட கேட்காம இங்கே வராம இருந்துவிடுகிறேன். அநியாயத்துக்கு எனக்கு கல்யாணம் செய்து அதுவும் இந்த சாருவை” என்று சொல்லிக்கொண்டே சாருவை பார்த்த சத்யன் சிரிப்பை அடக்கிக்கொண்டு, தலையைகுலுக்கிக்கொண்டவன் “அய்யயோ....! கொஞ்சம் அழகா இருக்கு, புத்திசாலியா இருக்கு என்ற ஒரு காரணத்துக்காக யாரு இந்த இம்சையை வாழ்நாள் பூரா அனுபவிப்பது” என்று சொன்னவனுக்கு சிரிப்பு வந்துவிட சிரித்துக்கொண்டே சிவாவின் பக்கத்தில் வந்து அமர்ந்தான்.

சிவாவும் சிரித்துக்கொண்டே, “ஆமாம் ஆன்ட்டி பாவம் சத்யன் ஏதோ அப்படியே பில்டப் பண்ணிக்கிட்டு வாழ்க்கையை ஓட்டிகிட்டு இருக்கான்.. போனா போகுது அவனை விட்டுடலாம்” என்று சிவாவும் சிரியசாக சொல்லிக் கொண்டிருந்தவனுக்கு இடுப்பில் கைவைத்தபடி இருவரையும் முறைத்தபடி நின்றிருந்த சாருவை கண்டதும் அடக்க முடியாமல் சிரிப்பு வர தன்னையும் மீறி இருவரும் சிரித்ததும், சிவகாமியும் சிரித்துவிட்டார்.

“ஆன்ட்டி நீங்களும் இவங்க கூட சேர்ந்து சிரிக்கிறீங்க” என்று சினுங்கிக்கொண்டே இருவரையும் பார்த்து “மூஞ்சிய பாரு ரெண்டுத்துக்கும்” என்றாள்.

“ஏண்டா குழந்தையை ரெண்டு பேரும் கிண்டல் செய்றீங்க? அவளுக்கு வருவாண்டா ஒரு ராஜகுமாரன்” என்று சொல்லிகொண்டே சாருவை தன்னோடு அணைத்துக்கொண்டார்.

“ம்ம்... அம்மா நீங்க குழந்தை குழந்தைன்னு சொல்றீங்க அந்த குழந்தை ஒருநாளைக்கு என்ன செய்ய போகுதுன்னு எனக்கு மட்டும் தான் தெரியும்” என்றான் சிரிப்புடன். சாரு ஒழுங்கெடுத்துக்கொண்டே சிவகாமியுடன் கிச்சனுக்கு சென்றாள். அமைதியாக சிவகாமியுடன் கிச்சனில் நின்றிருந்தவளை, “என்ன சாரும்மா சத்யன் சொன்னதற்கு கோபித்துக்கொண்டாயா?” என்றார் சிவகாமி.

“சாரு சிரிப்புடன், “அதெல்லாம் ஒண்ணுமில்லை ஆன்ட்டி. நாங்க பிரெண்ட் மாதிரி தான் பழகுறோம்” என்று சிரித்தாள். “ஆன்ட்டி, இப்போ என் கதையை விடுங்க. முதலில் கௌதம் அண்ணா கல்யாணத்தை முடிக்கும் வழியை பாருங்க” என்றதும் சிவகாமி தன் மகனை எண்ணி பெருமூச்சு விட்டார்.

“என்னன்னு சொல்வது சாரு. அவங்க அப்பாவிடம் சொன்னாலும் அவன் முதலில் பிஸ்னஸ் ஆரம்பிக்கட்டும் என்று சொல்லி என் வாயை அடைக்கிறார். கௌதமிடம் பேசலாமென்றால் அவன் என்ன நினைப்பில் இருக்கிறானே கண்டுபிடிக்க முடியலை. கொஞ்சம் நாளா ஏதோ யோசனையிலேயே இருக்கிறான். எந்த மகராசி அவனுக்காக காத்துக்கொண்டு இருக்கிறாளோ?” என்றார் கவலையுடன்.

“ஆன்ட்டி எல்லாம் நல்லபடி நடக்கும். உங்களுக்கு நல்ல மருமகள் வருவா. அமைதியா, அடக்கமா, நம்ம கௌதம் அண்ணாவுக்கு பொருத்தமா நல்ல பொண்ணு வருவா டோன்ட் வொர்ரி” என்றாள்.

ஹாலில் சத்யனுடன் பேசிக்கொண்டு இருந்த சிவா, “ஆமாம் ஆன்ட்டி நம்ம சாரு பிரெண்ட் மதி மாதிரி ஒரு பொண்ணை பார்த்துவிடலாம் போதுமா?” என்றான் சிவா புன்னகையுடன்.

சிவகாமி சிரிப்புடன், “ம்ம்... எனக்கும் மதியை பார்த்ததும் பவானியோட பொண்ணு என்று தான் நினைத்தேன். ஏன் சாரு, நம்ம மதிக்கு தங்கை முறையில் ஏதாவது பொண்ணு இருக்கா?” என்றார் ஆர்வமுடன்.

சாரு அப்பாடா நாம நினைத்த பாய்ண்ட்டுக்கு ஆன்ட்டி வந்துட்டாங்க, என்று எண்ணியபடியே, “இல்லை ஆன்ட்டி. அவளுக்கு அக்கா மட்டும் தான். அக்கா இறந்தவுடன் மதியையும் அவங்க அம்மாவையும் அவங்க வீட்டோடு கூட்டிக்கொண்டு வந்துவைத்திருக்கிறார்கள். அவளும் அக்கா குழந்தையை பார்த்துக்கொண்டு கூடவே இருக்கிறாள். மதியை அவ அக்கா வீட்டுக்காரருக்கே கல்யாணம் செய்துவைத்து கொள்ளணும் என்ற எண்ணம் இருக்கு” என சாரு நடந்த அனைத்து விஷயத்தையும் சிவகாமியிடம் சொல்ல சொல்ல சிவகாமி நம்ப முடியாமல் அவளை பார்த்துக்கொண்டு இருந்தார்.

“நீ சொல்வதெல்லாம் உண்மையா சாரு. இன்னும் மதிக்கு கல்யாணம் ஆகவில்லையா? பாவம் அந்த குழந்தை, கிரியும் ரொம்ப நல்ல பையனா தான் இருக்கான். இந்த கடவுள் இப்படி அவங்களை சோதித்து இருக்க வேண்டாம். மதியும் ரொம்ப நல்ல பொண்ண தான் இருக்கிறா. அம்மா சொன்ன ஒருவார்த்தைக்காக சரின்னு யார் சொல்லுவாங்க ” என்றார்.

“ஏன் உங்களுக்கு இவ்வளவு நாளாக இந்த விஷயம் தெரியாதா?” என்றவள் ரகசியமாக சிவாவை பார்க்க, சிவா புன்னகையுடன் பரவாயில்லை ஆன்ட்டிக்கு விஷயத்தை தெரியபடுத்திவிட்டாய் என்று நினைத்து சிரித்தான்.

“எனக்கு தெரியாதும்மா. மதி நல்ல பொண்ணு. அவங்க என்னைக்கு இருந்தாலும் அவங்க வீட்டு மருமகள் என்று முடிவு செய்திருக்கிறார்கள். அதுவும் இல்லாமல் நாம் இப்போது தானே இங்கே வந்திருக்கிறோம். இதை நம்மிடம் சொல்லவேண்டும் என்ற அளவுக்கு முக்கியமான விஷயம் இல்லையே” என்றார் சிவகாமி.

ஆம் என சாரு அதை ஆமோதிப்பதை போல தலையசைத்தாள். உள்ளே நுழைந்த கௌதம், சுதாகரும் ஹாலில் பேசிக்கொண்டு இருந்த சிவாவையும், சத்யனையும் பார்த்து சிரித்தவன் வீடே அமைதியாக இருப்பதை பார்த்து, ஆச்சர்யத்துடன், “என்ன சாரு வீட்டில் இல்லையா?” என்றான்.

ஏன் அண்ணா நான் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் ஓடிட்டேன்னு நினைத்தீர்களா?" என்று கிச்சனிலிருந்து குரல் கொடுத்தாள்.

"சத்யனை வேற ஸ்பெஷலா வர சொன்னாயா, அவன் வேற இன்னைக்கெல்லாம் சரியா சாப்பிடாம உன் சமையலை ஒரு பிடி பிடிக்க காத்துக்கொண்டு இருக்கான்" என்றான் சிரிப்புடன்.

"ஆடிட்டர் சாருக்கு ஸ்பெஷலா ஏதாவது செய்துவிட்டால் போகிறது" என்றாள் புன்னகையுடன்.

"ஆமாம்டா நான் சோதனை கூட எலியா? நீங்க எல்லோரும் ஏதோ ஒரு முடிவுல தான் இருக்கீங்க போல. நான் எங்க அப்பா அம்மாவுக்கு கருவேப்பிலை கொத்துமாதிரி ஒரே பையன்."

"டேய் கருவேப்பிலை கொத்துன்னு சொல்லாதா அப்புறம் உன் மேல் இருக்கும் கடுப்பில் உன்னை உருவி வருத்ததுட போறா" என சிவா சொல்ல மீண்டும் அங்கே சிரிப்பு அலை பரவியது. அதன்பிறகு பேச்சும் சிரிப்புமாக வேலையும் நடந்துகொண்டு இருக்க, சமையல் பிரமாதமாக தயாராகிக்கொண்டு இருந்தது.

சிவகாமிக்கு கிச்சனில் உதவிக்கொண்டு இருந்த சாரு வேலை முடிந்ததும் குளித்துவிட்டு அழகிய மஞ்சள் நிற சல்வாரை அணிந்துக்கொண்டு தயாரானாள்.

சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம், கிரியும், பிரகாஷும் முன்னால் வர ஸ்ரீமதி ஸ்ரீராமை தூக்கிக்கொண்டு அனைவருக்கும் பின்னால் தயங்கியபடியே வந்தாள். மதி பின்னால் வருவதை கவனித்த சாரு வேகமாக அவள் அருகில் வந்தவள் "ஏம், மதி வா வா..." என கையை பற்றி அழைக்க, மதி பல்லை கடித்து தன் ஆத்திரத்தை அடக்கியபடி, "ஏம் சாரு இதெல்லாம் உன் வேலை தானே" என்று கேட்டாள்.

அவளின் முறைப்பை பொருட்படுத்தாமல் சாரு தன் கடமையே கண்ணாக மதியின் காதருகில் மெல்ல "வலது காலை எடுத்துவைத்து வாம்மா" என்று கூற மதி சாருவை இருகூறாக வெட்டுவது போல பார்த்தாள்.

சாரு சிரிப்புடன், "நாத்தனாரை பகைத்துக்கொள்ளாதே மதி அப்புறம் ஹனிமூனுக்கு போகும் போது நானும் உன் கூடவே வருவேன்" என்று சொல்லி சிரித்தாள்.

"சாரு..." என மதி கோபத்தோடு சொல்ல, அனைவரையும் வரவேற்ற சிவகாமி சாருவுடன் பேசிக்கொண்டே உள்ளே வந்த மதியை பார்த்து சிரித்துக்கொண்டே அவளை வரவேற்க வந்தார்

அவரை கண்ட சாரு, "பார்த்தியா மருமக மேல மாமியாருக்கு எவ்வளவு பாசம். விட்டா உன்னை தூக்கிக்கொண்டே போய்டுவாங்க போல" என்று கிசுகிசுக்க, மதி அவளை திட்டவும் முடியாமல் முறைக்கவும் முடியாமல் சிவகாமியை பார்த்து பதிலுக்கு புன்னகைத்தாள். "வாம்மா மதி. நாங்க வந்த அன்று வந்தாய் அதோடு இப்போது தான் வருகிறாய்" என்று பாசத்துடன் பேசினார். சிரித்தபடி சிவகாமியிடம் பேசிக்கொண்டிருந்தவளின் பார்வை சிவகாமிக்கு பின்னால் நின்றிருந்த கௌதமை கண்டாள்.

அவளையே கண்களால் ஸ்பரிசித்தபடி இருந்த அவனை கண்டதும் மனதில் சில்லென்று குளிர்பரவ மற்றவர்களை அவசரமாக பார்த்தாள். ஆனால் அனைவரும் ஒருவருடன் மற்றவர் பேசிக்கொண்டிருக்க, இவர்கள் இருவரையும் யாரும் கவனிக்கவில்லை.

சிறிது நேரத்தில் வந்துவிட பேசிக்கொண்டே இரவு உணவையும் முடித்துக்கொண்டு பெரியவர்கள் வீட்டிலேயே அமர்ந்து பேசிக்கொண்டு இருக்க, மற்றவர்கள் அனைவரும் தோட்டத்தில் வந்து அமர்ந்தனர். சாரு மதியின் பக்கத்தில் அமர்ந்துகொண்டாள்.

சாருவின் அருகில் வந்து அமர்ந்த சத்யன், அவளிடம் ரகசியமாக என்னவோ கேட்க, பிரகாஷ், "என்னப்பா உங்க ரெண்டு பேருக்கும் அவ்வளவு ரகசியம் எங்களுக்குக் கொஞ்சம் சொல்லக்கூடாதா?" என்றான்.

"அதுக்கென்ன சொல்லிட்ட போச்சு". என்றவன் சாருவை பார்த்து சிரித்துவிட்டு, "சாரு இன்னைக்கு ஸ்பெஷலா சமைக்க போறதா சொல்லி இருந்தாங்க, அதான் இன்னைக்கு எல்லா ஐட்டமும் ரொம்பவே நல்லா இருந்ததே நீ என்ன சமையல் ரும் பக்கமே போகலான்னு கேட்டேன்" என்றான்.

அதை கேட்ட சாரு, “என்ன ஆடிட்டர் சார் கொழுப்பா? ஒன்னும் தெரியாத மாதிரி கேட்கறீங்க?” என்று கேட்டாள்.

“அப்போ சொல்லு என்னென்ன சமையல் நீ செய்த? சொல்லு பார்ப்போம்” என்றான் சுதாகர் சவால் விடுவது போல.

சாரு பேசாமல் இருக்கவும், “நானே சொல்லட்டுமா, வெங்காயம் உரித்து கட் பண்ணி இருப்ப. மிளகாய் அரிந்து இருப்ப” என்றதற்கும் இல்லை என்பது போல தலையை அசைத்தாள்.

இடையில் புகுந்த சிவா, “என்னப்பா வெங்காயம் அரிந்தால் கண்ணு எரியும், பச்சை மிளகாய் அரிந்தால் கை எரியும். இதெல்லாம் சேர்த்து சமைக்கும் சாப்பாட்டையே எங்க சாரு ஸ்பூன்ல தான் சாப்பிடுவா. அவளாவது இதெல்லாம் செய்வதாவது” என்று சிரித்தான்.

“நான் என் கூடவே ஒரு வில்லனை வெச்சி இருக்கேன். இவன் ஒருத்தன் போதும் என்னை போட்டு கொடுக்க. உங்களுக்கெல்லாம் வரப்போற பொண்டாட்டி என்ன சமைக்கறான்னு பார்க்கலாம்?” என்றான் எரிச்சலுடன்.

சத்யன் கூலாக “அதுக்கு தான் நாங்க உஷாரா கேட்டரிங் படித்த பைவ் ஸ்டார் ஹோட்டல்ல வேலை செய்யும் பொண்ணை பார்த்து கல்யாணம் செய்துக்கொள்வோம்” என்றதும் சிவாவும், “இது நல்ல ஐடியாப்பா” என்றவனுடன் இணைத்து அனைவரும் சிரித்தனர்.

“ஆமாம் அப்போதானே ஹோட்டல்ல மீந்து போவதெல்லாத்தையும் வீட்டுக்கு கொண்டு வந்தால் நீங்களும் தெம்பா சாப்பிடலாம்” என்று சாரு சொல்ல மீண்டும் அனைவரிடமும் சிரிப்பொலி எழுந்தது

“அப்போ நீங்க சென்னைல இருந்தபோது யாரு சமையல்?” என்றாள் தேவி.

“வேற யாரு, சமையலுக்கு மட்டும் ஆள் இருந்தாங்க. சிலசமயம் மதி செய்வா” என்றாள் சாரு.

இப்படியாக பேச்சு சென்றுகொண்டிருக்க சாரு அனைவரிடமும் கலகலவென வாய் மூடாமல் பேசிக்கொண்டு இருக்க, மதியோ வளவளவென்று பேசாமல் அதே நேரம் வாய் மூடி அமைதியாகவும் இல்லாமல் தேவையான நேரத்தில் மட்டுமே பேசிக்கொண்டு இருந்தாள்.

ஸ்ரீமதியை பார்த்த சத்யன், “ஏன் சாரு, மதி உங்க பிரெண்ட் தானே மூணு வருஷம் அவ உங்களோடு தானே தங்கி இருந்தாள். இருந்தும் மதி உங்களை மாதிரி வளவளா இல்லையே?” என்று கேள்வியாக கேட்டுவிட்டு ஸ்ரீமதியை பார்த்து சிரித்தான்.

பிரகாஷும், “சாரு, மதி காலேஜிலும் இப்படி தான் அமைதியா?” என்று கேட்டாள்.

சாருவும், “அமைதின்னு கிடையாது பேசவேண்டிய நேரத்தில் பேசுவா. ஆனால் நான் எப்போதாவது தான் வாயை மூடுவேன். என்னால் பேசாமல் இருக்க முடியாது. இவளால எங்க ப்ரோபாசர்கிட்ட நான் திட்டுவாங்குவேன். ஆனால் அவளுக்கும அதுக்கெல்லாம் சேர்த்து தான் நீங்க பேசுகிறீர்களே” என்று கிரியை பார்த்தாள்.

கிரி வாய்விட்டு சிரித்தான். “அட நீங்க சிரிக்கவெல்லாம் செய்வீங்களா? எந்த நேரமும் சிடுசிடுன்னு இருப்பீங்களா நான் கூட நீங்க சரியான சிடுமூஞ்சின்னு நினைத்தேன்” என்றாள் சாரு கிரி அதற்கும் சிரிக்கவும், மதி, “சாரு.... ப்ளீஸ் கொஞ்சம் சும்மா இரேன்” என்றாள்.

சொன்னதும் கேட்டால் அவள் சாருவா, என எண்ணிக்கொண்டே, “கிரி சார் உங்களுக்கு ஒன்னு தெரியுமா?” என்று நிறுத்தியவள் மதியை பார்த்து விஷமமாக சிரித்தாள்.

மதி என்ன சொல்ல போகிறாளோ என்று எண்ணி உள்ளுக்குள் பயத்துடன் பார்க்க சாருவோ, “ஸ்ரீமதி சாதாரண ஆள் இல்லை தெரியுமா? எங்க காலேஜ் குயின். அவ பாடினா கேட்க ஒரு கூட்டமே இருக்கு.” என சொல்லிக்கொண்டே கௌதமை பார்த்து சிரித்தாள்.

“ம்ம்... அண்ணி நல்லா பாடுவாங்கன்னு எங்க எல்லோருக்குமே தெரியுமே” என்றாள் தேவி பெருமையாக.

“சாரு கொஞ்சம் வாயை மூடேன்” என்று மதி எரிச்சலுடன் சொல்ல, “வேண்டாம் மதி அப்புறம் நான் எல்லா மேட்டரையும் ஓபன் பண்ணிடுவேன். நீ என்னை தப்புசொள்ள கூடாது” என அவளுக்கு மட்டும் கேட்கும் குரலில் மிரட்டும் விதமாக சொன்னாள்.

“அப்பப்போ உங்க ரெண்டு பேருக்கும் என்ன ரகசிய பேச்சு. சபைல அப்படியெல்லாம் பேசக்கூடாதுன்னு தெரியாதா உங்களுக்கு” என்று சுதாகர் சொன்னதும், சிவாவும், “சொன்னால் நாங்களும் தெரிந்துக்கொள்வோம் இல்லையா?” என்றான்.

“சொல்லிட்டா போச்சு. இவளுக்கு இவங்க அம்மா, அக்கா மேல ரொம்பவே பயம். அவங்களுக்கு தெரியாமல் எதுவும் செய்யமாட்டா. அப்படியே ஏதாவது செய்தாலும் போன் செய்து சொல்லிட்டு தான் மறுவேலை பார்ப்பாள்” என்றதும்

கிரி, “உனக்கு அவ்வளவு பயமா மதி” என்று கனிவாக அவளை பார்த்து புன்னகையுடன் கேட்டான்.

அவளை பார்த்து முறுவளித்தவள், “பயம் இல்லை அத்தான், அவங்க மேல இருக்கும் பாசம், மரியாதை” என்றாள்.

கிரி மெச்சுதலாக புருவத்தை உயர்த்தி பாராட்டினான். தேவி “நீங்க எல்லோரையும் இப்படி கலாட்டா செய்கிறீர்களே கல்யாணத்துக்கு அப்புறமும் இப்படியே இருப்பீர்களா?” என சாருவை பார்த்து கேட்டாள்.

“இந்த சாரு என்னைக்கும் சாருவாக தான் இருப்பேன். யாருக்காகவும் நான் என்னோட இயல்பை விடமாட்டேன்” என்றாள் மதியை பார்த்துக்கொண்டே

“அப்போ சாருவை சமாளிக்கும் படி ஒரு வக்கீல் மாப்பிள்ளையோ இல்லைனா செவிட்டு மாப்பிள்ளையையோ பார்த்து தான் கல்யாணம் செய்யணும்” என்று சத்யன் சொல்ல

சாரு அவளை பார்த்து கிண்டலாக சிரித்துவிட்டு, “அதை நீங்க சொல்லாதீங்க சார். அப்படி பார்த்தால் கிரி சார் எப்போ பாரு பேசிக்கிட்டே இருக்கார், ஒன்னு நேரில் இல்லையென்றால் போனில் அதுவும் இல்லையென்றால் சாட்டில் அப்போ மதி அவருக்கு எப்படி சூட் ஆகுவா?” என்று கேட்டதும் மதி அதிர்ச்சியுடன் கிரியை பார்த்தாள்.

ஆனால் அவளோ சிரித்தபடி அமர்ந்திருந்தான். கௌதம் பெற்றோரிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு வந்த சுந்தரம், பவானி, லக்ஷ்மி மூவரும் வீட்டிற்கு கிளம்ப, அவர்களை கண்ட மதியும், வீட்டிற்கு செல்ல எழுந்தாள்.

பவானி, “நீ பேசிட்டு வாம்மா, மாமாவுக்கு மாத்திரை கொடுக்கணும், அதான் நாங்கள் கிளம்புகிறோம்” என்று சொல்லி அனைவரிடமும் விடை பெற்றுக்கொண்டு சென்றனர்.

பேச்சு இப்படியே ஒவ்வொருவரை பற்றியும் மாறி மாறி பேசிக்கொண்டு வர கௌதம் அமைதியாக அனைத்தையும் கேட்டுக்கொண்டு அமர்ந்திருந்தான்.

“நீங்க எல்லோரும் ஒவ்வொரு மாதிரி உங்க கல்யாணத்தை பற்றி சொல்லிவிட்டீர்கள், கௌதம் அண்ணா மட்டும் ஒன்றுமே சொல்லவில்லையே?” என்று தேவி கேட்டதும் இருந்த கௌதம் சிரித்தான்.

“அண்ணா சிரித்து மழுப்பாதீங்க சொல்லுங்க உங்களுக்கு எப்படி பட்ட பொண்ணு வேண்டும்?” என்று தேவி விடாமல் கேட்க, கௌதம் எதிரில் அமர்ந்திருந்த மதியை பார்க்க அவளோ கவனமாக ஸ்ரீராம் கேட்கும் கேள்விக்கு பதில் சொல்லி கொண்டு இருப்பது போல காதை மட்டும் இவர்கள் பக்கம் வைத்துக்கொண்டு பேசிக்கொண்டிருந்தாள்.

சுதாகர், “அவன் தான் ஏற்கெனவே ஒரு பொண்ணை பார்த்து வச்சிருக்கானே அப்புறம் என்ன புது எதிர்பார்ப்பு அவனுக்கு. அவன் தான் காதலில் விழுந்தேன்னு விழுந்து இருக்கிறானே” என்றான்.

கிரி ஆச்சரியமாக, “இசிட் . கௌதம் நீ காதலிக்கிறாயா? யாருடா அந்த அதிஷ்டசாலி?” ஆச்சரியமும், வியப்புமாக கேட்டான்.

மதியின் இதயமோ இருமடங்கு வேகமாக அடித்துக்கொண்டது. என்னவோ எல்லோரும் தன்னையே பார்ப்பது போல ஒரு உணர்வு. உடம்பெல்லாம் சூடாகி கண்ணை இருட்டிக்கொண்டு வருவது போல இருந்தது.

பிரகாஷ் ரேசர் பார்வையுடன் மதியையும், கௌதமையும் கவனித்துக்கொண்டு இருந்தான்.

“கௌதம் வெற்று புன்னகையுடன், “இப்போ அந்த கதை வேண்டாம் விடுங்கப்பா” என்றான்.
“என்னடா இவ்வளவு சலிப்பு?” என்று கிரி ஆச்சர்யமாக கேட்டான்.

“இவன்தான் அந்த பொண்ணையே நினைத்துக்கொண்டு இருக்கிறான். ஆனால் அந்த பொண்ணு தனக்கு வசதியான இடத்தில் கல்யாணம் நிச்சயம் ஆகிவிட்டது அப்படின்னு எழுதி வைத்துவிட்டு போய்விட்டான்” என்று சத்யன் சொன்னான்.

கிரி கோபத்தோடு, “அப்படி வேண்டாம் என்று சொல்லிவிட்டு போன பெண்ணை நீ ஏன் இன்னும் நினைத்துக்கொண்டு இருக்கிறாய்? உன்னை வேண்டாம் என்று சொல்லிவிட்டு போனவளை நீயும் தூக்கி எறிந்துவிட்டு போவது தானே” என்று காட்டமாக கேட்டான்.

“இல்லை கிரி அவளுக்கு இன்னும் கல்யாணம் ஆகவில்லை. அவளை நான் சந்தித்து எல்லாவற்றையும் தெரிந்துகொண்டேன். அவள் சொல்லும் காரணத்தை என்னால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. ஏன் இப்படியெல்லாம் நடக்கவேண்டும் என்று தான் தோன்றுகிறது?” என்றான்

அதுவரை அமைதியாக அமர்ந்திருந்த ஸ்ரீமதி, “யாருக்கு என்ன நடக்கவேண்டும் என்று இருக்குமோ அது தானே நடக்கும்” என்றாள். நிதானமாக பேசுவது போல தோன்றினாலும், அவளுக்குள் இருந்த தவிப்பும் படபடப்பும் அவள் முகத்தில் தெரிந்தது. கிரி அதிசயமாக மதியை பார்த்தான்.

கௌதம் புன்முறுவலுடன், பேசுங்க மேடம் பேசுங்க என்ன தான் பேசுநீங்கன்னு பார்ப்போம் என எண்ணிக்கொண்டே, “அப்போ அவ செய்த வேலை சரின்னு சொல்கிறீர்களா? எனக்கு தெரியும் இன்னும் அவள் நிதானமாக எதையும் யோசித்து அப்படி ஒரு முடிவு எடுக்கவில்லை. அந்த நேரத்தில் இருந்த ஒரு இறுக்கத்தில் ஒரு குழப்பத்தில் எடுத்த முடிவு. ஆற அமர மெதுவாக உட்கார்ந்து எல்லாவற்றையும் யோசித்தால் அவளுக்கே தான் எடுத்த முடிவு தவறு என்று தெரியும்” என்றான்.

“அந்த பொண்ணு தான் உங்களை வேண்டாம் என்று சொல்லிவிட்டு போய்விட்டாளே பிறகு என்ன? நீங்க வேற நல்ல பொண்ணு பார்த்து கல்யாணம் செய்துகொள்ள வேண்டியது தானே” என்று கோபமாக கூறினாள்.

“எனக்கு நல்லா தெரியும் அவள் மனதில் இன்னும் நான் மட்டும் தான் இருக்கிறேன். அது எனக்கு நன்றாகவே தெரியும். என்றைக்கு இருந்தாலும் அவன்தான் என் மனைவி” என அழுத்தமாக அவளை நேருக்கு நேராக பார்த்து கூறினான்.

“நீங்க சொன்னால் போதுமா? அந்த பொண்ணு சம்மதிக்க வேண்டாமா? அவளுடைய சூழ்நிலையை புரிந்துகொள்ளவே மாட்டீர்களா?” என்று ஒரு வேகத்துடன் என்ன பேசுகிறோம் என்று புரியாமல் சுற்றி இத்தனை பேர் தங்களை கவனித்துக்கொண்டு இருக்கிறார்கள் என்ற எண்ணம் இல்லாமல் இருவரும் காரசாரமாக பேசிக்கொண்டு இருந்தனர்.

“அவளுடைய சூழ்நிலையை அவளுக்கு புரியவைக்கதானே நான் இவ்வளவு பேசுகிறேன். ஆனால் அவள் இன்னும் நான் சொல்லவரும் விஷயத்தை முழுதும் யோசிக்காமல் பேசுகிறாள். என்ன பெரிய சூழ்நிலை? இவ அவர்களுக்காக தன்னை மாற்றிக்கொள்ள முயலும் போது, இவள் தன்னை அவர்களுக்கு புரியவைத்திருந்தால் அவர்களும் புரிந்துக்கொண்டு இருப்பார்களே. இன்றைக்கு அது ஒன்றுமே இல்லாமல் போய் இருக்கும்” என்றான்.

கௌதமின் பதிலை கேட்டு மீண்டும் பேசமுனைந்தவளை கிரியின் குரல் தடுத்தது. “ஸ்ரீமதி உனக்கு எதற்கு இப்போது இவ்வளவு கோபம் வருகிறது? யாரோ ஒரு பொண்ணை பற்றி தானே பேசிக்கொண்டு இருக்கிறோம். நீ ஏன் இவ்வளவு ஆத்திரப்படுகிறாய்? நாளைக்கு பேப்பரில் சென்னையில் பலத்த மழை அப்படி என்று செய்தி வரப்போகிறது. நீ இவ்வளவு வார்த்தைகள் ஒன்றாக சேர்த்து பேசுவாயா? எனக்கு இன்றைக்கு தான் தெரியும்” என்று சிரித்தான்.

அப்போது தான் தன்னையும் மீறி பேசியது அவளுக்கு நினைவு வந்தது. உதட்டை கடித்தபடி அமர்ந்திருந்தவளிடம் ஸ்ரீராம், “மம்மி தூக்கம் வருது” என்று மதியின் கழுத்தை கட்டிக்கொள்ள யாரிடமும் எதுவும் சொல்லாமல் குழந்தையை தூங்க வைக்கும் சாக்கில் எழுந்து குழந்தையுடன் வீட்டை நோக்கி சென்றாள்.

ஸ்ரீமதியின் பேச்சை கேட்ட சாருவும் மதியின் பின்னாலேயே எழுந்து சென்றாள். சாருவை பார்த்த மதி எதுவும் சொல்லாமல் தன் அறைக்கு அழைத்து சென்றாள். சாருவின் மௌனத்திலேயே அவளின்

கோபம் ஸ்ரீமதிக்கு நன்றாக புரிந்தது. இருந்தும் ஸ்ரீராம் தூங்கும் வரை ஒன்றுமே பேசாமல் சாருவும் குழந்தையுடன் அவள் சிரித்துக்கொண்டே பாட்டு பாடி தூங்க வைப்பதை பார்த்துக்கொண்டே அமர்ந்திருந்தாள்.

*****

அத்தியாயம்—21

ஸ்ரீராம் தூங்கியதும் கட்டிலில் படுக்க வைத்த மதி சாருவின் எதிரில் வந்து அமர்ந்தாள். “என்ன சாரு உனக்கு தூக்கம் வரவில்லையா?” என்று கேட்ட மதியை பார்த்தபடியே அமர்ந்திருந்தாள் சாரு.

“எனக்கு தூக்கம் வருகிறது. சீக்கிரம் சொல்லு என்ன பேசணும் உனக்கு?” என்று குழந்தையை பார்த்தபடியே கேட்டாள்.

சத்தம் கேட்டு புரளும் ஸ்ரீராமை பார்த்த மதி, சாரு பேச ஆரம்பிக்கும் முன் “உஷ்... குழந்தை தூங்கட்டும் நாம மாடியில் நின்று பேசுவோம்” என சொல்லிவிட்டு குழந்தைக்கு போர்த்திவிட்டு விளக்கை அணைத்தவள் குழந்தை எழுந்து அழைத்தால் சத்தம் கேட்பதற்காக மாடிக்கு செல்லும் கதவை திறந்து வைத்துவிட்டு சற்று தள்ளி சென்று நின்றனர்.

அதே நேரம் மதியுடன் மேலே சென்ற சாருவை பார்த்த லக்ஷ்மி அம்மா, இருவருக்கும் கொடுக்க பாலை இரு தம்ளர்களில் ஊற்றி எடுத்துக்கொண்டு மதியின் அறைக்கு வந்தவர் குழந்தை தூங்கி இருப்பான் என்று எண்ணி கதவை மெல்ல தட்டினார்.

சத்தம் இல்லாமல் போக மெதுவாக கதவை திறந்தார். மாடிக்கு செல்லும் கதவு திறந்து இருப்பதை கவனித்து அங்கே செல்ல முயன்றவரை சாருவின் கோபமான குரல் அங்கேயே தடுத்து நிறுத்தியது.

“ஏண்டி நீ எப்போடி இப்படி ஒரு கல்நெஞ்சக்காரியாக மாறினாய்? இன்று நீ பேசும்போது உன் முகத்தில் தெரிந்த கோபம். யார் மேலே உனக்கு கோபம்? உன்னுடைய இயலாமையை கோபமாக வெளிப்படுத்துகிறாய். உனக்கு இப்போது தான் தோன்றுகிறது நீ செய்தது சரியா தவறா என்று?” என்று சாரு சொல்ல சொல்ல ஸ்ரீ மதி சாருவை நிமிர்ந்து பார்க்காமல் தலைகுனிந்தபடியே “எனக்கு எந்த குழப்பமும் இல்லை. நான் தெளிவாக தான் இருக்கிறேன்.” என்று அமைதியாக சொன்னாள்.

“பொய் சொல்லாதே மதி. ஏன் நீ உன்னையும் ஏமாற்றிக்கொண்டு மற்றவர்களையும் ஏமாற்றுகிறாய்? உன் மனதில் கெளதம் அண்ணா இல்லை என்று உன் மனம் திறந்து சொல்லு. முடியாது உன்னால் முடியாது என்னா நீ இன்னும் கெளதம் அண்ணாவை மறக்கவில்லை” என்றாள்.

மதி அப்போதும் எதுவும் பேசாமல் இருப்பதை பார்த்த சாரு, “மதி இப்படி நான் கேட்பதற்கெல்லாம் ஒன்றும் சொல்லாமல் இருந்தால் என்ன அர்த்தம்? வாயை திறந்து பேசு” என்றவள் கோபத்துடன் மதியின் முகத்தை நிமிர்த்தினாள்.

மதியின் கண்களில் இருந்து கண்ணீர் வழிய அதைக்கண்ட சாரு பதட்டத்துடன், “ஏய் மதி எதுக்கு அழுகிறாய்? மதி ப்ளீஸ் சொல்லுடி” என்று முகத்தை மூடிக்கொண்டு அழுதவளின் கைகளை விலக்கினாள்.

“சாரு....” என்ற கதறலுடன் ஸ்ரீமதி சாருவின் தோளில் சாய்ந்து அழத்தொடங்கினாள். அவளின் முதுகை ஆதரவாக தட்டிக்கொடுத்தவளின் கண்களும் கலங்கியது. அவளின் அழுகை நிற்கும் வரை பொறுமையாக இருந்தாள். மெல்ல தன் அழுகையை நிறுத்திய மதி கண்களை துடைத்துக்கொண்டு பேச ஆரம்பித்தாள்.

“சாரு இத்தனை நாளாக யாரும் உன் மனதில் என்ன இருக்கு என்று கேட்க மாட்டார்களா என்று ஏங்கிக்கொண்டு இருந்தேன். ஆனால் உனக்கு கல்யாணம் செய்ய முடிவு செய்திருக்கிறோம் அக்காவின் கடைசி ஆசை என்றும், தான் சொன்னார்கள். யாரும் உனக்கு இந்த கல்யாணத்தில் சம்மதமா? என்று ஒரு வார்த்தை கூட என்னை கேட்கவில்லை.

ஏற்கெனவே அக்காவின் இறப்பிற்கு நான் தான் காரணம் என்று எனக்குள்ளேயே துடித்துக்கொண்டு இருந்த எனக்கு, அக்காவின் கடைசி ஆசை என்றும் ஸ்ரீராம் அம்மாவே இல்லாமல் வளரப்போகிறான்

இதற்கும் நான் தான் காரணம் என்ற குற்ற உணர்ச்சியே என்னை வாய் திறக்க விடாமல் செய்துவிட்டது.

என்னை காதலித்த ஒரு காரணத்திற்காக கௌதம் என்னை நினைத்துக்கொண்டு இருக்கவேண்டுமா? நிச்சயம் என்னை நினைத்து அவர் தன் வாழ்க்கையை இப்படியே வாழ்ந்துவிடுவார் என்று தான் நான் என்னை வெறுக்கும் படி கடிதம் எழுதினேன்.

ஆனால் என்னுடைய அந்த வேண்டுதல் கூட அந்த ஆண்டவன் காதில் விழவில்லை. என்னை எல்லா விஷயத்திலும் தவிக்க வைத்தே வேடிக்கை பார்க்கிறார்” என்றவள் தன் கண்களை அழுந்த மூடி ஆழ மூச்செடுத்து தன்னை சிறிது ஆசுவாசப்படுத்தி
க்கொண்டாள்.

அதுவரைக்கும் மதி சொன்ன அனைத்தையும் கேட்ட லக்ஷ்மியம்மா, மெல்ல அந்த அறைக்கு வந்த சுவடே தெரியாமல் வெளியே சென்றார்.

நிதானத்திற்கு வந்த மதி, “நான் என் மனதை கல்லாக்கிக்கொண்டு தான் என் சம்மதத்தை சொன்னேன். ஸ்ரீ ராமிற்காக என்று எனக்கு நானே ஒரு காரணத்தை சொல்லிக்கொண்டேன். என் வெட்கத்தை விட்டு சொல்கிறேன் சாரு. மீண்டும் நான் ராமை பார்த்த நாள் முதல் மீண்டும் என் மனம் மாறிவிடுமோ என்று நான் பயந்தது உண்மை.

ராமிடம் அனைத்தையும் சொல்லி அழ வேண்டும் என்று எண்ணம் வந்தது உண்மை. இருந்தும் என்னை நானே கட்டுபடுத்திக்கொண்டேன். ராம் என்னை பேசிய பேச்செல்லாம் எனக்கு கொடுமையாக இருந்தாலும் நான் செய்ததற்கு தண்டனையாக நான் அதெல்லாம் ஏற்றுக்கொண்டேன்.

ராமிற்கு உண்மை தெரிந்த போது, ஒரு பக்கம் எனக்கு இனி என்ன நடக்குமோ என்று பயம் இருந்தாலும் மறுபக்கம் இனி ராம் என்னை தவறாக நினைக்கமாட்டார் என்று நினைத்த போது சந்தோஷமாகவும் இருந்தது. அப்போதும் எனக்கு நானே சொல்லிக்கொண்டேன் என் முடிவு உறுதியானது. இந்த கல்யாணம் குழந்தைக்காக என்று உறுதியாக இருந்தேன். இப்போதும் அதே உறுதியோடு இருக்கிறேன்” என்று அழுத்தமாக தன் நிலையில் அப்படியே நின்றாள்.

மீண்டும் அவள் சொன்னதையே சொல்லவதை பார்த்த சாரு, “மதி இது விளையாட்டு இல்லை வாழ்க்கை. இன்னைக்கு நீ ஸ்ரீ ராமிற்கு அம்மாவாக மட்டுமே நினைத்துக்கொண்டு இருக்கிறாய். ஆனால் நாளைக்கே உனக்கு கல்யாணம் ஆனால் நீ ஒருவருக்கு மனைவியாகவும் இருக்கணும் அதை மறந்துவிடாதே. அது முடியுமா உன்னால்?

ஒரு பேச்சிற்கு சொல்கிறேன். நீ கிரியை கல்யாணம் செய்துகொண்டு இப்போது விலகி இருக்கும் கிரிக்கு கல்யாணத்திற்கு பிறகு உன் மேல் ஈடுபாடு வந்தால் என்ன செய்வாய்? உன்னால் என்ன செய்ய முடியும்? நீ பெறாத குழந்தைக்கு அம்மாவாக இருக்க நினைக்கும் நீ அவருக்கு மனைவியாகவும் நடந்துகொள்ள தானே வேண்டும்” என்று சொல்லிவிட்டு மதியின் முகத்தை பார்த்தாள்.

“சாரு, நான் இப்போது இருக்கும் நிலையில் இன்றைய பொழுது எந்த பிரச்சனையும் இல்லாமல் கழிந்தால் போதும் என்ற மன நிலையில் இருக்கிறேன். நாளை என்ற ஒன்றை நான் நினைத்து பார்க்க விரும்பவில்லை. நாளை என்ற அந்த நாள் வரும் போது அதை அப்போது பார்த்துக்கொள்ளலாம். இன்றைய பொழுதை போல அன்றைக்கும் ஏதாவது வழி இருக்கும்” என்றாள் அமைதியாக.

“இது தான் உன் முடிவா மதி. நீ எடுத்திருக்கும் இந்த முடிவால் எத்தனை குழப்பம் வருமோ உன் வாழ்க்கையில்?” என வேதனையோடு கேட்டவளை பார்த்தாள் மதி.

சலிப்புடன் ஒரு புன்னகையை உதிர்த்த ஸ்ரீ மதி, “இனி புது குழப்பம் ஒன்று வரணுமா என்ன? ஏற்கெனவே இருக்கும் குழப்பம் தீர்ந்தால் போதுமே. நீ சொல்வது போலவே நான் ராமை கல்யாணம் செய்துகொள்ள சம்மதித்தால் அதன் பிறகு மட்டும் என்ன நிம்மதி வந்துவிடும் சொல்லு. இது நீ நினைப்பது போல அவ்வளவு எளிதான பிரச்சனை இல்லை.

இதில் நான் தனியாக முடிவெடுப்பதும் சிரமம். ஸ்ரீராம், நான் அம்மா என்ற நினைவில் இருக்கிறான். இப்போது நான் வேறு வித முடிவெடுத்தால், அது அவனுக்கு பிரச்சனை ஆகும். இது இரண்டு குடும்பத்தை சேர்ந்த பிரச்சனை. ஸ்ரீராமைப் பற்றிய எந்த முடிவையும் நான் தனியாக எடுக்க முடியாது. ராமை மணந்து கொண்டு நான் அவனை என்னுடன் வைத்துக் கொள்கிறேன் என்று கேட்க

முடியுமா? அவனுக்கு உரிமையுள்ள, அப்பா, தாத்தா, பாட்டி அவனை விட்டுத் தருவார்களா? அதற்காக, அவனை கைவிட என்னால் ஒரு நாளும் முடியாது.

உயிர் போகும் நிலையில் என் அக்காவுக்கு செய்து கொடுத்த சத்தியம் ஒரு புறம் இருந்தாலும், இத்தனை நாள் அவனை என் சொந்த பிள்ளையாக எண்ணி வளர்த்து விட்டேன். என்னுயிர் போகும் வரை, அவன் எனக்கு மகனாகத்தான் இருப்பான். போதும் சாரு என்னால் முடியவில்லை. நான் ரொம்பவே ஓய்ந்துவிட்டேன். இனியும் எதையும் புதிதாய் எதிர்கொள்ளும் சக்தி எனக்கு இல்லை” என்றவள் அப்படியே சுவர் ஓரமாக சாய்ந்து கண்களை மூடிக்கொண்டு அமர்ந்தாள்.

கலங்கிய கண்களுடன் செய்வதறியாமல் நின்ற சாரு, அங்கிருந்து செல்ல முயல மதி, “சாரு...” என்று உள்ளடங்கிய குரலில் அழைத்தாள். “என்ன மதி” என்ற சாருவின் இருகைகளையும் சேர்த்து பற்றிய ஸ்ரீமதி, “சாரு நான் சொல்வதை ராமிடம் சொல்லிவிடு. இன்னும் என்னையே நினைத்துக்கொண்டு அவர் வாழ்வை வீணாக்கிக்கொள்ளவேண்டாம். அவரை ஒரு நல்ல பெண்ணாக பார்த்து கல்யாணம் செய்துகொள்ள சொல்” என சொல்லிவிட்டு தன் கண்களை துடைத்துக்கொண்டவள் வேகமாக தன் அறைக்கு சென்று கதவை மூடிக்கொண்டாள்.

சில நொடிகள் அங்கேயே நின்றிருந்த சாரு தோட்டத்தை எட்டி பார்த்தாள். அப்போதும் கௌதம் அனைவருடனும் அமர்ந்து சிரித்து பேசிக்கொண்டு இருப்பது கண்ணில் பட சோர்ந்த மனதுடன் தன் அறைக்கு சென்றாள்.

ஸ்ரீமதி சாரு இருவரின் பேச்சையும் கேட்டுவிட்டு தன் அறைக்கு வந்த லக்ஷ்மியம்மா, வெகுநேரம் தன் மூத்த மகள் ஸ்ரீநிதியின் போட்டோவையே பார்த்துக்கொண்டு இருந்தார். தன் மூத்த மகளின் ஆசையை நிறைவேற்ற வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் தன் இளைய மகளின் வாழ்வை தானே தீர்மானித்து, அவள் மீது தான் எவ்வளவு பெரிய பாரத்தை இத்தனை நாட்களாக ஏற்றிவைத்துவிட்டோம் என்று எண்ணி கலங்கினார்.

ஒரு மகளின் வாழ்க்கை தான் பாதியிலேயே முடிந்துவிட்டது. இவளின் வாழ்க்கையாவது நன்றாக அமைய வேண்டும் என்று தான் சிறிதும் அவளின் விருப்பம் பற்றி கேட்காமல் முடிவெடுத்துவிட்டோமே என்று கலங்கிக்கொண்டு இரவெல்லாம் உறக்கம் வராமல் தவித்தார்.

மறுநாள் அதிகாலையில் ஒரு திருமணத்திற்கு சுந்தரமும், பவானியும் கிளம்பி சென்றுவிட, ஸ்ரீமதி தன் வேலைகளை கவனித்துக்கொண்டு இருந்தாள். தேவி, ஸ்ரீராமின் பின்னால் பால் டம்ளருடன் சுற்றிக்கொண்டு இருந்தாள். ஜாகிங் முடித்துவந்த பிரகாஷும், கிரியும் ஹாலில் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டு இருந்தனர்.

அம்மா இன்னும் எழுந்து வரவில்லையே என்று எண்ணிக்கொண்டே தன் அம்மாவின் அறைக்கு சென்ற மதி கதவை தட்ட சிறிது நேரம் சத்தம் இல்லை. மதி கதவை திறந்து உள்ளே செல்ல அங்கே லக்ஷ்மி நெஞ்சை பிடித்துக் கொண்டு தாங்க முடியாத வேதனையில் முனங்கியபடி படுத்திருந்ததை கண்டதும், “அம்மா.... என்ன ஆச்சு? அம்மா... கண்ணை திறந்து என்னை பாருங்க அம்மா” என கதறினாள்.

சத்தம் கேட்டு ஓடிவந்த பிரகாஷும், கிரியும் லக்ஷ்மி அம்மாவின் நிலையை கண்டு சிறிதும் தாமதிக்காமல் ஹாஸ்பிட்டலுக்கு அழைத்து சென்றனர். சிவகாமியும், விஸ்வநாதனும், கிரி காரை வேகமாக ஓட்டி செல்வதை பார்த்துவிட்டு என் இப்படி அவசரமாக போகவேண்டும் என்று எண்ணிக்கொண்டே வெளியே வர, கௌதமும் மாடியிலிருந்து இறங்கி வந்தான்.

தேவி குழந்தையுடன் வாசல் வரை சென்றுவிட்டு உள்ளே வருவதை பார்த்துவிட்டு சிவகாமி அவளருகில் சென்றார். பதட்டத்துடன் உள்ளே வந்தவள் சிவகாமியை பார்த்ததும் கண்கள் கலங்கியது. “என்ன தேவி... என்ன ஆச்சு?” என்றார்.

“அண்ணியோட அம்மாவுக்கு நெஞ்சுவலி அண்ணனும், பிரகாஷும் ஹாஸ்பிட்டலுக்கு கூட்டிக்கொண்டு போய் இருக்கிறார்கள். எனக்கு ரொம்ப பயமாக இருக்கு. அம்மாவும் அப்பாவும் ஒரு கல்யாணத்திற்கு போய் இருக்கிறார்கள். எனக்கு என்ன செய்வது என்றே தெரியவில்லை?” என்று கூறி அழுதவனை ஆதரவாக தட்டிக்கொடுத்து தைரியம் சொன்னார்.

தேவி சொல்லும் போதே விஷயத்தை யூகித்த கௌதம், தயாராகி வந்தவன், “அம்மா நீங்க தேவி கூடவே இருங்க. சாரு நீ குழந்தையை பார்த்துக்கொள்” என சொன்னவன் எந்த ஹாஸ்பிட்டல் என விசாரித்துக்கொண்டு சிவாவை மட்டும் தன்னுடன் அழைத்துக்கொண்டு புறப்பட்டான்.

*****

அத்தியாயம்—22

கௌதம் சிவாவுடன் ஹாஸ்பிட்டலை அடையும் போது மதியின் அம்மாவிற்கு தேவையான முதலுதவி நடந்து முடிந்து இருந்தது. பிரகாஷும், கிரியும் சீப் டாக்டரை பார்க்க அவர் அறைக்கு சென்றிருக்க, ஸ்ரீமதி அழுதபடி ஐ.சி.யு வார்டின் அருகிலே இருந்த சோபாவில் அமர்ந்திருந்தாள்.

ஐசியு வார்டை நோக்கி வந்த கௌதமின் கண்களில் சோபாவில் தன்னையே குறுக்கிக்கொண்டு தேறுதல் மொழி சொல்லக்கூட ஒருவரும் இல்லாமல் அழுதபடி அமர்ந்திருந்தவளை பார்க்க பார்க்க அவனுக்கு நெஞ்சம் கனக்க ஆரம்பித்தது.

உலகின் எல்லா சோகத்தையும் ஒருங்கே தாங்கியிருந்தவள் போல தேம்பி அழுது கொண்டிருந்த ஸ்ரீமதியை தன்னுடன் சேர்த்தணைத்து ஆறுதல் சொல்லவேண்டும் என்று பரபரத்த மனதை சூழ்நிலை கருதி கட்டுப்படுத்தியவன், அவள் அருகே சென்று, மெதுவாக “ஸ்ரீ” என்று அழைத்தான்.

அவன் குரல் கேட்டதும், சடாரென்று நிமிர்ந்து பார்த்தவள் கண்களில் இத்தனை நேரம் இருந்த பரிதவிப்பு கொஞ்சம் குறைந்து, ஒருவித ஆறுதல் லேசாக பரவுவது, அவன் கண்களில் துல்லியமாய் புலப்பட்டது.

கௌதமின் அருகாமையும், அவனின் ஸ்ரீ என்ற கனிவான அந்த அழைப்பிலும் தன் வேதனை பாதியாக குறைவதை ஸ்ரீமதியும் உணர்ந்தாள். ஆனாலும் அவனை கண்டதும் அவளின் கண்ணீர் இருமடங்காக மாற, குலுங்கி குலுங்கி அழத்தொடங்கினாள்.

“ஸ்ரீ ப்ளீஸ் அழாதம்மா. அத்தைக்கு ஒன்றும் ஆகாது. தைரியமாக இரு. கண்ட்ரோல் யுவர் ஸெல்ப் ப்ளீஸ்...” என மெல்லிய குரலில் அவளுக்கு ஆறுதல் சொல்லிக்கொண்டு இருந்தான். சிவா சற்று தள்ளி அமர்ந்திருந்தான். கௌதமை நிமிர்ந்து ஒரு பார்வை பார்த்தவள் தன்னை முயன்று சிறிது கட்டுப்படுத்திக்கொண்டாள்.

“கிரியும் பிரகாஷும் எங்கே?” என்றான்.

“ரெண்டு பேரும் டாக்டரிடம் பேச போய் இருக்காங்க” என புடவை முந்தானையால் கண்களை துடைத்துக்கொண்டே கூறினாள்.

அடுத்த வார்த்தை கௌதம் பேச ஆரம்பிப்பதற்குள் கிரி “கௌதம்..” என்று அழைத்துக்கொண்டே வந்தான். பின்னால் வந்த பிரகாஷ் அருகருகில் நின்று பேசிக்கொண்டு இருந்த இருவரையும் ஆராய்ந்தபடி வந்தான்.

“அத்தான் டாக்டர் என்ன சொன்னாக?” என்று ஸ்ரீமதியும், “கிரி டாக்டர் என்ன சொன்னார்?” கௌதமும் ஒருசேர ஒரே குரலில் கேட்டனர்.

“செகண்ட் அட்டாக். கொஞ்சம் கவனமாக பார்த்துக்க சொல்லி இருக்காங்க. எப்படியும் பதினைந்து நாளாவது ஹாஸ்பிட்டலில் இருக்கணுமாம்” என்றான்.

ஸ்ரீமதி, “செகண்ட் அட்டாக்கா...” என பயத்துடன் நின்றாள். வெளிறிய மதியின் முகத்தை பார்த்த கிரி, “டோன்ட் வொர்ரி ஸ்ரீமதி. சரியான நேரத்தில் கொண்டுவந்து சேர்த்துவிட்டோம். எந்த டென்ஷனும், இல்லாமல் பார்த்துக்கணும். பார்த்துக்கொள்ளலாம்” என்று சொல்லிக்கொண்டே அவள் கையில் தட்டிக்கொடுத்தான். அதைக்கண்ட கௌதம் கண்டும் காணாமல் நின்றிருந்தான்.

அடுத்த இரண்டு நாட்களில் ஐ சி யு விலிருந்து தனி அறைக்கு மாற்றிவிட்ட போதும் கவனமாக பார்த்துக்கொள்ளும் படி சொல்லி இருந்தனர். தன் மகளை பார்த்ததும் அவள் கையை பிடித்துக்கொண்டு கண்கலங்கினார் லக்ஷ்மி. அதைக்கண்ட பவானி அவருக்கு ஆறுதல் கூறினார்.

மருந்தின் விளைவாக லக்ஷ்மி அம்மா தூங்கிய பிறகு மதியை அவர் அருகிலேயே இருக்க சொல்லிவிட்டு வெளியே வந்த பவானி, சுந்தரத்திடம் “அண்ணிக்கு பெரிய குறையே இன்னும் மதிக்கு கல்யாணம் ஆகாமல் இருப்பது தான். அண்ணி வீட்டிற்கு வந்ததும் முதல் வேலையாக கல்யாணத்திற்கு நாள் பாருங்க” என்றார்.

“ம்ம் அதுவும் சரிதான். அடுத்தவாரம் நடத்தலாம்னு இருந்த நிச்சயமும் இப்போ செய்ய முடியாது. அவங்க வீட்டிற்கு வந்ததும், வரும் நல்ல முகூர்த்தத்தில் கல்யாணத்தை முடித்துவிடுவோம்” என்று இருவரும் பேசி முடிவெடுத்தனர்.

ஓரளவிற்கு உடல்நலம் தேறியதும் வீட்டிற்கு அழைத்துவந்தனர். சிவகாமியும், விஸ்வநாதனும், வந்து உடல்நலம் விசாரித்துவிட்டு சென்றனர். லக்ஷ்மி ஹாஸ்பிட்டலில் இருந்த அந்த பதினைந்து நாளும், கௌதம் குடும்பத்தினர் செய்த உதவிக்கு கிரி வீட்டில் அனைவரும் நன்றி தெரிவித்துக்கொண்டனர்.

கௌதமும், மதியிடம் அதன் பிறகு பேச முயற்சிகவில்லை. இப்படியே முழுதாக 1 மாதம் ஓடிவிட்டது. சுந்தரம் ஒரு நாள் கிரியை அழைத்து கல்யாணத்திற்கு நாள் பார்க்க போவதாக சொன்னார். கிரியும் சம்மதித்துவிட சுந்தரமும் நாளையே நாள் நன்றாக இருப்பதால் தட்டு மட்டும் மாற்றிக்கொள்ளலாம் என்று தன் மனைவியிடமும், மகனிடம் சொல்லிவிட்டு பிரகாஷிற்கும் போன் செய்து விஷயத்தை சொன்னார்.

மறுநாள் காலையில் பிரகாஷ் தேவியுடன் வந்துவிட்டான். மதி தயாராகி கீழே வரும்போதே தேவியும் பிரகாஷும் ஹாலில் அமர்ந்து பவானியிடம் ஏதோ கேட்டு கேட்டு எழுதிக்கொண்டு இருந்தனர். மதி இறங்கிவருவதை கண்ட தேவி “வாங்க வாங்க அண்ணி. உங்களை தான் இன்னும் கொஞ்சம் நேரத்தில் பார்க்க வரலாமென்று எண்ணி இருந்தேன்” என்றாள்.

“என்ன தேவி ஒரே சந்தோஷமாக இருக்கிறாய் ஏதாவது குட் நியூஸ்?” என்று புன்னகையுடன் கேட்ட மதியின் கையை பிடித்து அருகில் இழுத்து அமர்த்திக் கொண்டாள் தேவி.

“ம்ம்... குட் நியூஸ் தான் சொல்ல போகிறேன் சொல்லட்டுமா?” என்றவள் குறும்புடன் சிரிக்க பிரகாஷும் பவானியும் சிரித்தபடி பார்த்துக்கொண்டு இருந்தனர்.

“மரியாதைக்குரிய என் அண்ணியார், எனக்கு முழு உரிமையுடன் அண்ணியாக போகிறார்கள்” என்று சிரித்தாள். மதியின் முகத்தில் தேவி சொல்ல ஆரம்பிக்கும் போது இருந்த புன்னகை சொல்லி முடிக்கும் போது முற்றிலும் தொலைந்து போய் இருந்தது.

புலி வருகிறது வருகிறது என்றது போல, இதோ வரும் அதோ வரும் என்று எண்ணி இருந்த கல்யாணமும் வந்துவிட்டதை எண்ணி தனக்குள் இருந்த கலக்கத்தை மறைக்க பெரும் பாடுபடவேண்டி இருந்தது. எங்கே கண்களில் கண்ணீர் வந்துவிடுமோ என்று எண்ணி தலையை குனிந்து கொண்டாள்.

அதை வெட்கம் என்று எண்ணிய தேவி, “ம்ம்.... அண்ணிக்கு வெட்கம் வந்தாச்சு. பாவம் இதை பார்க்க அண்ணன் தான் இங்கே இல்லை” என்று சிரிக்க, மதி அங்கே உட்கார முடியாமல் எழுந்து தன் அறையை நோக்கி சென்றாள்.

தேவி பின்னாலிருந்து, “அண்ணி அப்படியே வெட்கப்பட்டுக்கொண்டு ருமுக்குள்ளேயே இருந்துவிடாதீர்கள். சீக்கிரம் கிளம்புங்க. ஷாப்பிங் போகணும். நாளைக்கே நிச்சய தாம்பூலம் ஆச்சே. நான் உங்க பிரெண்ட் சூர்யாக்கு போன் செய்து லீவ் சொல்லிவிடுகிறேன்” என அவளே பேசிக்கொண்டு இருந்தாள்.

தன் அறைக்கு வந்தவள் கண்களை மூடி சிறிது நேரம் அமர்ந்திருந்தாள். தானே விரும்பி ஏற்றுக்கொண்ட வாழ்க்கை இனி அழுது பயனில்லை என தன்னையே தேற்றிக்கொண்டவள் வெளியே கிளம்ப தயாராகி தன் அக்காவின் போட்டோவின் முன்னால் நின்றவள் சிறிது நேரம் அந்த போட்டோவையே உற்று பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

போட்டோவை பார்த்துக்கொண்டு நின்றிருந்தவளை கைபேசி அழைத்தது. அதில் சூர்யாவின் எண்ணை பார்த்ததும் ஆன் செய்ததும், “ஸ்ரீமதி என்ன நடக்குது? இப்போ எதுக்கு இவ்வளவு அவசர நிச்சயதார்த்தம்?” என்று சூர்யாவின் பதட்டமான குரல் கேட்டது.

“இது ஏற்கெனவே முடிவானது தானே சூர்யா?” என்று பதில் சொன்னவளை அப்படியே இரண்டு அறையலாமா என்று சூர்யாவிற்கு ஆத்திரமாக வந்தது.

“என்னடி எல்லாம் முடிவு செய்தது தானே. இப்போ நான் நேரில் உன்னை பார்த்தால்....” என்றவளை, “என்னை ரெண்டு அறை அறைந்து இருப்பாய் அதானே” என்றாள் மதி சாதாரணமாக.

“ஏய், நிறுத்து... என்ன ஞானதிருஷ்டியா? உன்னயெல்லாம் என்ன செய்வது? அந்த கௌதம் உன்னை பார்த்து அவ்வளவு தூரம் பேசியுமா உனக்கு மனசு இறங்கல? அவனை பார்த்தா உனக்கு பாவமாக இல்லை. உண்மையிலேயே காதலிப்பவனுக்கு இப்போ மதிப்பே இல்லைடி. அவனும் வேற கல்யாணம் செய்துக்க போவது இல்லை. நீயும் உங்க அத்தானை கல்யாணம் செய்து கொண்டு நிம்மதியாக இருக்க போவதில்லை. அப்படியே அவன் அவங்க வீட்டில் சொல்வதற்காக கல்யாணம் செய்து கொண்டாலும் நிம்மதியா இருப்பானா என்று சந்தேகம் தான். மொத்தத்தில் நீ எடுத்த இந்த முடிவால் எத்தனை பேரோட வாழ்க்கையை நீ பாழாக்குற தெரியுமா?” என்று கோபத்துடன் கேட்டாள்.

“நான் இப்போ பர்சேசிங் கிளம்பறேன். வந்து அப்புறம் உன்னிடம் பேசுகிறேன்” என்று சொன்னவள் மறுபுறமிருந்து சூர்யாவின் “மதி மதி” என்ற குரலை காதில் வாங்காமல் போனை அணைத்தாள். ஒரு பெருமூச்சுடன் போட்டோவை தொட்டு வணங்கியவள் கீழே இறங்கி வந்தாள்.

அனைவரும் அமர்ந்து ஒன்றாக காலை உணவை முடித்துக்கொண்டு பிரகாஷ், தேவி, கிரி, மதி மற்றும் ஸ்ரீ ராமையும் அழைத்துக்கொண்டு நிச்சயத்திற்கு வேண்டிய புடவை, நகை அனைத்தையும் வாங்க கிளம்பினர். கிரி ஒவ்வொன்றையும் பார்த்து பார்த்து அவளுக்கு பிடித்திருக்கிறதா என கேட்டு கேட்டு வாங்கினாள்.

நால்வரும் வீட்டிற்கு வந்து சேர இரவாகிவிட்டது. பவானி அனைத்தையும் பார்த்துவிட்டு புடவையையும் நகைகளையும் மதியிடமே கொடுத்து அனுப்பினார். தன் அறைக்கு கொண்டு வந்தவள், ஸ்ரீநிதியின் போட்டோவின் கீழே வைத்தாள்.

மதிக்கு தன் அக்காவின், நிச்சயதார்த்தம், கல்யாணம், வளைகாப்பு என ஒவ்வொரு விழாவிற்கும் இப்படிதானே ஒவ்வொன்றும் பார்த்து பார்த்து வாங்கினோம். எவ்வளவு சந்தோஷமாக இருந்தது என பழைய நினைவுகளில் மூழ்கினாள்.

ஸ்ரீநிதியின் கல்யாணத்திற்கு புடவை எடுத்த போது, ஸ்ரீமதிக்கும் அதே நிறத்தில் புடவை எடுக்கவில்லை என்று ஸ்ரீ நிதி ஒரு சண்டையே போட்டாள். “அம்மா நான் அவ்வளவு தூரம் சொல்லி தானே அனுப்பினேன், ஏன் எனக்கும் ஸ்ரீமதிக்கும் ஒரே மாதிரி புடவை எடுக்கவில்லை” என்றாள்.

“அக்கா, அப்புறம் யுனிபார்ம் மாதிரி இருக்கும் அக்கா” என்ற மதியை, “நீ சும்மா இரு. இவ்வளவு நாளாக ரெண்டு பேரும் எது வாங்கினாலும் ஒரே மாதிரி தானே வாங்குவோம். இப்போ என்ன புதுசாக” என்றாள்.

“அக்கா அது அப்போ. இப்போ நீ கல்யாண பொண்ணு. நீ தான் தனியாக தெரியணும்” என்றாள் மதி சிரித்துக்கொண்டே.

“ஏண்டி நகையெல்லாம் ஒரே மாதிரி வாங்கலையா? புடவையில் தானா யுனிபார்ம் மாதிரி இருக்க போகுது” என்று சொன்னாள். இதெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டு இருந்த பக்கத்துவீட்டு பெண்மணி, “நகை புடவை எல்லாம் சரிதான் விட்ட உன் தங்கச்சியும் உன் மாப்பிள்ளைக்கே கல்யாணம் செய்து வைப்ப போல இருக்கே” என்று சிரித்தார். அக்காவும் தங்கையும் உடன் சேர்ந்து சிரித்தனர்.

இன்று அதை நினைத்து அழுதாள். அக்கா அன்று விளையாட்டாக பேசியது அதையும் நீ நிஜமாக்கிவிட்டாயே எண்ணிக்கொண்டே உறங்கிய குழந்தையை மடியில் வைத்து அனைத்தபடி நிச்சயதார்த்த புடவையையே பார்த்துக்கொண்டு இருந்தாள்.

மறுநாள் காலையில் பத்துமணி அளவில் விஸ்வநாதனும், சிவகாமியும் எங்கேயோ கிளம்பிக்கொண்டு இருந்தனர். அதை கண்ட கௌதம், “என்னம்மா வெளியே போய்விட்டு எத்தனை மணிக்கு வருவீர்கள்?” என்றான்.

“ஏன் நீ கிளம்பவில்லையா?” என்று விஸ்வநாதன் கேள்வியாக கேட்டார்.

“அவனும் சாருவும் நேற்று காலையில் போனவர்கள் இரவு வரும் போது நேரம் ஆகிவிட்டதல்லவா அதனால் நான் விஷயத்தை அவர்களிடம் சொல்லவில்லை” என்ற சிவகாமி, “நம்ம மதிக்கு இன்னைக்கு நிச்சயதாம்பூலம் கௌதம் அதான் நேற்று கிரி வந்து நம்மை வர சொல்லிவிட்டு போய் இருக்கிறார்” என்று சொல்லிக்கொண்டே தன் வேலைகளை கவனித்துக்கொண்டு இருந்தார்.

தான் கேட்பதெல்லாம் நிஜமா? உண்மை தானா? என உடல் பதற செய்தது. அவன் முகம் இறுகி சிவந்தது. தோய்ந்து போனவனாக அருகில் இருந்த சோபாவில் அமர்ந்தான். தன் சுவாசமாய்

இருந்தவள், தன்னுள் இரண்டற கலந்தவள் இனி தன்னிடமிருந்து நிரந்தரமாக விலக போகிறாள் என்ற எண்ணம் அவனுள் எழ அவளின் நிம்மதி சந்தோஷம் முக்கியம் என்ற தன் நினைப்பு இன்று தனக்கே எதிரியாகி போனதாக தோன்றியது.

பொறுமையாக பேசி அவள் மனதை மாற்றலாம் என்று தான் நினைக்க தெய்வம் ஒன்று நினைக்கிறதே என்று மனம் முழுதும் வெறுமை படர தன் சொர்க்கமே தன் காலடியில் இருந்து நழுவுவது போல தோன்றியது. தன் முகத்தில் தோன்றும் உணர்வுகளை மறைக்கவும் முடியாமல், வெளிப்படையாக காட்டாமல் இருக்கவும் முயன்று தான் தோற்றுக்கொண்டு இருப்பதை அவனால் நன்கு உணர முடிந்தது.

இருந்தாலும் தன் பெற்றோரின் முன்னால் எதையும் வெளிப்படையாக காட்டி அவர்களுக்கும் விஷயம் தெரிந்து தர்மசங்கடமான நிலைக்கு ஆளாக்க வேண்டாம் என்று எண்ணியவன் திரும்பி தன் அறைக்கு செல்ல படியில் ஏற, அதிர்ச்சியுடன் படியில் நின்றிருந்த சாருவை கண்டான்.

அவளின் கண்கள் அவனை வேதனையுடன் பார்த்தது. அவளின் கண்ணோரம் ஈரம் கசியவா என்று அவளின் அனுமதிக்காக காத்திருந்தது. மனம் முழுதும் ரணமாக எரிய தன் அறைக்கு செல்பவனை விஸ்வநாதனின் குரல் தடுத்தது.

“கௌதம், சாரு ரெண்டு பேரும் சீக்கிரம் கிளம்பி வாங்க. நேரம் ஆகுது பக்கத்து வீட்டிலேயே இருந்துகொண்டு நேரம் கழித்து போனால் நன்றாக இருக்காது. சீக்கிரம்” என்று இருவரையும் கிளம்ப சொல்லி அவசரபடுத்தினார்.

தன் காதலி இன்னொருவனின் உரிமைக்கு சொந்தமாவதை பார்க்கும் தைரியம் தனக்கு இல்லை என்ற எண்ணம் மனதில் தோன்ற அவள் இனி நிரந்தரமாக தன்னிடமிருந்து விலகிப்போகிறாள் என்ற நிஜம் புரிய இதயத்தை யாரோ வெளியில் பிடுங்கி எறிவது போல வலித்தது. இது பொய் என்று யாராவது சொல்லமாட்டார்களா என்ற தவிப்பும் அவன் மனம் முழுதும் வியாபித்திருந்தது.

இருவரும் இரு துருவங்களாக படியில் நின்றிருப்பதை கண்ட சிவகாமி, “என்ன இது அப்பா சொல்லிக்கொண்டே இருக்கிறார் நீங்க ரெண்டு பேரும் என்னவோ நவகிரகம் மாதிரி ஆளுக்கொரு பக்கம் திரும்பி நிற்குகொண்டு இருக்கிறீர்கள். சாரு உனக்கு என்ன ஆச்சு? என்ன உனக்கு முன்னாலேயே சொல்லவில்லை என்று கோபமா? மதியிடம் அப்படியெல்லாம் கோபப்படாதே. நேற்று முன் தினம் தான் பேசி முடிவு செய்திருக்கிறார்கள். மதிக்கே நேற்று தான் தெரியும். உன் கோபத்தையெல்லாம் மூட்டை கட்டிட்டு கிளம்பு” என்றார்.

அவளுக்கே நேற்று தான் தெரியுமா?? என்று கேள்வியுடன் “ஆன்ட்டி...” என்று ஏதோ சொல்ல வாய் திறந்தவளை கௌதம் பார்வையாலேயே அடக்கினான். அண்ணா இன்னும் என்ன என்பது போல அவனை பார்த்தான். தன்னை கடந்து சென்ற அவன் கண்களில் தெரிந்த வேதனை அவனை வாட்டியது.

அதற்குள் சிவகாமி, “சாரு எல்லாவற்றையும் பிறகு பேசிக்கொள்ளலாம் நீ போய் கிளம்பு” என்று சொல்லிவிட்டு சென்றார். அதற்கு மேல் ஏதும் சொன்னால் நன்றாக இராது என்று தன் அறைக்கு சென்றவளின் கண்கள் கௌதமின் அறைப்பக்கம் தாவ, அவனோ உலகத்தில் இருக்கும் சோகமெல்லாம் தன் மேல் விழுந்தது போல சோகத்துடன் அமர்ந்திருந்தான்.

சே இந்த காதல் ஒரு மனிதனை எப்படி எல்லாம் புரட்டி போடுகிறது என்று நினைத்தவளுக்கு காதலின் மீதே வெறுப்பு வந்தது. சிறிது நேரத்தில் தயாராகி வந்தவளிடம் சிவகாமி, “சாரு நீ தயாராகிவிட்டாயா? கௌதம் எங்கே?” என்றார்.

“அண்ணா அவங்க ரூமில் இருக்காங்க” என்று ஒரு உணர்ச்சியே இல்லாமல் சொன்னாள்.

“ஏண்டா நான் அவ்வளவு தூரம் சொல்றேன் கிளம்பாம என்ன பண்ணிக்கொண்டு இருக்க? பக்கத்து வீட்டிலேயே இருந்துகொண்டு போகவில்லை என்றால் நன்றாக இருக்காது” என சொல்லிக்கொண்டே சிவகாமி கௌதமின் அறைக்கு செல்ல அம்மாவின் சத்தம் மேலே கேட்டதை கேட்டதும் வேகமாக எழுந்து வந்தான்.

“அம்மா கால்வலி முட்டிவலி ஒன்னு பாக்கி இல்லை. இப்போ எதுக்கு நீங்க மேலே ஏறி வரீங்க?” என்று பாசமும் கோபமும் நிறைந்த குரலில் கேட்டான்.

சிரித்த சிவகாமி, “உன்னால் தானே நான் மேலே வந்தேன். நீயே ஒழுங்காக வந்திருந்தால் நான் ஏன் வரப்போகிறேன்?” என்றார்.

“அம்மா ப்ளீஸ் என்னால் அங்கே வரமுடியாது. எனக்கு வேலை இருக்கு நான் வெளியே கிளம்புகிறேன்” என்று சொல்லிக்கொண்டு இருக்கும் போதே “கௌதம்” என்று அழைத்தபடி சத்யன் வேகமாக வீட்டினுள் வந்தான்.

வேகமாக கௌதமின் அறைக்கு வந்தவன் அங்கே சிவகாமியை கண்டதும் ஒன்றும் சொல்லாமல் நின்று ஒரு புன்னகை புரிந்தான். “வாடாப்பா நீயாவது உன் பிரெண்டுக்கு சொல்லு. பக்கத்து வீட்டிலேயே இருந்துகொண்டு நிச்சயத்திற்கு வர மாட்டேன் என்று பிடிவாதம். அவ்வளவு தூரம் வந்து சொல்லிவிட்டு போய் இருக்கிறார்கள் போகாவிட்டால் நன்றாகவா இருக்கும். அதுவும் இவ்வளவு குறுகிய காலத்தில் அண்ணன் தம்பி மாதிரி பழகியாச்சு. இன்னைக்கு அவனுக்கு என்ன ஆச்சோ தெரியவில்லை? காலையில் இருந்து எது சொன்னாலும் வாயை இறுக மூடிக்கொண்டு இருக்கிறான்” என்று சத்யனிடம் சொல்லிக்கொண்டே கீழே இறங்கி சென்றார்.

சிவகாமி இறங்கி சென்றதை உறுதி படுத்திக்கொண்டு , “கௌதம் என்னடா இது? திடீரென்று இப்படி ஒரு வெடிகுண்டை போட்டு இருக்காங்க. காலையில் கிரி போன் செய்து விஷயம் சொன்னார். எனக்கு ஒன்னுமே புரியவில்லை. அவசரம் அவசரமாக கிளம்பி வந்தேன். சிவாவும் சுதாகரும் வந்துகொண்டே இருக்காங்க” என்றான்.

சத்யனின் கேள்விக்கு எதற்கும் பதில் சொல்லாமல் சற்று நேரம் அமர்ந்திருந்தவன், எழுந்து தயாராகி வந்த போது சுதாகரும், சிவாவும் வந்து இருந்தனர். கௌதம் யாரையும் நிமிர்ந்து பார்க்கும் தைரியம் இல்லாமல் நின்றிருந்தான்.

விஸ்வநாதனும், சிவகாமியும் சாருவுடன் முன்னால் செல்ல நண்பர்களுடன் கௌதம் அவர்களை பின் தொடர்ந்தான்.

விஸ்வநாதனையும், சிவகாமியும் கண்டதும், சுந்தரம் பவானி இருவரும் வாசலிலேயே நின்று வரவேற்றனர். “வாங்க வாங்க” என்று வரவேற்ற பவானி, “என்ன சாரும்மா, உன் பிரெண்ட் நிச்சயத்திற்கு நீயே லேட்டா வரலாமா?” என்றார் உரிமையாக.

புன்னகைத்த சாருவின் பார்வை இவர்களை நோக்கி சிரிப்புடன் வந்த கிரியையும் பிரகாஷையும் கண்டதும், கோபத்தில் முகம் சிவக்க, கிரியின் சட்டையை பிடித்து உலுக்க வேண்டும் போல வந்த எண்ணத்தை முயன்று அடக்கிக்கொண்டு கிரியின் வரவேற்பை காதில் வாங்காமல் ஹாலில் அமர்ந்திருந்த லக்ஷ்மியிடம் சென்றவள் அவரின் நலனை விசாரித்துவிட்டு , “மதி எங்கே ஆன்ட்டி?” என்றாள்.

“அதோ அந்த அறையில் இருக்காமமா. போய் பாரு” என்று அறையை காட்டினார். “சின்ன மம்மிக்கு கல்யாணம், கல்யாணம் என்று சிரித்துக்கொண்டு வீட்டிற்கு இந்த பக்கமும் அந்த பக்கமும் ஓடிக்கொண்டு இருந்த ஸ்ரீராம், சாருவின் மேல் மோதிக்கொண்டான்.

“ஹாய் சாக்லேட் ஆன்ட்டி” என்று சிரித்த ஸ்ரீராமை தூக்கிக்கொண்டு மதி இருந்த அறைக்குள் சென்றாள். அறையில் தேவி மற்றும் சூர்யாவுடன் பேசிக்கொண்டிருந்த மதி சாருவை கண்டதும் எழுந்து நின்றாள். பட்டுப்புடவையில் எளிய அலங்காரத்துடன், நின்றிருந்தவளை பார்த்தபடி நின்றிருந்த சாருவை, “வா சாரு, ஏன் அங்கேயே நின்றுவிட்டாய்?” என்று சொன்ன மதியின் மீதிருந்து பார்வையை அகற்றாமல் அவள் அருகில் வந்தாள்.

“சின்ன மம்மி இன்னைக்கு உனக்கு கல்யாணமா சின்ன மம்மி” என்று சொன்ன ஸ்ரீராமை மதி சாருவிடமிருந்து வாங்கிக்கொண்டாள்.

தேவி ஸ்ரீராமிடம், “ரெண்டு நாளா இதையே சொல்லிவிட்டு இருக்க ஒழுங்கா மம்மின்னு கூப்பிடு. யாருடா உனக்கு சின்ன மம்மின்னு சொல்ல சொல்லி கொடுத்தது?” என்று கேட்டாள்.

மதியின் கையிலிருந்து இறங்கிய ஸ்ரீராம், “நான் சொல்லமாதேபா சொன்னா இந்த சாக்லேட் ஆன்ட்டி அப்புறம் எனக்கு சாக்லேட் கொடுக்க மாட்டாங்க” என சொல்லிக்கொண்டே வெளியே ஓடினாள்.

தேவி சாருவை ஒருமாதிரியாக பார்க்க, சூர்யாவோ ‘கிளுக்கென்று’ சிரித்துவிட்டாள். சாரு ஒரு அசட்டு சிரிப்புடன் மதியை பார்க்க மதி சாருவை முறைத்து பார்த்தபடி நின்றிருந்தாள். தேவியை பிரகாஷ் அழைக்க அவள் வெளியே சென்றதும், சாரு சூர்யாவை யார் என்பது போல பார்த்தாள்.

அதற்கு சூர்யாவே, “ஹலோ சாரு நான் சூர்யா. எனக்கு உங்களை நல்லாவே தெரியும் என்ன பார்த்து தான் இல்லை. மற்றபடி எனக்கு உங்களையெல்லாம் நன்றாகவே தெரியும்” என்று சொல்லி இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் அறிமுகப்படுத்திக்கொண்டு சிரிக்க தேவி மதியை அழைத்துவர சொல்வதாக சொல்ல மதியை அழைத்துக்கொண்டு மூவரும் ஹாலுக்கு சென்றனர்.

கிரிக்கும் பிரகாஷிற்கும் நடுவில் அமர்ந்திருந்த கௌதமை கண்ட சூர்யா, “ஹலோ மிஸ்டர்.கௌதம் எப்படி இருக்கீங்க?” என்று அவளையும் மீறி அவளை அங்கே கண்டதும் சத்தமாக கேட்டாள்.

சூர்யாவின் கௌதம் என்ற அழைப்பில் சட்டென நிமிர்ந்த ஸ்ரீமதியின் கண்களில் தெரிந்த கலக்கம், தடுமாற்றம், தவறு செய்த குழந்தை அம்மாவை பார்த்ததும் ஏற்படும் பயம், தவிப்பு என பல்வேறு பாவனைகளை அவளின் கண்களும் முகமும் வெளிப்படுத்தியது.

சூர்யாவின் அழைப்பில் நிமிர்ந்த கௌதமோ, மதியை மிதமான அலங்காரத்தில் கண்டதும் எங்கே தன்னையும் மீறி ஏதாவது நடந்துவிடுமோ என்று எண்ணி பார்வையை அவள் முகத்தில் இருந்து அகற்ற நினைத்தாலும் அவனால் அது முடியவில்லை.

“என்ன சூர்யா? உங்களுக்கு கௌதமை தெரியுமா?” என்று பிரகாஷ் கேட்டதும், சூர்யா, “ம்ம்... ஒரு முறை எங்க ஸ்கூலிற்கு வந்திருக்கிறாரே” என்றாள்.

மதிக்கு பயத்தில் காது அடைத்துக்கொள்ள முகம் வெளிற சூர்யாவை பார்க்க கௌதமும் சூர்யாவை பார்த்து விழிக்க, கிரியோ, “ஓஹ்...!! அன்னைக்கு மதியை நான் தான் டிராப் பண்ண சொன்னேன்” என்று சொல்ல இருவருக்கும் அப்போது தான் மூச்சே வந்தது.

சுந்தரமும், விஸ்வநாதனும் சேர்ந்து நிச்சயபத்திரிகை எழுதி முடித்துவிட்டு பூஜையறையில் வைத்து எடுத்துக்கொண்டு வந்தனர். பெரியவர்கள் அனைவரின் முகமும் சந்தோஷத்தில் இருக்க, கௌதமும், ஸ்ரீமதியும் இறுகின முகத்துடன் அமர்ந்திருக்க, அவர்களின் நண்பர்களும் இவர்களை பார்த்து வேதனையுடன் அதை மறைக்க சிறு புன்முறுவலுடன் அமர்ந்திருந்தனர்.

சுந்தரம் நிச்சயபத்திரிகையை படிக்க ஆரம்பித்ததும் வெளியே செல்ல முயன்ற கௌதமை பிரகாஷ் தடுத்து அமரவைத்து, “கொஞ்சம் இருப்பா நிச்சயம் முடியட்டும் மாப்பிள்ளைக்கு ஒரு வாழ்த்தை சொல்லிவிட்டு வேலையை பார்ப்போம்” என்று சொல்லி அவளை நகரவிடாமல் அமரவைத்தான். கௌதமின் நிலையோ அங்கே அமரவும் முடியாமல், எழுந்து வெளியே செல்லவும் முடியாமல் தவித்துக்கொண்டு துடித்துக்கொண்டும் இருந்தான்.

ஸ்ரீமதிக்கோ இவ்வளவு நாள் இருந்த தைரியம் எல்லாம் ஒரே நாளில் வடிந்துவிட்டது போல நெஞ்சில் நடுக்கம் பரவ அமர்ந்திருந்தாள். எதிரில் அமர்ந்திருந்த கிரியின் பார்வை தன் மீதே நிலைத்து இருந்ததை அவளால் நன்றாகவே உணர முடிந்தது.

சுந்தரம் மணமகள் பேரை படித்துமுடித்துவிட்டு மணமகன் பேரை படிக்கும் நேரம், “அப்பா ஒரு நிமிடம்” என்றவன் அங்கிருந்து எழுந்தான். திடீரென ஏன் என்ன ஆயிற்று என கௌதம் முதல் அனைவரும் கிரியை பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர்.

கிரி ஸ்ரீமதியின் எதிரில் சென்று நின்றான். தன் எதிரில் வந்து நின்றவனை கண்ட ஸ்ரீமதி தானும் எழுந்து நின்றாள். அவளை பார்த்து ஒரு தலையசைவுடன், “ஸ்ரீமதி நான் நேரடியாக கேட்கிறேன். உனக்கு என்னை கல்யாணம் செய்து கொள்ள சம்மதமா? நீ இப்போ எல்லோர் முன்னாலும் உன் சம்மதத்தை சொல்லு.” என்றான் அழுத்தமான குரலில்.

ஒரு நொடி திடுக்கிட்டவள் சமாளித்துக்கொண்டு, “எனக்கு சம்மதம்” என தலையை குனிந்துக்கொண்டே சொன்னவளின் குரல் தழுதழுத்தது.

“ஏன் மதி குனிந்துக்கொண்டே சொல்கிறாய் நிமிர்ந்து நேருக்கு நேராய் கண்ணை பார்த்து சொல்லு எனக்கு கிரியை கல்யாணம் செய்துக்க சம்மதம் என்று சொல்லு” என்று சொன்னான்.

அவளின் பதிலை கேட்ட ஸ்ரீமதி தவிப்புடன் ஒருமுறை அவன் முகத்தை பார்த்தவள் தலை குனிந்து கண்களை இறுக மூடிக்கொண்டு, கடவுளே என்னை ஏன் இப்படி சோதிக்கிறாய்? எனக்கு அந்த தைரியத்தை கொடு என்று வேண்டிக்கொள்ள,

சாருவோ கொதிப்பின் உச்சத்தில் இருந்தான். இவனிடம் வாயை திறந்து கண்ணை பார்த்து சொன்னால் தான் இவன் கல்யாணம் செய்துக்குவானா? கல்யாணம் செய்து கொள்ளாவிட்டால் போயேன்டா. சம்மதம் கேட்கும் நேரத்தை பாரு என மனதிற்குள் திட்டிக்கொண்டு அமர்ந்திருந்தான்.

கிரி கையை கட்டிக்கொண்டு ஸ்ரீ மதியையே பார்த்துக்கொண்டு நின்றிருந்தான். மெல்ல நிமிர்ந்த ஸ்ரீமதி அவன் முகத்தை நேருக்கு நேராக பார்த்து தன் சம்மதத்தை சொல்ல வாய் திறக்க, “ஒரு நிமிடம்” என்றவனை கேள்வியாக பார்த்தான்.

“ம்ம்.... அப்போ கண்ணை பார்த்து உன் சம்மதம் சொல்ல தயாராகிவிட்டாய் இல்லையா? என்றவனிடம் ஆமென்பது போல தலையசைத்ததும், அவள் கையை பிடித்து அழைத்து சென்றவன், கௌதமின் எதிரில் நிற்கவைத்தான்.

இதை சிறிதும் எதிர்பார்க்காத கௌதம் திகைப்புடன் என்ன இது என்ற கேள்வி மனதில் தோன்ற எழுந்து நிற்க, கௌதமின் எதிரில் நிற்க வைத்ததும் அவனை கலக்கத்துடன் பார்த்தான்.

அவர்களின் நண்பர்கள் அனைவரும் ஒரு விறுவிறுப்புடன் நடப்பதை கவனித்துக்கொண்டு இருந்தனர். “சொல்லு மதி இப்போ சொல்லு உன்னோட சம்மதத்தை. எனக்கு கிரியை கல்யாணம் செய்து கொள்ள சம்மதம் அப்படின்னு கௌதமின் கண்ணை பார்த்து சொல்லு” என்று அழுத்தம் திருத்தமாக சொன்னான்.

கிரி சொன்னதை கேட்டு இருவரும் திடுக்கிட்டு திகைத்து போயினர். ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்ததில் அதிர்ச்சி நன்றாகவே தெரிந்தது. எப்படி எப்படி தெரியும்?? நம்மை பற்றி கிரிக்கு எப்படி தெரியும்? என்று புரியாமல் கௌதம் திகைத்து நின்றிருக்க, கிரியின் பேச்சை கேட்ட மதியின் கண்கள் கலங்க, அவளின் கலக்கத்தை காண முடியாத கௌதம், “கிரி...” என்று பேச தொடங்கும் முன் கை உயர்த்தி கௌதமை தடுத்து நிறுத்தினான்.

“எனக்கு எந்த பதிலாக இருந்தாலும் அது ஸ்ரீமதி மூலமாக வர வேண்டும்” என ஸ்ரீமதியை பார்த்த கிரி, “சொல்லு மதி இவ்வளவு தூரம் வந்தாச்சு. தைரியமாக சொல்லு. உன்னை நான் மறந்துவிட்டேன், நீ என் மனதில் இல்லை. எனக்கு இந்த கல்யாணத்தில் பூரண சம்மதம் என்று தைரியமாக சொல்லு” என்றான்.

கிரியின் வார்த்தைகள் ஒவ்வொன்றும் மதியை வதைத்தது. எப்படி முடியும் அவனை சுத்தமாக மறந்துவிட்டேன் என்று எப்படி சொல்ல முடியும்? அதுவும் அவன் கண்ணை நேருக்கு நேராக பார்த்து? என்று நினைத்தவள் “இல்லை முடியாது என்னால் முடியாது என்னை மன்னித்துவிடுங்கள்” என்று முகத்தை தன் கைகளில் புதைத்துக்கொண்டு அங்கேயே மடங்கி அமர்ந்து அழுத்தொடங்கினாள்.

மதியின் அழுகையை கண்ட அனைவரின் கண்களும் கலங்கியது. சிவகாமி ஓடிவந்து தன் மருமகனை எழுப்பி தன்னோடு சேர்த்து அணைத்துக்கொண்டார். கிரி ஒரு நிம்மதி பெருமூச்சுடன் பிரகாஷை பார்த்து சிரித்தான். பிரகாஷும் பதிலுக்கு கிரியை புன்னகையுடன் பார்த்தான்.

*****

அத்தியாயம்—23

கிரி தன் மாமியாரை பார்க்க, அவரோ, கண்களில் கண்ணீருடன் கிரியை பார்த்து இருகைகளையும் கூப்பி வணங்கினார்.

லக்ஷ்மியம்மாள் அருகில் சென்ற கிரி, “அத்தை என்ன இது? நீங்க எதுக்காக என்னை கும்பிடுறீங்க? நான் என்ன பெரிசா செய்துவிட்டேன்?” என்றான் அடக்கத்துடன்.

கிரியின் கைகளை பற்றி கண்ணில்வைத்துக்கொண்ட லக்ஷ்மியை கிரி சமாதானபடுத்தினான். லக்ஷ்மியம்மாள் கண்களில் கண்ணீருடன், “இது சாதாரண உதவி இல்லை மாப்பிள்ளை. நான் சொன்ன ஒரு வார்த்தைக்கு மரியாதை கொடுத்து அவங்க ரெண்டு பேருக்கும் கல்யாணம் செய்துவைக்க நீங்க சம்மதித்தது....” என்றவரால் மேற்கொண்டு பேசமுடியாமல் அழுதார்.

தன் அம்மாவின் அழுகையை கண்ட மதி ஓடிவந்து தன் தாயின் மடியில் சாய்ந்து அழுதாள். “அம்மா என்னை மன்னித்துவிடுங்கள் அம்மா. நான் எதையும் மறைக்க வேண்டும் என்று நினைக்கவில்லை” என்று அழுதவளை தலையை வாஞ்சையுடன் தடவிய லக்ஷ்மி, “நீ தாண்டா என்னை மன்னிக்கணும் அம்மாவுக்காக தானே நீ இத்தனை நாளாக எல்லாவற்றையும் மனதிற்குள்ளேயே பூட்டி வைத்திருந்தாய்” என இருவரும் அழுவதை கண்ட கிரி தன் அம்மாவிற்கு கண்ணை காட்டினான்.

தன் கண்களை துடைத்துக்கொண்ட பவானியும் சிவகாமியும் இருவரையும் சமாதானபடுத்தினர். என்ன நடக்கிறது நடப்பதெல்லாம் நிஜம் தானா என்று கண்களில் கேள்வியுடன் கௌதம் தன் தந்தையை பார்த்தான். அவர் ஒரு சிரிப்புடன் அவன் தோளில் தட்டிகொடுத்து விட்டுசென்றார்.

நடப்பதை நண்பர்கள் அனைவரும் சந்தோஷத்துடன் கண்கலங்க தங்கள் நண்பனின் காதல் நிறைவேறும் சந்தோஷத்தில் இருந்தனர். சூர்யாவும் அனைத்தையும் நம்பமுடியாமல் சாருவும்,பார்த்துக்கொண்டு இருந்தனர்.

சூர்யாவையும் சாருவையும் பார்த்த கிரி சிரிப்புடன், “என்ன சாரு மேடம் என்னை திட்டின திட்டுக்கு, நீங்க போட்ட சபதத்திற்கு பலன் இருக்கிறதா?” என்றான் சிரிப்புடன். சாரு என்ன சொல்வதென தெரியாமல் கிரியை பார்த்து அசட்டு சிரிப்பு ஒன்றை சிந்தினாள்.

சிவா ஆர்வம் தாங்காமல், “கிரி சார் உங்களுக்கு எப்படி எல்லா விஷயமும் தெரியும். மதியோட அம்மா சொல்லி தானே?” என்று விஷயத்தை தெரிந்துக்கொள்ள ஆர்வத்துடன் கேட்டான்.

பிரகாஷ், “முதலில் நிச்சயத்தை முடித்துவிடுவோம் கிரி மற்ற விஷயத்தை பிறகு பேசிக்கொள்ளலாம்” என்றான் கை கடிகாரத்தை பார்த்துக்கொண்டே.

“ம்ம்... ஆமாம், அப்பா திரும்ப நிச்சயபத்திரிகையை படிங்க” என்றான் கிரி.

சற்று சமாதானமான மதி நிமிர்ந்து கிரியை பார்த்தான். அப்போதும் அவன் எதோ குழப்பத்துடனேயே இருந்தால். தன்னை தேடிவந்த ஸ்ரீராம தன்னோடு சேர்த்து அனைத்துக்கொண்டவளின் பார்வை கௌதமை நோக்கியது.

அனைவரும் நிச்சயத்திற்கு ஏற்பாடு செய்ய கிரி கையில் ஒரு கவருடன் கௌதமின் அருகில் வந்தார். “ஹலோ மாப்பிள்ளை சார் போய் இந்த பட்டுவேட்டி சட்டையை கட்டிக்கொண்டு வாங்க” என்றான் சிரிப்புடன்.

தயங்கிய கௌதமை, “என்னடா இன்னும் என்ன தயக்கம்?” என்றான் பிரகாஷ். ஸ்ரீமதியை பார்த்த கௌதம், “நான் ஸ்ரீமதியிடம் கொஞ்சம் பேசணும்” என்றான்.

அவனருகில் வந்த சிவகாமி, “என்னடா கௌதம் இப்போ என்ன பேசணும்? எல்லாம் நிதானமாக பிறகு பேசலாம். நல்ல நேரம் முடிய இன்னும் அரை மணி நேரம் தான் இருக்கு” என்றார்.

“இல்லம்மா ஒரு பத்து நிமிஷம் தான். நான் மதியிடம் பேசணும். இனியும் எந்த குழப்பமும் வரக்கூடாது என்றால் கட்டாயம் நான் அவளிடம் பேசியே ஆகவேண்டும்” என்றவனின் பார்வை மதியிடம் ஒட்டிக்கொண்டு இருந்த ஸ்ரீராமிடம் சென்று முடிந்தது.

மதி ஒன்றும் புரியாமல் நின்றிருந்தாள். சுந்தரம், “சரி பேசட்டும். அவங்களும் கொஞ்சம் தெளிவாகிக்கொள்ளட்டும்” என்றார்.

கிரி ஸ்ரீராமை அழைத்துக்கொண்டு, “மதி ரெண்டு பேரும் ஆபீஸ் ரூமில் போய் பேசுங்க” என்று ஸ்ரீமதியிடம் சொன்னான்.

ஸ்ரீமதி தயக்கத்துடன் தன் அம்மாவை பார்த்தாள். லக்ஷ்மியும் போ என்பது போல சைகை செய்ய, மற்றவர்களை நிமிர்ந்து பார்த்தாள். ஆனால் அனைவரும் அவளின் தர்மசங்கடத்தை உணர்ந்து இருந்ததால் அவரவர் மற்றவர்களுடன் பேசுவது ஒன்று தான் வேலை என்பது போல கருத்தாக இருந்தனர்.

கௌதமை பார்த்துவிட்டு ஆபீஸ் ரூமிற்கு சென்றவனை கௌதம் தொடர்ந்து சென்றான். இருவரும் உள்ளே சென்றதும் சிலநொடிகள் ஏதும் பேசாமலேயே நின்றிருந்தனர். அங்கிருந்த சோபாவை காட்டி “உட்கார் ஸ்ரீமதி” என்றான் கௌதம். அவனை பார்க்காமலேயே “நீங்களும் உட்காருங்க” என்றான்.

ஸ்ரீமதி அமர்ந்ததும் அதே சோபாவில் சற்று தள்ளி அமர்ந்தான். “ஸ்ரீமதி உனக்கு இன்னும் என்னிடம் என்ன தயக்கம்? உன் மனதை அரித்துக்கொண்டு இருக்கும் விஷயத்தை மறைக்காமல் என்னிடம் கேள். உன்னுடைய எல்லா கேள்விக்கும் என்னிடம் கட்டாயம் பதில் இருக்கிறது. இனியும் நம்மிருவருக்குள்ளும் எந்த ஒளிவுமறைவும் இருக்கக்கூடாது. சொல்ல போனால் நம்முடைய உண்மையான காதல் தான் நமக்கு முதல் எதிரியாக ஆகிவிட்டது.

எனக்காக நீயும் உனக்காக நானும் நம் ஒருவரை ஒருவர் காயப்படுத்திக்கொண்டு இருக்கிறோம். இனி அதெல்லாம் நிகழக்கூடாது என்றால் நாம் இருவரும் பேசித்தான் ஆகவேண்டும்” என்று கௌதம் தெளிவாக சொன்னான்.

கௌதமை ஆழப்பார்வை பார்த்தபடி, “இன்றைக்கு இவ்வளவு பேசும் நீங்கள் ஏன் ராம் என்னிடம் அவ்வளவு கடுமையாக நடந்து கொண்டீர்கள்? என் மனம் என்ன பாடுபட்டிருக்கும் என்று கொஞ்சமாவது நினைத்து பார்த்தீர்களா? ஆனால் இன்றைக்கு நம் எதிர்காலம் குழப்பம் இல்லாமல் இருக்க பேசவேண்டும் என்கிறீர்கள்?” என்றான்.

அவள் மூச்சுவிடாமல் கோபம் ஆற்றாமை, தவிப்பு எல்லாம் கலந்து வேகத்துடன் பேசியதால் சற்று தன்னை நிதானப்படுத்திக்கொள்ள அவளுக்கு தேவையான அவகாசம் கொடுத்தவன், புன்சிரிப்புடன் அவனை பார்த்துக்கொண்டு இருந்தான்.

“பேசிவிட்டாயா? நான் கூட உனக்கு அதிர்ச்சியில் எங்கே பேசாமடந்தையாக ஆகிவிட்டாயோ என்று நினைத்தேன்” என்று சற்று இயல்புக்கு வரும் பொருட்டு.

ஆனால் அவள் அதை ரசிக்கும் மன நிலையில் இல்லை என்று புரிந்ததும், தன்னையும் சற்று மாற்றிக்கொண்டு அவள் கண்களை பார்த்தவன், “ ஏன் ஸ்ரீ உனக்கு இத்தனை நாள் இந்த கேள்விகள் எல்லாம் என்னை கேட்க வேண்டும் என்று தோன்றவில்லையா? இப்போது மட்டும் ஏன்?” என்றான்.

“இத்தனை நாட்களாக, என் வாழ்க்கை வேறு விதத்தில் தீர்மானிக்கப்பட்டது என்கிற முடிவில் இருந்தேன். அப்போது, என்னால் நீங்கள் பாதிக்கப்பட்டவர் என்ற குற்றஉணர்வும் எனக்கு இருந்தது. உங்கள் வாழ்க்கை நல்லபடியாக அமைய வேண்டுமே என்ற அக்கறையும் பதைபதைப்பும் கூட இருந்தது. அதனால் எனக்கு இதெல்லாம் அவ்வளவு பெரிதாக அப்போது தெரியவில்லை. ஆனால் உங்களை நான் கல்யாணம் செய்து கொள்ளவேண்டும் என்று கேட்கிற போது, கூட இந்த விஷயங்களைப் பற்றி நான் கவலைப் படாமல் எப்படி இருக்க முடியும்? இவற்றை நான் இப்போது தெளிவு படுத்திக்கொள்ளாமல் எப்போது தெளிவு படுத்திக்கொள்ள முடியும்?” என்றான்.

“எந்த ஒரு பெண்ணும் தன்னைத் தானே தாழ்த்திக் கொள்ள விரும்ப மாட்டாள். நான் உங்களோட நல்வாழ்விற்காகத்தான் அப்படி செய்தேன். உங்கள் வாழ்வும் நலம் பெறவில்லை. உங்கள் மனமும் இவ்வளவு கடினமாகி விட்டது ஆனால் நீங்கள் எப்படி ராம் என்னை இப்படியெல்லாம் நடத்தினீர்கள்?” என்றவளின் கண்கள் கண்ணீரில் பளபளத்தது.

“நீதானே அப்படியெல்லாம் நான் உன்னை நினைக்கவேண்டும் என்று காரியங்கள் செய்தாய் ஸ்ரீ?”

“ஆனால் நான் அப்படி செய்தது உங்கள் மேல் இருந்த என்னுடைய அக்கறை, நீங்கள் இப்படி செய்தது....? என்னால் நினைத்து கூட பார்க்க முடியவில்லை ராம். நானும் உயிரும் உணர்ச்சியும் உள்ள பெண்தானே, முற்றும் துறந்த முனி இல்லையே, நீங்கள் என்னை வெறுக்க வேண்டும் என்று நினைத்து உண்மை தான், ஆனால் உங்களால் என்னை இவ்வளவு வெறுக்க முடியும் என்பதை கண்ணால் பார்த்த பின் அதற்கு கூட வேதனைப்படாமல் இருக்கமுடியுமா?

அன்றோரு நாள் நான் விளையாட்டுக்கு சொன்னேன் ராம், உங்களுக்கு ராம் என்றதற்கு பதிலாக ராவணன் என்று பெயர் வைத்திருக்கலாம் என்று. ஆனால் என்னுடைய ராமனே ராவணனாக மாறியதை என்னால் சிறிதும் நம்ப முடியவில்லை.

நீங்களா இப்படி என்று ஒவ்வொரு நாளும் எனக்குள்ளே நான் மருகியது எனக்கு தான் தெரியும்” என்றவளின் கண்களில் இருக்கும் உணர்ச்சியற்ற பாவனை மாறி அளவில்லாத வலியை காண்பிக்கவும், அதை விட இரண்டு மடங்கு அதிக வலியை அவன் முகம் பிரதிபலித்து.

“அதற்கு நான் உன் முன் வேறு ஒரு பெண்ணுடன் வந்து நிற்கவில்லையே ஸ்ரீ? என்னை அப்படி வேறு ஒரு பெண்ணுடன் உன்னால் சகித்துக்கொள்ள முடியுமா? என்பதை அறிய நான் உனக்கு வாய்ப்பே கொடுக்கவில்லை. அப்படி நான் வந்து, நீ பொருமையுடன் எதிர் கொண்டிருந்தால் நான் இருவரும் இதை பற்றி பேசுவதில் நியாயம் இருக்கிறது”

“நான் இப்படி நடந்து கொண்டேன் என்றால் அதும் உன்னிடம் அதனால் நான் எவ்வளவு வேதனை அனுபவித்திருப்பேன் என்று ஒரு நிமிடமாவது யோசித்துப் பார்த்தாயா ஸ்ரீ?” என்று விளக்கியவனை பார்த்தாள்.

அன்று பீச்சில் அவன் யாருடனோ போனில் பேசியதையே தாங்க முடியாமல் அவன் மீது கோபம் தனக்கு வந்ததே, அதே போல தானே அவனுக்கும் தான் இன்னொருவனின் மனைவி என்று என்னும்போது கோபம் வரும். ஆனாலும் உண்மை தெரிந்ததும் தான் கிரியுடன் பேசிய போதும், அவருடன் வெளியில் சென்றபோதும் அவன் தன்னை பொறாமையில் பார்க்கவில்லையே என்ற எண்ணம் அவன் நெஞ்சில் எழுந்தது. தன் மீதே கோபம் வந்தது.

என் உயிரில் கலந்து விட்ட உன்னை, உன் மேல் வைத்த உயிரினும் மேலான பிரியத்தை, நீ அடுத்தவனுக்கு சொந்தம் என்ற எண்ணமும் வரும் போது , அந்த இருவேறு உணர்ச்சிகளுக்கு இடையே நான் எப்படி தவித்திருப்பேன் என்று உன்னால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லையா?

நான் உன்னிடம் நடந்து கொண்ட விதம், உன் மேல் நான் கொண்ட அளப்பரிய அன்பின் வேறு வடிவம்தான் ஸ்ரீ. தயவு செய்து புரிந்து கொள். உன்னை நான் வெறுத்தது என் உயிரையே நான் வெறுத்தது போல்தான், இதை நான் மிகைப் படுத்தி சொல்லவில்லை. என்னுடைய பெற்றோருக்காக, அவர்களை துன்பப்படுத்தக் கூடாது என்பதற்காகவே நடைபிணமாக வாழ்ந்து கொண்டிருந்தேன்.

இப்போது நீ மீண்டும் கிடைக்க வாய்ப்பு இருக்கிறது என்னும் போது அதை விட்டு விட்டேன் என்றால் நான் கண்டிப்பாக என்னையே மன்னித்துக் கொள்ள முடியாது. அவ்வளவு பெரிய துரோகத்தை எனக்கு நானே செய்யமாட்டேன்” என்றான்.

அவன் இத்தகைய பேச்சுகளால் துன்பப்படுவது தெரிந்தே இருந்தாலும், உயிர் காக்க வேண்டும் என்ற நேரத்தில் அறுவை சிகிச்சை வலியையும் பொருட்படுத்தாமல் செய்யப்படுவது முக்கியம் என்பது போல், இந்த நேரத்தில் இவள் வேதனைய பொருட்படுத்தக் கூடாது என்று முடிவு செய்தான்.

“ஸ்ரீ, உன்னை இப்படியே விட்டு விடலாம், ஆனால் ஒரு நாளும் என்னால் இன்னொரு பெண்ணை நினைக்க முடியும் என்று தோன்றவில்லை. முன்பு உண்மை தெரியும்முன் கூட எப்படியோ? ஆனால் இனி கண்டிப்பாக முடியாது” என்றான் உறுதியுடன்.

“அய்யோ..!! ராம் உங்களுக்கு இந்த நிலை வரக்கூடாது என்றுதானே நான் அத்தனை கஷ்டப்பட்டேன். என்னை நானே தேற்றிக்கொண்டேன்” என்று கலங்கினாள்.

“இது தான் நடக்க வேண்டும் என்ற விதி இருப்பதை நீ எத்தனை திட்டமிட்டாலும் மாற்ற முடியாது ஸ்ரீ. இப்போது, நீ என்னதான் மறைக்க முயன்றாலும், நீ கிரியுடன் மனம் ஒன்றி வாழமுடியாது, அதை நான் திட்டமாக சொல்ல முடியும்” என்றதும் உதட்டை கடித்தபடி அவன் கேட்ட கேள்வியை அவள் தனக்குள்ளேயே கேட்டுக்கொண்டாள்.

நான் சொல்ல வேண்டிய எல்லாம் சொல்லி விட்டேன். முடிவு உன் கையில், எனக்கு ஒன்றும் அவசரமில்லை ஸ்ரீ. நீ எனக்கு எந்தவிதமான குழப்பமும், கலக்கமும், இல்லாமல் நிம்மதியான மன நிலையில், என்னுடைய பூரண சம்மதத்துடன் எனக்கு வாழ்க்கை துணையாக வேண்டும். என் எதிர்பார்ப்பு அது மட்டும்தான். நான் சொல்ல வேண்டிய எல்லாம் சொல்லி விட்டேன். முடிவு உன் கையில்” என்றான்.

ஸ்ரீமதி அப்போதும் ஏதும் சொல்லாமல் தவிப்புடன் அமர்ந்திருந்தாள். கௌதம், “இன்னும் என்ன தயக்கம் உனக்கு? நீ... ஸ்ரீராமை பற்றி கவலைபடுகிறாய் என்று நினைக்கிறேன்?” என்றான்.

ஸ்ரீமதி சட்டென கௌதமை நிமிர்ந்து பார்த்தாள். அவள் கண்களில் தவிப்பை கண்டதும், “நீ இன்னும் என்னை முழுதாக நம்பவில்லையா ஸ்ரீ. நான் உன்னிடமிருந்து ஸ்ரீராமை பிரித்துவிடுவேன்னு நினைக்கிறாயா?” என்றான்.

அவளின் கெஞ்சல் பார்வையை கண்ட கௌதம், “உனக்கு அவ்வளவு தூரம் சந்தேகம் இருந்தால் இந்த நிச்சயத்தை இப்போது நடத்தவேண்டாம். முதலில் கிரிக்கு ஒரு நல்ல பெண்ணை பார்த்து கல்யாணம் செய்துவைப்போம்.

முக்கியமான உன் காரணம் உன் அக்காவின் குழந்தை, நீ என்னை மணந்து கொண்டாலும் அவனுடைய வளர்ப்பில் ஒரு மாற்றமும் நிகழப் போவதில்லை.

எப்போதும் போல் அவன் உன் குழந்தையாகவே இருக்கலாம். நாம் அடுத்த வீட்டில்தான் இருக்கப் போகிறோம் என்பதால் பெரிய வித்தியாசம் ஒன்றும் தெரியப் போவதில்லை. உனக்கு அவன் பிள்ளை என்றால் எனக்கும் அவன் பிள்ளை தான். இது எந்த நாளும் மாறாது. என்றைக்கும் நமக்கு மூத்தபிள்ளை ஸ்ரீராம் தான்” என்றான் உறுதியாக.

அவனுடைய பேச்சை கேட்டவளுக்கு, அவளின் காதலின் ஆழம் புரிந்தது. தனக்காக தன் அக்கா குழந்தையை தன் குழந்தையாக ஏற்றுக்கொள்ள முடிவெடுத்ததற்கு தன் மேல் அவனுக்கு இருக்கும் காதல் தான் என்பதை உணர்ந்தவளுக்கு அது குறித்து பெருமையாக கூட இருந்தது. அந்த சந்தோஷத்தில் கண்ணில் கொஞ்சம் நாணமும் உதட்டில் புன்சிரிப்பும் மலர்ந்தது.

அவளின் முகமலர்ச்சியை கண்ட கௌதம் அவள் அருகில் சற்று நெருங்கி அமர்ந்தான். அவளின் அருகாமை அவளுக்கு மேலும் வெட்கத்தை கொடுக்க சோபாவில் இருந்து எழுந்தான். எழுந்தவளின் பின்னாலேயே எழுந்தவன் அவள் தோள்களை பற்றி தன் புறமாக திருப்பினான். ஸ்ரீமதி வெட்கத்துடன் கௌதமின் நெஞ்சில் சாய தன் மேல் சாய்ந்தவளை காதலுடன் தன்னோடு சேர்த்து அணைத்துக்கொண்டான்.

அவன் மார்பில் முகம் புதைத்தவள் கண்கள் கண்ணீரை பொழிந்தது. தன் சட்டையில் ஈரம் படர்வதை உணர்ந்தவன், “ஸ்ரீ” என்று அவள் முகத்தை பற்றி நிமிர்த்தினான்.

எப்போதும் போல் அவன் உன் குழந்தையாகவே இருக்கலாம். நாம் அடுத்த வீட்டில்தான் இருக்கப் போகிறோம் என்பதால் பெரிய வித்தியாசம் ஒன்றும் தெரியப் போவதில்லை. உனக்கு அவன் பிள்ளை என்றால் எனக்கும் அவன் பிள்ளை தான். இது எந்த நாளும் மாறாது. என்றைக்கும் நமக்கு மூத்தபிள்ளை ஸ்ரீராம் தான்” என்றான் உறுதியாக.

ராம், எனக்கு நீங்களும் , ஸ்ரீராமும் இரண்டு கண்களை போல. உனக்கு எந்த கண்வேண்டும் என்று கேட்டால் என்ன பதில் சொல்ல முடியும்? எல்லோருக்குமே இரண்டு கண்ணும் அவசியம். அதை போல நீங்கள் இருவருமே எனக்கு முக்கியம். அப்போது ஏன் என்னை மறுத்தாய் என்ற கேள்வி உங்களுக்கு தோன்றலாம். நான் இருந்த சூழ்நிலையில் அப்போது எனக்கு ஸ்ரீராமும், அவன் எதிர்காலமும் தான் எனக்கு முக்கியமாகப்பட்டது. அதற்காக உங்கள் மேல் எனக்கு அக்கறை இல்லை என்றோ காதல் இல்லை என்றோ அர்த்தமில்லை.

ராம் சின்ன குழந்தை அவனுக்கு ஒரு தாயின் அன்பும் பாசமும், அரவணைப்பும் அவசியம் என்று எண்ணி தான் உங்களை நான் விட்டுக்கொடுத்தேன். நீங்கள் அப்போது சிறிது காலம் கஷ்டப்பட்டாலும் அதிலிருந்து மீண்டு விடுவீர்கள் என்ற எண்ணம் எனக்கு இருந்தது.

“கண்கள் இரண்டு இருக்கிறது , ஆனால் உயிர் ஒன்றுதானே இருக்கிறது. ஒரு கண் இல்லாமல் கூட சற்று சிரமப்பட்டாலும் உயிர் வாழ முடியும். ஆனால் உயிர் இல்லாமல், என் உயிரான நீ இல்லாமல்..... நீயில்லாமல் நான் இருக்கவே முடியாது நீ என் உயிர் ஸ்ரீ” என்றான் உருக்கமாக

அவனுடைய பேச்சை கேட்டவளுக்கு, அவளின் காதலின் ஆழம் புரிந்தது. தனக்காக தன் அக்கா குழந்தையை தன் குழந்தையாக ஏற்றுக்கொள்ள முடிவெடுத்ததற்கு தன் மேல் அவனுக்கு இருக்கும் காதல் தான் என்பதை உணர்ந்தவளுக்கு அது குறித்து பெருமையாக கூட இருந்தது. அந்த சந்தோஷத்தில் கண்ணில் கொஞ்சம் நாணமும் உதட்டில் புன்சிரிப்பும் மலர்ந்தது.

அவளின் முகமலர்ச்சியை கண்ட கௌதம் அவள் அருகில் சற்று நெருங்கி அமர்ந்தான். அவளின் அருகாமை அவளுக்கு மேலும் வெட்கத்தை கொடுக்க சோபாவில் இருந்து எழுந்தான். எழுந்தவளின் பின்னாலேயே எழுந்தவன் அவள் தோள்களை பற்றி தன் புறமாக திருப்பினான். ஸ்ரீமதி வெட்கத்துடன் கௌதமின் நெஞ்சில் சாய தன் மேல் சாய்ந்தவளை காதலுடன் தன்னோடு சேர்த்து அணைத்துக்கொண்டான்.

அவன் மாப்பில் முகம்புதைத்தவன் கண்கள் கண்ணீரை பொழிந்தது. தன் சட்டையில் ஈரம் படர்வதை உணர்ந்தவன், “ஹீ” என்று அவன் முகத்தை பற்றி நிமிர்த்தினான்.

“ராம் இத்தனை நாளாக நான் என்னுடைய வலி தான் பெரிது என்று நினைத்திருந்தேன். ஆனால் நான் உங்களை எந்த அளவிற்கு கஷ்டப்படுத்தி இருக்கிறேன். எனக்காக நீங்க எந்த அளவிற்கு உங்களை வருத்திக்கொண்டு இருந்திருக்கிறீர்கள்” என்று கண்கலங்கியவனை புன்னகையுடன் பார்த்தான்.

“எனக்கு உண்மை தெரியும் வரை தான் நான் வருத்தப்பட்டேன். எனக்கு என்று உண்மை தெரிந்ததோ. அன்றே உன் மனம் முழுதும் நான் தான் இருக்கிறேன் என்று நன்றாகவே புரிந்தது. ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் அவசரமாக எடுத்த முடிவில் இருந்து வெளிவரவும் முடியாமல், அதில் ஒன்றவும் முடியாமல் நீ உனக்குள்ளேயே போராடிக்கொண்டு இருந்தது எனக்கு நன்றாகவே விளங்கியது.

அதுமட்டும் இல்லை. நீ என்னுடன் பேசியபோது என்னை இனி ஹீ என்று அழைக்காதீர்கள் என்று சொன்னாய். ஆனால் நீ என்னை அழைக்கும் போதெல்லாம் ராம் என்று தான் அழைத்தாய். அதிலேயே உன்னை பாதி வெளிபடுத்திவிட்டாய்.

அத்தை ஹாஸ்பிட்டலில் இருந்த போது அங்கே உன்னை கண்ணீரோடு பார்த்ததும், உன் கண்ணீரை துடைத்து என்னோடு சேர்த்து அணைத்து ஆறுதல் சொல்ல துடித்த மனதை அடக்கிக்கொண்டு உன்னை ஹீ என்று அழைத்த அந்த ஒரு அழைப்பில் என்னை நீ ஒரு பார்வை பார்த்தாயே, அப்போது அந்த கண்களில் தெரிந்த ஒரு நிம்மதி, அதை நீ உணர்ந்தாயோ இல்லையோ நான் நன்றாகவே உணர்ந்தேன். நீ சொன்னாயே ஒரு பார்வையே நமக்கு எல்லாவற்றையும் புரியவைக்கும், என்று அந்த ஒரு பார்வையை உன்னிடம் அன்று கண்டேன்.

அதன் பிறகு நீ அன்று சாருவிடம் சொன்னாயாமே என்னை வேறு திருமணம் செய்துகொள்ள சொல்லி. அந்த நேரத்திலும் நீ என்னுடைய நலனை தானே ஹீ விரும்பி இருக்கிறாய். ஆனால் அந்த விஷயத்தை சொல்லும் போது நீ ஏன் அழுதாய் என்று யோசித்தாயா? நீ அதை வார்த்தையாக சொல்லவே எத்தனை வேதனை பட்டிருந்தால் அப்படி அழுதிருப்பாய்” என்று சொல்லும் போதே அவன் சொன்ன ஒவ்வொரு வார்த்தையும் நிஜம், சத்தியம், தன்னால் தன் முடிவால் மூவரின் வாழ்வை கேள்விக்குறி ஆக்கி இருப்பேனே என்று எண்ணியவன் தன்னை அவனுக்குள் புதைத்துக்கொள்வது போல இறுக அணைத்துக்கொண்டான்.

“ராம் உங்களை நான் எதிர்பாராமல் சந்தித்த முதல் சந்திப்பின் போதே என்னையும் மறந்து உங்களிடம் எல்லா உண்மையும் சொல்லி அழவேண்டும் என்ற எண்ணம் தோன்றியது உண்மை. என்னை நினைத்து எனக்கே பயமாக இருந்தது. தான் ஒரு முடிவில் இருக்க இது என்ன சோதனை என்று எனக்கு நானே கடிவாளம் இட்டுக்கொண்டேன். உங்களை பார்க்க பேச பயந்தேன். அதற்கும் மேலாக குழந்தைக்காக என்ற ஒரு நிலையில் தான் பார்த்தேனே தவிர மற்றவற்றை பற்றி நான் நினைக்கவே இல்லை.

அதை நீங்கள் எடுத்து சொன்ன போது எனக்கு இருந்த பயம் உங்கள் மேல் கோபமாக மாறியது. உங்களை பார்க்கும் போதெல்லாம் எரிந்து விழுந்தேன். அப்போது எனக்கு இதெல்லாம் புரியவில்லை. ஆனால் இன்று நீங்கள் சொன்ன ஒவ்வொரு வார்த்தையும் எனக்கு என் மனதை உணர்த்தி இருக்கிறது. நான் தெரிந்தே எவ்வளவு பெரிய தவறு செய்ய இருந்திருக்கிறேன் என்று நினைக்கவே முடியவில்லை” என்றான்.

அவன் கண்ணீரை துடைத்தவன், மீண்டும் தன்னோடு சேர்த்து அணைத்துக்கொண்டான். அந்த ஒரு அணைப்பே போதும் என்பது போல இருவரும் ஏதும் பேசாமல் சிறிது நேரம் அப்படியே இருந்தனர். தன் இத்தனை வருட துக்கமும் அந்த அணைப்பில் காற்றில் கரைந்த கற்பூரமாய் கரைந்து அவன் மனம் லேசாவதை அவளால் உணரமுடிந்தது. மெல்ல அவன் அணைப்பிலிருந்து விடுபட முயன்றவனை விடாமல் பற்றி இருந்தான்.

“ராம், நாம் வந்து இருபது நிமிஷம் ஆக போகுது. எல்லோரும் வெளியே நமக்காக காத்திருப்பார்கள்” என்றான். “காத்திருக்கட்டும், இத்தனை நாள் நான் உனக்காக காத்து கொண்டு இல்லையா? இந்த ஒரு முகூர்த்தம் தான் இருக்கா என்ன? என்றான்.

ஒரு வேகத்துடன் அவனிடமிருந்து தன்னை விடுவித்துக்கொண்டவனை கண்ணை திறந்து பார்த்தான். அவனை முறைத்தபடி நின்றிருப்பதை கண்டதும், “இன்னும் என்ன உனக்கு சந்தேகம். ஏதாவது கேள்வி பாக்கி வைத்திருக்கிறாயா?” என்றான்.

“ஆமாம் இதை நான் மறந்தே போய் விட்டேன். நம்மை பற்றி அத்தானிடம் சொல்லிவிடுவேன் என்று என் நிலைமை புரிந்தும் உங்களுக்கு என்னை என் மிரட்டத் தோன்றியது? எனக்கு உங்களுடைய நலம்தானே பெரிதாய் தெரிந்து. அது உங்களுக்கு தோன்றவில்லையே?, நான் எவ்வளவு வருத்தப் படுவேன் துன்பப்படுவேன் என்றெல்லாம் நீங்கள் நினைக்கக் கூட இல்லையே!!” என தீவிரமாக பேசிக் கொண்டிருந்த அவளை பார்த்த அவன் கண்கள் கனிந்தன.

“இல்லை, மீண்டும் தவறாக புரிந்து கொண்டிருக்கிறாய், நீ என்னை பற்றி சொன்ன குற்றத்தையே நீ இப்போது செய்கிறாய். உனக்கு எப்படி நம்பிக்கை போனது ஸ்ரீ? நான் உன்னுடைய நலம் விரும்பி அல்லவா? நீ ஒரு கட்டாயத்தால் இந்த கல்யாணத்துக்கு சம்மதித்தாலும், உன்னால் கிரியின் மனைவியாக நிம்மதியாக இருக்க முடியாது. உன்னை யோசிக்க தூண்டவேண்டும் என்பதற்காகவே நான் அப்படியெல்லாம் பேசினேன்.

வேறு வழியில்லாமல் உன் கல்யாணம் முடிந்திருந்தாலும், நான் எந்த நேரத்திலும் கிரியை பார்த்து பேசி இருக்க மாட்டேன். நீ வேண்டுமானால் சாருவைக் கேட்டுப் பார் முன்பு உன் கல்யாணம் முடிந்து விட்டது என்று நாங்கள் நினைத்தபோது, சாரு உள்ளே வந்து உன்னை பார்த்து நறுக் கென்று கேட்கவேண்டும் என்றெல்லாம் துடித்தாள். நான் என்ன சொன்னேன் என்று அவளை கேட்டால் தெரியும்.”

“ஆமாம்!! வேலிக்கு ஓணான் சாட்சி’ என்று கிண்டலாக முணுமுணுத்தாலும் அவள் முகம் லேசாக தெளிவடையவும், அருகே வந்து அவள் கண்களை உற்று பார்த்தவன், “ஆமாம், இந்த வேலிக்கு அந்த ஓணான் சாட்சிதான், நீ அவளைக் கேட்டுப் பார், தெரியும், அவள் பொய் சொல்ல மாட்டாள் என்று நம்புகிறாய் அல்லவா?

எனக்கு நீ என் உயிரை விட முக்கியம் ஸ்ரீ. முடிந்தவரை போராடி நீ துன்பப் படாமல் இருக்க வேண்டும் என்றுதான் நினைத்தேன். அப்படி வேறு வழியில்லாத நிலை ஏற்பட்டிருந்தாலும், நான் பேசாமல் ஒதுங்கிதான் போயிருப்பேன். உன்னை எந்த விதத்திலும் மேலும் துன்பப் படுத்தி இருக்க மாட்டேன்” என்றதும் அவன் கையை பற்றி தன் கன்னத்தை அதில் பதித்துக்கொண்டான்.

அவன் கன்னத்தை தடவிகொடுத்தவன், “நம் இருவருக்குமே ஒருவரின் மேல் ஒருவருக்கு அளவுக்கு மேல் அன்பு இருக்கிறது. இந்த போட்டியில் மட்டும் உன்னிடம் நான் தோற்க ஒரு நாளும் விரும்ப மாட்டேன். நீ என் நலனுக்கதான் போராடினாய், நான் என்னுடன் சேர்ந்து உன் நலனுக்காகவும் போராடினேன். நீ கலங்கி இருந்தபோது நான் எவ்வளவு வேதனைப்பட்டேன் என்று உனக்கு புரிய வைக்க என்னால் முடியாது.

ஆனால் தற்காலிகமான கலக்கத்துக்கு பார்த்தால், நிரந்தர துன்பமாகிவிடும் என்றுதான் நான் அப்படி நடந்து கொண்டேன்” என்றான்.

“எல்லாவற்றிற்கும் தயாரா ஒரு பதில் வைத்து இருங்கள்” என்று செல்லமாக அவனிடம் அலுத்துக்கொண்டான்.

“கேள்வி பதில் செஷன் ஓவர். இனி நோ கொஸ்ட்டியன்ஸ்” என்றவன் தன்னருகில் அவளை இழுத்தான். அவன் இழுப்புக்கு வளைந்துகொடுத்து அவன் அருகில் வந்தவன், “கல்யாணத்துக்கு முன்னால்...” என்று இழுக்கவும் “ஊஹும்...!! இது சரிபடாது அன்னைக்கு விட்டதை இன்னைக்கு செய்ய வேண்டியது தான்...” என்று சொல்லிக்கொண்டு அவன் சட்டை கையை மடித்துவிட வேகமாக அவன் கன்னத்தில் தன் முதல் முத்தத்தை பதித்தவன் சிரிப்புடனே கதவை நோக்கி ஓடினான். இதை சிறிதும் எதிர்பார்க்காத கௌதம் கன்னத்தை தடவிகொண்டு சிரித்தபடி நின்றிருந்தான்.

புன்னகையுடன் ஸ்ரீமதி கதவை திறக்க, வெளியே இவளுக்காகவே காத்திருந்தது போல சூர்யாவும், சாருவும் நின்றிருந்தனர். இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து சிரித்துக்கொள்ள, மதி வெட்கத்துடன் புன்னகைத்தாள். அறைக்குள் எட்டிப்பார்த்த சாரு கன்னத்தை தடவியபடி நின்றிருந்த கௌதமை கண்டதும், “என்ன மதி இன்னைக்கு கன்னத்தில் காயம் வேற இடம் மாறிடுச்சி போல என்று அவள் காதில் கிசுகிசுக்க மதியின் முகம் செவ்வானமாய் சிவந்தது.

அடுத்த ஐந்து நிமிடங்களில் கௌதம் மாப்பிள்ளை கோலத்தில் வர, நிச்சய பத்திரிகை வாசிக்கப்பட்டு, சுந்தரம், பவானி தம்பதியினர், விஸ்வநாதன், சிவகாமி தம்பதியினர் தாம்பூலம் மாற்றிக்கொண்டு அடுத்த பத்து நாட்களில் வந்த முகூர்த்தத்திலேயே திருமணத்திற்கு நாளையும் குறித்தனர்.

*****

அத்தியாயம்—24

நிச்சயதார்த்தம் முடிந்ததும் கிரி கௌதமின் கைகளை பிடித்து குலுக்கி, “வாழ்த்துக்கள் மாப்பிள்ளை சார்” என்று சிரித்தான். மகிழ்ச்சியுடன் கிரிக்கு கை கொடுத்த கௌதம் கிரியை தன்னோடு சேர்த்து அணைத்துக்கொண்டான்.

“என்ன கௌதம் இவ்வளோ எமோஷனல் ஆகிறாய்?” என்று அவன் தோளை தட்டிக்கொடுத்தான். “உனக்கு தெரியாது கிரி என்னுடைய வாழ்க்கையை எனக்கு நீ திருப்பி கொடுத்திருக்கிறாய்” என்றான் முகம் முழுதும் விகசிக்க. அந்த சந்தோஷத்தில் கௌதமின் கண்கள் கூட ஈரம் கசிந்தது.

மகிழ்ச்சியுடன் ஒருவருடன் ஒருவர் பேசி கௌதமையும் ஸ்ரீமதியும் கிண்டல் செய்துக்கொண்டு இருந்தனர். அதே மகிழ்வுடன் அனைவரும் ஹாலில் அமர்ந்திருக்க, சந்தோஷத்தையும் மீறி அனைவரின் கண்களிலும் கிரிக்கு இந்த விஷயம் லக்ஷ்மி அம்மாள் மூலம் தெரிந்ததா இல்லை எப்படி தெரிந்தது என்று அதை அறிந்து கொள்ளும் ஆர்வமும் மின்னியது.

கௌதமி கிரியிடம் நேரடியாக கேட்டுவிட்டான். “கிரி உனக்கு எங்களை பற்றி அத்தை சொல்லித்தான் தெரியுமா? அத்தைக்கு எப்படி தெரியும்?” என்றான் ஆர்வத்துடன்.

“ம்ம்... நானும் எல்லாவற்றையும் சொல்லவேண்டிய நேரம் வந்தாகிவிட்டது. என்ன பிரகாஷ் சொல்லிவிடலாமா?” என்று பிரகாஷை பார்த்து சிரித்தான்.

“சொல்லவேண்டியது தானே கிரி” என்றான் பிரகாஷ். எனக்கு இங்கே வருவதற்கு முன்பே கௌதமும், ஸ்ரீமதியும் ஒருவரை ஒருவர் விரும்பி இருக்கிறார்கள் என்று தெரியும். எல்லாவற்றிற்கும் காரணம் பிரகாஷ் தான்” என்றான்.

முன்பே தெரியுமா என்று அனைவரின் முகத்திலும் ஒரு திகைப்பும் அதை தொடர்ந்து ஒரு அசட்டு சிரிப்பும் உருவானது. கிரி அனைவரையும் பார்த்து சிரிப்புடன், “இப்போ முதல் பாதியை நீயே சொல்லிவிடு பிரகாஷ்” என்றான்.

பிரகாஷ் தனக்கு எப்படி தெரியும் என்ற விஷயத்தை சொல்ல ஆரம்பித்தான். “கௌதமும் ஸ்ரீமதியும் சந்தித்துக்கொள்ளும் வரை எனக்கும் இவர்களின் காதல் விஷயம் ஏதும் தெரியாது. கௌதம் இந்த வீட்டிற்கு வந்த அன்று மாலை நானும் அவர்கள் வீட்டிற்கு சென்றிருந்தேன். அப்போதே காலையில் என்னிடம் பேசிய கௌதமின் பேச்சு ஒன்று போலவும், மாலையில் மதியிடம் பேசிய போது வேறு மாதிரியும் இருந்தது. காலையில் பேசும்போது இருந்த ஒரு சந்தோசம் மாலையில் மதியின் எதிரில் பேசும்போது இல்லை.

எனக்கு அப்போதே ஒரு வேறுபாடு தெரிந்தது. போதாகுறைக்கு ஸ்ரீமதியின் முகத்தில் என்னவோ வெகுதூரம் ஓடி களைத்த போது தெரியும் ஒரு களைப்பும் அவன் கண்களில் தவறு செய்தவர்களுக்கு வரும் ஒரு பயமும் தயக்கமும் தெரிந்தது. ஒரு வேலை கௌதமின் பேச்சால் அவளுக்கு வந்த சோர்வோ என்று எண்ணினேன். அதன் பிறகும் வீட்டிற்கு வந்த பிறகும் யாரிடமும் பேசவில்லை.

மதி சிரிப்பும் கும்மாளமும் இல்லாமல் இருந்தாலும், எல்லோரிடமும் இனிமையாக பழக கூடியவன். ஆனால் அன்று வேலையை முடித்துவிட்டு தன் அறையில் சென்று அடைந்துக்கொண்டான். அதன் பிறகு இரண்டு நாட்களும் அப்படியே தான் இருந்து இருக்கிறான். எனக்கு அன்றே ஒரு சந்தேகம் இருவருக்கும் ஒருவரை ஒருவருக்கு தெரியுமோ என்று. மூன்றாவது நாள் தேவியை அழைத்துக்கொண்டு வந்தேன். தேவியிடம் சொல்லி அறையில் அடைந்து கிடக்காமல் பீச்சிற்கு அழைத்து செல்லும்படி சொன்னேன். தேவியும் அழைத்துக்கொண்டு சென்றாள்.

நானும் கௌதமின் வீட்டிற்கு சென்று அவனை அழைத்துக்கொண்டு பீச்சிற்கு சென்றேன். அங்கேயும் இருவரும் பார்த்ததும் அவ்வளவு நேரம் தேவியுடன் பேசிக்கொண்டு இருந்த மதி தன் ஓட்டிற்குள் சுருங்கிக்கொண்டாள். இருவருமே ஆளுக்கு ஒருபுறமாக பார்த்தபடி ஒருவார்த்தை கூட பேசாமல் இருந்தனர். அப்போது கௌதமிற்கு வந்த ஒரு போன் கால் அவன் பேசும் போது அவனையே பார்த்தபடி இருந்த மதியின் விழிகளில் ஒரு கோபம் தெரிந்தது” என்றவன் மதியை பார்த்து சிரித்தான்.

தான் அப்படியா வெளிப்படையாக தெரிவது போல நடந்துக்கொண்டு இருக்கிறோம் என்று எண்ணியபடி அருகில் இருந்த கௌதமை பார்த்து புன்சிரிப்பு சிரித்தாள். கௌதமும் சிரிப்புடன் யாருக்கும் தெரியாமல் அவள் கைகளை அழுத்திக்கொடுத்தான்.

வீட்டிற்கு வந்தால் கிரியின் போன். நான் பேசிய போது என்னுடைய சந்தேகத்தை கிரியிடம் சொன்னேன். கிரிதான் தான் அப்படியென்றால் உடனே கிளம்பி வருவதாகவும் அதுவரை இருவரை பற்றி எவ்வளவு தெரிந்துகொள்ள முடியுமோ தெரிந்துக்கொள்ள சொன்னார். மதி கிரியிடம் பேசும் போது கௌதமின் கண்களில் தெரிந்த சீற்றம். அப்போ கிரி எதிரில் இருந்திருந்தால் பஸ்ப்பம் தான்” என்று சிரித்தான்.

மறுநாள் காலையில் நான் தற்செயலாக மதியின் அறைக்கு பக்கத்து அறையில் இருந்த போது மாடியில் இருவரும், ஸ்ரீ, ராம் என உரிமையுடன் ஒருவர் பேரை ஒருவர் அழைத்து கோபத்துடன் பேசியதை கவனித்தேன். அப்போது தான் இருவருக்கும் இருந்த காதலை ஒருவாறு நான் யூகித்தேன். ஆனால் இருவரும் என்ன காரணத்துக்காக பிரிந்தார்கள் என்று தெரியாமல்குழம்பினேன்.

கிரி ஊரிலிருந்து வந்ததும் அன்றே எல்லாவற்றையும் கிரியிடம் சொன்னேன். அப்போது தான் கிரி சொன்ன ஒரு விஷயம் எனக்கு புரிந்தது. கிரி என்ன சொன்னார். நான் ஏன் இவர்கள் இருவரை பற்றி தெரிந்துக்கொள்ள முயன்றேன் என்று இனி கிரியே எல்லாவற்றையும் சொல்வார்” என்றவன் கிரியை பார்த்தான்.

பிரகாஷை தொடர்ந்த கிரி,” பிரகாஷ் கௌதம் பற்றி நல்ல விதமாகவே சொன்னான். நானும் வந்த உடனேயே கௌதமை பார்க்கணும் என்று பிரகாஷை அழைத்துக்கொண்டு காலையிலேயே அவர்கள் வீட்டிற்கு சென்றேன். எனக்கு கௌதமை பார்த்ததும் நிச்சயம் ஸ்ரீமதி தனக்கு சரியான ஒரு ஆணைத்தான் தேர்ந்தெடுத்திருக்கிறாள் என்று நிம்மதி எனக்கு ஏற்பட்டது.

ஸ்ரீமதி இந்த வீட்டு மருமகள் அப்படி என்று தான் உங்களுக்கு அறிமுகமாகி இருந்தா. ஸ்ரீராமும் அவளை மம்மின்னு கூப்பிட்டே பழகிவிட்டதால் உங்களுக்கும் வித்தியாசம் தெரிந்திருக்காது. கௌதமிற்கு எப்படியாவது மதிக்கு திருமணம் ஆகவில்லை என்று தெரியவைக்க வேண்டும். அப்படி தெரிந்தால் நிச்சயம் அவன் ஸ்ரீமதியிடம் பேச முனைவான். அப்போது உண்மை வெளியே வந்தாக வேண்டும். அல்லது இருவரில் ஒருவர் தங்கள் வீட்டில் விஷயத்தை சொல்லுவார்கள் என்று எதிர் பார்த்தோம்” என்றான்.

சுதாகர், “நீங்க நேரடியாகவே யாரிடமாவது விசாரித்திருக்கலாமே கிரி?” என்றான்.

கிரி புன்னகையுடன்,”யாரை விசாரிக்க சொல்கிறீர்கள்? இவங்க ரெண்டு பேரையும் விசாரித்தால் தங்களை பற்றி நிச்சயம் வெளியே சொல்ல மாட்டார்கள். நீங்களே பார்க்க வில்லையா இப்போது, தட்டு மாற்றும் அளவிற்கும் வந்து கூட ரெண்டு பேரும் அப்படியே அழுத்தமா இருந்தார்களே தவிர இருவருமே வாயை திறக்கவில்லையே. அது மட்டும் இல்லை எனக்கும் கௌதமை பார்த்ததும் ஒரு நல்ல எண்ணம் வந்தாலும், அவனை பற்றி எனக்கும் முழுதாக எதுவும் தெரியாதே, இந்த நிலையில் நான் எல்லாம் தெரிந்தும் தெரியாதது போலவே இருந்துக்கொண்டேன்.

எனக்கும் எதனால் இவர்கள் பிரிந்தார்கள் என்று குழப்பம் இருந்ததால், அவர்கள் போக்கிலேயே விட்டுப்பிடிக்க முடிவு செய்தேன். அந்த நேரத்தில் தான் எதிர்பாராத விதமாக சிவாவும், சாரு மேடமும் வந்தார்கள். இந்த இடத்தில் நான் சாரு மேடத்திற்கு கட்டாயம் நன்றி சொல்லியே ஆகவேண்டும்” என்றவன் சாருவை பார்த்து புன்னகைத்தான். சாருவோ அனைத்தையும் இமைக்காமல் கேட்டுக்கொண்டு இருந்தான்.

“வந்த அன்று மாடியில் மதியை பார்த்துவிட்டு கோபத்துடன் இருவரும் பேசியது முழுவதையும் போன் பேசிவிட்டு வந்த நான் கேட்டேன். பிறகு கௌதம் மூலமாக உண்மை தெரிந்ததும் மறுநாளே மதியிடம் சமாதானம் நடந்து முடிந்து இருவரும் தனியாக பேசவேண்டும் என்று சொன்னதும், அது இவர்கள் இருவரும் பேச போவதில்லை கட்டாயம் கௌதம் வருவான் என்று எனக்கு தெரியும். அந்த நேரம் தான் நான் வேண்டுமென்றே மதியை அழைத்துக்கொண்டு பிரகாஷ் வீட்டிற்கு சென்றுவிட்டேன். இரவு வீட்டிற்கு நேரம் கழித்து வந்த போது சாரு மேடம் என்னை திட்டியே தீர்த்திருப்பார்கள்” என்று சிரித்தான்.

“அப்படியே நேரில் பார்த்தது போல சொல்றீங்களே கிரி. உங்கவீட்டு திட்டா எங்க வீட்டு திட்டா யப்பா...” என்ற சத்யனை பார்த்து முறைத்தான் சாரு. “அது தான் ரெண்டு பேரும் ஏன்

பிரிந்தார்கள் என்று உங்களுக்கு தெரிந்துவிட்டதே பிறகு எதற்கு இப்படி அவங்க ரெண்டு பேரையும் அலைகழித்தீர்கள்?" என்றான் சாரு.

"ம்ம்... காரணம் இருக்கு. அப்போதாவது கௌதம் கோபப்பட்டு என்னிடம் நேராக வந்து எல்லா உண்மையையும் சொல்வான் என்று எதிர்பார்த்தேன். ஆனால் அவனுக்கு மதியிடம் முதலில் சம்மதம் வாங்குவது தான் முக்கியமாக இருந்தது.

"அப்போ வண்டி ரிப்பேர்ன்னு சொல்லி என்னை ஸ்கூலில் விட சொன்னதெல்லாம் வேண்டுமென்றே செய்ததா?" என்றான் கௌதம்.

மதியோட வண்டி பஞ்சர் ஆனதற்கு நான் காரணம் இல்லை. ஆனால் நான் கிளம்பும் போது நீயும் வெளியே கிளம்ப தயாராகி வந்ததை நான் கவனித்தேன். அதனால் தான் வண்டியை வேண்டுமென்றே நிறுத்தினேன். அப்புறம் உங்க வீட்டிற்கு வந்த அன்று சாரு மேடம் பிள்ளையார் சுழி போட்டு ஆரம்பித்ததை அழகா அவங்க அவங்க நியாயத்தை சொல்லி பேசியதும் எனக்கு மதியின் மனதில் இருப்பது நன்கு புரிந்தது. அதனால் தான் நான் நடுவில் தலையிட்டு பேசி அன்றைய பேச்சுக்கு தடை போட்டேன்.

ஆனால் மாடியில் இருவரும் பேசிக்கொண்டு இருந்ததை அத்தை கேட்டது மட்டும் தான் நான் எதிர்பாராதது. மதியோட இந்த நிலைக்கு தான் தான் காரணம் என்று அவர்கள் ரொம்பவே துடித்து போய்விட்டார்கள். அதுவே அட்டாக் வர காரணம் ஆகிவிட்டது. ஐ சி யு விலிருந்து வந்த அன்று மாலையில் மதி இல்லாத போது எல்லா விஷயத்தையும் என்னிடம் சொன்னார்கள்.

அப்போது தான் எனக்கு எல்லா விஷயமும் தெரியும், கவலைபடாதீர்கள் நான் பார்த்துக்கொள்கிறேன் என்று சொன்னதும் தான் அத்தைக்கு நிம்மதியாக இருந்தது. வீட்டிற்கு வந்ததும் அம்மா அப்பாவிடம் சொன்னேன். கௌதம் வீட்டிற்கு சென்று பேசினேன். பெரியவர்கள் எல்லோருமே பெரிய மனதுடன், சந்தோஷத்துடன் சம்மதம் சொன்னார்கள்.

என்ன...!! நிச்சயம் அப்படின்னு சொன்னாலாவது ரெண்டு பேரும் வாயை திறப்பீர்கள் என்று பார்த்தால் ரெண்டு பேரும் கழுக்கமா இருக்கீங்க. கடைசியில் நானே எல்லாத்தையும் சொல்ல வேண்டியதா போச்சு" என்றான்.

"கிரி நீ ஸ்ரீ பற்றி என்ன புரிந்துக்கொண்டாய்? பிரகாஷிடம் அப்படி என்ன சொல்லிவிட்டு ஊருக்கு சென்றாய்?" என்றான் கௌதம் கேள்வியாக.

"அதற்கு முன் ஸ்ரீமதியிடம் நான் ஒரு கேள்வி கேட்க வேண்டும்" என்றான் கிரி.

கிரியை பார்த்த மதியிடம், "எனக்கு ஒருவிஷயம் மட்டும் சொல்லு மதி" என்றான். "என்னத்தான் கேளுங்க?" என்றான் ஸ்ரீமதி.

"நீ ஏன் இந்த முடிவிற்கு சம்மதம் சொன்னாய்?" என்றான். தயங்கிய மதி கௌதமை பார்த்தாள். சொல்லு என்பது போல கௌதம் தலையை அசைக்கவும், "முதலில் அம்மாவின் உடல்நிலை, பிறகு ஸ்ரீராம், என்னால் தான் இப்படி ஆகிவிட்டது என்ற குற்ற உணர்ச்சி, இதற்கும் மேலாக என்னோட அக்கா, அவளுடைய கடைசி ஆசை. அவளுக்கு நான் செய்து கொடுத்த சத்தியம்" என்று சொல்லும் போதே கண்களில் வேதனையுடன் நீரும் கசிந்தது.

கௌதம் அவளை தோளோடு சேர்த்து ஆறுதல் சொன்னான். "ஹும்...!!" என சலிப்புடன் சிரித்தான் கிரி. "மதி, ஒருவர் இறந்து போகும்போது அடுத்தவர்களை பற்றி யோசிக்கும் நிலையில் இருக்க மாட்டார்கள். ஸ்ரீநிதி அந்த நேரத்தில் எனக்காகவும், ஸ்ரீ ராமிற்காகவும் என்று இந்த முடிவை எடுத்து அதை சொல்லி நம்மையும் அந்த சங்கடத்தில் அழுத்திவிட்டான்.

ஒருவருடைய கடைசி ஆசை என்பதற்காக உயிரோடு இருக்கும் நாமெல்லாம் நம்முடைய ஆசைகளையும் கனவுகளையும் நமக்குள் புதைத்துக்கொண்டு வெளியே ஒரு வாழ்க்கையும் உள்ளே புழுங்கிக்கொண்டும் இருக்க முடியுமா? எனக்கு ஆரம்பத்திலே இருந்தே இந்த ஏற்பாடு பிடிக்கவில்லை. உடனே எந்த முடிவும் எடுக்க கூடாது என்று தான் நான் பேசாமல் இருந்தேன்.

அம்மா என்னிடம் முதலில் இந்த விஷயம் பேசும்போது நான் கேட்ட ஒரே கேள்வி ஸ்ரீ மதியிடம் இதை பற்றி பேசி அவளுடைய சம்மதம் கேட்டீர்களா? என்றது தான்" என்று ஸ்ரீமதியை பார்த்து

புன்னகைத்தான். ஸ்ரீமதி ஒரு சங்கடத்துடன் சாருவை பார்த்துவிட்டு தலையை கவிழ்ந்துக்கொண்டாள்.

அதை கண்ட கிரி, “நீ ஏன் சங்கட படுகிறாய் ஸ்ரீமதி? நான் இப்படி சொன்னது உனக்கு தெரிந்திருக்காது. நீ அப்போதே என்னிடம் ஒரு வார்த்தை கௌதமை பற்றி சொல்லி இருக்கலாம். எனக்கும் அந்த நேரம் ஸ்ரீமதியிடம் பேச தயக்கமாக இருந்தது. ஸ்ரீமதியின் சம்மதமும் கிடைத்ததும் எனக்கு என்ன செய்வது என்று புரியவில்லை. அப்போது தான் என் பிஸ்னஸ் விஷயமாக வெளிநாடு செல்ல முடிவெடுத்தேன்.

அப்படியே பேசி அப்பாவிடம் சம்மதமும் வாங்கி கிளம்பினேன். குழந்தையை பிரிந்து போவது ஒரு கஷ்டம் என்றாலும் அந்த நேரம் எனக்கு அந்த தனிமை தேவையாக இருந்தது. ஸ்ரீமதியின் நினைவிலிருந்து வெளியே வர எனக்கு அவகாசம் தேவைப்பட்டது. சில மாதங்களில் தேவி கல்யாணத்திற்கு வந்தேன்.

பிரகாஷிடம், எனக்கு இந்த திருமணத்தில் சம்மதம் இல்லை, ஆனால் வீட்டில் எடுக்கும் முடிவையும் என்னால் மீற முடியவில்லை. ஸ்ரீமதியை என்னால் நிச்சயம் ஸ்ரீமதி இடத்தில் வைத்து பார்க்க முடியாது. அவளுக்கு வேறு ஏதாவது நல்ல மாப்பிள்ளை பார்க்கும்படியும், சொன்னேன். பிரகாஷும் தான் அந்த பொறுப்பை ஏற்றுக்கொள்வதாக சொன்னான். ஒருவேளை அவளுக்கு யாரையாவது பிடித்தாலும் உடனே எனக்கு தெரியபடுத்த சொன்னேன்.

“என்னை மன்னித்துவிடுங்கள் அத்தான்” என்று உண்மையான வருத்தத்துடன் சொன்னாள் மதி. இல்லை மதி ஒருவகையில் நான் தான் உனக்கு தேங்கஸ் சொல்லணும் என்னை இப்படி ஒரு இக்கட்டிலிருந்து காப்பாற்றியதற்கு.

உனக்கும் எனக்கும் அப்படியே கல்யாணம் நடந்திருந்தாலும் அது ஸ்ரீ ராமிற்காக மட்டுமாக தான் இருந்திருக்கும். ஏனென்றால் எனக்கு நீயும் தேவியும் ஒன்றுதான். சொல்ல போனால் நீ எனக்கு தேவிக்கும் ஒருபடி மேலே உன்னை என்னோட மகளாக தான் நான் நினைத்திருந்தேன்” என்றவன் ஈரம் கசிந்த தன் கண்களை துடைத்துக்கொண்டான்.

அனைவருமே இந்த கடைசி வாக்கியத்தை கேட்டு ஸ்தம்பித்து போயினர். கண்களை துடைத்துக்கொண்டு சிறிது அமைதியாக இருந்தவன், “மதி உன்னுடைய அக்கா என்னுடன் வாழ்ந்தது மிக குறுகிய காலம்தான். அதில் அவள் என்னிடம் பேசியதில் பாதி உன்னைப் பற்றியதுதான். அவளுக்கு நீ மகள் ஸ்தானம் என்பது உனக்கு நன்றாகவே தெரியும். என்னுடைய மனைவிக்கு மகள் ஸ்தானத்தில் இருந்தவளை நான் வேறு எப்படி நினைக்க முடியும்.

நீ உன் அக்காவின் ஒரு குழந்தையின் நலனை நினைக்கும் போது, நான் அவளுடைய இன்னொரு குழந்தையின் நலனை நினைக்க மாட்டேன் என்று எப்படி நினைத்தாய் மதி?” என்று தன் மனதில் இருப்பதை வெளிப்படையாக சொன்னதும் ஸ்ரீமதி எழுந்து சென்று அவன் காலிலேயே விழுந்துவிட்டாள்.

“எழுந்திரும்மா நீ எப்போதும் சந்தோஷமாக இருக்கணும் அது தான் எங்களுக்கு வேண்டும்” என்றவன், கௌதமை அழைத்தான், “கௌதம் இனி ஸ்ரீமதி உன் பொறுப்பு. அவளை நீ பத்திரமாக பார்த்துக்கொள்வாய் அந்த நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கு இருந்தாலும் ஒரு அண்ணன் ஸ்தானத்தில் இருந்து சொல்கிறேன் மதியை நல்லபடியாக வைத்துக்கொள்” என்றான்.

“கண்டிப்பாக கிரி அது என் கடமை” என்றவன் அழுதுக்கொண்டு இருந்த ஸ்ரீமதியின் தோளை தட்டிக்கொடுத்தான். மதியின் அருகில் வந்த பவானி, “மதிம்மா அழாதடா நீ சந்தோஷமாக இருக்கணும்னு தானே இவ்வளவு பாடும். உன் நல்ல மனதிற்கு எல்லாம் நல்லபடியாக நடக்கும்” என்றவர் சிவகாமியிடம் திரும்பி, “சிவகாமி மதி எனக்கும் பொண்ணு மாதிரி தான் அவளை இனி உன் மருமகளாக இல்லாமல் மகள் மாதிரி பார்த்துக்கோ” என்று கண்கலங்க. லக்ஷ்மி அம்மாவிற்கு பேச வார்த்தைகள் வராமல் தடுமாறினார்.

லக்ஷ்மி அம்மாவின் கைகளை பற்றிய சிவகாமி, “நீங்க பொறாமைபடும் அளவிற்கு என் மருமகளை நான் பார்த்துக்கொள்வேன்” என்று சொன்னார் புன்னகையுடன். அனைவரும் ஆனந்த கண்ணீரை உதிர்க்க சாருவோ கிரியை பார்த்த பார்வையில் இருந்த குரோதம் மறைந்து கனிவு தோன்றி இருந்தது. விருப்பிற்கும் வெறுப்பிற்கும் இடையில் இருந்த சிறு இழை அறுந்து கிரியின் மீது இருந்த அவளின் வெறுப்பு முழுதும் அவள் மனதில் காதலாக கனிந்து இருந்தது.

கௌதமிடம் பேசி சிரித்துக்கொண்டே திரும்பிய கிரியின் பார்வை சாருவிடம் செல்ல கண்களில் இமைகள் நனைந்திருக்க கிரியை பார்த்து கும்பிட்டவளின் உதடுகள் “சாரி” என்ற சொற்களை உதிர்த்தது. கிரி ஒரு புன்னகையுடன் அங்கிருந்து நகர்ந்தான்.

கண்களை துடைத்துக்கொண்டு நின்றிருந்தவளின் அருகில் வந்த சத்யன் மெல்ல, “சாரு...” என்றான். “என்ன?” என்று கேட்டவளின் குரல் தழுதழுத்திருந்தது.

“சொல்லலியா” என்றான் மொட்டையாக. “என்ன சொல்லணும். சொல்லலியா என்று வெறுமனே கேட்டால் என்ன சொல்வது?” என்றாள்.

சத்யன் கிண்டலாக, “என்னிடம் யாரோ சொன்னாங்க எனக்கு பிடித்திருந்தால் நேரடியா நானே பொய் ப்ரபோஸ் பண்ணிடுவேன்னு. அதான் கேட்டேன் கிரிகிட்ட சொல்லலையா?” என்றான்.

ஒரே பார்வையில் தன்னை கண்டுகொண்டானே என்று சாருவின் முகம் சிவக்க, “ஐயோ சத்யன் நான் சும்மா விளையாட்டுக்கு சொன்னேன்” என்று வெட்கத்துடன் சிரித்துக்கொண்டே கிரியை பார்க்க அவனோ சூர்யாவுடன் மும்முரமாக பேசிக்கொண்டு இருந்தான்.

தன்னை பார்க்காமல் என்ன பேச்சு வேண்டி கிடக்கு என்று செல்ல கோபம் அவளுக்கு எட்டிப்பார்க்க, “சீ இந்த கிரி ரொம்ப மோசம் சாருவை பார்க்காமல் அங்கே என்ன பேச்சு? இல்ல சாரு....” என்று சத்யன் மீண்டும் சாருவின் காலை வார.

“சத்யன் உங்களை...” என்று திரும்பியவள் அப்படியே ஸ்தம்பித்து நின்றாள். என்னா ஒட்டுமொத்த நண்பர்கள் கூட்டமும் இப்போது சத்யனின் அருகில் நின்று சாருவை பார்த்து புன்னகைத்தபடி இருந்தது தான் காரணம்.

நண்பர்களை கண்டதும் முகம் முழுதும் வெட்கத்துடன் அசடு வழிய சிரித்தாள் சாரு. கௌதமும், மதியும் திருப்தியான ஒரு பார்வையை பரிமாறிக்கொள்ள மதிக்கு கிரியின் வாழ்க்கையும் இனி சிறக்கும் என்ற நம்பிக்கையுடன் மனம் முழுதும்பூரிக்க, முகம் முழுதும் விகசிக்க நின்றிருந்தாள்.

*****

அத்தியாயம்—25

பெரியவர்களின் ஆசிர்வாதம், தன் நண்பனின் காதல் கை கூடிய மகிழ்ச்சி, சாருவின் காதல் பார்வை, ஆனால் அதை சற்றும் உணராத கிரி, சின்ன மம்மிக்கு கல்யாணம் என்ற குஷியில் சுற்றிவந்த ஸ்ரீராம், பாச மழை, என்று அந்த வீடே மகிழ்ச்சி வெள்ளத்தில் நிச்சயதார்த்த விருந்தையும் முடித்துக்கொண்டு அவரவர் கிளம்ப ஆயத்தம் ஆயினர்.

கிரி, “நைட் டின்னர் பார்ட்டி அரேஞ் பண்ணி இருக்கேன். யாரும் வராமல் இருந்துவிடாதீர்கள்” என்று ஒரு அறிவிப்பையும் வெளியிட்டான்.

அனைவரும் மதியிடமும், கௌதமிடமும் விடைபெற்றுக்கொண்டு செல்ல கௌதமின் பெற்றோரும் கிரி குடும்பத்தினரிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு இருக்க, அதை புன்னகையுடன் பார்த்துக்கொண்டு இருந்த மதியை அவள் பின்னால் வந்து நின்ற கௌதம், அவள் இடை வரை நீண்ட ஜடையை பிடித்து இழுத்தான். “ஸ்ஸ்...ஆ...ஆ...!!” என்று திரும்பியவளை பார்த்து சிரித்தான்.

“என்ன ராம் அம்மா, அத்தையெல்லாம் இருக்காங்க யாராவது பார்க்க போகிறார்கள்” என்றாள் மெல்லிய குரலில்.

“ஸ்ரீ.... நைட் மாடியில் மீட் பண்ணலாம். பத்துமணிக்கு” என்றான் ரகசிய குரலில்.

சுற்றிலும் பார்வையை சுழல விட்டவள், “ஊஹும்.... !!! நான் வரமாட்டேன்” என்றாள்.

“ஏய் அல்ட்டி, நீ வர நான் ஒன்னு கொடுக்கணும்” என்றான் சிரிப்புடன். சட்டென தன் கன்னத்தை தொட்டு பார்த்துக்கொண்டாள். கௌதம் சிரிப்புடன், “உனக்கு ரொம்ப நினைப்பு. நீ நைட் வா நான் என்ன கொடுக்கறேன்னு அப்புறம் பாரு” என்றான்.

“விளையாடாதீங்க ராம். எதுவாக இருந்தாலும் நீங்க கல்யாணத்துக்கு பிறகு கொடுங்க நான் வாங்கிக்கொள்கிறேன்” என்று சொல்லும் போதே அவளை நோக்கி சிவகாமி வந்தார்.

தன் அம்மா வருவதை பார்த்த கௌதம் அதற்கு மேல் ஏதும் பேசாமல் நிற்க மதியின் அருகில் வந்த சிவகாமி, “நான் வரேண்டா மதி” என அவள் கன்னத்தை வழித்து திருஷ்டி கழித்தவர், அவளிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு கிளம்பினார்.

கௌதமும் கிளம்பியவன், “ஸ்ரீ பத்துமணி” என்றான், “ராம்...” என சினுங்கலாக சொன்னவனை பார்க்காமல் மீண்டும், “பத்துமணி மாடியில்” என்று சொல்லிவிட்டு அனைவரிடமும் விடைபெற்றுக்கொண்டு கிளம்பினான்.

சத்யனும் சுதாகரும் மாலை வருவதாக சொல்லிவிட்டு கிளம்பி சென்றுவிட மற்றவர்கள் வீட்டிற்கு வந்தனர். வீட்டிற்கு வந்த கௌதமின் பெற்றோர் டைனிங் ஹாலில் நின்று மனநிறைவுடன் பேசிக்கொண்டு இருக்க, கௌதம் நேராக அவர்களிடம் வந்தவன் நெடுஞ்சாண்கிடையாக அவர்கள் காலில் விழுந்தான். இதை சற்றும் எதிர்பார்க்காதவர்கள், “நல்லா இருடா கண்ணா” என்றபடியே விஸ்வநாதன் தன் மகனை தூக்கி நிறுத்தினார் சந்தோஷத்துடன்.

கௌதமின் கண்கள் கலங்கியதை பார்த்து, “எதுக்கு இப்போ ஆனந்த கண்ணீர். சந்தோஷமா இரு. நீ நினைத்த பெண்ணையே கல்யணம் செய்துக்கொள்ள போகிறாய். வாழ்க்கையில் எத்தனை பேருக்கு இப்படி அமையும்? ஏன் என்னையே எடுத்துக்கோ நானும் எனக்கு கே.ஆர்.விஜயா மாதிரி ஒரு பொண்ணு வரும்னு நினைத்தேன். ஆனால் என் நேரம் உங்க அம்மா தான் அல்லிராணி மாதிரி வந்து அமைத்தான்” என்று சிரித்துக்கொண்டே தன் மனைவியை பார்க்க அவர் தன் கணவரை பார்த்து முறைத்தார்.

அனைவரும் இதை பார்த்து சிரிக்க சிவா, “அம்மாவும் அதே மாதிரி முத்துராமன் மாதிரி ஒரு மாப்பிள்ளை வேண்டும்னு நினைத்து இருக்கலாம் யார் கண்டது, பீ.எஸ்.வீரப்பா மாதிரி நீங்க அவங்களை கல்யாணம் செய்துக்கொள்ள வில்லையா?” என்று சிரிக்க சிவகாமியும் உடன் சேர்ந்து நகைத்தார்.

நிலைமை சற்று சகஜமாக வரவும் கௌதம் “அப்பா அம்மா என்னை மன்னித்துவிடுங்கள்” என்றான் சங்கடத்துடன்.

விஸ்வநாதன், “இந்த மூணு வருஷம் கழித்து பழைய கௌதமை பார்க்க எவ்வளவு சந்தோஷமாக இருக்கு தெரியுமா? உன்னுடைய சந்தோஷத்துக்காக நாங்க என்ன வேண்டுமானாலும் செய்வோம். எங்களுக்கு முதலிலேயே மதி தான் நீ விரும்பிய பெண் என்று தெரிந்திருந்தால், நாங்களே போய் பேசி இருப்போம். கிரி வந்து எங்களிடம் பேசியதும் முதலில் எங்களுக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. முழு விவரமும் தெரிந்த பின் மனசு ரொம்ப நிம்மதியாக இருந்தது” என்றார்.

சிவகாமி, “எங்கே உன் கல்யாணத்தை பார்க்கவே முடியாதோ பேரன் பேத்தியை கொஞ்சமலேயே எங்க வாழ்க்கை முடிந்து போய்விடுமோ என்று ஒவ்வொரு நாளும் நான் பட்ட வேதனை கொஞ்சம் நஞ்சம் இல்லை. நல்ல நேரத்தில் ஆண்டவன் கண்ணை திறந்தான்” என சொல்லிக்கொண்டே தன் கண்களை துடைத்துக்கொண்டார்.

“அம்மா ப்ளீஸ் அழாதீங்க. நான் உங்களை எந்த அளவுக்கு வேதனைபடுத்தி இருக்கேன்” என்றான் வருத்தத்துடன்.

“இல்லைடா ராஜா, எங்க சந்தோஷமே நீயும் மதியும் சந்தோஷமாக வாழணும் என்பது தான்” என்ற விஸ்வநாதன் தன் மகனை தோளோடு அணைத்து தட்டிக்கொடுத்தார். “போய் கொஞ்சம் நேரம் ரெஸ்ட் எடுப்பா” என்று அவன் அறைக்கு அனுப்பிவைத்தார்.

தன் அறைக்கு வந்து படுத்தவனுக்கு சந்தோஷத்தில் உறக்கம் பிடிக்கவில்லை. மனம் முழுதும் சந்தோஷம் மின்னல்கள் அடிக்க தன் வருங்கால இணையை நினைத்து உறங்கமலேயே கனவில் ஆழ்ந்தான்.

கிரி தன் ஆபீஸ் ரூமில் அமர்ந்து வேலை செய்துக்கொண்டு இருக்க, ஸ்ரீமதி மெல்ல கதவை தட்டி உள்ளே வர அனுமதி கேட்டாள். கிரி வர சொன்னதும் உள்ளே வந்தவளை கிரி ஆச்சர்யத்துடன் பார்த்தான். அவனுக்கு திருமணம் ஆன நாள் முதலாய் ஸ்ரீமதி நேரடியாக அவனிடம் ஏதும்

பேசியதில்லை. அப்படியே ஏதாவது பேசவேண்டிய சந்தர்ப்பத்திலும் அவன் முகத்தை பார்க்காமல் பேசியவன் இன்று அவனிடம் பேச தனியாக வந்திருப்பதை பார்த்தவன் தனக்குள் சிரித்துக்கொண்டான்.

“வா ஸ்ரீமதி, என்ன முக்கியமான விஷயம் ஏதாவது பேசணுமா? கௌதமை பார்த்து பேசணுமா?” என்று சிரிப்புடன் கேட்டான்.

“ஊஹும்... அதெல்லாம் இல்லை நான் உங்களை பார்த்து தான் பேசவேண்டும் என்று வந்தேன்” என்றான் தயக்கத்துடன்.

அவளே என்ன விஷயம் என்று சொல்லட்டும் என்று காத்திருந்தான். மதி பதட்டத்தை மறைத்தபடி, “அத்தான் நான் நேராவே கேட்கிறேன், உங்களுக்காக இல்லாவிட்டாலும், அத்தை, மாமாவிற்காக நீங்க ஏன் இரண்டாவது கல்யாணம் செய்துக்கொள்ளக்கூடாது?” என்று தைரியத்தை வரவழைத்துக்கொண்டு கேட்டுவிட்டு சற்று பயத்துடனேயே கிரியை பார்த்தான்.

“என்ன மதி பொண்ணை ஏற்கெனவே பார்த்துவிட்டாயா இல்லை இனி தான் பார்க்கணுமா?” என்றான் ஒரு மாதிரி கடினமான குரலில்.

“ஐயோ...!! இல்ல அத்தான். உங்களுடைய அபிப்பிராயத்தை கேட்கலாமென்று தான்....” என மென்று விழுங்கினாள்.

சற்று நேரம் அந்த அறையில் ஜன்னல் அருகில் நின்றிருந்தவன் ஒரு பெருமூச்சுடன் மதியை பார்த்து பேச ஆரம்பித்தான். “ஸ்ரீமதி நானும் மனிதன் தான், சாமியார் இல்லை. எனக்கும் ஆசை பாசம் என் குடும்பம்தான் இருக்கவேண்டும் என்று ஆசை தான். ஆனால் என்னை கல்யாணம் செய்துக்கொள்ள வேண்டும் என்றால் அந்த பெண்ணுக்கு பொறுமை ரொம்ப இருக்கணும். அப்பா அம்மாவை அனுசரித்து போகணும். ஸ்ரீராம தன் குழந்தையாக பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக நீயும் அத்தையும் எனக்கு முக்கியம். உங்கள் உறவையும் அவ இயல்பாக எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். அப்படி ஒரு பொண்ணு கிடைத்தால் கல்யாணத்தை பற்றி யோசிக்கிறேன்” என்று உறுதியான குரலில் தன் முடிவை சொன்னான்.

அவன் சொன்னதை கேட்டு யோசனையுடன் திரும்பி செல்ல முயன்றவனை, “ஸ்ரீமதி” என்று அழைத்தான். திரும்பி பார்த்தவனிடம், “இதையே நினைத்து குழம்பாதே. போய் நிம்மதியாக கௌதமை நினைத்துக்கொண்டு இரு. அவன் ரொம்பவே பாவம்” என்றான் புன்னகையுடன். புன்னகையுடன் நாணமும் பூக்க தன் அறைக்கு வந்து சேர்ந்தான்.

மாலை வீட்டின் முன்புறம் இருந்த தோட்டத்திலேயே அனைவரும் ஒன்றாக கூடினர். கிரி வெளியிலிருந்து உணவு வரவழைத்து இருந்தான். அவரவரே பரிமாறிக்கொண்டு சாப்பிட்டு முடித்தனர். கௌதம் ஆண்களுடன் சேர்ந்து உணவருந்த, சாரு, தேவி, சூர்யா, மதியுடன் அமர்ந்திருந்தனர்.

ஸ்ரீராம் சாருவிற்கும் மதிக்கும் இடையில் அமர்ந்திருக்க சாரு மதியை முந்திக்கொண்டு ஸ்ரீ ராமிற்கு வேண்டியதை பார்த்து பார்த்து செய்துக்கொண்டு இருந்தான். மதி அனைத்தையும் கண்டும் காணாமல் சூர்யா தேவியுடன் பேசிக்கொண்டு இருந்தான்.

சாப்பிட்டு முடித்துவிட்டு அனைவரும் சற்று நேரம் பேசிவிட்டு பெரியவர்கள் அனைவரும் கல்யாண ஏற்பாட்டை பற்றி பேச வேண்டும் என்று எழுந்து வீட்டிற்கு சென்றுவிட, மற்றவர்கள் தோட்டத்தில் அமர்ந்து நிதானமாக பேசிக்கொண்டு இருந்தனர்.

கிரி காலை நீட்டி அமர்ந்துக்கொண்டு சிரிப்புடன் பேசிக்கொண்டு இருந்தான். கௌதம், “என்னப்பா இன்னைக்கு என்னவோ ரொம்ப சாவதானமா சிரிப்பும் பேச்சுமா இருக்கிறாய்” என்று கேட்டான்.

“ம்ம்... இத்தனை நாள் ஒரு அவஸ்தையாவே இருந்ததுப்பா. இன்னைக்கு தான் நிம்மதியாக இருக்கு. ஆனாலும் ஒரு பெண்ணை காதலிப்பதை விட, காதலிப்பது போல நடிப்பது இருக்கே அது ரொம்ப கஷ்டம்டா சாமி” என்று கிரி அலுப்புடன் சொன்னான்.

கிரி சொன்னதை கேட்டு அனைவரும் சிரிக்க கௌதமும் சிரிப்பை அடக்க முடியாமல் சற்று பலமாகவே சிரித்தான். கௌதமின் சிரிப்பை கண்ட கிரி, “டேய் நீ சிரிக்காதே, இதுக்கெல்லாம் காரணமே நீ தான்” என்றான்.

“இதென்னப்பா நானா உன்னை அப்படி நடிக்க சொன்னேன்?” என்று சிரிப்புடனே சொல்லவும் கிரி கடுப்புடன், “எல்லாம் என் நேரம்டா. ஏன் சொல்லமாட்ட? ரெண்டு பேரும் சரியான அழுக்குநிங்க. கடைசி வரைக்கும் வாயை திறக்காமல் கல்லு பிள்ளையார் மாதிரி உட்கார்ந்துக்கொண்டு இருந்து விட்டு இப்போ சிரிப்பா. நல்ல ஜோடிடா நீங்க. உங்க ரெண்டு பேரையும் பேட்ச் அப் பண்ணுவதற்குள் நான் ஒரு வழி ஆகிவிட்டேன்” என்றான் சிறு எரிச்சலுடன்.

பிரகாஷ், “விடு கிரி நம்ம கௌதம், மதிக்காக தானே” என்றான். “யப்பா....!! போதும்டா சாமி. இந்த ஒன்றரை மாதமா நான் பட்ட பாடு கொஞ்சமா நஞ்சமா. ஸ்ரீமதியை ஸ்ரீன்னு கூப்பிடுவதற்குள்.... அச்சச்சோ....” என்று தோள்களை குலுக்கினான்.

அதற்கும் பிரகாஷ் சிரிப்பதை பார்த்தவன், “இதுக்கெல்லாம் யாரு காரணம் தெரியுமா இந்த பிரகாஷ் தான். நான் அப்போதே சொன்னேன், போதும்டா நீ சொல்வது போலவெல்லாம் செய்துக்கொண்டு தானே இருக்கேன் இன்னும் பேரை வேற மாத்தி கூப்பிடணுமா? அப்படியென்று எவ்வளவோ சொல்லியும் நீ கூப்பிடு ஏன்னா கௌதம் ஸ்ரீமதியை அப்படிதான் கூப்பிடுவான். நீ கூப்பிடு ஸ்ரீ மதி எப்படி திருதிருன்னு முழிப்பா பாரு என்று இவன்தான் சொன்னான்” என சொல்லிவிட்டு நல்லா மாட்டு என்பது போல ஒரு பார்வை பிரகாஷை பார்த்தான்.

கிரி சொன்னதை கேட்ட ஸ்ரீமதி பிரகாஷை உற்று பார்க்க, பிரகாஷ், “டேய் மச்சானாடா நீ இப்படி போட்டு கொடுக்கிறாயே? உன் தங்கை ஒருத்தியை சமாளிக்கறது போதாதென்று என் தங்கையும் சேர்த்து சமாளிக்க வேண்டி இருக்குடா” என்றவன் கௌதமை பார்த்து, “நீயாவது உன் வுட்பீயை கொஞ்சம் சமாதானபடுத்துடா” என பிரகாஷ் கெஞ்சுவது போல சொல்ல அங்கே மீண்டும் சிரிப்பை எழுந்தது.

சாரு அமைதியாக அனைத்தையும் பார்த்துக்கொண்டு அமர்ந்திருந்தான். நேரமாகிறது என சத்யனும், சுதாகரும் விடைபெற்றுக்கொண்டு கிளம்பிவிட, ஸ்ரீமதியும் தன் மடியில் தூங்கிவிட்ட ஸ்ரீரமை தூக்கிக்கொண்டு எழுந்தான். கௌதம், “மணி பத்து ஆச்சுப்பா, நானும் கிளம்புகிறேன்”, என்று கடிகாரத்தை பார்த்துக்கொண்டே சொன்னவன், ஸ்ரீமதியை பார்த்தான். அவளோ சிரித்துக்கொண்டே சென்றுவிட்டாள்.

குழந்தையை படுக்கவைத்துவிட்டு உடையை மாற்றிக்கொண்டு புடவை, நகைகளை பெட்டியில் அடுக்கி பீரோவில் வைத்துக்கொண்டு இருந்தான். சாரு மாடிக்கதவை தட்டி, “மதி” என்று குரல் கொடுத்தான். குழந்தையை ஒரு பார்வை பார்த்த மதி, “உள்ளே வா சாரு. கதவு திறந்து தான் இருக்கு” என்று குரல்கொடுத்துவிட்டு நகை பெட்டியை எடுத்து லாக்கரில் வைத்து பூட்டிக்கொண்டே, “என்னடி இன்னைக்கு அமைதியின் சொருபமா உட்கார்ந்து இருந்த” என்று சொல்லிக்கொண்டே பீரோவை மூடியவன் கண்ணாடியில் தனக்கு பின்னால் தெரிந்த கௌதமின் உருவத்தை கண்டதும் “ஆஹ்...!! என்று சொல்லியபடி அப்படியே நின்றான்.

என்ன என்று புருவத்தை உயர்த்திக்கேட்டதும், “ஸ்ரீமதி, ஐயயோ...!! ராம் எதுக்கு இப்போ நீங்க வந்தீங்க. யாராவது பார்த்தால் என்ன நடக்கும்” என்று அறைக்குள்ளேயே நிலை கொள்ளாமல் தவித்தான்.

அதுவரை ஏதும் சொல்லாமல் நின்றிருந்த கௌதம், “ஏய்...! பேசாம ஒரு இடமா நில்லுடி. நான் அப்போவே உன்னை வெளியே மாடிக்கு வான்னு எத்தனை முறை சொன்னேன். கேட்டாயா நீ. இன்னும் நீ இப்படியே புலம்பிக்கொண்டு இரு நான் காலைல வரைக்கும் இங்கேயே தான் இருக்க போகிறேன் பாரு” என்றான் மிரட்டும் விதமாக.

“நான் தான் சொன்னேன் இல்ல. என்னால் வர முடியாது என்று” என்றான் அவளும் அடமாக.

“ரொம்ப அலட்டாதடி. பேசாமல் இருந்தா வந்த வேலையை முடிச்சிகிட்டு நான் பாட்டுக்கு போய்க்கொண்டே இருப்பேன்” என்றவன் ஒருஒரு அடியாக அவளை நோக்கி மெல்ல முன்னேறி வந்தவனை பார்த்து பின்னாலேயே சென்றவன் பீரோவில் மோதி நின்றான்.

“மெல்ல அருகில் வந்தவன், “கண்ணை மூடு” என்றான் ரகசியம் பேசுவது போல. ஊஹும்...! என்றவளின் அருகில் இன்னும் நெருங்கியதும் பயத்துடன் கண்ணைமூடிக்கொள்ள இதயம் தடக்கதடக் என ராஜதானி எக்ஸ்பிரஸ் வேகத்துக்கு ஈடுகொடுத்து வேகமாக அடித்துக்கொண்டது. கௌதம் புன்னகையுடன் தன் பாக்கெட்டில் இருந்து எடுத்த செயினை அவள் கழுத்தில் போட்டான்.

கண்ணை திறந்து பார்த்தவன், அவன் கழுத்தில் போடப்பட்ட செயினை பார்த்ததும் சந்தோஷத்தில் கண்கள் மின்ன சிரித்தான். “ராம்.... இந்த செயின் ....!!! என்றவன் மேற்கொண்டு பேசமுடியாமல் அவன் மார்பில் சாய்ந்தான். அவனை ஒரு கையால் அணைத்தவன், “செயினை சேர்க்க வேண்டிய இடத்தில் சேர்த்துவிட்டேன். இப்போ தான் நிம்மதியா இருக்கு” என்றான்.

“ஏன் ராம் இதை எல்லோர் எதிரிலுமே கொடுத்திருக்கலாம் இல்லையா?” என்றான்.

“கொடுத்திருக்கலாம். ஆனால் இப்படி தனியா இருந்ததால் தானே நானே உன் கழுத்தில் போட முடிந்தது. அதனால் தானே நீ என் நெஞ்சில் இப்படி சாய்ந்து பேசமுடிகிறது. இதெல்லாம் அங்கே முடியுமா?” என்றான் புன்னகையுடன்.

சற்று நேரம் இருவரும் அப்படியே நின்றிருக்க கௌதம், “ஓகே ஸ்ரீ இதை கொடுக்க தான் நான் வந்தேன். நீ தூங்கு. குட் நைட்” என்றவன் அவன் நெற்றியில் முத்தவிட்டுவிட்டு சென்றான். அவன் சென்றதும் தன் கழுத்தில் இருந்த செயினை பார்த்து சிரித்துக்கொண்டே கட்டிலில் விழுந்தவன் குழந்தையை அணைத்தபடி படுத்துக்கொண்டான்.

திருமணத்திற்கு நடுவில் இருந்த பத்தே நாட்கள், கல்யாண புடவை எடுக்க, நகை வாங்க, ஷாப்பிங் செய்ய என்று நேரம் இறக்கை கட்டிக்கொண்டு பறந்தது. பத்து நாட்களும் ஸ்ரீமதி இல்லாத போது ஸ்ரீ ராமை சாரு தான் கவனித்துக்கொண்டான். சிறிது நேரம் சாரு கண்ணில் படாவிட்டாலும் உடனே அவனை தேடி கௌதமின் வீட்டிற்கு ஓடும் அளவிற்கு ஸ்ரீ ராமிற்கு சாருவின் மேல் பாசம் ஏற்பட்டிருந்தது.

பத்தே நாட்கள் இருந்தாலும் கிரி திருமண ஏற்பாடுகளை பக்காவாக செய்திருந்தான். திருமண நாளும் வந்தது. சிகப்பு நிற காஞ்சிப்பட்டில் செவ்வந்தி பூ போல தன் அருகில் நாணத்துடன் வந்து அமர்ந்தவளை தன் கண் நிறைய நிறைத்துக்கொண்ட கௌதம் நல்ல நேரத்தில் சுற்றமும் நட்பும் வாழ்த்த தன் மனம் கவர்ந்தவளை மங்கள நான் அணிவித்து மனம் முழுதும் மகிழ்ச்சி பொங்க தன்னவளாக்கிக்கொண்டான்.

ஸ்ரீ ராமுடன் மேடை அருகில் நின்றிருந்த கிரியை பார்த்து கண்கலங்க கையெடுத்து கும்பிட்டான். கிரி உள்ளம் பூரிக்க கௌதமின் கைகளை பற்றி தன் வாழ்த்தை முதலில் தெரிவித்தான். அதன் பிறகு ஒவ்வொருவராக வந்து வாழ்த்து தெரிவிக்க, மணமக்கள் உட்கார கூட நேரம் இல்லாமல் சோர்ந்து போயினர்.

நல்ல நேரத்தில் வீட்டிற்கு அழைத்துவந்தனர். சாரு நார்த்தனார் முறையில் ஆரத்தி எடுத்துவிட்டு, “வலது காலை எடுத்துவைத்து வாங்க அண்ணியாரே” என்று சொல்லி சிரித்தான். பூஜை அறைக்கு சென்று விளக்கு ஏற்றிவிட்டு ஹாலில் வந்து அமர்ந்தான். கிரி வீட்டில் அனைவரும் சிறிது நேரம் பேசிவிட்டு வீட்டிற்கு கிளம்ப ஸ்ரீமதி கண்கலங்கி விடைகொடுத்தாள்.

ஸ்ரீ மதியிடம் இருந்து வர மாட்டேன் என்று ஸ்ரீ ராம் அழுது ஆர்ப்பாட்டம் செய்ய, “ஹே ஸ்ரீராம் வாடா நாம விளையாடலாம்” என்று சாரு அழைத்தவுடன் சிரித்துக்கொண்டே அவளுடன் சென்றுவிட்டான். ஸ்ரீமதியும் புன்னகையுடன் கௌதமை பார்க்க அவனும் சிரித்துக்கொண்டான்.

மாலையில் வரவேற்பும் அமர்க்களமாய் நடந்துமுடிந்து வீட்டிற்கு வந்து சேர்ந்தனர். கௌதம் முதலிலேயே சொல்லிவிட்டான். ஆடம்பரமா அலங்காரம் ஏதும் வேண்டாம் என்று. சிவகாமியும் சரிஎன்றுவிட்டார்.

மதி அன்று இரவு சாருவின் அறையில் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருக்கும் போது ஸ்ரீமதி, “ஸ்ரீராம் தூங்கும் நேரம் சாரு, என்ன செய்கிறானோ?” என்று சொல்லிக்கொண்டு இருக்க, ஸ்ரீராம், “சின்ன மம்மி” என்று அழுகையுடன் மாடிவழியாக கௌதம் வீட்டை நோக்கி ஓடிவர, கிரி பின்னாலேயே வந்தான்.

“ஸ்ரீராம்”, என்ற அழைப்புடன் மதி வேகமாக மாடிக்கு வந்தாள். மதியை கண்டதும் குழந்தை நேராக ஓடிவந்து ஸ்ரீமதியின் கால்களை கட்டிக்கொண்டான்.

மதியின் பின்னாலேயே தன் அறையிலிருந்து வந்த கௌதமை கண்டதும் கிரி தர்ம சங்கடத்துடன், “சாரி கௌதம்” என்றவன் மதியிடமிருந்து குழந்தையை வாங்க முயன்றான்.

குழந்தையோ ஸ்ரீமதியின் கழுத்தை இறுக கட்டிக்கொண்டு வர மாட்டேன் என்றவனின் அழுகை அதிகரிக்க ஆரம்பித்தது. ஸ்ரீமதி குழந்தையின் அழுகையை பொறுக்க முடியாமல் கண்கள் ஈரமாக

நின்றிருந்தான். கௌதம், “கிரி இருக்கட்டும் குழந்தை தானே எங்களுடனேயே இருக்கட்டும்” என்றான்.

“அதில்லை கௌதம்...” என்ற கிரியை. “இருக்கட்டும் அத்தான் நான் பார்த்துக்கொள்கிறேன்” என்று மதியும் சொல்ல கிரி, “பரவாயில்லை. முதலில் அழுவான் அப்புறம் சரியாகிவிடும்” என்றவன் குழந்தையை தூக்க ஸ்ரீராம் விடாமல் அழத்தொடங்கினான்.

“அத்தான் ப்ளீஸ் நான் பார்த்துக்கறேன். ரெண்டு நாளைக்கு அப்புறம் கொஞ்சம் கொஞ்சமா புரிந்துக்கொள்வான்” என்றான். “ஆமாம் கிரி இருக்கட்டும்” என்று கௌதமும் சொல்ல கிரி வேறு வழி இல்லாமல், “சரி தூங்கியவுடன் நான் தூக்கிக்கொண்டு போகிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டு தூங்கும்வரை மாடியில் கௌதமுடன் நின்று பேசிக்கொண்டு இருந்தான். சாரு அனைத்தையும் நின்று கவனித்துக்கொண்டான்.

தங்கள் அறைக்கு வந்ததும், கதவை மூடிய கௌதம் ஸ்ரீமதியை பார்த்தான். கௌதமின் பார்வையை கண்ட ஸ்ரீமதி கலங்கிய தன் கண்களை துடைத்துக்கொண்டான். “ஸ்ரீ அவன் சின்ன குழந்தை நீயும் கண்கலங்கினா எப்படி? அவன் சமாதானம் ஆகலைனா என்ன நம்மோடே இருக்கட்டுமே” என்று சிரித்தான்.

ஸ்ரீமதி கண்களை துடைத்துக்கொண்டு சிரிக்க “இப்போ உங்களுக்கு சந்தோஷமா சின்ன மம்மி?” என்றதும் தன் மார்பில் அடைக்கலம் ஆனவளை தன்னோடு அணைத்துக்கொண்டு கட்டிலுக்கு அழைத்து சென்றான்.

தோளில் சாய்ந்தபடி அமர்ந்திருந்தவளிடம், “ஸ்ரீ உனக்கு ஒன்னு கொடுக்கணுமே” என்றான். “என்னது என்று நிமிர்ந்து பார்க்காமல் கண்களை மூடிக்கொண்டே கேட்டதும், கட்டில் அருகில் இருந்த டேபிள் மேல் இருந்த கவரை எடுத்து பிரித்து “ஸ்வீட் எடுத்துக்கோ ஸ்ரீ” என்று சொன்னதும் கண்களை திறந்து அவளை நிமிர்ந்து பார்த்தவன் அடக்க முடியாமல் சிரித்துவிட்டான்.

அவன் சிரிப்பதையே பார்த்தான். அதை கண்டதும் நாணத்துடன் முகம் சிவக்க அமர்ந்திருந்தவளின் முகத்தை பற்றி தன் அருகில் இழுத்தவன் தன் முதல் முத்திரையை அவள் இதழ்களில் பதித்தான். மெல்ல விடுவித்தவன் கட்டிலில் சாய்ந்து அமர்ந்து ஸ்ரீமதியை தன் மீது சாய்த்துக்கொண்டான்.

“எனக்கு இப்போ எவ்வளவு சந்தோஷமாக இருக்கு தெரியுமா ராம்?” என்றவளின் உச்சியில் இதழ் பதித்தான்.

புன்னகையுடன், “எனக்கும் தான் ஸ்ரீ. கிடைக்கவே மாட்டாள் என்று நினைத்த என் ஸ்ரீ எனக்கு கிடைத்தது. என் அதிர்ஷ்டம். ஒருவர் மீது ஆசையும் அன்பும் வைத்துவிட்டு அவர்களை கண் எதிரிலேயே வைத்துக்கொண்டு அவர்கள் மீது எந்த உரிமையும் இல்லாமல் இருப்பது எவ்வளவு பெரிய வேதனை. நாம் ரெண்டு பேரும் அதை நன்றாகவே அனுபவித்துவிட்டோம். இனி நமக்குள்ளே அப்படி ஒரு பிரிவு ஒருநாளும் வரக்கூடாது” என்றான்.

கேட்டுக்கொண்டே அவன் நெஞ்சில் சாய்ந்தபடி அவன் கழுத்தை வருடிக்கொண்டிருந்தவளின் கண்கள் பத்து நாட்களில் அலைந்த அலைச்சல், காலையிலிருந்து நிற்குகொண்டு இருந்தது, மாலையில் வரவேற்பு என சோர்ந்தவளின் கண்கள் உறக்கம் தழுவ அதையும் சமாளித்தபடி அவன் சொல்வதற்கு ஏற்றபடி ஆமாம் இல்லை என்று சொல்லிக்கொண்டு இருந்தவளின் இமைகள் அவளையும் மீறி மூட அவளை கண்டு சிரித்தான்.

அவன் சிரிப்பில் கண் திறந்து ஏதோ பேச முயன்றவனை, “இப்போ தூங்குடா ரெண்டு நாளைக்கு நல்லா ரெஸ்ட் எடு குட் டைட்” என்றவன் அவளை தன்னுடன் அணைத்தபடியே வெகு நேரம் அவன் முகத்தை பார்த்தபடி படுத்திருந்தான்.

அடுத்த இரண்டு நாட்களும் இரவில் இதே போல ஸ்ரீராம் அழுவதும் ஸ்ரீமதி தூங்க வைப்பதும் வாடிக்கையாக கிரி ஒரு முடிவு எடுத்துக்கொண்டான். மறுநாள், காலையில் கையில் ஒருகவருடன் கௌதமின் வீட்டிற்கு வந்தான். அனைவருடனும் சிறிது நேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தவன், கௌதமின் கையில் அந்த கவரை கொடுத்தான்.

“என்ன கவர் கிரி?” என்றான். “பிரித்து பாரேன்” என்று சொன்னான் கிரி. பிரித்து பார்த்த கௌதம் “என்னடா இது எதுக்கு இப்போ இதெல்லாம். நான் ஒத்துக்கொண்டாலும் ஸ்ரீமதி ஒத்துக்க மாட்டா” என்றான்.

“அதெல்லாம் எனக்கு தெரியாதுப்பா நீ என்ன செய்வியோ ஏது செய்வியோ காலைல எர்லி மார்னிங் கிளம்பணும், பாக்கிங் பண்ணு. நான் வந்து ஏர்போர்ட் கூட்டிபோகிறேன்” என சொல்லிவிட்டு கிளம்பிவிட்டான்.

கிரி சென்றதும் கவருடன் தன் அறைக்கு வந்த கௌதம், கட்டில் மீது இருந்த துணிகளை எடுத்து மடித்துக்கொண்டு இருக்க, அறைக்குள் வந்தவன் பின்னால் நின்றபடி அவன் இடுப்பை வளைத்து கழுத்தில் முகம் புதைத்தவன், தன் உதடுகளால் அவன் கழுத்தில் தொடங்கி முகம் முழுதும் ஓவியம் தீட்ட, முகம் சிவந்து நாணத்துடன் தலைகுனிந்தவளின் முகத்தை பற்றி நிமிர்த்தினான்.

அவன் முகம் பார்த்து குனிந்தவன் நிதானமாக நிமிர்ந்தான். ரோஜாவிற்கு ஈடாக சிவந்த கன்னங்களை வருடியவன், தன் கன்னத்துடன் அவன் கன்னத்தை வைத்து இழைந்தபடி, “ஹீ.....” என்று கிறக்கமாக அழைத்தான்.

“ம்ம்....” என்று அவளும் சொல்ல, உன்னிடம் ஒன்று சொல்லவேண்டும்” என்றான். “சொல்லுங்க” என்றான்.

தன் மேல் சாய்ந்திருந்தவளை திருப்பி தன் கைச்சிறையில் வைத்துக்கொண்டே கிரி கொடுத்த கவரை ஹீமதியிடம் கொடுத்தான். கவரை பிரித்தவன் உள்ளே இருந்த ஏர் டிக்கெட்டை பார்த்தான். “என்னங்க இது என்னிடம் ஒன்றுமே சொல்லாமல் ....” என்றவன் சலிப்புடன் அவனை பார்த்தான். “ஹீ...!!” என்றவனை ஹீராம் எப்படி என்னைவிட்டு இருப்பான்? அத்தான்.....” என்று ஆரம்பித்தவளை “கிரி தான் ஹீ இந்த டிக்கெட்டை என்னிடம் கொடுத்தது” என்று சொல்லிவிட்டு ஆனை பார்த்தான்

“நீங்க முடியாதுன்னு சொல்ல வேண்டியது தானே. ஏன் ஒத்துக்கொண்டீர்கள்?” என்று சற்று எரிச்சலுடன் சொன்னான். “எல்லாம் காரணமா தான். குழந்தையும், சாருவும் கொஞ்சம் ஒட்டட்டும். நீ இல்லாமலும் அவன் கொஞ்சம் பழகட்டும். குழந்தையை பார்க்கும் சாக்கில் சாரு அங்கே போனால் தான் கிரிக்கும் அவன் மேல் ஒரு நம்பிக்கைவரும்” என்று சொன்னதை கேட்டதும் யோசனையுடன் இருந்தவளின் தலையை பிடித்து ஆட்டியவன், “யோசி ஆனால் இந்த அழகான மண்டைக்குள்ள இருக்கும் மூளையை ரொம்ப கசக்கிடாதே” என்று சொல்லி சிரித்துக்கொண்டே கீழே சென்றான்.

யோசித்தவன் அதுவும் சரிதான் என்று கிளம்ப பாக்கிங் செய்ய ஆரம்பித்தான். பாக்கிங்கை முடித்துவிட்டு கிச்சனுக்கு சென்றான். அங்கே சாருவிற்கு இப்படி செய் அப்படி செய் என சிவகாமி சமையல் கற்றுக்கொண்டு இருக்க அதை கண்ட மதி தனக்குள் புன்னகைத்துக்கொண்டான்.

தன் மாமியாரிடம் அனைத்தையும் சொல்லிவிட்டு சாருவிடமும் சொல்லிக்கொண்டு கிளம்பும் முன் ஹீராம் சென்று பார்த்துவிட்டு அவன் தலை முடியை கோதி கொடுத்தவன் சாருவிடம் பத்திரமாக பார்த்துக்கொள்ள சொல்லிவிட்டு அனைவரிடமும் விடைபெற்றுக்கொண்டு கிளம்பினர்.

விமானம் மூலம் டெல்லி வந்தவர்கள் அங்கிருந்து மற்றொரு விமானம் மூலம் குல்லு வந்து அடைந்தனர். சுற்றிலும் இருந்த இயற்கை அழகு, பனி படர்ந்த இடம் எங்கும் அழகு சொட்ட, தூரத்தில் தெரிந்த கஞ்சன்ஜங்காவை பார்த்து ரசித்துக்கொண்டே தங்களுக்கு முன்பதிவு செய்திருந்த ஹோட்டலை அடைந்து குளித்துவிட்டு காலை உணவையும் அங்கேயே முடித்துக்கொண்டு ஹோட்டல் காரிலேயே ஊரை சுற்றி பார்க்க கிளம்பினர்.

ஜனவரி மாத குளிர் உறைக்க கனமான கம்பளி ஆடைகளையும் அணிந்துகொண்டு குல்லுவை சுற்றிவந்தனர். ரகுநாத் மந்திர், மணிகரன் பள்ளத்தாக்கு என்று அழகு நெஞ்சை அள்ளும் இடங்களை சுற்றிவந்தனர். மாலையில் சூரிய அஸ்தமனத்தை பார்த்துவிட்டு, வழி முழுதும் கடைகளும், இருந்த அந்த தெருவில், நல்ல உயர்ந்த கம்பளி சால்வைகளையும், குழந்தைக்கு கம்பளி ஆடைகளையும், ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொன்று வாங்கிக்கொண்டு இரவு உணவை முடித்துக்கொண்டு ஹோட்டலுக்கு வந்து சேர்ந்தனர்.

ஹோட்டல் அறைக்கு வந்ததும் நன்றாக வெந்நீரில் குளித்துவிட்டு வந்த மதி கௌதம் குளித்துவிட்டு வருவதற்குள் தலையை துவட்டிக்கொண்டே வீட்டிற்கு போன் செய்து தன் அத்தை மாமாவுடன் பேசியவன் கிரி வீட்டிற்கு போன் செய்து பேசினார்கள். குழந்தையின் நலனை விசாரித்ததும் இரவு அவன் செய்த அமர்க்களத்தை பவானி சிரிப்புடன் மதியிடம் சொல்ல குளித்துவிட்டு வந்த கௌதம் மதியின் முகத்தில் படர்ந்த மலர்ச்சியை கண்டதும் என்ன என்று கேட்க சொல்கிறேன் என்பது போல சைகை செய்துவிட்டு பேசிமுடித்துவிட்டு போனை வைத்தான்.

வெள்ளைநிற புடவையில் ஊதாவண்ண பூக்கள் அள்ளி தெளித்தார் போல இருந்த அந்த சேலையில் விரிந்த கூந்தலுடன் தேவதை போல நின்றிருந்தவளின் அருகில் வந்தான். சந்தன சோப்பின் மணம் நாசியை துளைக்க, ஈர கூந்தலில் இருந்து வந்த ஸ்ட்ராபெர்ரி ஷாம்புவின் மணமும் கலந்து அவனை கிறங்கடிக்க தன்னவளை தன்னுடன் சேர்த்தணைத்தான்.

“ஹீ...” என்ற அழைப்புடன் அவள் கழுத்தில் முத்தமிட்டாள். குறுகுறுப்பும் வெட்கமும் போட்டியிட அவனிடமிருந்து விலக முயன்றவளின் கையை பற்றி அருகில் இழுத்தவன், அவள் நாணத்தில் நெளிவதை கண்டு சற்று சகஜமாக்க எண்ணி, “போனில் அப்படி என்ன விஷயம்? உங்க முகமே மலர்ந்து அல்லிப்பூ மாதிரி இருந்ததே” என்றான்.

“ம்ம்.... ஒருவகையில் ரொம்பவே சந்தோஷமான விஷயம்” என்று மாலை வீட்டில் நடந்ததை சொல்ல ஆரம்பித்தாள்.

காலையில் இருந்து சாருவின் விளையாட்டால் கொஞ்சம் திசை மாறி இருந்த குழந்தையின் நினைவில் இரவு தூங்கும் நேரம் மீண்டும் மதி வர, “சின்ன மம்மி” என்ற அழைப்புடன் தோட்டத்தில் விளையாடிக்கொண்டு இருந்த குழந்தை கௌதமின் வீட்டை நோக்கி ஓடினாள்.

கிரி நான்கே எட்டில் குழந்தையை பிடித்துவிட, “சின்ன மம்மி வெளியே போய் இருக்காங்க வந்ததும் நீ போய் விளையாடலாம்” என்று சமாதானம் சொல்லிக்கொண்டே திரும்பி சென்றாள்.

தன்னை தூக்கி செல்வதை தாங்க முடியாமல் காலை உதைத்துக்கொண்டு அழுத குழந்தையின் அழுகை குரலை கேட்டதும் உள்ளிருந்து வந்த சாருவை கண்ட ஸ்ரீராம், “சாரும்மா.....” என்று அவளை பார்த்து கைகளை நீட்டி அழ சாருவே ஒருநிமிடம் திகைத்து நின்றுவிட்டாள்.

கிரியின் நிலையோ சொல்லவே வேண்டியதில்லை. அவளுக்கு மேல் அவன் முகம் திகைப்பை அதிகமாகவே வெளிபடுத்தியது. தோட்டத்தில் அமர்ந்திருந்த அனைவருமே ஒரு நிமிடம் திகைப்பில் தான் இருந்தனர். ஆனால் அவர்களுக்கு இவர்கள் இருவரின் அளவுக்கு இல்லை. நினைவுலகிற்கு வந்த கிரி, குழந்தையை தூக்கிக்கொண்டு உள்ளே செல்ல முயல சாருவை பார்த்து கையசைத்து அழைத்த குழந்தையை பார்த்தவளின் கண்கள் கலங்க நின்றவள் சுதாரித்தாள்.

சாரு, “கிரி சார் ஒரு நிமிடம்” என்றவள் அவன் அருகில் சென்றாள். கிரி நின்று சாருவை திரும்பி பார்த்தான். அருகில் வந்த சாரு கிரியை பார்க்காமல் ஸ்ரீராமிடம், “ஸ்ரீராம் இப்போ உங்களுக்கு என்ன வேண்டும்?” என்றாள்.

“சின்ன மம்மி....” என்று அழுகையோடு சொல்ல, “சின்ன மம்மி தானே. காலைல வந்து அவங்க ஸ்ரீராம் கூட விளையாடுவாங்களாம் இப்போ ஸ்ரீராமிற்கு வேற என்ன வேண்டும்?” என கொஞ்சியபடி ஸ்ரீராமை கிரியிடமிருந்து வாங்கினாள்.

“ம்ம்மி எனக்கு பாட்டு பாடுவாங்க. கதை சொல்லுவாங்க....” என்று தேம்பிக்கொண்டே சொல்லவும், அவ்ளோதானே நான் பாட்டோமா ” என்றவள் மெல்ல பாட ஆரம்பித்தாள். பாட்டை கேட்டுக்கொண்டே குழந்தை தூங்கிவிட, கிரி பார்த்துக்கொண்டு இருந்தான்.

தூங்கிய குழந்தையை வாங்கிக்கொண்ட கிரி, “தேங்க்ஸ்....” என சொல்லிவிட்டு சென்றுவிட சாரு அவன் செல்லும் வரை பார்த்தவள் வீட்டிற்கு செல்ல திரும்ப பெரியவர்கள் அனைவரும் ஆர்வமும் புன்னகையுமாக பார்த்துக் கொண்டு இருக்க அனைவருக்கும் பொதுவாக ஒரு புன்னகையும், குட் ஹைட்டும் சொல்லிவிட்டு வீட்டிற்கு சென்றுவிட்டாள்.

ஸ்ரீமதி பூரிப்புடன் அனைத்தையும் சொல்லி முடித்ததும் கௌதம், “இப்போ உனக்கு சந்தோசம் தானே கிரிக்கு தேடி அலையாம பொண்ணு கிடைத்துவிட்டதே ” என்றான்.

“ம்ம்...அத்தானிடம் கொஞ்சம் மெல்ல தான் பேசணும். இன்னும் பத்து நாளில் சாரு வேற ஊருக்கு கிளம்புகிறேன் என்று சொன்னாளே” என்றாள்.

“கிளம்பட்டும் மதி. இப்போ ஏதும் பேசவேண்டாம். இன்னும் கொஞ்சம் நாள் ஆகட்டும். ரெண்டு பேருமே இன்னைக்கு கொஞ்சம் குழம்பி தான் இருப்பாங்க, அதுவும் நல்லதற்கு தான். கொஞ்சம் நாள் பிரிந்து இருந்தால் ரெண்டு பேருக்கும் அவங்களை புரியவைக்கும். அவங்க மனமும் கொஞ்சம்

பக்குவபடும் நாலையும் அலசி ஆராயும். கொஞ்ச நாள் பிரிவும் அன்பை அதிகமாக்கும்” என்றான் தீவிரமாக.

“சரிங்க மகான் அவர்களே...” என்று சிரித்தவளை அதனுடன் சேர்த்து அணைத்தபடி கட்டிலில் விழுந்தான். அவள் தோளில் இருந்த கை மெல்ல தன் அரங்கேற்றத்தை அவள் உடலில் ஆரம்பிக்க கூச்சத்துடன் நெளிந்தவளின் இதழ்களை சிறை செய்தான். அவளை விடுவித்த போது லேசான தடுமாற்றத்துடன் அவள் உடலும் நடுங்கியது.

நடுங்கியவளின் கைகளை பற்றி முத்தமிட்டவன், “ஸ்ரீ.... அம்மா நம்மை ஆசிவாதம் பண்ணும் போது என்ன சொன்னாங்க ஞாபகம் இருக்கு இல்ல?” என்றான். அவன் சொல்ல வந்தது புரிந்தபோது வெட்கத்தில் அதை மறந்தது போல சிரிப்புடன் உதட்டை கடித்தவன், “என்ன சொன்னாங்க? எனக்கு ஞாபகம் இல்லையே?” என்றான் அப்பாவியாக.

அவளின் வெட்கத்தை உணர்ந்தவன், “உனக்கு ஞாபகம் இல்லையா அப்போ நானே சொல்லட்டுமா....” என்றவன் அவள் முகத்தை தன் அருகில் கொண்டுவந்து இன்னும் பத்தே மாதத்தில் ஒரு பேரனோ பேத்தியோ வேணும்னு சொன்னாங்க இல்ல” என்று சொல்லிக்கொண்டே அவள் மூக்குடன் தன் மூக்கை உரசினான்.

அவளும் கிறக்கத்துடன், “ம்ம்... சொன்னாங்க” என்றான். “மறந்ததெல்லாம் இப்படி மூக்கை உரசினா ஞாபகம் வருமா?” என்றதும் கண்ணை திறந்து அவளை பார்த்தவன் அவளை தள்ளிவிட்டுவிட்டு எழ முயல அவனோ சிறிதும் தன் பிடியை தளர்த்தாமல் இன்னும் இறுக தன்னுடன் சேர்த்து அணைத்துக்கொண்டான்.

கண்களை மூடி அவன் மார்பில் முகம் புதைக்க முயன்றவளின் முகத்தை பற்றி நிமிர்த்தியவன், “உனக்கு என்ன குழந்தை பிடிக்கும் சொல்லு?” என்றான். “என்ன ராம் நீங்க எனக்கு வெட்கமா இருக்கு....” என்று முகம் சிவக்க அவள் சிவந்த கன்னத்தில் முத்தமிட்டுக்கொண்டே, “எனக்கு ஒரே ஒரு பொண்ணு போதும்” என்றான்,

“ஏன் பையன் பிறந்தா வேண்டாமா?” என்று பதிலுக்கு தன் நாணத்தை தற்காலிகமாக ஒத்திவைத்துவிட்டு கேட்டவளிடம், “நமக்கு தான் ஏற்கெனவே பையன் இருக்கிறானே. அப்புறம் ஒரே ஒரு பொண்ணு இருந்தால் போதும், ஐடல் பாமிலி ஆகிடும்” என்று சொல்லிக்கொண்டே அவள் கண்ணில் இதழ் பதிக்க அவள் கண்கள் ஈரத்தை உணர்ந்து கண்ணை திறந்து அவள் முகத்தை பார்த்தான்.

“இப்போ எதுக்குடா அழற.... கண்ட்ரோல் பண்ணிக்கோ. இதுக்கெல்லாமா அழுவாங்க” என்று அவள் கண்ணை துடைத்துவிட்டான்.

“நான் உங்களை என்ன பாடுபடுத்தி இருக்கிறேன்? எனக்காக எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டிருக்கிறீர்கள்? எனக்காக எவ்வளவு விட்டு கொடுத்து இருக்கிறீர்கள்? என்னை அவ்வளவு காதலிக்கிறீர்களா ராம்? ஏன் ராம்” என்று தழுதழுத்த குரலில் கேட்டாள்.

புன்னகையுடன் கிறக்கமாக அவளை பார்த்த கௌதம் “என்னா காதலடி நீ எனக்கு, காந்தமடி நான் உனக்கு” என்று சொல்ல, அவன் கூறிய வார்த்தையின் பொருளில் பெருமையுடன் “ராம்....” என்று செல்லமாக சினுங்கியவளை தன்னுடன் இறுக அணைத்து முத்தமிட அவள் உடல் நாணத்தில் சிவந்து கூர்மையுடன் ஊடுருவிய அவன் பார்வையை மென்மையான காதல் பார்வையால் அவன் மீதே திரும்ப வீசினாள்.

தோட்டத்தில் மலர்கள் மனம் வீச, தென்றல் காற்று அவற்றை வருடி அந்த மனத்தை ஊரெல்லாம் பரப்ப, அதை சுவாசித்த இருவரின் மனங்களும் ஒன்றுடன் ஒன்று சங்கமிக்க ஒரு இனிய இல்லறத்திற்கு பலமான அஸ்திவாரம் போடப்பட்டது.

